

A close-up portrait of a man with long, dark, wavy hair and a light beard. He has striking blue eyes and is looking slightly to the right with a subtle, enigmatic smile. He is wearing a black zip-up jacket over a light-colored t-shirt. The background is a solid, muted pinkish-red color.

UNNI DROUGGE

”Tack och lov
ingen Änglagård.
Det är boken
för smart för.”

Gefle Dagblad

SLYNGSTAD EVENTS

Slyngstad events

UNNI DROUGGE

Slyngstad events

DEN HÄR BOKEN är en del av *Kiss the Future*, ett projekt som banar väg för framtidens kreatörer genom att utforska alla de nya möjligheter som den nya tekniken och svärmtänkandet erbjuder.

Boken har tillkommit i samarbete med:

THE ROOFHANGERS

nätverk inom mode- och filmbranschen

www.roofhangers.se

JESSICA WIKSTRÖM

fotograf

www.aurora-studios.se

MARIE AHLKVIST

smink

www.izmea.com

JONNY JÄDERBERG

omslagsmodell

ANNA TROBERG

kreativ partner

www.annatroberg.com

Mer information finns längst bak i boken.

Slyngstad events

© Unni Drougge 2002

Tidigare utgiven av Piratförlaget

Denna utgåva Vulkan 2009

Karta: Daniel Hansen

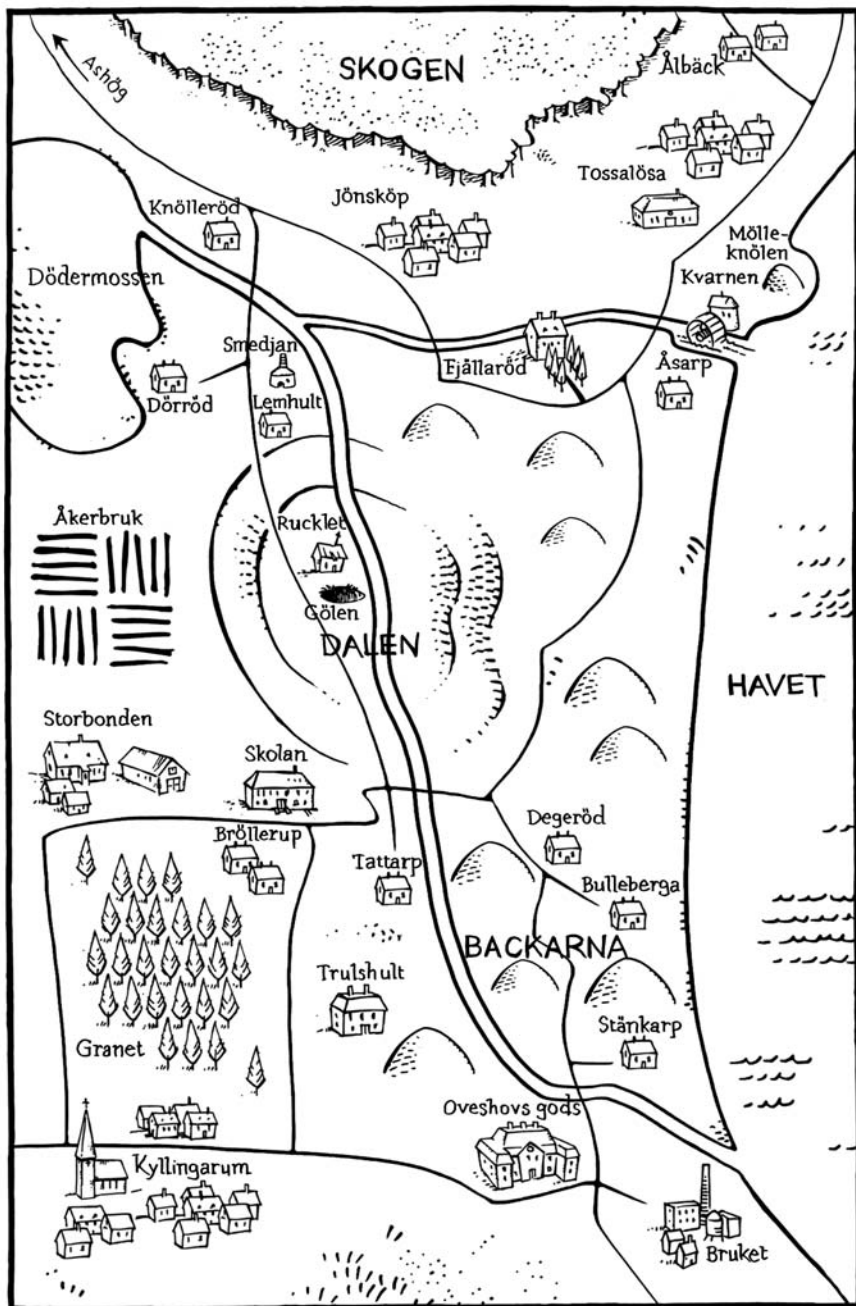
ISBN 978-91-978484-6-6

Jag vill tacka

Trulshärad med omnejd på Linderödsåsens sydostsluttning – den vackraste plats jag sett och där jag vill få min aska strödd (om den inte är alltför giftig). Den här romanen är min kärleksförklaring till glesbygden och dess invånare, som präglade mitt liv under nästan tio år och fick mig att upptäcka världen.

Micke Lantz som guidade mig bland folk och rövare på samhällets bakgård.

*Leffe ”Limpan” Lindberg på Österåkeranstalten för alla saftiga anekdoter och matnyttig information om kriminella kemisnillen.
Mucka snyggt, Limpan!*

PROLOG

DET FANNS VID DEN HÄR TIDEN en man vid namn Tryggve Slyngstad som kom att bli viktig för en liten befolkning vid havet på Skånes sydöstra sida.

Fadern var ute ur kärleken redan innan Tryggve var ute ur moderlivet. Men de mörka sydeuropeiska ansiktsdragen och den brinnande blicken lämnade han kvar hos sonen. Kanske inpräntade han också en oförmåga att stanna.

Tryggve mötte Åsabygden för första gången som tolvåring, då han flyttade dit med sin mor. Men världen var mycket vidare för den unge Tryggve som föddes när bilen och framstegstron gjorde sitt intåg i folkhemmet. Han ville delta i de stora sammanhangen. Så fort han tagit studenten gav han sig därför av mot huvudstaden där han gjorde kometkarriär inom den växande informationsindustrin. Vid nittiotalets mitt mädde hans kapitaltillgångar omåttligt bra medan hans privatliv stod på ruinens brant. Tryggves fru la in sin skilsmäsoansökan och begärde vårdnaden av deras son.

Tryggve beslöt sig då för att leta upp sitt ursprung: fadern i Italien. Där kom han via pappans arbetsplats i kontakt med flickor som var offer för Europas organiserade slavhandel. Tryggve ville göra en humanitär insats. Genom hans försorg smugglades fyra föräldralösa tiggarflickor norrut över kontinenten för att få tillbringa återstoden av sin barndom i den lugna vrå av världen som Tryggve en gång flytt.

Snart visste Tryggve också att ta vara på sina gedigna kunska-

per om framgångsrikt ledarskap och om hur man torgför djärva idéer. Det fanns mycket man kunde åstadkomma i en sydsvensk glesbygd om man bara lät bli att stirra sig blind på de tynande jordbruken. Tryggve uppskattade rentav traktens uppgivenhet. Den underlättade hans strävan att blåsa liv i bygden. EU var generösa med bidrag till projekt som gynnade inflyttning och fick folk att stanna kvar. Nya och miljövänliga näringar uppstod och Tryggve blev den självskrivne ledaren. Bygden enades också kring en hemlighet: de fyra flyktingflickorna. Alla ansåg att det var bäst att hålla myndigheterna ovetande om deras existens med tanke på rikets opålitliga flyktingpolitik. Flickorna blev bygdens kelgrisar och dess goda samvete.

När befolkningen haft fem år på sig att fästa sig vid Tryggve och hans okuvliga framåtanda, försvann han helt plötsligt. Ingen såg honom lämna trakten.

FÖRSTA DELEN

Allt som folk inte vill ha

– PJÄÄÄÄR! SCHACKLAJJN! HAR JAG INTE SAGT ATT NI SKA GE JÄVELEN I BRÄNNET! Förbannande ungar! Bygger hyddor av bokskalkarna jag just hämtat hem, gruffar Klas-Åke.

Det blir hett idag också, det kan han se på diset uppe vid krönet där ängen går ner i brygga. Snart kommer Lassesson med skolbussen. Var tusan är Frej nu då? Nej, nu springer hundjäveln i förväg igen.

– FRAAAAJ! KOM HÄR! Jävra hund till å vara olydig. Jag ska skjuta han om han aldrig lär sig. Skynna er nu då! hetsar han ungarna. Ta era skolväskor! Var har du din ena tolla, Schacklajn? Tog Fraj den? Då får jag bära dig opp till Lassesson ju.

Sen ska jag prygla fanskapet till hund, tänker Klas-Åke.

– Men helvete så du har svinat ner dig, Pjär! Har du vatt nere vid dammen fast du inte får! Nu tutar Lassesson åsså. Ta det lugnt jävla stressröv... Du har blivit tung, flicka lilla, flåsar Klas-Åke medan han bär sin stjärnögda dotter uppför backen. Akta så du inte blir som din morsa bara. Då får vi ha lyftkran. PJÄÄÄÄR! STANNA VID VÄGEN!

Klas-Åke pustar. De kör som galningar här, särskilt mjölkbilen. Och Rånar-Ragge när han är jagad av snuten. Då blir det rally. Snart är det nog dags för en riktig biljakt igen. Rånar-Ragge var

nera hos Klas-Åke igår och bytte in sin Amazon mot en hundrafyrtiofem. Den tar bättre i kurvorna, sa han.

Det var som fan vad Lassesson var röd i nyllet då, märker Klas-Åke. Han har ju inte ens börjat gorma.

– NU SÄGER JAG DET FÖR SISTA GÅNGEN, KLAS-ÅKE! Se för Sören till å skaffa ditt hunnakraök ur bussen! Ungarna skräms ju från vettet!

– VEM FAN ÄR DET SOM SKRÄMS! Ska du sitta där i skolbussen och ryta som en jävla tiger! Hunden är bara barnkär och det borde fan du åsså vara som kör runt med ungar hela darna!

– Passa dig, Klas-Åke, så jag inte anmäler det här för Sören. Då får du avliva din odresserade jycke.

Lassesson borde passa sig själv, den pedofilen. Klas-Åke har allt sett hur skälögt han glor på tjejerna i fem-sexan.

– Fraj, nu kommer du här! befaller Klas-Åke, men det hjälper inte. Han får gå in i bussen och ta hunden i halsbandet. Och lossa Jacquelines lilla träsko som sitter fast mellan hans käftar. Loss! Släpp! Han lyder inte ens nu.

– Får jag min tolla, Fraj? Jacqueline sträcker ut sin dockhand och Frej släpper. Gå nu hem, Fraj! säger hon.

Frej får ut ur bussen och Klas-Åke räcker upp handen som avskedshälsning. Pierre vinkar i bussfönstret ända till kurvan vid Trulshult. Grabben snackar inte särskilt mycket, har aldrig gjort heller. Den nya speciallärarkärringen har frågat om de inte ska ta Pierre till en expert och se så han är normalt utvecklad. Men det kan hon drömma om, tänker Klas-Åke. Pågen ska få vara ifred. Det är inget fel på honom. Flumbögarna ska hålla sig väck från Klas-Åkes ungar, det bestämde han redan när han jagade iväg barnavårdskärringen som började dilla om fosterhem och stödföräldrar när deras morsa stuckit. Pierre lär sig läsa när han behöver kunna läsa. Jacqueline kan lära honom. Hon kunde läsa innan till redan när hon var i koltåldern.

Det är fröken Viveca som lär ungarna alfabetet så fort dom börjar i hennes lillskola. Fast bara de som vill. Ungarna gillar Viveca. Hennes farsa är chilinare så hon liknar Pocahontas. Och hon har en massa idéer. Fröken Inga-Maj skyller på Viveca för att Pierre inte läser fast han går ut ettan nu. Men Pierre struntade i bokstäver. Så Viveca lät honom vara. Tills hon såg att han kastade småsten på en spinkig trädstam och träffade varje gång. Då skaffade hon ett dartspel och sen en luftpistol. Och Pierre blev överjävlig på skytte. Ja, hon är bra med barn, tänker Klas-Åke. Men annars är Viveca en sån där snorkig dam. Hon vet att hon är snygg. Alla gubbar har stött på henne. Mest Sören, den bockjäveln. En uniformerad ståkuk. Men ingen duger åt Viveca. Den enda från trakten som fått komma till är Tryggve, och det är förstås inte så konstigt. De var ju gifta. Fast Tryggve har inte syns till här sen i vintras.

Klas-Åke får syn på Frej som kommer smygande bakom honom på vägen ner mot gården. Nu ska det olydiga hundskrället få en omgång och han känner det på sig. Kröker rygg som en nervös tjuv. Han ler och lismar mot Klas-Åke med sin dreglande käft. Sneglar från sidan. Han är som de andra häromkring. Falsk och feg. Plockar upp en pinne och kommer med den till sin husse. Viftar inställsamt på sin raggiga svans. Men när Klas-Åke tar pinnen faller han in i svansen och ser ut som om han ska sätta sig och skita. Klas-Åke slår honom över länden med pinnen tills den bryts. Frej ylar och rusar ner i dalen. Rätt in i lagårn. Klas-Åke bommar igen. Där i sin skamvrå ska han få stanna hela dan.

Frej var den sista valpen i kullen och nästan vuxen när Klas-Åke fick honom. Arvid Trulsåker sa det var äkta schäfrar. Men schäfrar är svarta och Frej är helt grå. Typiskt Arvid, den jävla skrotbonden, att ge honom en skräphund. Det borde ju räcka med att han hyr ut det här rucklet. Det är bara Arvid Trulsåker som hyr ut hus i Åsabygden. Och allt han hyr ut är ruckel.

Ja, det blir en riktigt het dag, det kan Klas-Åke känna på den tilltagande lukten från dammen. Han fattar inte varför Arvid grävde det där vattenhållet. Ån rinner ju intill. Arvid hade sagt han skulle odla öring. Men det blev som allt annat Arvid säger. Han slutar mitt i och börjar på nåt annat. Gödsel och dynga ligger och stinker i dammen som han tippar skit i när han inte får plats på gården i Trulshult. Arvid får inte plats med nåt. Han samlar på rör och skåp och containrar och kaminer och allt som är ihåligt. Han får aldrig nog med hål.

Det var ett satans brölände då! Arvids kritter hörs ända från Trulshult. Deras juver håller väl på att sprängas. Arvid är alltid sen med mjölkningen. Men kossorna kommer inte hit ner till Klas-Åke längre. Pierre brukade skjuta på dom med sin luftpistol och då skumpade dom upp på kullen igen. Det ska Arvid vara glad för. Ett par av hans kvigor kolade när de druckit ur dammen. Håller värmen i sig kanske pölen torkar ihop.

– Fan! utbrister Klas-Åke och rafsar sig hårt i nacken där svetten klibbar mot den knollriga gruppen av utslag. När han stillat klådan har han ruvor under naglarna. Sältan från svetten svider i såren han just rivit upp. Han gör en krängande ilsken rörelse med ryggen och går sen runt mellan uthusen, plockar upp några brädor och ett par glasburkar som barnen lekt med. Det är små lufthål i locken. En av burkarna innehåller gulvita maggots och den andra är full av hästmyror med röda stjärtar. Han går bort till dammen och hivar burkarna i det skitfärgade vattnet. De flyter. Det som ligger därnere på botten vill inte ens myror och larver se. Klas-Åke undrar hur länge en värmebölja behöver ligga på för att gölen ska visa sitt sjuka underliv. Vattennivån har redan sjunkit ett par decimeter.

Men annars är torkan bra. Fukten går ur veden. Klas-Åke får den gratis av den snikne Stor-Mårten mot att han fick sänka ett par tunnor med förbjudet insektsmedel i Klas-Åkes damm. Giffet har tyvärr inte bitit på myggen och flugorna, konstaterar han. De surrar i små stirriga moln som kastar sig hit och dit.

Klas-Åke lystrar och sträcker på sig. Nu kommer det bästa på hela dan. Morgonstund har sug i mun. Ljudet av Anitas Skodamotor närmar sig. Alla infödingar kör Skoda. Alla utom Arvid. Han kör bara traktor. Men annars ska det vara Skoda. Det är för att Måns-son borta i Kyllingarum säljer Skoda. Skitbilar.

Klas-Åke sätter på kaffet och värmer vetebröd i ugnen. Anita har varit lantbrevbärare i ett par år nu sen hennes gubbe sjappade norröver med nya fjällan. Anita har blivit ganska bred om baken. Det är nog för många fikapauser som satt sig på rumpan. Nu stannar hon motorn och kliver ur. Med en stor jävla kartong. Den släpper hon ner i hallen. Posten lägger hon på bordet. Klas-Åke har redan knäppt upp gylfen och lutar sig bakåt på kökssoffan. Hon sätter sig bredvid och får röda kinder. De blå koögonen blänker grant och Klas-Åke håller tillbaks det lockiga gula håret. Sista sträckan blundar han. Då tänker han inte på lantbrevbäraren. Då tänker han på Viveca. Och att de är inne på Oveshavs slott. Hon har en svart päls och är näck under. Klas-Åke håller henne i ett koppel. Hon tigger om att få suga men han drar henne bakåt. Tills hon sliter sig som en vildkatta och hugger tag om hans stora sten- hårda stång med darriga läppar och ångande mun. Poooff...

Klas-Åke sitter lealös en stund medan Anita donar med kaffet. Hon är alltid sötare före än efteråt. Nu suckar hon och lägger håret bakom öronen. Det ser strävt ut, som gullfiber.

De sätter sig på trappen med fikat. Då börjar Frej yla från lagårn. Han försöker få medlidande från Anita.

– TYST MED DIG, BYRACKA! gastar Klas-Åke. Annars får du spö med en stör!

– Ska du inte släppa ut stackarn? frågar Anita.

– Han får först lära sig lyda. I morse sprang han opp på Lassessons buss igen.

– Ha han i koppel då.

– Är det din eller min hunnajävel?

– Din såklart, svarar Anita med en suck. Du behöver väl inte bli så sur. Vi snackar ju bara.

Anita klappar Klas-Åke på kinden.

– Blir det mycket snö i vinter, då rasar nog lagårdstaket, säger hon.

– Ja ja. Den dan den sorgen.

– Nu börjar myggen komma härnere i dalen.

Hon viftar framför sig. Klas-Åke smäller henne på kinden.

– AAJJE!

– Där var en mygga, flinar han.

– Visa mig den, gnäller hon.

– Den flög.

– Men du ser hur mycket svärmar som surrar över dammen.

Mygg kan sprida sjukdom. Jag såg att Pjär hade bett runt hela ena ögat. Det var alldeles igenmurat.

– Han hade lekt med en hink tjära som Arvid lämnat bakom boden, gläfsar Klas-Åke stingsligt. Sen hade han kliat sig i ögat så han fick utslag. Jag hottade hinken i dammen.

– Men ni hottar ju allt i den där gölen. Det luktar riktigt svinigt från den nu när det blivit så varmt, Klas-Åke. Har du tänkt på att det kan rinna ner i brunnen och förgifta dricksvannet? Tryggve hade ju byamöte om våra brunnar. Jag tyckte det luktade litta unket om ditt kranvann nu när jag sköljde ur kaffetermosen.

– Kommer du från hälsovårdsmyndigheten! Passar det inte så kan du väl sticka, fina damen. Och den där Tryggvebögen klarar vi oss bra utan.

– Det var väl inget ont i han, träter Anita på. Tryggve gjorde mycket bra för Åsabygden. Han hade en kompis på Chalmers Tekniska Högskola som tatt patent på en ny rapssort som inte rapsbagarna kunde förstöra. Dom skulle precis börja så den nya rapsen här innan Tryggve försvann. Han berättade en massa om vad som händer med den ekologiska balansen om man besprutar åkrarna med Roundup. Giftet stannar inte där. Det sprids neråt i...

– Tyst nu med dig, lilla lärarinnan! bryter Klas-Åke. Det var väl fan vad man kan hålla på å klema med allting. Det finns skit överallt.

– Jamen den där dammen ligger ju på din tomt. Anita reser sig och rultar bort till pölen. Fy för sjuttan! fläker hon ur sig. En död groda ligger och flyter där! Den har konstiga bubblor på buken!

Då kommer en stor geting vispande och Anita vagggar fort tillbaks till trappen. Hon lägger en knubbig arm om Klas-Åke. Han skakar loss den.

– Jag bryr mig om dig, Klas-Åke. Det är inte bra å bo så här.

– Jasså! Men det är ju jag och inte du som bor här!

– Ja ja. Men det har kommit mycket sjukdomar hit på sista tiden.

Anita lutar sig fram och viskar. Det behöver hon inte. Viskar gör hon bara för att hon sladdrar. Det gör alla kärringar när dom far med skvaller. Klas-Åke vet hur fruntimmer är funtade.

– I Jönköping har en unge fått kräfte. Och Sybil i Knöllered sa att hon förlöst ett barn med såna där mutationer. Babyn hade dubbla könsorgan.

– Den trollpackan drar bara rövarhistorier, fnyser Klas-Åke. Hela hon är väl en mutation. Med djävlarne på Blåkulla.

– Nej men hör här, viskar Anita vidare. Lena, Jalles tant, hon jobbar ju som sjuksyrra i Ashög. Och hon har sagt att dom fått in fler missbildningar nu än förr. Och allergier. Särskilt oppe i Jönköping och där runt.

– Jamen tacka faen för det, flinar Klas-Åke. I Jönköping heter ju alla Jönsson. Dom är inavlade, vet du väl.

– Äsch, nu är du dum, Klas-Åke. Stor-Mårten skyller i alla fall allting på Tryggve. Han säger att det nya utsädet som Tryggve importerade, det som blitt behandlat med jordbakterier, är cancerframkallande. Tror du det?

– Allt är cancerframkallande, slår Klas-Åke bort. Och hade

Stor-Mårten brytt sig om cancer, då hade han inte vågat sprida sitt jämra gift överallt.

– Nä, han är gla i å spruta.

– Som din bror Sören, tjuvnyper Klas-Åke.

– Nu tramsar du bara. Anita reser sig och hämtar lådan hon kom med. Skjortan ligger klistrad på hennes rygg. Den har blivit genomskinlig av svett. Klas-Åke ser hyskorna på hennes behåband som skär djupt in i fläsket.

– Jag tog med mig finkläder till Pjär och Schacklajn som dom kan ha i morron på skolavslutningen, stånkar hon och sätter ner lådan framför Klas-Åkes fötter. Jag fick nära plagg av Sören som hans minste påg haft och flickkläderna har Sara haft. Där finns svarta lackskor åsså. Och knästrumpor och rosetter. Och vit skjorta och...

– Lägg dig inte i vad mina ungar ska ha på sig på examen! Tror du jag vill ta emot en massa avlagda paltor från dig och din stöddige bror! Jag köper nya kläder till Pjär och Schacklajn. Akta så jag inte köper din malldryge snutbrossa åsså!

Klas-Åke tar kartongen och går bort till dammen med arga steg. Där vräker han ner alltihop.

– FY, VAD DU ÄR LE, KLAS-ÅKE! tjuter Anita. Var du så le mot Ditte så fattar jag varför hon...

– HÅLL FLABBEN DIN PADDA! Och pallra dig väck nu! Kom inte här och lek Moder Teresa, jag klarar mig själv!

Nu kör hon iväg, subban. Skönt att slippa henne, tänker Klas-Åke och skyfflar bort svettdropparna i pannan med handens ovansida. Han ryster fukten ur näven och torkar sig sen på jeansen.

Komma här och pracka på honom ärvd lump! Och sen börja gaffla om Ditte. O, så kärringarna här tyckte synd om Klas-Åke när han blev ensam. Alla ville komma och hjälpa till. De rände här med kakor och köttbullar och plättar. Och leksaker åt ungarna.

Inställsamma och nyfikna. Glodde in i varje vrå. Men innerst inne var de skadeglada och ville bara gotta sig.

Klas-Åke tar fram dammsugaren och städar ur den lilla Citroënen. Det är tredje gången han säljer den franska skorven nu. I den här vändan gick det åt fyra burkar plastic padding. Och hönsnät och damstrumpor och tidningspapper. Bilen var så rostig vid ena bakhjulet att den hade tappat hela underdelen av skrovet. Klas-Åke gjorde en ny bit och filade så gott det gick innan han lacksprejade över lagningen. Det blev rätt buckligt så han ställde bilen med den skabbiga sidan mot ladans vägg.

Klas-Åke ser på sitt armbandsur. Nu kommer snart nollåttorna som ringde och ville titta på cittran. Han har satt upp skyltar på parkeringsplatserna vid stranden och vid kiosken nere i Stänkarp där det ligger en klunga sommarställen. KÖP EN SOMMARBIL! BILLIGARE ÄN BENSIN! står det på skyltarna. Staborna vill inte köra runt på de gropiga grusvägarna med sina fina BMW:ar och messor, så många köper en rishög av Klas-Åke som de skrotar sen när semestern är slut. Han som ringde igår ville ha en sommarbil åt sin kärning som hon kan åka till affären med när gubben är i stan och jobbar. Eller vad han gör. Dunkar på sin älskarinna, kanske.

En mörkblå Alfa Romeo dyker upp på krönet. Det måste vara stockholmarna. Men ser han inte skylten? Klas-Åke skakar på huvudet. Alfa Romeon kör mot Trulshult istället. Ha ha, nu kommer mjölk bilen i hundraåtti, det blir ett tufft möte för honom. Klas-Åke går in med dammsugaren så länge.

Jaha, där kommer Alfans tillbaks. Ut kliver en gubbe med grått bakåtkammat hår i hästsvans. Och skrynklig beige kostym. De rika de kan minsann, tänker Klas-Åke föraktfullt. Se ut som luffare. Hästsvansens tant har rött rakt hår och lång gul, sladdrig klänning. Hennes små pattar hänger och slänger som pungkulor. Båda har stålbågade brillor.

– Guddau! hälsar Klas-Åke. Klas-Åke Nilsson var namnet!

Kärringen sträcker fram en mager hand och säger sitt namn. Namnet låter som ”gummiband” och handen känns som en kvist. När Frej börjar skälla och rusa runt i lagårn hoppar tanten högt så glasögonen åker på sniskan och hängpattarna dinglar som fallfärdiga plommon.

– Hunden är i tryggt förvar, lilla damen.

– Man blir lite snurrig i värmen, fnissar hon osäkert och ser sig ängsligt över axeln. Hon litar inte på Klas-Åke. Hon tror väl hans hund ska hoppa upp och våldta henne. Hispkärring.

– Jaha, dundrar gubben hennes. Var har vi objektet då?

Objektet. Vad märkvärdig man kan göra sig.

– Det är den mörkröda därborta.

– Aah. Bourgogne. Det är väl en trevlig färg, Gunnel. Och den är besiktigad och körklar?

– Jajamensan. Tjejkörd dessutom. Ingen har tvingat den här lilla shoppingvagnen till sånt hon inte velat.

– Då ska du väl provköra en sväng, Gunnel?

– Nycklarna sitter i, säger Klas-Åke.

– Kan inte du följa med, Henrik? piper tanten.

Först kan hon inte starta, sen kan hon inte lägga in backen. Bilen hoppar rätt upp i vädret så Klas-Åke får hålla tummarna för att inte hans hemmagjorda lagning ska falla av. Det brukar inte hända förrän efter några mil. När de kommit upp för halva backen får kärringen motorstopp och är nära att rulla baklänges ner i diket när hon ska starta igen.

Klas-Åke sitter på trappen och väntar. Helvete vad solen steker! Och nu kommer huvudvärken travande också. Han frustar och går in för att ta en aspirin men vänder i hallen när han hör Citroëns knarriga motor. Uppe vid vägkrönet ser han ett dammoln. Där kommer stockholmarna tillbaka.

– Det är så sällan jag kör, flamsar tanten. Men efter ett tag blir

man bekant med varje bils speciella egenheter. Det är som med hästar, man måste rida in dom.

Det är nog snarare du som ska ridas in, ditt torra kvisthåll, tänker Klas-Åke.

– Jahaja. Men då gör vi väl affär då, säger han.

Han ser på gubbens fisviktiga min att han vill pruta, Klas-Åke kan den typen.

– Jomen du, börjar viktigpettern och försöker låta tuff så frugan ska tro det är kuk i honom. Bromsen tar ojämnt. Och tomgången är inte helt i sin ordning. Den slocknar om man inte gasar.

– Men då får hon väl ge den litta gas då. Och hålla i ratten när hon bromsar.

– Ja, fast det drar väl ändå ner värdet...

– Värdet är redan ända nere i Kina! Vafan tror du man får för nära tusenlappar?

– Får jag gå in och ta ett glas vatten? frågar kärringen. Hettan tar kål på mig.

Ja inte mig emot, tänker Klas-Åke och viftar mot dörren.

– Okej, vad var det vi sa nu då, velar gubben och stryker bort en svettpärila mellan ögonen.

– Fyratusen, fria mil.

– Kan man få ett kvitto på det då?

Typiskt stabor. Klas-Åke går in och ska skriva kvittot. Han krockar med tanten i hallen. Hon står och glor på väggen som ett fån.

– Ville damen ha ett glas vann?

– Nej tack, det behövs inte längre, svarar hon stammande. Men, säger hon och pekar på väggen. Alla dom här svamparna. Som växer på väggarna. Är det mög...

– Det är prima svamp, frun. Vi gör stuvning var kväll. Vill frun plocka med sig litta middagsmat?

– Nej, det var inte så jag tänkte. Men jag forskar i miljömedicin, så om jag får återkomma. Nåt som detta har jag aldrig sett,

nämligen. Du har möjligen inte märkt av några allergiska symptom? Huvudvärk, svullna slemhinnor, hosta, utslag eller kanske...

– Naj! Jag är hälsan själv, tack.

Det var ju fan och hans moster vad fruntimren oroar sig för Klas-Åke!

– Eh, tvekar gubben när han fått sitt förbannade kvitto och halar fram de åtta femhundringarna. Hur gör vi med garantin...

– GARANTIN!? gormar Klas-Åke och pekar mot dammen.
SER DU GÖLEN DÄRBORTA? DÄR HAR DU GARANTIN!

Äntligen blev han av med fladderhjärnorna. Han hoppas lagningen ryker redan när de är uppe vid smedjan.

Klas-Åke tar två aspirin. Huvudvärken släpper aldrig riktigt.

Jaha, nu kommer Arvid med traktor och flak. Uppe på flaket har han en död gris. Han kör ner mot pölen men Klas-Åke springer och ställer sig framför.

– NEJ Arvid! Du dumpar inte fler döa grisjävlar i dammen nu! skriker han. Fan, den grisen är ju helt rutten!

– Ja, just det, säger Arvid med sitt breda grin och hoppar av traktorn. Kadavret kan inte ligga på gösselstacken mer nu.

– Nej, men du får gräva ner suggan på din egen gård. Jag kan inte hysa alla dina as. Vi kommer å få kolera här nere nu när det blivit så satans hett.

– Du får besök, säger Arvid och pekar mot backen. Hans runda nylle liknar en julskinka.

– Ånej, stönar Klas-Åke. Inte dom där tossiga staborna igen! Jag sålde cittran till dom för en kvart sen.

Nu stannar bilarna och de kliver ur varsin. Gubben med hästsvans är röd i plytet och han håller hela lagningen i handen.

– En stor bit av bilen föll av efter två kilometer, gruffar han med kvävd ilska som blixtrar bakom glasögonen. Och i besiktningens protokoll är det bara tvåor.

Arvid flabbar så magen hoppar under den gröna overallen.

– Jaha, svarar Klas-Åke. Och vad trodde du? Trodde du bilen var sprillans ny? Det blir inget körförbud förrn i september och då är ni väl inte kvar här nere.

– Nähä. Men vad gör du åt det här då!

Hästsvansnissen viftar med tillsatsen Klas-Åke skulpterat av plastic padding och vad det nu var och sen bryter han den mitt itu så det ramlar flagor på hans skrynkliga sommarkavaj.

– Jag kan väl för i helsikotta inte rå för att din kärring kör som en känguru så bilen faller sönder!

– Det här är bedrägeri! Jag kräver pengarna tillbaka! domderar gubben och tar ett litet fjantigt skutt med sina fjollsandaler. Klas-Åke lutar huvudet bakåt och ler snett mot honom.

– Dröm om det! flinar han och går till lagårn och släpper ut Frej. Hunden rycker ut som en skenande hingst och den missnöjde kunden backar bakåt. Frej rusar mot honom och hoppar upp för att slicka honom i ansiktet. Kärringen tjuter hysteriskt inifrån cittran och gubben kastar sig in i sin Alfa Romeo. Han vevar upp rutorna. Frej studsar och skäller och är helt tosig. Men nollåttorna river igång sina bilar och kör iväg. Frej kutar efter tills de försvunnit runt krönet. Sen kubbar han ner igen med hängande huvud och kikar upp på Klas-Åke så vitorna syns. Han tar en av bitarna som ramlat av bilen i munnen. Så sätter han sig vid Klas-Åkes fötter och gnyr skenheligt. Han skäms för att stockholmarna inte ville klappa honom.

– Ja, nu var du duktig Fraj, säger Arvid. Fraj är en klok hund. Honom har du nytta av.

– Klok? Han är en jävla ögontjänare. Och han lyder mig inte. Du såg väl att han bara ville fjäska med dom där staborna.

– Hundar ska inte lyda blint. Dom ska göra litta som dom vill. Bara dom inte bits. Lydiga hundar är kuvade och kan närsomhelst bli folkilskna för å ta revansch. Stor-Mårten fick avliva sin råttvaj-

ler som han hållt på å dressera som en cirkuspudel. Den högg Sören i benet.

– Det kunne Sören gott ha. Han la ju an på Stor-Mårtens ena barnbarn. Tösen var knappt tolv fyllda.

– Det var väl bara naturen som hade sin gång, brer Arvid på. Man ska inte ha en massa regler för sånt där. Det är ett stabopåhitt. Och Stor-Mårten kan snart flytta hela sitt jordbruk till ett varuhus i stan. Vet du att han odlar sina jordgubbar på plast i år?

– Ja ja. Han är ju en modern bonne.

– Han är ingen bonne längre. Han är en ingenjör. Kossorna hans mjölkas automatiskt med sån där digitalteknik. Och stallen mockar sig själva. Grödorna mäts med elektroniska instrument. Han styr allt från en jämra kontrollpanel. Och det är bioteknik och genmanipulation och konstgjort överallt. Snart kan väl korna och svinena skita ut sitt eget kött. Styckat och klart.

– Hä hä hä. Om man parar en höna med en pantoffel, då kan man knäcka potäterna och inuti ligger potatismos, skämtar Klas-Åke.

– Men dom här mutationerna kan aldrig vara bra, säger Arvid och kliar sig i häcken. Tänk om dom släpps ut i naturen. Ja, sånt där håller ju blinningen i Åsarp på med.

– Jasså var det genknoll han jobbade med? Anita sa att han fått tillbaks synen. Och han fick en chock när han såg sin kärring. Hon måste ju ha blivit genknollad hon med. Med en flodhäst. Det där fruntimret har den bredaste röv jag sett nån gång. Hon kanske fick i sig nåt biokemiskt som kromosomförändrade hennes bak.

– Ja ja, men litta å greppa i ska väl kärringarna ha, svarar Arvid och tar av sin svettiga lantmännenkeps. Hans rosa huvudsvål lyser mellan de gråvita hårstråna. Arvid ser ut som om han fått en grisgen i sin arvs massa.

Frej ligger kvar vid Klas-Åkes fötter. Men när Klas-Åke hivat iväg skräpet han hållit i så det landar i gölen blir det liv i Frej och

han plöjer ut i skitvattnet för att hämta det Klas-Åke kastat.

– FRAJ! GÅ GENAST OPP UR DAMMEN!

– Låt hunden ta sig ett dopp, det svalkar, säger Arvid som slipper stanken från lortpölen. Det är ju fint å ha en egen svimning-pol.

– Hoppa i du med då!

– Nej, jag ska vidare nu. Måste bara göra mig av med grisa-kroppen. Jag har fått nya hyresgäster i Degeröd som jag ska hälsa på. Förresten ligger du efter med hyran.

– Jag kan kvitta den mot skiten du tippar i dammen här.

– Det är ju bara naturligt avfall, Klas-Åke. Det hör hemma här.

– Jasså! Men det luktar förjävligt. Och dammen kan inte svälja allt. Det åker ner i dricksvannet. Anita säger att mitt kranvann luktar dynga.

– Anita har bacillskräck.

– NAAAJ! FRAAAJ! Skaka inte pälsen här! Fy faaan!

– Du ska inte klä dig så opraktiskt, Klas-Åke. Vit skjorta kan du ha på bröllop och begravningar. Av jord är du kommen. Just det, jag skulle hämta min vev så jag kan tippa flaket med grisdöingen.

Arvid går bakom ladan och öppnar luckan på en rostig kamin. Så plockar han fram sin vev. Han vet precis var han har allt.

– Där ligger en stor huggormshona och solar sig på röset, ropar Arvid. Dom trivs här ormarna.

– Allt som folk inte vill ha trivs här, grymtar Klas-Åke.

En skitstövel till polis

BJÖRG SPEJAR MOT FJÄRRAN med handen mot solen. Diset har ännu inte lämnat horisonten fast klockan är lunchdags. Det är så de varmaste dagarna ser ut i Åsabygden. Sluttningarnas bländande gula är redan överståndet. Nu är det fjunigt gråvitt. Maj tog snabba språng och förkortade maskrosornas försommarjubel. Men vad spelade det för roll? När backarna översköldes av gult hade Tryggve varit borta så länge att Björg fick betrakta honom som saknad.

Björg trodde att man skulle ta lite lättare på föräldraskapet när barnen blivit vuxna. Men nu vet hon inte. Tryggve var över femtio när han försvann. Och Björgs ömhet var lika stark, trots att hans hår var gråsprängt. Han var ännu sin mammas pojke. Varje gång Björg tänker på honom tänds en ljusslinga som ilsnavt leder henne bakåt ända till det ögonblick då hon fick hålla hans nyfödda kropp.

Tryggve var ett märkligt barn, redan på barnstugan hittade han på upptåg och fick de andra småttingarna med sig. Han organiserade rollspelslekar och förpassade hela barnaskaran till stenåldern, till månen eller nån annan exotisk fantasitillflykt. Tryggve var den bome ledaren och så fort han lärt sig ABC snickrade han ihop en tidning där resten av barnen fick rita insändare. Tryggve höll hov och skaffade sig tidigt trogna små lärjungar.

Men han hade också en annan sida, minns Björg. Han drog sig undan ibland, satte sig liksom på laddning och det lilla ansiktets intensiva närvaro seglade ur blicken och fladdrade bort. De andra barnen svärmade otåligt framför honom, ivriga och rosiga, beredda att kliva in i Tryggves högproduktiva äventyrsfabrik.

Men vid de tillfällena var han i det närmaste autistisk. Manodepressiv, försökte en lekskolefröken med pinfärsk utbildning rubricera det. Men då drämde Björg genast sina egna yrkeskunskaper i huvudet på den beskäftiga kvinnan. Björg jobbade med problemmodrar och deras spädbarn. Hon visste minsann vad manodepressiv sjukdom ville säga. Sjukdom är ett sammanbrott. Genialitet ett genombrott. Och före varje nytt genombrott hos geniet behövs ett stillestånd, ett icke-tillstånd. Så Tryggve lämnades ifred när han hade sina kontaktlösa perioder.

Men att bara försvinna så här, det är inte likt honom. Särskilt inte att lämna lille Tudor, när han med så mycket lock och pock fått med både sonen och hans mamma hit till Åsabygden. För att sen bara lämna dem som två sommarkatter. Gudarna ska veta att Björg fått stå till svars. Viveca var ännu hätskare efter Tryggves plötsliga försvinnande än hon var när det gick upp för henne att det egentliga skälet till att Tryggve ville ha ner dem till Åsabygden var Tudor och inte henne. Men tanken på att återförenas med sin exfru hade förmodligen inte ens korsat Tryggves hjärna.

Tryggve var lika usel på att hantera Vivecas raseri som läkare är på att hantera anhöriga till ett dödssjukt barn. Det finns ingen möjlighet att omvandla en kvinnas hjärtesorg till en ekonomisk kalkyl på en bidragsansökan, såna åtgärder som annars ingick i Tryggves manual för Åsabygdens väl och ve. Därför reagerade Tryggve precis som läkaren: han undvek det han inte kunde råda bot på. Men missämjan mellan Tryggve och hans föredetta fru kan absolut inte vara orsaken till Tryggves flykt, det vet Björg helt

säkert. Han var den som led minst av konflikten eftersom han valde att undvika den.

Björg känner sig åksjuk igen. Det gör hon varje gång hon försöker hitta ett svar på varför Tryggve lämnat dem. Hon höjer blicken och ser ut över det limegröna backlandskapet som här och där spruckit i sömmarna och lämnat glipor av sand. Hon tror nog mest på att Tryggve lever. Men tvivlet är en lömsk tjuv. Ständigt i bakhåll.

Kanske finns det nån här i bygden som vet mer. Men i så fall tigger vederbörande. Det tigs mycket här i trakten. Ytan talar medan djupet tigger. Det är på gott och ont som det mesta, tänker Björg. Invånarna här håller samman utåt och det är tur. Annars skulle flickorna som Tryggve räddat säkerligen ha ryckts från sina nya hem och skickats tillbaka till misären i Rom. Sveriges flyktingpolitik går inte att lita på. Men att tala om integritet låter för ädelt. Bygdens starka mur utåt är snarare ett hopkok av svågerpolitik och misstro. Tryggve förde in nytt blod och djärva idéer. Och folk lyssnade till honom, för han var ingen hembygdsromantiker som gick med skygglappar och ville byta ut motorfordonen mot hästar. Han ville göra Åsabygden modernt och han lyckades få med alla på noterna. Målet var att hitta nya födkrokar och rädda trakten från glesbygdsdöden. Men nu har Tryggves ambitioner runnit ut i sanden, tänker Björg med en suck.

Och den ihärdiga försommarhettan gör sannerligen sitt till för att fräta ner både vilja och handlingskraft. Den här värmen känns inte svensk, det nordiska högrtrycket brukar alltid vara perforerat av blå strömmar med fräsch svalka, men i år har sommaren öppnat med en aggressiv eldattack.

I skuggan av den stora blodboken är det nästan uthärdligt. Björg sätter sig med kaffetermosen och rågbrödet hon bakade i förrgår. Idag är det som godast. Men hon hinner inte fördjupa sig

i morgontidningens essä om kunskapssamhällets negativa följder, för nu svänger Klas-Åke in på gårdsplanen i sin röda Opel med svart vinyltak. Armbågen vilar lojt på den nedvevade rutan och han sticker som vanligt ut sitt huvud när han slår av motorn. Håret ligger slickat bakåt med mängder av pomada och han grinar förbindligt. Åsabygdens underrättelsetjänst.

– Guddau, rasslar han och faller ut antennerna. Han registrerar alltid stämningen innan han bestämmer om han ska fara vidare eller kliva ur bilen. Björg försöker le utan att det ser ansträngt ut och begriper inte varför hon så ofta låter sig styras av medlidande när det gäller den där karln. Hon hade föredragit att vara för sig själv just nu.

– Det finns kaffe kvar, ropar hon och höjer termosen.

På håll kan hon se att hans yttre egentligen är fördelaktigt. Jeansen sitter bra om höfterna och den vita fast smutsprickiga skjortan spänner över axlarna.

Han slår sig ner på en av utefåtöljerna och Björg kan inte rå för att hon genast ängslas över att få ohyra. Hon brukar ta loss den stolsdyna som Klas-Åke suttit på och hänga den på vädring över natten. Tudor har berättat att Klas-Åkes son Pierre smittat ner barnen i klassen med vårtor, så nu vill ingen hålla honom i handen på samlingen, stackarn.

Klas-Åke blir serverad kaffe med grädde i en av kopparna Björg varit förutseende nog att ställa på brickan. Hon räknar alltid med att få nån besökare per dag.

– Idag är det redigt hett, inleder han och plirar mot henne. Ögonen är som glaskulor med bara en svag förnimmelse av grönt. Pyttesmå stickiga pupiller. Och röda kanter. Det sympatisktvider i Björgs ögon när hon ser Klas-Åke blinka hårt och sen gnida med bäge pekfingrarna på ögonlocken. Som det måtte klia! Hans upprullade skjortärmar blottlägger en skärgård av eksem. Och hans ansikte är fnasigt och skorvigt. Men frågar man om han

sökt behandling får han omotiverade raseriutbrott. Omotiverade är de väl inte för honom, förstås. Klas-Åkes liv har aldrig lett mot honom, därför ler han inte åt livet heller.

– Ja, det ser ut som om värmen kommit för att stanna, svarar hon vänligt och blåser bort en tunn slinga hår som inte fastnat i knuten.

– Och i morgon är det skolavslutning. Då går väl Nadja ut grunnskolan.

Björg vet precis vad Klas-Åke håvar efter. Vad ska man göra med exilbarnen nu när de börjar bli så stora att bygden börjar bli för liten? Det är ingen som vet. Tryggve hade vetat. Tryggve levde i lösningarna, inte i problemen. Nu är tvivlet där och mal hål i huvudet på henne igen.

– Ska hon läsa vidare sen? gräver Klas-Åke med sin förargliga vetgirighet som klingar naivt men som bygger på de fakta alla känner till.

Björg avskyr det draget hos traktens invånare. Nyfikna ögon och öron smiter in i varje skrymsle, som kackerlackor. Under tiden ler och blickar de medan deras hjärnor knattrar fram fynd och hemligheter som de kan infoga i sina fantasier och fördomar. Samtidigt detta orubbliga tigande. Och på sätt och vis oändliga tolerans.

– Nadja har inte bestämt sig än, svarar Björg. Vi får se.

Hon lutar huvudet bakåt och spejar ner över den toppiga terrängen. Skånes alper. Forsen porlar och fåren bräker. Djuren håller ordning på naturen och snyggar till den. Där de betar blir det vackert. Tryggve såg till att skaffa EU-bidrag till bygden så att man kunde bevara det öppna landskapet.

Även om Björg ogillar skvaller kan hon oftast inte låta bli att lyssna på Klas-Åke. Hon tänker på vad folk tisslar och tasslar om hans fru Ditte som enligt honom själv tog cykeln tidigt en morgon och vinglade hem till Danmark. Han blev plötsligt ensam

med två barn. Den lilla pojken var bara ett halvår gammal och hade aldrig fått annat än bröstmjölk. Flickan var arton månader. Pojken talar inte mycket bättre nu än han gjorde då. Men Klas-Åke lyckades med en makalös bedrift. Han har inte rört en droppe alkohol sen han blev ensamstående far. Och han var verkligen ohyggligt nersupen.

Spekulationerna kring varför Ditte lämnade honom är väl det enda skvallret som inte nått Klas-Åke. Därför vill Björg antyda att det finns fler än han som sitter inne på information.

– Varken du eller jag skulle uppskatta att få höra all smörja som folk talar om oss, eller hur? avbryter Björg hans utläggning om den fetlagda fästmon till Kotte i Åsarp.

– Jo, det snackas mycket, nickar Klas-Åke införstått och blottar sitt garnityr där tänder saknas på flera ställen. Om sjukdomar och missbildningar i Jönköping, återtär han obekymrat. Och att det kan vara Tryggves importerade utsäde som ligger bakom.

– Ett sånt struntprat! avfärdar Björg honom med risk att han ska ta illa vid sig. Men de hinner inte så långt, för nu kommer ett vrålande motorljud närmare. Björgs första impuls är att ta betäckning när hon ser en orange Volvo sladda ur kurvan och rikta kylaren mot allén. Men i sista sekunden rätar bilen upp sig och rusar vidare med stora fontäner av damm bakom sig. Sirener tju-ter och en polisbil med skvättande blåljus rasar fram och lyckas även den nätt och jämnt undvika att fara in i allén. Så fortsätter den hetsiga biljakten ner mot Tossalösa där små barn lär sig cykla så här års.

– Jaha, flinar Klas-Åke. Nu har Ragge rånat banken igen.

– Hur vet du det?

– Vad skulle det annars vara? Det behövs två saker för att Ragge ska råna banken. Han måste ha skött sig ett halvår minst så folk börjar slappna av. Och det måste finnas en slant på bankkontoret. Nu var det över ett år sen han muckade från kåken. Övervakaren

är inte så noga med bojan heller. Och gamle Knutsson i Skillingaröd vann på Bingolotto nyss, och han ville ta ut alla pengarna. Knutsson litar inte på siffror i datan. Han vill ha sin kosing över disk.

– Men hur fick Ragge reda på det? frågar Björg och drar en generad suck när hon kommer på svaret.

Det är inte bara hon som bjuder Klas-Åke på fika.

– Eller rättare sagt, fortsätter hon, varför rånar Ragge banken när han åker fast varenda gång?

– Det är hans jobb.

– Han verkar inte särskilt framgångsrik i så fall. Tack och lov. Men det gör mig ont att lille Jonte får växa upp med en sån dålig fadersbild. Och Raggens kvinna kan ju inte ha det lätt hon heller.

Hoppsan, nu har Klas-Åke rest sig. Björg har uppenbarligen misshagat hans labila självkänsla.

– Jasså det säger du, fina frun! spottar han. Men det som är värst för Raggens kärring och unge, det är att folk som vill vara lit-ta märkvärdiga lägger sig i så förbannat. Ragge gör en volta iblann. Andra gubbar åker på långa affärsresor utomlands och köper fnask. Vafan är skillnaden, fru Björg?

– Jag kan upplysa dig om att skillnaden ligger i lagen, säger Björg skarpt. Stöld och rån är brott. Och kriminalitet skapar otrygghet och konflikter. Och du höjer inte rösten när du talar med mig, Klas-Åke. Det är jag för gammal för.

– Alla har vi våra lik i leran, muttrar Klas-Åke och tömmer sin kaffekopp. Han glor ner i den som för att spä i sumpen. Vissa tror att deras lik är finare bara.

Björg vet inte hur många gånger hon begrundat den hemgjorda suddiga tatueringen på Klas-Åkes torrspruckna underarm. Alla de gångerna har hon tänkt: Om det bara vore så väl. Där står ”Newer mind”. Men ordet ”Never” är felstavat. Ett förnyat tänkesätt går inte att vänta sig från Klas-Åke.

Han daskar igen bildörren och brummar bort.

Björg suckar. Klas-Åke är tröttsam, men hur ska man kunna klandra honom? Han tror bara på överlevnad. Att livet är ett motstånd och tillvaron en fiende. Under många herrans år drev han omkring i Ashög ett par mil härifrån med bara två plastkassar – en tvåa som han själv uttrycker det – och drack t-sprit på parkbänkar. Så träffade han danskan Ditte som också hade alkoholproblem, dock inte lika utvecklade som Klas-Åkes. När Ditte blev gravid sökte de sig hit till Åsabygden och fick hyra en av Arvid Trulsåkers förfallna gårdar för en spottstyver nere i den vanskötta dalen. Klas-Åkes pappa bor i Stänkarp och är en riktig tyrann efter vad Björg hört. Mamman lär ha begått självmord när Klas-Åke var tolv. Då hade läderfabriken i Kämpinge blivit nedlagd, likaså Stänkarpes konfektionsindustri och bygden folkades av. Fabriksdöden drog med sig flera mindre företag, däribland stenhuggeriet där Klas-Åkes far var anställd. Han blev arbetslös och fick göra dagsverken på lantbruken under en period innan Oveshovs gods på allvar började bedriva skogsbruk. Han befordrades då till skogsmästare. Nu stryker han kring bland kalhyggen och alekärr som en ilsken vålnad och morrar hotfullt med sin motorsåg så fort han ser folk närma sig.

En fjäderlätt bris från havet stryker Björigs kind och hon återupptar läsningen av essän, men blir störd på nytt av ylande sirener och rytande motorer. Det är Ragge och Sören som kommer rusande från andra hållet och nu är polisbilens nos alldeles tätt inpå villebrådet. Bankar av vägdamm hänger kvar i luften som tät dimma när bilarna slirat förbi. Detta är dårskap! far det upp inom henne. Det kan inte betyda annat än att både Sören och Ragge finner nöje i att busköra så här. Nu håller de på med en uppvisning där bägge stolt demonstrerar sina roller i samhället. Tjuv och polis. Vad skulle hända om de kör ihjäl nån under sina rallylekar?

Den där Sören är fullständigt bankrutt när det gäller moral, både i yrkeslivet och privat. Björg kan ge Klas-Åke delvis rätt i hans försvar av Ragge – Sören är minst lika ansvarslös. Skillnaden är att Sören skyddas av sin befattning. Folk ser mellan fingrarna på hans övertramp. Ragge, däremot, har i uppgift att tjäna som levande bevis på att brott leder till straff.

Det går trögt att läsa artikeln i den stickande värmen. Texten för ett svärfångat resonemang om att kunskaps- och informationsområdet alierar folk från sina kroppar och därmed från konkreta handlingar. Farhågan känns gammal. Men det var nog så Tryggve kände när han tröttnade på infoflummet, som han uttryckte det. Man kan inte informera bort problem, menade han. Problem kan bara lösas genom handling. Björg tror inte Tryggve skulle applådera om han såg vad som hänt med Åsabygden den senaste tiden, när ingen längre håller i trådarna. Det var längesen de hade storting nu.

Ibland kan Björg faktiskt bli arg på Tryggve. Här sitter de med hans fritagna importerade flickor! Som bara blir äldre. Och lille Tudor! Han är åtta nu. Och vet inte var hans far håller hus... Genast skäms hon. Över hur hon kan förebrå Tryggve när han kanske inte längre är i livet. Kall skräck och hettande hopp byter ständigt plats och detta eviga tvivel tär hårt på Björg. Därför knäpper hon händerna och kisar upp mot den bleka himlen genom det rödvinsmörka bladverket.

– Min Skapare! Ge mig ett tecken på att Tryggve lever... Hon spänner sina sinnen.

Och upptäcker att det ringer.

– Jaa, hörs en dröjande röst i luren. Det är Stina borta i Trulshult. Nadja ligger vid vägen häroppe, säger hon sävligt. Hon har ramlat med cykeln. Jag tror det måste ha vatt när Sören och Ragge jagade förbi nyss.

– Men är hon skadad? stöter Björg fram.

– Ja, det måste hon vara, för hon kan inte resa sig. Jag har lagt en pläd om hon.

– Är hon medvetslös? nästan skriker Björg.

– Naj. Hon jämrar sig. Men hon är för tung för mig så jag kan inte bära ner hon hit. Och ingen är hemma på gårn.

– Spring över till Jalle och hör efter om Lena är hemma! Så kommer jag bums!

Björg rivstartar Volvon och kör ikapp med hjärtat. Tankarna krockar. Tänk om Nadja är svårt skadad och måste åka till storsjukhuset i Lund! Det finns ju inga papper på henne... Det var det här hon hade bävat för. Nedrans Ragge! Och nedrans Sören!

Och Stina Trulsåker! Hal och inkapslad som en körtel. Lever sitt liv i det fördolda, utan den ringaste protest mot sin vandalbonde till man, mer än ett likgiltigt undandragande.

När vägen rätar ut sig på andra sidan sänkan ser Björg Lena stå lutad över Nadja och känner skräcken som ett hugg i bröstet.

– Det är inget farligt, säger Lena på sin stockholmsdialekt. Men hon måste in och röntgas, för benet verkar vara brutet. Ska vi bära in henne i bilen?

– Var det nån som såg hur det gick till? frågar Björg.

– Stina kanske, men henne får du inget ur.

– AJ AJ AAAJJ!

Nadja skriker hjärtskärande när de lyfter in henne i baksätet och just då dyker Klas-Åkes Opel upp i Trulshultskurvan. Han saktar ner, armbågen genom den nedvevade rutan, huvudet ut.

– Guddau. Vad har hänt här?

Björg önskar den grinande schakalen Klas-Åke styckad och nerstoppad i de två plastkassar han gick och bar på som a-lagare i Ashög. Nadja tjuter som om de misshandlar henne och Klas-Åke glor vattnigt från fönstret på sin rullande nyhetsbyrå.

– Kan du flytta din bil är du hygglig, Klas-Åke, undsätter Lena

Björg. Vi måste vända här. Det är väl bäst om du sitter bredvid Nadja, säger Lena till Björg och hoppar in bakom ratten. Vi får köra till Kristianstads lasarett, det är närmast. Och jag känner en röntgenläkare där. Så vi slipper fylla i några papper, menar jag. Lena tittar över axeln i samförstånd.

Björg lägger Nadjas huvud i sitt knä och stryker hennes blanksvarta hår ur pannan. Hon stönar och piper av smärtan från benet.

– Cykeln, gnyr hon.

– Den får vi ta sen, svarar Björg. Det som är kvar, tänker hon. Nadja fick den i femtonårspresent. Dyr var den. Men nu tänker hon dumt. Det viktigaste är att Nadja klarat sig med livet i behåll.

– Hur gick det här till, lilla gumman? frågar hon mjukt.

– Det kändes som att foten liksom lossnade och så skrapade det inuti benet...

– Stackars liten, ömkar Björg och tar hennes hand med de långa fina fingrarna. Men varför ramlade du?

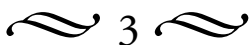
– Dom körde jättefort i kurvan, ståskar hon. Och så flög jag av cykeln.

– Vem var det som körde på dig?

– Lova att inte säga det, viskar Nadja.

– Då vet jag, svarar Björg dovt.

Sören, det avskummet! En skitstövel till polis som nu också gjort sig skyldig till smitning.

Skräck, skam eller vrede

DET ÄR SKOLAVSLUTNING I BRÖLLERUP. Eleverna står samlade i klungor på asfaltplanen framför den röda tegelbyggnaden. Ett stycke därifrån befinner sig förskolelärarinnan Viveca Slyngstad med sina barn. Hon markerar avståndet genom att hålla sig till gräsmattan vid det lilla nybyggda förskolehuset. Barnen tillåts leka i dungen där den gamla brandbilen och en fiskebåt står kvar sen Vivecas driftige exman Tryggve anlade en kreativ lekplats åt de minsta. Kommunen har bidragit med en standardiserad lekplats på andra sidan huset, men den står mestadels tom.

Viveca är rak i ryggen och har en krans av prästkragar i sitt böljande mörka hår som dagen till ära är utsläppt. Det var med nöd och näppe Viveca lyckades rädda den gröna oasen vid förskolan från att gå asfaltdöden till mötes även den. Men hon fick betala priset som är satt på uppstickare i trakten. Särskilt om de är utbölningar och ännu hellre om de dessutom har ett exotiskt utseende. Utbölningar är alla som inte bott i Åsabygden i minst tre generationer. Utfrysningen är aldrig konfrontativ. Den yttrar sig snarare som ett kodsysteem där det outtalade bildar en osynlig gas som lägger sig runt den utpekade. Viveca omnämns som ”speciell”. Det är i detta sammanhang ett nedsättande ord som ligger ungefär i mitten på en negativ skala där ”läskunnig” och ”konstnärlig” ut-

gör den mildaste domen för att glida över ”teoretiker” och ”smart” till ”märkvärdig”, som är ett direkt fördömande.

Snart ska det bära av till Kyllingarums lilla vitkalkade kyrka där föräldrarna väntar på att få höra sommarens fröjdefulla reveljé ”Den blomstertid nu kommer”.

Högtrycket ruvar envist över landskapet och hettan har redan börjat dallra. Asfaltplattan är en stor stekplåt vars strålning reflekteras av flickornas vita klänningar men suggs upp av pojknarnas mörka kostymer.

När pensionsmogna småskolefröken Inga-Maj får syn på Jalle Perzén från den synnerligen lokala varannanveckaspublikationen Bygdenytt blir hon ivrig. Hon fåktar runt bland eleverna som en blommig vallhund och får dem att ställa sig i fyra rader. Främst står ett-tvåorna, hennes egen klass. Inga-Maj inspekterar dem grundligt. Hon stryker Tudors axellånga mörka hår bakåt.

– Skulle inte mamma klippa dig? Man kan ju tro du är en tös. Tudor blänger på henne med kopparfärgade ögon men svarar inte.

– Ja, då får vi väl hoppas att din far kommer hem i sommar, avslutar fröken Inga-Maj menande innan hon med ett brett leende ställer sig framför Sörens söner Joakim och Benjamin.

– Er far kan fånga bovar han!

Det hjärtliga ansiktsuttrycket smalnar av och blir ett spetsigt kisande grin när turen kommit till Jonte, Rånar-Ragges pojke.

– Jag hörde att far din tatt på långsemester igen. Inga-Maj tittar från ovan ner på den kortvuxne Jonte och hon sänder gnistor från sina tjocka glasögon som får Jonte att blunda hårt. Och mor din väntar visst en liten, va? Hon kommer väl till kyrkan idag? Det kan nog behövas.

Inga-Maj avger ett knyckigt läte och går vidare i sin mönstring.

– Den var ju fin och grann, er nya stora traktor, berömmar Inga-Maj storbonden Mårten Mårtenssons sladdbarn. Har du vatt oppe i den än?

- Jag tycker inte om å åka traktor. Det är drängagöra.
- Åja, muttrar Inga-Maj. Nu ska du inte vara så speciell. Dina bröder kunde gott li å sitta med far i traktorn.
- Far kör aldrig traktor längre. Han sitter vid datorn i kontrollrummet.
- Ja ja. Han har blivit en redig oppfinnarjocke. Inga-Maj ler ansträngt innan hon dyker över Klas-Åkes son Pierre med lysten blick. Hur blir det för dig i sommar då, Pär? Kan du öva på bokstäverna? Så kanske du kan läsa till hösten. Annars blir det kvar-sittning, förstår du. Men sluta klö dig så, påg! Du är ju rent röd under ögat.
- Pa-pappa! stammar Pierre. Pappa hämta hä- häst.
- Ska pappa komma å hämta er med häst? Naj, nu driver du gäck med mig Pär. Har han kåbbåjhatt åsså? He he he.
- När Inga-Maj är klar med att befästa pojkmarnas roller och rang, går hon över till att kommentera flickornas yttre. Det är snabbt avklarat.
- Ni är så söta allesammans! ler hon och slår ihop handflatorna. Kom ihåg sommarläxan nu! uppmanar hon med den stålsträngade rösten. Ni ska brodera korsstyggn, baka sockerkaka och lära er Johannisbönen utantill.
- Småflickorna sneglar på varandra och fnissar.
- Vad har killarna för sommarläxa då? frågar Viveca som blivit framföst av Jalle för att förevigas med sina knattar framför dungen. Hennes ögonmandlar släpper ut en ranson beska mot Inga-Maj. Givetvis inte utan att le. Ler gör man jämt i Åsabygden.
- Pågarna ska spela fotboll och äta möen mad så dom blir stora och starka, svarar Inga-Maj, beskäftigt leende.
- Ja, det ska vi! utbrister storväxte Joakim och bröstas sig. Han får medhåll av brodern Benjamin.
- Inga-Maj passar på att använda sig av det uppkomna folkliga stödet.

– För inte vill väl ni pågar brodera korsstyggn och baka?
– NAAAJ! hörs en bunt ljusa pojkröster från främre ledet.
– Nu säger ni cheese! bryter Jalle in och skjuter bak den gamla läderhatten. Allihopa på en gång!

– TJIIIIIS! skriar grundskoleförsamlingen lydigt och kameran klickar. Viveca fotograferas framför sin barnaskara varpå hela truppen börjar avtåga mot kyrkan. Jalle har åkt i förväg.

Vandringen går längs Stor-Mårtens enorma rektangulära granodling. Det är cirka fyrtio skolelever, tio förskolebarn och fem lärare, varav en nyligen tillsatt kvinnlig speciallärare. Alla skolor ska ha en speciallärare, har det bestämts från högre ort. Specialundervisningen har hittills bara drabbat Tudor som två dar i veckan tvingas träna upp sitt bollsinnel med en stor badboll och Jonte som måste vänja sig av med att använda svordomar. Förgäves har denna akademiskt utbildade speciallärare försökt spåra tecken på damp och andra moderna beteendestörningar bland barnen, men inga fynd har ännu kunnat visas upp eftersom föräldrarna här är ovilliga att låta barnen genomgå en rad psykologiska test. Och Viveca tillåter inte att specialläraren tar sig an hennes förskoleelever. Hon hävdar att de kan stigmatiseras av vad hon kallar ”klåfingriga diagnoser”.

– Naj, nu håller ni er i ledet! hojtar Inga-Maj och stånkar flåsande fram med sin käpp. Hon viftar med den mot de mindre barnen. Gå med fröken Viveca nu! Annars kan ni gå vilse i skogen!

– Skog, fnyser Viveca. Det där är en granåker. Och den är så tät att inte ens en inbrottstjuv skulle kunna ta sig in.

– Ja, och inbrottstjuvar har vi inga här nu när Ragge är inlåst. Det var förresten synd att kommunen gav dig avslag på dom nya läromedlen du ville ha, nyper Inga-Maj tillbaks.

– Det ska nog ordna sig ändå, säger Viveca. Så tråkigt att du pensioneras nästa år. Då får du ju inte vara med om alla förändringar, myser hon med ett sarkastiskt leende.

– Förändringar? Inga-Maj sluter upp bredvid Viveca. Hennes frisyr är precis lika ogenomtränglig som Stor-Mårtens granåker. Denna kompakta ovädersgrå permanent utgör den obligatoriska huvudbonaden för alla bygdens postklimakteriella damer.

– Har vi inte haft nog med förändringar nu? Ibland är det ändå bäst om saker får bli vid det gamla. Se bara sicken röra det bidde här när Tryggve kom och skulle ändra om överallt.

– Man måste följa med i utvecklingen, invänder Viveca i skarp ton. Hela världen förändras. Åsabygden kan väl inte vara ett museum.

– Nä nä, slätar Inga-Maj över med ett inställsamt leende. Tryggve var ju väldigt bra på att tala för sig. Lång och stilig var han åsså. Men han var nog litta för läskunnig för oss här i Åsabygden. Jag undrar ofta var han tatt vägen. Har han inte hört av sig till dig och Tudor ännu?

– Nix, svarar Viveca kort och stryper vidare diskussion.

Strax efter Stor-Mårtens grandiosa gårdskomplex med den stolta blå jättesilon gör vägen en nittiograderssväng åt vänster runt granväggens vassa hörn och kyrkan blir synlig där den ligger och solar sig som en loj vit katt uppe på höjden. De mörka granarna är nästan exakt lika höga allesammans. De står som en grönlädd armé beredd att storma kvarlevorna av det öppna landskapet som omger kyrkan. En vänlig arm av knubbiga hagmarker sträcker sig österut från kyrkan och håller Kyllingarums pedantiskt skötta villabebyggelse om ryggen.

Barnen installerar sig i kyrkan och de som ska framträda får en sista genomgång av prostinnan. Nadja blir hjälpt fram till altaret i sin rullstol. Ena benet är gipsat.

Änkan Björg Schütt står utanför kyrkan och talar lågmält med Jalle som kliar sig under hattbrättet. De ser inte ut att ha mycket gemensamt förutom att bägge bär hatt. Medan Björgs ljusa och

vidbrättade linnehatt är adekvat i värmen, fungerar Jalles tjocka läderhatt mer som en svettig konsekvens av hans fåfänga.

– Finns det inget sätt att hänga ut Sören och hans ansvarlösa beteende? väser Björg åt Jalle.

– Näe, jag tror tyvärr inte det, Björg. Om jag skriver om olyckan...

– Det var ingen olycka!

– Nä nä, men vad det nu än var, så kan det ju sätta igång en utredning. Och då vill man ju veta vem offret var. Personnummer och hela middevittnen. Jalle kliar sig i det grå skägget och tittar urskuldande på Björg.

– Men varför sätter du ihop det här bybladet om du inte vill informera invånarna här om vad som verkligen sker? Du är ju ändå journalist. Du kan faktiskt skapa opinion, genom att starta en debatt till exempel. En debatt om att nån blir ihjälkörd en vacker dag.

– Jamen ämnet är för känsligt.

– För känsligt? Säg som det är, Jalle. Det är Sören du vill skydda. Han ska få fortsätta som en barbar så att alla ni andra kan få ha era barbarier ifred. Jag vet vad du har i pluntan. Och jag vet att du kör bil när du druckit det.

– Ja, men det är ju det som är problemet, Björg. Alla vet redan allt om alla. Och alla har hållhakar på varann. Avslöjar jag en sanning så kan du väl gissa vilken kedjereaktion det skulle utlösa. Rena stubinträden. Bara för att jag skriver om nåt som alla här ändå känner till. Var har du poängen?

– Poängen är att minska lidandet som vissa i trakten åsamkar andra, svarar Björg med barsk röst. Nadja fick sin höft krossad som sexåring. För att hon skulle få in mer pengar när hon tiggde. Hon var redan halt när hon kom hit. Och Sören kör rätt på henne så hon bryter benet på tre ställen. Björgs röst sviktat och hon plockar upp en näsduk ur sin enkla handväska i naturläder. Och

Nadja, fortsätter Björg medan hon trycker näsduken mot ögonvrån, hon var så rädd att hon skakade. Hon tordes inte säga vem som körde på henne om jag inte först lovade att hålla tyst.

– Men då är det väl inte så reko av dig att vilja sprida det i Bygdenytt.

– Ska flickan ta på sig skulden, menar du! Alla de fyra flickorna kom hit inlindade i skam, utnyttjade och skändade. Sen far det runt en marodör i polisuniform här och sätter sig på dem. Som om deras lidande inte räckte och blev över. Björg talar argt och aningen för högt för att utesluta obehöriga ur samtalet.

– Snälla Björg, lugna ner dig nu, ber Jalle lågt och tar en munfull av fickpluntan. Jag är ledsen, men jag kan inte skriva om dom här sakerna. Och vem skulle det gagna?

– Sörens maktmissbruk måste stoppas. Han är ju för Guds skull bara en vanlig polis.

– Det är inte så bara det, Björg. Och jag kan inte stoppa nånting. Folk läser Bygdenytt på samma sätt som dom tittar i familjealbum, vet du. Dom vill inte se en massa elände där.

– Hajsan, hajsan! avbryts dispyten. Sören bullrar in med sin muskulösa och storstilade kroppshydda. Han är för ovanlighets skull inte uniformerad och han har skjutsat både exfrun och nuvarande hustrun till kyrkan i sin nyvaxade mörkblå civila bil av märket Skoda. Fruarna är anslående lika till omfång, frisyrt och klädsel. Robusta kroppar, lockig permanent och småblommiga klänningar. I händerna håller de varsin blomsterkvast som de racker åt Inga-Maj. Sören har en son med vardera och bara ett år skiljer syskonen åt, varför de bägge har Inga-Maj som fröken.

– Jasså här har vi det lokala presstödet, yvar Sören med ett blixtrande sommarblont leende och intar genast en charmig pose för fotografering. Han griper om Björigs midja och drar henne till sig och innan hon hinner reagera är hon fäst på film med mannen hon just utgjutit sig över.

– Snart kan du göra lokal-tv åsså, Jalle, babblar han. Det behövs bara en sån här och en dator. Och litta sänningstid förstås. Sören förevisar en liten silvermatt kamera och riktar den mot Björg i det att han sätter igång att filma.

– Har du bett Nadja om ursäkt ännu? frågar Björg rätt in i kameran. Du kunde ha dödat henne.

Sören vänder kameran mot sig själv.

– Naj, det där har du fått om bakfoten, försvarar han sig. Det var Ragge som kom ur kurvan först och han vände inte en millimeter. Som tur var hann jag både bromsa och väja, annars hade flickungen blivit överkörd. Jag var så tosig på Ragge så jag gav han en snyting när jag fått fatt i han.

– Så din tjänstebil fick ingen buckla, inte ens en repa? frågar Björg vasst. Konstigt att du inte kör den nu. Din polisbil är ju annars det enda föremålet för trohet från din sida.

– Nu ska vi inte vara sånna, Björg, säger Sören med ett avväpande flin. Men jag kan nog se till att Ragge får sota för det här med. Jag visste inte att Nadja slagit sig så illa.

– Ragge har väl nog med sina egna skulder, varför ska han betala dina också? fråser Björg och tågar in i kyrkan.

– Jävra vicken huggorm Björg blitt sen Helmut gick och dog, frustar Sören och rafsar sig i den korta tvärt kapade snaggen på hjässan.

– Ja, grymtar Jalle. Och inte blev det bättre av att Tryggve bara gick upp i rök. Nä, nu får man väl knäppa några bilder på barnen som ska musicera så fint för oss. Dom har övat mycket kan du tro.

Jalle lommar in i kyrkan.

Sören dunkar folk i ryggen. Högljutt och självsäkert.

Klas-Åke Nilsson har parkerat på uppfarten och sitter kvar i sin bil med armbågen på den nedvevade rutan.

– Ska du inte in och få dig litta gudomlighet? hojtar Sören åt honom.

– Nej tack. Jag har sagt opp bekantskapen med Gud.

– Men därinne i bilen måste det ju vara hett som i helvetet. I kyrkan är det i alla fall svalt och gott.

– Jag trivs bättre i helvetet. Där slipper jag dom skenheliga.

Sören rycker till av Klas-Åkes ord men stegar sen rakryggad in genom kyrkporten. Han går fram till Nadja i rullstolen, lutar sig fram över henne och viskar nåt i den svarthåriga flickans öra samtidigt som han lägger sin labb på den unga damen intill. Det är Tatjana, den äldsta av de fyra flyktingflickorna. Hon smäller Sören på fingrarna. Den tvååriga lintotten i hennes knä får en klapp på huvudet. Det är Tatjanas son.

Nadja nickar mot Sören och tisslar och tasslar med de tre andra flickorna så fort den muskulöst byggda polismannen rest sig. Björg, som sitter med armen runt sitt barnbarn Tudor, stirrar strängt åt hans håll.

Stirrar gör även Sybil Slyngstad som trängs i raden bakom med sina tre stimmiga döttrar. Men Sybil blänger inte på bygdens blåögde polis. Hon skickar en grå blick lastad med vämjelse mot Stor-Mårten som stolpar fram i mittgången, lång och vindbiten som en båtmast. Sybil och Stor-Mårten har nyligen haft ett gräl om det populära bekämpningsmedlet Roundup och dess eventuella farlighet.

Sybil knackar sin mor på axeln och Björg vänder sig om.

– Jag kanske måste ta en förlossning snart, säger hon lågt. Kan du ha tjejerna så länge då? Det är en sätesbjudning.

Björg nickar besvärat.

– Jag tycker inte om att du tar dig an komplicerade förlossningar.

– Men mamma, det är inget konstigt med ett säte. En del bebisar väljer det bara. Och nu snittas ju alla mammor så fort fosterlägena inte passar ihop med sjukhusens trånga mallar.

– Ja ja, Sybil, stönar Björg. Vi har haft den diskussionen redan.

Du är född tjurskallig. Sybil ser stött ut och fräser åt sina döttrar att sitta still. Ingen av deras pappor är närvarande.

Tudor får en snabb kram av sin mor och Björg ger Viveca ett flyktigt leende. Leendet återgäldas med stråk av den beklämdhet som etsas in i relationen mellan en ex-svärmor och en ex-svärdotter. Den ömsesidiga skulden över att det inte bar sig. Och: Vems var felet – moderns eller hustruns?

Prästen håller en knagglig predikan som får folket på de bakre bänkraderna att sjunka ihop med långdragna pysljud. Lanthandelsfrun smiskar till sin hjärtsjuka man på kinden när han börjat dra ljudliga timmerstockar.

Men så samlas flickorkestern Flyktingarna framför altaret och åhörarna spritter till. Den svarta jazzmusikern Chuck Louis drar igång ett rytmiskt intro med sin bongotrumma och får stöd av den fräkniga Ljubas ståbas. Tatjana står redo med sångmikrofonen. Hon låter sin stora mörka röst missleda publiken med en sugande inledning av ”Nobody knooooows the...”. Men sen rycker hon upp tempot på ”...trouble I’ve seen” och orkestern drar på med blåset igen. Inga-Maj sneglar på en lärarkollega och gör en ansats att skaka på huvudet, men kollegan sitter hänförd och diggar. Inga-Maj vågar börja klappa takten med händerna. En nyskriven passus inleds med ett tamburinsolo av Tatjana. Nadja spelar en ljus och glättig melodi på klarinetten och en spröd stämsång inleds. Slutklämmen är en svensköversatt version av inledningsstycket och Tatjana sjunger så inlevelsefullt att publikens ögon ser ut som glimmande såpbubblor. ”Ingen vill se det vi fick se...”

Klas-Åke har klivit ur sin bil och står på kyrkbacken och lyssnar. Jalles kamera blixtrar medan Sören filmar uppträdanget och den noggranne iakttagaren observerar hur Tatjana vid ett tillfälle gör en knappt märkbar höft rörelse mot honom. Björg torkar sig i

ögonen och mumlar ”maskrosbarn”. Tatjana griper ett par maracas och skakar i kapp med dem så hela kyrkan klappar takten och gungar med i musiken.

Sybils mobiltelefon vibrerar och hon reser sig så fort applåddåskan bryter ut.

– Jag måste köra iväg nu, varskor hon Björg och får ett ”lycka till” med sig av sin mamma innan hon med energiska rörelser avlägsnar sin spensliga kropp. Det vilda krusiga håret guppar mot axlarna.

Sommarlovet kröns av ”Den blomstertid nu kommer” och en dag som denna kan Åsabygden berömma sig av välvilja och generositet inför de fyra flickor som kom hit tillsammans med Tryggve Slyngstad för drygt fem år sen. Även om kanske inte alla älskar flickorna på samma sätt, är de skyddade genom traktens sammanhållning.

Björg låter motvilligt Sören bära in Nadja i baksätet på sin bil och hon bifaller hans erbjudande att köra hem Sybils tre flickor eftersom de inte får plats i Volvon.

Tatjana sitter i framsätet med sin lillklimp som Sören just har kastat i vädret upprepade gånger till gossens kvillrande skrattsalvor. Nu har han somnat. Knubbiga Fatima hjälper Nadja att hålla sitt gipsade ben stilla i kurvorna.

– Gör det ont? undrar hon.

– Ja. Som Sören, svarar Nadja och skrattar till.

– Fy, Sören! utbrister Fatima och Tatjana med ett fniss.

– Vad viskade Sören i ditt öra inne i kyrkan? frågar Björg Nadja.

– Att jag skulle få en ny cykel med tusen växlar.

– Där kom han billigt undan, fnyser Björg. Men hjälp, vad har jag gjort! flämtar hon och tar sig för pannan när de kör genom Kyllingarums prydliga villagata. Där går ju Sorens pojkar med sina mammor. Då är alltså Sybils flickor ensamma med Sören!

– Dom är nog en anings aning för små än så länge, lugnar Tatjana som trots att hon bara är knappt sjutton talar och ser ut som en tjugofemåring.

– Men Jorunn har ju fyllt tolv, säger Björg och får det att låta som om detta gör henne lovlig.

Sören tar inte av till vänster efter lanthandeln. Han fortsätter rakt fram istället och vänder sig om mot flickorna som har flätor i tre olika blonda nyanser. Han rycker lekfullt i Jorunns ena fläta.

– Ska vi inte ta en sväng nerom kiosken i Stänkarp och äta glass? Dom har den goaste glassen i hela världen.

– JAAA! jublar flickorna och gabbar i mun på varandra om vilka smaker de ska välja.

– Nu blev ni redigt sugna va, skrockar Sören. Vad gör mojan idag?

– Föder barn! ropar den minsta.

– Nej, din dumrumpa! korrigerar Jorunn. Hon *förlöser* barn.

– Jahaja, svarar Sören. Vardånånstans?

– I..., dröjer Jorunn osäkert.

– I Tossalösa! utropar hennes lillasyster med hög och klar röst.

– Tyst din knäpprov! skäller Jorunn och luggar sin syster så hon skriker.

– Naj naj, flickor! varnar Sören. Kivas ni mer så får jag sätta er i häktet blann allt böss. Jasså dom ynglar av sig ännu därnere i Tossalösa, mumlar han för sig själv.

Björg svänger in i kastanjealléns uppførsbacke. De vita pyramiderna är nästan utblommade. Hon stannar framför gråstensbyggnaden som tronar där framme som en fläckig grand danois med forsen på ena sidan och den fria sydostutsikten över de kuperade slänterna på den andra. I öster skimrar det vidsträckta havet, inställsamt och somrigt.

Flickorna hjälps åt att böka ut Nadja ur baksätet medan Björg plockar ut rullstolen från bagageutrymmet. De sätter sig under den stora blodboken. Björg gör i ordning en bricka med färska frallor, pålägg och skivade grönsaker och en stor tillbringare med Sybils kanelkryddade tranbärssaft.

– Har inte Sören varit här ännu? ropar hon när hon kommer ut i den stillastående värmen. Men vad är det karln har i görningen? Hur kan han vara så självsvåldig att han inte kör raka vägen hit! Och nu kommer Sybil att bli arg på mig! Hon är jämt missnöjd med mig.

– Ånej, Björg! hugger Tatjana emot och håller upp saft i de törstiga medsystrarnas glas. Det är inte Sybil som är missnöjd med dig. Det är du som är missnöjd med Sybil.

Björg fastnar i en rörelse, kommer alldeles av sig. I hennes violettskiftande ögon simmar nåt runt. Skräck. Skam. Eller vrede.

Jävla gädslyna!

UNGARNA VILL RIDA PÅ PONNYN så fort Klas-Åke kört hem från kyrkan. Men det är för hett, avgör han och leder hästen bakom lagårn. Grynet sa att hästen behöver mycket vatten så Klas-Åke får binda honom i Arvids stora hörnstolpe. Då kan han dricka ur ån. Elstängslet surrar. Det gör de satans myggen med. Frej hoppar och studsar runt den lilla shetlandsponnyn. De är nästan lika stora. Eller små. Rånar-Ragge fick hästen av sin gamle farsa, Börje, som bor på andra sidan mossen. Börje i sin tur hade fått kusen som betalning för några dunkar hembränt. Men nu när Ragge ska sitta inne orkar inte Grynet sköta om hästen. Hon är ju på smällen och hon har redan hästar så det räcker. Vad fan man nu ska med såna kreatur till när det finns bilar med flera hundra hästkrafter.

– HÅLL DIG LUGN FRAJ! brölar Klas-Åke och riktar en spark mot den spattige hunden men missar.

Hundskrället frustar och hostar runt den svarta ponny till hästen blir fly förbannad och kutar mot Frej. Då hoppar byrackan i ån och simmar över till andra sidan. Klas-Åke stönar. När han surrat fast repet i stolpen plaskar Frej tillbaks igen och så ställer han sig vid stängslet och skäller högt och hysteriskt som en kär-ring. Han faller frambenen och sätter röven i vädret. Hästen tra-

var med ett argt brummande mot hunden och han backar rätt in i elstängslet. Men då får han en sjuhelvetes stöt i ballarna och ryker som en raket rakt över dalen och uppför slänten med ett ylande som skulle räckt jorden runt. Klas-Åke vräker fram en skrattsalva.

– Ha ha ha! Sicken attans dum hund!

– Stackars Fraj, ömkar Jacqueline och lägger huvudet på sned. Han är ju så leksugen.

– Han är förståndshandikappad, rättar Klas-Åke henne och stryker bort en rännil av svett som kittlar hans tinning. Genast börjar det kliä. Kom nu så åker vi och köper glass, hojtar han och rafsar sig i hårfästet. PJÄÄÄR! Var fanken håller ungväveln hus nu då?

Pierre och Frej kommer på samma gång från varsitt håll. Frej kvider av de stekta pungkulorna. Jacqueline kliar honom i nacken.

– Låt bli det där! skäller Klas-Åke. Du blir skitig om händerna!

– Men han har ju badat, pappa...

– Ja ja. Men ån är lia skitig den. Arvid låter allt sitt avlopp åka rätt ut i vannet.

Vid kiosken i Stänkarp är det kö. Folk åker ända från Ystad och Kristianstad för deras hemgjorda glass.

– Låt inte glassen rinna ut på era nya kläder nu, ungar! Och inte på sätet heller!

Klas-Åke kör ner till stranden så de kan äta glassen på den gamla krigsbunkern och titta på nakenbadarna.

Jaså minsann. Där är redan upptaget. Snut-Sören sitter på huk uppå på bunkern och filmar nudisterna, den snuskhummern. Klas-Åke klättrar dit med ungarna.

– Guddau!

– Haj på daj, Klas-Åke. Ja, här blåser det i alla fall litta.

En gubbe med pungen nere vid knäna och en kärring med stora limpor till bröst knallar fram till dem. De ser ut som flottiga pepparkaksdegar.

– Det här är en naturiststrand, säger tanten på hes stockholmska. Och vi som solbadar här vill varken bli filmade eller uttittade. Det ber jag att ni visar respekt för.

– Det finns textilstränder på bägge sidor, så om ni vill vara vänliga och låta oss vara ifred vore vi tacksamma, struttar gubben.

– Trodde ni jag filmade *er*? flinar Sören. Jag ville ha natursköna bilder. Såna som er kan man inte visa opp i möblerade rum.

– Om ni inte avlägsnar er härifrån tänker jag gå och ringa polisen, hotar tanten och Sören flabbar dem rätt i synen.

Sybils tre töser kommer springande i sanden.

– Har ni vaskat av hännerna ordentligt nu? gastar Sören. För då får ni hålla för ögonen när ni går förbi här, annars får ni mar-drömmar i natt.

Det nakna paret vänder och går.

– Passar du Sybils jäntor? frågar Klas-Åke.

– Ja, jag skulle egentligen bara köra bort dom till Björg i Fjällaröd, men vi åkte och köpte glass först. Sen blev dom så grisiga så vi svängde nerom här så dom kunde skölja av sig.

Och så du kunde sitta och glutta på damer i födelsedagskostym, tänker Klas-Åke.

– Jag såg att Sybil rände ur kyrkan och satte av med sin Range Rover, säger han.

– Ja, hon skulle visst hala ut en unge borta i Tossalösa, berättar Sören.

– Kläcker dom där gamla hippietanterna fortfarande ungar?

– Jag vet inte. Det kanske är barnbarnen som börjat hoppa ut nu. Många flyttade ju till Tossalösa när Tryggve hjälpte folket där å få igång kvarnen igen. Och barnteatergruppen. Vi har hatt en liten bajbybom nu i ett par år. Får se om den håller i sig.

Det avgör väl Sören, den jävla häradsbetäckaren, tänker Klas-Åke.

– Hon Tatjana är ju en redig sångstjärna, säger han. Hon skulle nog kunna gå hur långt som helst om hon inte hade den där ungen å släpa på.

– Asch! Så du snackar dynga! De är bara bra för hon å ha lillemannen. Då håller hon sig i skinnet.

– Ja hon var i alla fall tidigt ute med å tänja skinnet, grymtar Klas-Åke. Flickungen var ju inte ens byxmyndig när hon valpade. Bara fjorton. Det var nog tur att Sybil kunde hjälpa hon så hon slapp föda på BB. Då hade det blivit en massa papper å fylla i. Och dom hade nog velat snoka rätt på farsan.

– Men dom där öststatstjejerna håller väl inte så noga reda på hur gamla dom är, tjafsar Sören. Och sen blir dom ju vuxna mycket fortare. Dom var bara nio tio år när dom kom hit, men då hade dom redan fått små lökar som skumpade runt under blusarna.

Det var väl det första den bocken spanade in, tänker Klas-Åke.

– Naj, nu får jag nog lägga på ett kål innan Björg blir tosig, kommer Sören på. Hon undrar säkert var vi blev av. Sören slår ihop sina pladosor till handflator. Tripp, Trapp och Trull! hojtar han. Nu måste vi åka till mormor i Fjällaröd innan jag får en brödkavel i skallen!

Bilen kokar nästan när Klas-Åke sätter sig med barnen i Opel. Han drar upp farten så det fläktar lite och kör om Sören. Sören har ju luftkonditionering i sin nya Skoda. Men så fort Klas-Åke blåst om Sören kommer han fräsande med spiken i botten och flåsar honom i röven. Klas-Åke ska svänga av mot Bulleberga så han släpper förbi Sören. Den tossige snuten tutar som ett jävla tåg. Han har nog fan inte alla getterna i hagen den.

Klas-Åke kör upp över Backarna. De ser ut som duniga tuttar. Mitt emellan två tuttar ligger Bulleberga. Vid den lilla vägen in till

Viveca hänger en skylt på en hasselbuske där det står ”Kör försiktigt! Levande barn!”. Klas-Åke svänger in och rullar fram till den faluröda stugan. Vivecas cykel står vid den stora lönnen. Hon har inget körkort. Tudor sitter på verandan med sitt långa mörka tös-hår och läser en bok.

– Guddau! Här sitter du och är interlektuell, säger Klas-Åke.

– Tjena, säger Tudor men tittar inte upp från boken. Han talar inte som de andra ungarna här. Han är lite märkvärdig, tänker Klas-Åke. Det är ju Tryggves påg.

Nu kommer Viveca ut i shorts och linne. Men hon är inte solbränd. Hon sitter nog inne mest, tror Klas-Åke. Hon har parabol på taket.

– Hej, Klas-Åke! Och hej Pierre och Jacqueline. Ja, till hösten slipper du Inga-Maj. Det ska väl bli skönt.

Viveca kikar på Jacqueline med de där attans granna jacken. Samma färg som en puma. Ja, Viveca är en redig puma, tänker Klas-Åke. Jacqueline nickar livligt mot henne.

– Fröken Inga-Maj skakar pojkarnas armar när dom svarar fel, berättar hon.

– Men det har hon väl lagt av med? svarar Viveca och tittar på Klas-Åke. Hennes ögon fräser till. Det har vi ju diskuterat i föräldraföreningen.

– Har fröken Inga-Maj börjat skaka er i armarna igen? frågar Klas-Åke Pierre.

– Inga-Maj ska... ska... ka Jonte.

– Om jag inte är kvar på skolan i höst så *måste* ni lova att protestera när hon gör så, säger Viveca.

– Vi ha fått hästapälle! babblar Pierre.

Värst vad han blev snackesalig då.

– Så roligt! Då kan du ju lära dig rida på ditt sommarlov. Det låter som ett bra mål.

Viveca ser lite hängig ut, märker Klas-Åke.

– Ska du sluta? frågar han och får en konstig känsla i bröstet. Att nåt håller på att spricka.

– Jag vet inte än, svarar Viveca utan att möta Klas-Åkes blick. Kanske.

– Men Inga-Maj går ju i pension nästa år.

– Inga-Maj är det minsta problemet. Men nu måste jag fortsätta med det jag höll på med. Hejdå!

Hon vänder ryggen till och går in. Kaffe blir det aldrig hos Viveca. Hon släpper ingen inpå sig. Hon sitter bara i sin luda och väntar på Tryggve. Och skriver en massa brev till kommunungubbarna om vad hon vill göra med sin förskola.

Klas-Åke tänker på vad Tryggve berättade en gång när han satt och söp med Rånar-Ragge som var hans närmsta granne. Viveca hade kommit hem en dag när hon och Tryggve var nygifta. Med rakad skalle. Hon har annars glansigt och tjockt hår och på den tiden nådde det visst ända till rumpan. Men hon klippte ner hela manen och gick och blev en sån där folkilsken feminist. Och när Tudor föddes blev hon en jämrans ragata. Hon skällde och gnällde om att Tryggve jobbade jämt. Men när han var hemma körde hon med honom och trätte om disk och tvätt och Gud och feta släkten, så Tryggve skaffade sig en dam vid sidan av och när Viveca listade ut det åkte han ut med huvudet före. Tryggve stack från Stockholm och dök plötsligt upp här i sina gamla hemtrakter med de fyra flyktingtöserna. Han hade varit nere i Italien och jobbat med nån social hjälporganisation. Sen slog han sig ner i bygden och lockade hit Viveca med jobbet på byskolan som han ordnade åt henne. Han köpte den gamla smedjan åt sig själv och stugan åt henne. Kontant.

Men Viveca har inte förlåtit Tryggve ännu. När man nämner hans namn ser hon ut som en höna som måste värpa fyrkantiga ägg. Hon skulle nog behöva rensa röret. Enda gångerna hon ler på riktigt är när hon talar med barn.

Klas-Åke bestämmer sig för att kika på Trulsåkers nya hyresgäster i Degeröd. Gården ligger nästan högst uppe på en av kullarna. Inne på gårdsplanen står en ung kille med runda glasögon och flygigt brunt hår. Han håller på och hackar bland kullerstenarna. De har en upprustad ljusgul Volvo Duett. Sextiotvåa. Killen slutar hacka och fångar en näve svett från pannan. Han är slät och jämn i hyn som en fabriksny bil.

– Guddau! hälsar Klas-Åke. Klas-Åke Nilsson var namnet. Det är jag som bor i rucklet nere i Dalen.

– Jag kan inte ta i hand, för den är så svettig, säger killen på sån dialekt som nyhetsuppläsare i tv talar. Joel heter jag. Ja, vi är nyinflyttade. Från Uppsala. Jag har läst mikrobiologi med inriktning på cellulär genanalys och ska göra min praktik i Ashög på Bio-kem. Sen tänker jag försöka få ett arbete inom kommunen på...

– Ja ja. Du behöver inte visa dina skolbetyg ässå, flinar Klas-Åke.

Nu kommer Joels kona ut från boningshuset. Klas-Åke tycker att hon liknar den där norska skådespelerskan som alltid ser så skitnödig ut att man vill stänga in henne på dass. Ullmann. Liv Ullmann när hon var ung. Hon har håret i högula pippilotter och bär på en klimp med bar rumpa. Ungen har dragit upp hennes kjoltyg så man ser ena låret och en bit av trosorna. De är i naturfärgad bomull.

– Det här är min hustru, Moa, säger Joel. Och så Linus. Moa, det här är Klas-Åke Nilsson.

Klas-Åke skakar tass med fruntimret. Det känns som att hålla i en hopvikt disktrasa.

– Jaha, och vad heter ni då? Moa sticker in huvudet genom den nervevade baksätetsrutan.

– Det är Pjär och Schacklajn, svarar Klas-Åke. Franska namn.

– Hej på er! Sen vänder Moa sig till sin man som ser bra mycket yngre ut än vad hon gör. Jag trodde det var bonden som kom, mumlar hon. Alltså hyresvärden.

Moa snackar också som de gör uppåt landet.

– Ni kanske vill ha nåt att dricka? frågar hon. Örtte?

– Nej, det duger gott med kaffe, svarar Klas-Åke.

– Vi dricker tyvärr inte kaffe. Men äppelmust?

– Jatack.

Klas-Åke släpper ut ungarna ur bilen.

– En sån fantastiskt vacker natur här är! yrar Joel. Och den här kringbyggda korsvirkesgården är rena vykortet. Jag försöker rensa bort mossor och ogräs mellan kullerstenarna så man ser dom bättre. Dom är ju så fina.

Ho ho! Klas-Åke flabbar för sig själv. Snart får nog Joel viktigare saker för sig än att frisera stenar. Han kan ju börja med de två skorstensstockarna. Ingen av dem fungerar, så i vinter blir det kallt därinne. Elementen klarar väl nått och jämnt grundvärmen runt tio grader och ingen riktig isolering finns där.

Moa kommer ut med brickan och ställer den på bordet. Magen putar, hon är kraftigt på tjocken ser Klas-Åke nu.

– Det är första gången vi använder dom nya utemöblerna, säger hon glatt.

De ser skavda och gamla ut, men när Klas-Åke drar med handen över ektimret känner han att ytan är helt slät. Vilka idioter! Köpa sprillans nya möbler som ser slitna ut.

– Det är din tur att lägga Linus nu, Joel. Han ska sova sin klockantrevila. Glöm inte sätta på en ny tvättmaskin! Dom rena tygblöjorna är nästan slut!

Joel tofflar in och gör som frun befallit.

– Det är så underbart med havsutsikt, lallar Moa. Synd att inte gården ligger så att man kan se havet härifrån.

– Det ska du nog vara förbaskat glad för, upplyser Klas-Åke. Om vintrarna visslar det full orkan oppåt backarna här. Hade gården legat öppen neråt slutningen skulle ni bli helt insnöade.

Ni är ju redan insnöade så det räcker, tänker han.

– Men visst är här vackert! dillar hon. Vi väntar bara på att bonden vi hyr av ska forsla bort skrotet som ligger utslängt överallt. Och så skulle han komma tillbaks med en ny toalettstol. Den gamla var sprucken så den tog han med sig.

– Jaså minsann, det sa han att han skulle. Klas-Åke försöker låta bli att le.

– Ja, han skulle ha kommit redan i morse faktiskt. Vi har börjat bli trötta på att uträtta våra behov utomhus. Det gick inte att spola på toa. Allt rann ut på golvet. Men jag är i alla fall överlycklig att vi bor så nära Åsens Eko. Det var där jag köpte den här ekologiska äppelmusten. Och dom säljer ju frukt och grönsaker också. Vet du förresten om man kan få tag på biologiskt odlad säd här i trakten?

Jag har två testiklar fulla, tänker Klas-Åke och flinar mot Moa.

– Ja, du kan köpa det nere i Tossalösa vid den gamla möllan, säger han. Där mal dom mjöl och nötter och allt möjligt. Allt möjligt, tänker han.

– Men Gud, så perfekt! Hörde du Joel! kvittrar Moa. Man kan köpa biologiska sädesprodukter alldeles i närheten. I... vad hette det?

– Tossalösa. Dom kallar sig Gaja Najtur...

– Gaia Nature! Wow! Ligger det här! Jag trodde det kollektivet var i Småland!

– Jaha, hur länge har ni tänkt å stanna här i Åsabygden då? frågar Klas-Åke.

– Livet ut! skrattar Moa. Jag vill bo så här, mitt i naturen med ren luft. Ha en makrobiotisk trädgårdsodling med riktig kompost, uppleva de biologiska cyklerna, föda så många barn jag vill ha... Näsvingarna fladdrar som på en kanin. Mmm, vad härligt, såsar hon och smeker sin utstående mage. Bara följa med i naturens egen rytm...

Hon är vrickad, tänker Klas-Åke.

– Ja, då får du väl ligga i, grymtar han med en gliring åt Joel.

Naturen är ju rätt så lat om man säger. Och det låter som att du kommer å få många munnar å mätta här.

– Men herregud! utbrister Moa. Maten har vi ju nästan gratis. Hela trädgården ska odlas upp. Så fort Joel har grävt färdigt landet ska jag börja så.

– Ska du gräva opp hela trädgård för hand? frågar Klas-Åke Joel.

– Ja, det tänkte jag nog. Jag har köpt en bra spade.

– Då kan jag tala om att du får ett helsikes slit. För den där trädgård är igenväxt med kirskaal. Arvid lät sina kriter gå där och skita ut kirskaalfrön flera år i rad. Och kirskaal är det jävrigaste ogräs som finns. Du kan hacka det i tusen bitar och det tar sig likt förbannat.

– Men man får ju rensa lite ogräs då och då, försvarar Moa sitt idiotprojekt.

– Ni kan ligga och kreta i jorden dygnet runt och ni vinner ändå inte över kirskaalen.

– Men vad ska man göra då? frågar Joel och ser ut som om han fått en boll i skallen.

– Ni får spruta utav bara helvete.

– Gift? flämtar Moa. Aldrig i livet!

– Nähä. Då får man plöja med traktor var tredje vecka. Så fort kirskaalen börjat gro plöjer man ner den igen.

Nu liknar Moa en fågelholk.

– Men då kan vi ju inte odla förrän nästa vår!

– Fast det kanske är lika bra, tröstar Joel och sneglar spänt på Moa. Det ser ut som om en stor fågel fastnat därinne i holken. Jag menar, fortsätter Joel, att det kanske blir jobbigt med både nya odlingar och en nyfödd bebis.

– Jaha! Nu hittar den flaxande fågeln ut ur Moas trut. Men då spricker ju allting, näbbar hon gällt. Jag vill ha nåt mer att pyssla med härute än att bara passa barn medan du är på jobbet. Nåt som är produktivt. Annars blir jag knäpp!

– Moa är psykolog, slätar Joel över. Inte bara mamma alltså, ler han.

– Då är du ju van vid dårar, flabbar Klas-Åke. För såna finns det många häromkring.

– Nja, svarar Moa med ett krystat leende. Jag är vittnespsykolog. Med inriktning på barn. Och dom har ju inte hunnit bli dårar ännu. Vad söta ungar du har förresten, smörar hon och försöker dra ut taggarna ur sin ragataröst. Dom verkar vara bra på att roa sig själva.

Pierre och Jacqueline spelar fotboll i vagnslidret. Pierre får mål vid varenda spark.

– Har du... Alltså... Barnens mor? tafsar Joel.

– Hon är väck. Det är inte alla som pallar med å stanna kvar här i Åsabygden. Hon tog cykeln och trampade iväg tidigt en morron. Och sen har hon aldrig hört av sig mer.

– Usch, så tråkigt! Moa skakar på sitt psykologhuvud. Var det längesen?

– Ja, det är många år sen nu. Pjär var bara en bebis. Han ammade ännu när mossan hans drog iväg.

– Vad strongt av dig att klara upp en sån situation, berömmar Joel.

– Hade du tyckt det var lika strongt om det varit en mamma som blev lämnad? Det tror jag inte, Joel, för det händer hela tiden, mopsar sig Moa.

– Jo men du får väl ändå tänka dig in i att en man kanske inte är så van att sköta ett spädbarn som mamman haft hand om hela tiden. Det blir ju en ganska så stor omställning...

– Men det är väl i allsindar barnen som drabbas värst! bjäbbar Moa, men då sätter Klas-Åke henne på plats.

– Mina ungar fick det bättre när dom blev av med sin hispiga mossa, kan jag tala om!

Joel får se upp så hans kona inte blir en riktig huggorm, tänker han.

– Nu måste jag gå in och göra halvfyramat åt Linus, säger hon surt och reser sig.

– Har grabben sockersjuka? frågar Klas-Åke Joel.

– Näe... Hurså?

– Det verkar vara så mycket med tider och sånt.

– Jaha. Nej, men vi vill att Linus ska få en bra biologisk rytmen redan från början.

Klas-Åke ler inåt. Snart får de nog annat att tänka på än den där bortklemade ungens rytmer. När de skitit i trågårn hela sommaren är de antagligen utleda på både biologi och natur och vackra vyer. Joel och Moel. Staborna kommer hit med sina klorofyllgriller och tror att livet på landet är en semester. För Klas-Åkes del kan de gärna asfaltera hela Åsabygden, bara han slipper sno-kande myndigheter och våld och droger och skolor där barnen blir mobbade. Härute på vischan är det billigt att leva också. Om man inte har för höga krav. Som löneslavarna med villa borta i Kyllingarum. De åker in till Ashög och jobbar och eldar med olja och smäller pengar på nya möbler och nya bilar och en massa onödiga manicker.

– Vad jobbar du med förresten? undrar Joel.

– Jag kränger begagnade bilar.

– Jaså. Min mamma köpte en begagnad bil igår. Men det var nog...

– Ja ja, bryter Klas-Åke. Nu får jag tacka för kaffet. Eller äppelsaften menar jag. Ajö.

På den lilla utfarten är han nära att krocka med Citroënen han sålde igår. Världen är liten.

Klas-Åke stannar till vid allén i Fjällaröd och kikar upp mellan de brunstiga träden mot Björgs ställe. Sören har varit där och släppt av Sybils ungar, så mycket kan han se för de stöjar omkring på gräsmattan. Han vrider in på gården och sticker ut huvudet.

– Guddau!

Flyktingflickorna vinkar från skuggan under det stora trädet men Björg låtsas inte se att Klas-Åke kommer. Sören har rätt. Hon har blivit en surharpa. Innan var hon märkvärdig, men nu är hon högfärdig. Hon har ansiktet vänt mot Sybils småtjejer hela tiden.

Jacqueline och Pierre har hoppat ur bilen och springer bort mot gungorna.

– PJÄR OCH SCHACKLAJN! KOM TILLBAKS! ryar Klas-Åke. Han känner sig dum.

– Men slå dig ner en stund och ta ett glas saft, säger Tatjana och ser riktigt kärvänlig ut. Jahaja.

Hon ber inte om ursäkt för att hon existerar. Fast hon kommit hit på nåder. Och blev på smällen när hon bara var tretton. Men Klas-Åke ser. Hon har den där blicken. Blicken från helvetet. Han vet att hon fick fnaska därnere i Rom när hon bara var en skitunge. Man talar inte om det, men han känner igen skärpan längst inne i ögonen. Att man bara kan lita på sig själv. Antingen kärvar man ihop eller så slår man på reservlyset och håvar in bonusen.

– Du kanske kan skjutsa mig och Fatima hem till Knöllered, ber Tatjana. Så kan vi sätta igång med middan innan Sybil kommer. Hon är nog trött. Det var ju ett säte hon skulle förlösa.

Fatima plirar blygt mot Klas-Åke. Hon ser ut som ett litet runt troll med lockigt hår och guldringar i öronen. Hon har inte behövt slå på reservlyset.

– Ett helt säte? flinar Klas-Åke.

– En sätesbjudning, svarar Tatjana torrt. Det är när ungen ligger med rumpan ner och inte huvet.

– Jaha, skämtar Klas-Åke. Så det första ungen visar är arslet.

– Vissa arslen är finare än vissa trynen, svarar Tatjana blixtnabbt. Och skiten som rinner ur käften på folk stinker mer än den som kommer ur rövhålet.

Hoppla! Man dribblar inte med Tatjana. Hon säger precis som det är.

Nu cyklar Viveca upp på planen med Tudor där bak. Bägge har hjälm som ser ut som champinjonhattar.

– Hallå, Vicky! hojtar Tatjana självsäkert.

– Här var det visst samling vid pumpen, flåsar Viveca och låter ögonen vandra. Klas-Åke hoppar hon över. Jävra flata!

– Hejsan Tudor lille! Kom till farmor! Björg brer ut armarna och ser ut som hon vunnit på lotto.

Men Tudor springer till de andra barnen. Björg struttar efter med ett smil som går runt hela skallen. Hon är rent förälskad i den där pågen, tänker Klas-Åke. Han tycker hon är orättvis mot sina andra barnbarn. Tryggves unge daddar hon med. De andra hutar hon åt.

– Nu är Arvids kor lösa igen, klagar Viveca. Dom springer på vägen. Snart kommer dom att orsaka en olycka. Ja, apropå det, hur är det med dig, Nadja?

– Sådär, piper Nadja. Hon är inte så snygg som Tatjana. Hon har en sån där turknäsa som står i vägen men ögonen är stora och barnsliga.

– Det var ju inte en bra start på ditt sommarlov. Hur länge måste du ha gipset? frågar Viveca.

– Sex eller åtta veckor.

– Fy Sören!

– Ja fy, Sören! fnittrar Fatima och Tatjana.

– Men där kommer ju Sören! Viveca pekar mot allén. Sören brummar in på gårdsplanen och vinkar. Han grinar brett. Det ser ut som om han har dubbelt så många tänder som alla andra. Så öppnar han bakdörren och kånkar ut en knallröd cykel.

– Tjutvå växlar! Och lättaluminium! Det är en mauntinbajk!

Han bär cykeln under armen och ställer den invid Nadja.

– Jag var nere i Ashög och köpte den. Och många pengar kos-

tade den! Varsågod, Nadja!

Nadja skiner upp men Björg ser mulen ut.

– Hon har ju knappast nån nytta av den än på ett par månader, surar hon med armarna i kors framför bröstet. Viveca ler fränt.

– Jo men då har hon ju nåt å se fram emot, och då går det nog snabbare för benet å läka. Tror du inte det, Nadja? lismar Sören.

Nadja nickar och Sören hoppar in i bilen igen.

– Arvid Trulsåkers djur är lösa! ropar Viveca efter honom.

– Ja, dom tycker väl att gräset är grönare på andra sidan stängslet! ropar Sören tillbaka. Och det kan man ju förstå. Han blinkar mot Viveca.

– När ska Sören växa upp! fnyser Viveca. Han borde faktiskt ta tag i det här! Det är ju hans jobb.

Björg grymtar nåt som ingen hör.

– Jag cyklar ner till Tossalösa och tar min konstlektion, säger Viveca. Passar du Tudor då, Björg?

– O ja! ler Björg. Han kan sova här om du blir sen. Går det bra med måleriet?

– Jag vet inte. Men måla är nåt jag aldrig vågat sen min teckningslärare fick hela klassen att skratta åt mina bilder. Så nu tar jag igen det.

Oj, så konstnärlig man kan vara, tänker Klas-Åke. Viveca sätter på sin champinjonhatt och vinkar åt Tudor som spelar krocket med Pierre. Tudor har inget bollsinnel alls. Pierre klår honom hela tiden.

Klas-Åke skjutsar flickorna till Sybil i Knöllered.

Tatjana sitter bredvid Klas-Åke och Fatima trängs med Sybils och hans ungar i baksätet. Tatjana luktar som varma kanelbullar. Klimpen sover i hennes knä.

När de åker genom Jönköping pekar Tatjana på ett av husen vid Forsaån där flaggan är på halv stång.

– Dom har sorg häroppe i Jönköping, säger hon. Det var en liten grabb på bara fyra. Han dog i morse. I cancer. Sybil tror det beror på miljögifter.

Där ån delar sig bromsar Klas-Åke och styr in på den lilla slingrande vägen till Knöllered. ”Loppis”-skylten hänger på en av bokstammarna, fast texten har blekts.

– Vi får fylla i bokstäverna snart, säger Tatjana.

Hon styr och ställer som en kommandora.

– Drar du opp nära päror, Fatima, så gör jag i ordning lammsteken. Men fan då! fläker hon ur sig när de är framme vid Sybils vita plutthus i gläntan. Kultingen har smitit ur inhägnaden! Se som han har strulat till här!

Den lilla grisen plöjer med trynet som en jordfräs bland grönsakslanden och Klas-Åke fnissar till. Fatima skumpar bort och får fatt i honom.

– Stäng in honom i hönsahuset! domderar Tatjana. Hennes glytt vaknar och börjar gny. Ja, då får vi tacka för skjutsen, säger hon och kliver ur.

Precis då kommer Sybils Range Rover rullande. Jäntorna hoppar ut ur Klas-Åkes baksäte och studsar bort mot lekstugan på sina bara fötter. Sybil är också barfota.

– Hur gick det? frågar Tatjana.

– Bra, svarar Sybil. Det var lite trögt med krystvärkarna men så är det ju ofta vid säten. Det blev bättre när jag sa åt henne att stå upp och krysta. Då kom ungen som en kanonkula. Bebin tog bröstet med en gång och pappan grävde ner moderkakan.

– Vad händer om det går galet då? frågar Klas-Åke. Gräver man ner barnet ässå då?

– Vad du snackar dumt, Klas-Åke! gormar Sybil och blir alldeles röd i nyllet. Så börjar hon böla och springer in i huset.

– Det där var väl förbannat onödigt, Klas-Åke! Särskilt från dig! Städa du framför din egen trapp! Tatjana ser på Klas-Åke

med så mycket helvetesglöd i ögonen att han kör därifrån utan ett ord.

Jävla gäddslyna!

Fast han är död plågar han henne

VÄRMEN HÅLLER I SIG OCH ALLA VÄNTAR PÅ REGN. Flera brunnar håller på att sina. Björg sover dåligt. Vägarna har värmts upp och det blir aldrig svalt inomhus. Redan vid femtiden på morgnarna stiger hon upp och tar bilen ner till havet. Hon simmar ut en bra bit innan hon vänder. Vattnet kommer sällan upp i mer än arton grader på grund av strömförhållandena. Men det gör inget när solen är som en grill. Denna märkligt metalliska sol.

En vag oro dallrar över åsen den här sommaren. Det kan förstås vara Björgs egen rastlöshet som läckt ut över tillvaron.

Morgontidningarna har fått sommartorka även de. Det är nästan så att Jalles Bygdenytt blir välkommen läsning, tänker Björg. Jalle ser henne där hon sitter under bokens röda lövverk med sitt kaffe och han kastar tidningen från bilen med en hurtig hälsning. Men som vanligt är allt som står tillrättalagt och dessutom gamla nyheter eftersom byskvallret färdas fortare än Jalles pressläggning.

I senaste Bygdenytt kan man läsa om skolavslutningen och flickornas framträdande i kyrkan. Tatjana får pryda hela framsidan. Jalle har tagit efter kvällspressen: Söta flickor säljer. Och Tatjana är en sann skönhet, erkänner Björg. Därtill är hon begåvad

och rakryggad. Hennes uppriktighet är ofta obekvä, även för Björg. Men hon kan ändå tolerera den eftersom Tatjana var den av flickorna som det såg mörkast ut för. Hon kom hit som elva-åring och hade tvingats till prostitution sen hon var sju. Innan dess hade hon varit ficktjuv på Roms gator och dessförinnan var hon tiggare. Det berättades att hon som spädbarn låg i en korg på trottoaren bredvid andra lösdrivare för att väcka sympatier. Björg påminner sig om det här varje gång hon blir irriterad på hennes tykna attityd. Tatjana är ju ändå förvånansvärt välanpassad.

Tryggve spårade Tatjanas ursprung till det fattiga Moldavien, som när hon föddes tillhörde Sovjetunionen. Föräldrarna flydde ur landet och lämnade nyfödda Tatjana hos mormodern som strax därpå dog. Sen började handeln med flickans kropp. Hon såldes och smugglades över gränserna, såldes vidare och hamnade i Albanien hos en människosmugglarliga som skeppade flickor till Italien. Alla flyktingflickorna ägdes av ett jugoslaviskt maffiasyndikat i Rom när Tryggve fritog dem. Och här är de nu, talande bred skånsk dialekt. Björg ler. På dryga fem år har varje tillstymmelse till brytning slipats bort hos flickorna. Och fast de skulle kunna tala italienska med varandra, gör de det aldrig i andras närvaro. Flickorna lärde sig de sociala koderna snabbt som när en nyfödd kalv lär sig stå. Det måste ha med deras bakgrund att göra, tänker Björg. Lever man under ständigt hot utvecklar man en extrem lyhördhet. Och följsamhet. Men tanken att den fötts ur skräck känns inte trevlig. Nadja hoppar runt på kryckor utan att klaga. Är det av skräck eller tacksamhet hon anpassat sig så väl till ett rörelsehindrat sommarlov?

Nu börjar olusten krypa i Björg. Känner de överhuvudtaget varandra, alla dessa människor som träffas dagligen? Eller anpassar de sig bara? Det sägs att lidande är utvecklingens moder, att sann vänskap djupnar av konflikter. Men är det verkligen riktigt? Är det inte istället så att varje gång man blir sårad skyler man det

som ömmar. Och sen visar man inte den delen av sig själv längre, tills mer och mer av ens historia och ens personlighet finns bakom skynket. Allt färre väsentligheter blir sagda.

Det surrar nere i maggropen. Björg har simmat, hon har sitt kaffe, hon har sin yoghurt. Men det hjälper inte. Hon sitter här under blodboken med Bygdenytt i knät och våndan i magen. Snart fyller hon sjuttio. Och det enda hon har är frågor. För henne har inte världsbilden tätat. Den läcker som Arvid Trulsäckers fallfärdiga tak.

Ensamheten drar genom kroppen. Hon har barn och barnbarn men det finns så många hål. Känner hon sina barn?

Plötsligt saknar hon Sybil. Det känns som att hon har svikit henne och att skadan inte går att reparera. Björg skulle vilja att hon var liten igen. Att hon kunde ta upp och gosa med dottern nu, som kompensation för alla de gånger hon förnekat henne. Björg var själv förbisedd som barn och levde i skuggan av sin självupptagna mamma. Och det gick absolut inte för sig att konfrontera modern, då skulle hon fallit död ner, det är Björg övertygad om. Eller? Är det kanske där grundbulten finns? Att Björg aldrig nånsin yppade ett ord om hur hon upplevt sin barndom inför sin egen mor? Och att detta hänsynsfulla undvikande fortplantats till Sybil?

Om hon ringer henne nu. Om hon ber Sybil att säga det som aldrig sägs. Om hon säger det som aldrig sägs. Nej, det vågar hon inte. Då sårar de varandra mer. Och ännu ett skynke dras för. Ännu ett lager anpassning läggs till.

Björg har haft svårt att förlåta Sybils girighet när de gjorde bo-uppteckning efter Helmut. Hon ville bli utköpt och det ledde till att de fick sälja tryckeriet för att rädda det skuldsatta förlaget och ha råd att lösa ut Sybil.

Tryckeriet var Helmut's hjärtenäring, men Sybil var fullstän-

digt likgiltig för det affektionsvärde det hade för hennes storasyster och för Björg. Hon ville bara ha pengar och det bums.

Och så bytte hon namn. Till Slyngstad. Björg förstår inte varför hon inte vill bära Helmut's efternamn. Det dög ju åt Björg och Sissela. Men Sybil ville hellre ha sin mors norska flicknamn och Björg frågade inte ens varför. Sybil tycktes svärma för själva kvinnligheten och det hon höll på med brukade irritera Björg så till den grad att hon undvek att tala om det. Barfotabarnmorska. Sybil hade ingen utbildning och sprang ändå runt i stugorna och förlöste kvinnor med sjukhus- och läkarfobier. Och hon skulle själv prompt föda hemma utan läkarassistens. Björg bävade för att nåt skulle gå fel. Men barnen kom ut helskinnade. De har olika fäder alla tre, men papporna var försvunna vid tiden för förlösningarna och Björg fick aldrig veta varför. Eller hon ville kanske inte veta.

Men sen. Hur Sybil öppnade sitt hem för Tatjana och Fatima. De som blivit över. Tystlåtna Nadja togs om hand av Tryggve till en början, men fick sen flytta hem till Björg när Tryggve fick för mycket att göra. Och den käckä Ljuba fick bo hos prästparet som led av ofrivillig barnlöshet. Fatima var darrhänt och hade fått epilepsi av den grava misskötsel hon utsatts för. Tatjana betedde sig som en vildkatt. Räckte ut tungan åt alla och gjorde fula tecken med händerna. Hon visade till och med rumpan mot fröken Inga-Maj som ställde för många nyfikna frågor till Tryggve den dan flickorna presenterades i församlingshemmet och prästen och hans hustru fattat sitt avgörande beslut att ta hand om en av dem.

Men Sybil vann Tatjanas hjärta. Och Fatimas. De två är hennes stadiga vapendragerskor. Fatimas epilepsi är utläkt. Och Tatjana tycks vara osårbar. När det uppdagades att hon var gravid för ett par år sen, stod Sybil vid hennes sida och trotsade alla påtryckningar om att hon skulle göra abort. Sybil skötte henne och förlöste henne och den fjortonåriga flickan gick starkt ur erfaren-

heten. Tatjanas moderskap gjorde henne till en vuxen kvinna och fnysningarna blev till susningar av beundran. Man tar inte miste på karisma. Inte ens i Åsabygden, där det är en synd att vara speciell.

Björgs tankar går vidare till ex-svärdottern, Viveca. Hon var kantig och mopsig. Tjafsade tvärsäkert om barnuppfostran och jämställdhet. Björg och hon var oense om allt. Så la de locket på. Björg vill ju inte riskera att bli ovän med Viveca nu när inte Tryggve kan säkra umgänget med Tudor, som dessutom är det enda hon har kvar av sin älskade son. Därför samtalar hon och Viveca numera mest om mat. Och om hur söt och begåvad lille Tudor är.

Herregud, mänskligt umgänge är ju bara ett ängsligt undvikande av konflikter.

Vi är som Bygdenytt allihop, tänker Björg. Där står om att Ragge åkt fast för bankrån i vanlig ordning men inte om att Nadja nästan blev överkörd av Sören. Där står om dödsfallet i Jönköping men inte om vad som kan vara orsaken till denna ovanliga cancerform hos barn. Där står om den nyfödda bebin i Tossalösa men inte om missnöjet med förlossningsvården som gör att mammor föredrar att föda hemma. Där står om den nyinflyttade barnfamiljen men inte om att Arvid underlåter att ta sitt ansvar som hyresvärd. Och så skolavslutningen som toppar alla ”nyheter”, men inte ett ord om att Viveca håller på att bli utmanövrerad från skolan.

Den enda ocensurerade nyhetskällan är faktiskt Klas-Åke. Vill man veta vad som pågår i trakten är det bara att ta Klas-Åkes bulletiner minus Bygdenytts. Allt som blir över är viktiga skeenden.

Björg har bott i Åsabygden sen tidigt sextiotal men det är inte förrän nu som hennes hembygd går henne på nerverna.

Det var Helmut som förde Björg till Skåne dit han kommit

som fyraåring strax före andra världskrigets slut. Helmut's föräldrar flydde från det sönderbombade Berlin där hans far varit tryckeriägare. De slog sig ner i Malmö och pappan fick jobb på Sydsvenska Dagbladets tryckeri. Snart hade han skaffat sig en egen tryckpress och började trycka reklamblad i en gammal lada utanför Ashög. Helmut sökte sig till det politiskt radikala Göteborg när han tagit studenten och det var där han träffade Björg.

Björg minns så väl när Helmut övertalade henne att följa med honom till Skåne. Och samtidigt friade. Hans far hade blivit lungsjuk och orkade inte längre sköta tryckeriet han byggt upp i Ashög. Därefter levde de tillsammans i Åsabygden tills Helmut dog för två år sen.

Björg och Helmut träffades mitt under Kubakrisen. På ett kafé i centrala Göteborg där Björg brukade sitta och läsa och se på tv om kvällarna tillsammans med Tryggve, som då var en elvaårig kille i bokslukaråldern. De bodde trångt i en dragig vindslya utan varmvatten. Kubakrisen kröp längs väggarna och ryggmärgen. Björg växte upp i Norge och kriget var hennes barndoms spökryttare. Därför hyssjade Björg åt det flamsiga sällskap som överröstade tv-nyheterna och inte tycktes bry sig om att ett nytt krigshot dallrade ovanför deras av banaliteter upptagna huvuden. Svenskarna hade kommit billigt undan andra världskriget och det märktes.

Men det satt en ung man på fiket som också bad de stökiga kafégästerna att dämpa sig och när Björg fick syn på honom var hon glad att hon tagit på sig sin rosa angorajumper, fast den var svår att tvätta och hon visste att den skulle lukta rök.

Det var inte den framträdande näsan som fångade Björg, inte heller de mörka ögonen eller de fylliga halvöppna läpparna och den lätt flyende hakan. Nej, hon kunde inte slita blicken från hans kraftiga bara underarmar som vilade på låren med insidan upp.

Kom och ta mig, jag är här! sa hans bakåtlutade kropp. Hon lämnade både Chrustjev och Kennedy en stund och det gjorde han också. Det sprakade i luften när deras leenden möttes och sen var det klippt. Han kom och satte sig vid deras bord och hon upptäckte att han var en bra bit yngre än hon. Men då var det för sent.

– Visst är likgiltighet skrämmande, sa han.

– Likgiltiga människor är levande döda, svarade Björg.

– Men det är inte du! Dina ögon sjuder av liv. Helmut heter jag. Han räckte fram en ordentlig labb och hälsade på Tryggve också, utan att rygga för det faktum att Björg var mor.

De hörde ihop från den stunden. Helmut var tjugotvå. Björg var trettio.

Ålderskillnaden spelade ingen roll. Inget spelade nån roll när de var tillsammans. De var alldeles förblindade av varandra. Första året följdes de till och med åt på toaletten och den som först slutade jobbet hämtade den andre. Inte förrän då förstod Björg att hon hade varit djupt deprimerad i årat. Det tillståndet ville hon aldrig återvända till.

Björg blundar när hon tänker på hur Helmut tog i henne och vad de gjorde i hennes bäddsoffa när Tryggve sov. Hon hade inte blivit rörd av en man på många år. Sveket från Tryggves pappa, Giovanni, hade gjort henne reserverad och avvaktande inför kärleken. Men Helmut kompengade henne för alla avhållsamma år. Saken blev inte sämre av att han var så ung. Och pilsk som en tax. Han tyckte hon var det vackraste han sett. Björg vet inte om hon var så särskilt vacker. Inte såg hon ut som Marilyn Monroe i varje fall, men ett sånt utseende tycktes å andra sidan ha varit klen tröst för Marilyn själv som tog sig av daga samma år som Helmut och Björg möttes. Björgs drag var nog rätt typiskt nordiska. Ganska smala ögon, höga kindben och gyllenblonda lockar. Ja, inte nu längre, men då. Stark och senig kropp har hon, som många nor-skor.

Första gången de grälade gällde det pengar. Helmut hade ingen ordning på ekonomin. Han hade hål i fickan och de fick ofta leva på Björgs skraltiga lön alla tre. Björg tyckte han var ansvarslös som förväntade sig att hon alltid skulle ha en slant över. Han beskyllde henne för att vara fixerad vid pengar, men hon hade ju faktiskt ett barn att försörja. Ekonomin var annars det enda de bråkade om och de drabbningarna återkom under hela deras långa liv tillsammans. Det kunde gå riktigt hett till då. Sisela och Sybil sprang ofta och gömde sig när pengadiskussionerna flammade upp.

Motorsurret nere på vägen skingrar Björgs dagdrömmier. Jaha, det är Sybil. Med sig har hon Tatjana. Genast blir Björg irriterad. Nyss satt hon och saknade sin yngsta dotter. Men så fort Björg ser henne i den dyra Range Rovern med Tatjana som förkläde dimper hon ner i verkligheten.

Vägdammet som det stora fordonet river upp blandar sig med hettan och sticker Björg i näsborrarna.

Nadja hoppar ut på trappen och tar sig försiktigt ner med kryckorna.

Sybil och Tatjana kommer gående mot Björg. De ser allvarliga ut. Är det nåt som har hänt? Björgs hjärta börjar bråka.

– Kan jag få låna pengar av dig, mamma? frågar Sybil och Björgs oro övergår i harm. Sybil har den där hysteriska rösten som hon alltid får när hon talar om pengar.

– Ska ni kanske sätta er, föreslår Björg med en tung suck. Vad behöver du pengar till? undrar hon när de satt sig och Tatjana hjälpt Nadja att dra ut sin stol.

– Jag behöver djupborra brunnen, svarar Sybil. Vattnet är inte bra i den gamla. Du har väl hört om ungen i Jönköping som dog i cancer. Jag tror det beror på vattnet, och nu när det varit så hett så brunna håller på att sina blir ju koncentrationen av gifter högre.

– Har dom gjort en kemisk analys av vattnet då?

– Mamma, jag litar inte på några experter. Det har man ju hört hur dom blir mutade och mörkar känsliga uppgifter...

– Men snälla Sybil, försöker Björg. Du kan väl börja med att skicka ett vattenprov till ett labb i en större stad. Där sitter garanterat inga svågrar och förvränger testresultat.

– SKIT SAMMA! far Sybil ut. Jag vågar inte låta ungarna dricka vatten som kan innehålla vadfansomhelst! Brunnen måste djupborras!

Björg tittar på sin dotter och låter sin tystnad tala. Dottern har fått Helmut's krusiga hår och sveper tillbaka det ljusa burret från sitt rödflammiga ansikte. De grå ögonen är runda av upphetsning och har liksom trängts ihop mot den smala näsan. Den lilla gnagarmunnen putar missnöjt och anklagande mot Björg. Får man lov att tycka att ens dotter är ful? Björg skäms över vad hon tänker, men kan ändå inte förmå sig att ge efter för Sybils pockande krav. Nu fuktas ögonen så att hennes blick blir skarp och anklagande. Är det plötsligt Björg's fel att Sybils brunn kanske behöver åtgärdas?

– Har du inga pengar kvar av arvet? frågar hon.

– I så fall hade jag väl inte suttit här.

Nähä, det är så hon ser Björg. Som en penningpung.

– Men varför försöker du inte få ett banklån då? prövar Björg.

– Du vet att banken aldrig skulle bevilja ett lån! Jag har ju ingen fast inkomst!

Men skaffa dig det då, tänker Björg njuggt. När du har så höga anspråk.

– Nå, vad kostar det att djupborra din brunn?

– Runt fyrtio tusen.

– Fyrtio tusen kronor! Det är inte lite pengar du ber om!

– Det är väl dina barnbarn värda, skjuter Tatjana beskäftigt in. Björg känner sig utpressad.

– Jag ska se vad jag kan göra, svarar hon snävt och tänker på den lyxiga maskinpark som Sybil har utrustat sig med. Hon har minsann unnat sig komfort i sitt hem. Precis som Björgs mamma gjorde, oavsett svångremstider.

– Nä, vi skiter i det här, säger Sybil plötsligt och reser sig. Jag skulle aldrig bett dig om hjälp. Det är ju bara Sisela och Tryggve du bryr dig om. Och så dig själv förstås. Så har det alltid varit, avslutar hon på sin skånska. En dialekt som ingen annan i familjen antagit.

Bilen rivstartar och sprätter upp en kaskad av kiselstenar när den ilsket styr ut mot allén. Jaha. Där kom den konfrontation Björg i sitt svagsinne efterlyst. Och till vad nytta? Björg är glad att hon skonade sin egen mor från den här typen av meningslösa beskyllningar. Hon är så upprörd att hon darrar. Nadja tittar ner i marken. Är hon också arg på henne? Tycker Nadja också att Björg är egoistisk?

– Vill du ha nåt? frågar Björg inställsamt.

– Nåt å dricka kanske, piper hon.

Björg hämtar saft och mandelskorpor.

– Är du ledsen? undrar hon och stryker Nadja över kinden. Björg försöker vara extra snäll nu när Sybil fått henne att känna sig usel och ogin.

– Nä, svarar Nadja och rycker på axlarna. Men sen börjar hon gråta tyst.

– Men lilla gumman, vad fattas dig? Björg lägger armen om henne.

– Det finns inget å göra här, snyftar hon.

– Nej, det är klart att det måste vara jättetråkigt att bara sitta still. Du som är van vid att cykla runt till alla du känner och åka och bada och allt vad du gör på somrarna. Vill du att jag ska köpa kriter och block så du kan sitta och rita? Eller du vill kanske ha en ny bok?

– Nej, men gärna nya Elle. Nadja ser på Björg med de stora jordbruna ögonen medan hon drar med fingrarna under dem så tårarna försvinner. Kan du hämta min freestyle? ber hon sen och ler.

Björg tar sig över gårdsplanen i den brännande solen. Tilloch-med hennes tunna vita klänning känns som en tvångströja. Allting känns trångt.

När hon återvänder ut i gasset hörs en välkänd röst.

– Guddau! Inget regn idag heller.

Klas-Åke inväntar som vanligt hennes gästfrihet och hon frågar om han vill ha kaffe. Barnen rusar med en gång ut ur bilen och springer stojande mot trädgården.

– Det är rena hysterin här efter att den lille pågen i Jönköping dog, börjar Klas-Åke som sin vana trogen dyker rätt ner i tillvarons jämmerdal. Dom tror det kan vara vannet i brunnarna där som har blivit kontaminerat.

– Men då får man väl ta upp det med Miljö- och hälsoskyddsförvaltningen, säger Björg defensivt.

– Amen där sitter ju bara la Famiglia. Dom vill hellre leva med gifter än med utgifter. Deras budget går ju åt till mutmiddagar och bordellbesök.

Klas-Åke ser ut som en dreglande varg. En spyfluga kryper i hans infekterade ögonvrå. Björg undrar om den lägger ägg där, hon skulle nästan tro det.

– PJÄÄÄR! GE FAN I VANNSLANGEN!

Björg rycker till av Klas-Åkes plötsliga rytande. Hans barn leker på gräset och pojken sprutar vatten i en rak tunn stråle rätt på sin lillasysters panna. Hon står still och bara njuter, tycks det. Inte underligt i den här hettan. Klas-Åke kliar sig frenetiskt i hårbotten och små ljusgula flingor regnar ner på hans en gång vita skjortkrage. Han skulle också behöva vattnas. Nu plirar han mot Björg.

– Jag mötte Sybil vid vägkorset, säger han. Hon hade brått.

Björg hummar till svar.

– Tror du att brunnsvattnet häromkring är otjänligt? frågar hon, nästan vädjande.

– Det vetе sjuttan. Men jag skulle nog inte dricka vattnet oppe i Jönsköp. Inte från de grunda brunnarna i alla fall. Stor-Mårten sprider ju en jävla massa gifter och rötslam oppe på den nya åkermarken han köpte när Andersson i Pullarp dog. Jag har tur som bor vid en bonne som bara kör ut normal skit på fälten. Litta vanlig skit har ingen dött av.

Åja, tänker Björg. Om det är vanlig skit som orsakat Klas-Åkes rinnande, fjällande, rodnande och såriga hälsotillstånd har hon goda skäl att tvivla på dess harmlöshet.

– Arvid försökte ju med nåt mög han fått av Stor-Mårten som han sprutade över sin veteåker, fortsätter Klas-Åke och Björg får lust att fråga honom om han druckit upp det. Men han sa att han fick huvudvärk av det, gaggas Klas-Åke vidare. Nu har han bara slätter och kriter på markerna. Tryggve ordnade ju så han får EU-pengar för det. Och Stina, hans kärring, håller på med sina växt-husblommor. Dom behöver inget gift.

Klas-Åke pladdrar på om senaste nytt och Björg lyssnar bara med ett halvt öra.

– Men titta, en liten ekorre! Hon pekar mot lindbersån högre upp på tomten. Pierre plockar upp en sten från tulpanrabatten och kastar den med exakt precision mot det söta djuret så det träffas och dör. Sen håller han stolt upp sitt oskyldiga byte i svansen. Björg reser sig bestört.

– Fy, Pierre! Det där var väl det dummaste jag sett! Hur kan du vara så elak mot ett djur! Skäms på dig!

Men då brusar Klas-Åke upp som ett kemiskt missöde.

– KOM INTE OCH SÄG ATT MIN PÅG ÄR DUM! Han är van å pricka gnagare. Och dom djuren är banne mig inte så gulliga som du tror!

– På min tomt bestämmer jag vilka regler som gäller, Klas-Åke! hyvlar Björg av honom. Och det är skillnad mellan råttor och ekorrar.

Som vanligt när Klas-Åke fått ett utbrott föser han in ungarna i bilen och gasar bort. Nadja kränger av sina lurar och himlar med ögonen mot Björg. Hon tar tacksamt emot flickans leende eftersom det är andra gången som nån i vredesmod ger sig av från Fjällaröd idag av det enkla skälet att Björg sätter gränser.

I morse kände hon sig ensam men nu är hon trött på sällskap. Hon sneddar över gårdsplanen för att gå in och göra i ordning ischoklad åt sig och Nadja. Klänningstyget klibbar under bröstet. Solen är obarmhärtig när det är så här vindstill, den har förklarat krig mot henne.

När telefonen ringer svarar hon med en suck. Det är säkert Sybil som vill tjafs. Hon hör en snyftning i luren och höjer beredskapen.

– Mamma!

Det är inte Sybil. Det är Sisela. Hon låter alldeles uppriven.

– Men hur är det, stumpan?

– Får jag komma till dig nu meddetsamma? gråter Sisela.

– Ja, men det är väl självklart. Vad är det som hänt?

– Pål har lämnat mig! Äähäääh...

– Men älskade flickan min! Kom hit nu genast!

– Jag åker nu, hulkar Sisela.

Stackars liten.

Det tar en knapp timme med bil från Lund så Björg får bråttom att förbereda Siselas besök. Det var nästan ett år sen hon var här senast och säkert var det flera månader sen de talade i telefon.

Björg sätter Siselas rum på vädring. Det är praktiskt taget orört sen hon var tonåring. Leopard- och tigmönster – Sisela blev

frälst av den vilda musikstil som kallades punk. Sybil ville ha rosa i sitt flickrum. Där bor Nadja nu. Björg stannar upp i korridoren vid trappavsatsen. Sekunden utvidgas och hon kan höra stojande barn som bullrar upp för trappan. Så fort allting gick! Vips, så var deras barndom slut. Hann hon njuta av den fullt ut?

I nästa sekund är brådskan där igen. Björg kan ta fram sängkläder åt Sisela senare. Nu måste hon iväg och handla nåt gott till fikat. När hon kommer ut märker hon att hon fortfarande har telefonen i handen. Hon lägger den på trädgårdsbordet och ber Nadja svara att hon är ute ett kort ärende om Sisela ringer igen.

Klas-Åke hade nämnt nåt om att det hade blivit mycket trafik vid Dödermossen och han hade rätt. Björg möter fyra bilar på väg upp mot Dörröd. Hon antar att det är till Börje Rosberg de är på väg, för det är riktiga vrak allihop. Hans brännvinstillverkning har tydligen blivit känd i vidare kretsar. Det bådar inte gott. Fast sonen Ragge har gått längre in på brottets bana. Hans mörklockiga lilla fru, Grynet, hänger tvätt i trädgården med magen i vädret. Hon kan inte ha det så lätt. Björg vinkar men hon ser inte. Kanske borde hon fråga om hon kan köpa med sig nåt åt henne. Raggens fru kör inte bil. Hon tar sig fram på hästryggen. Det blev nog inte som hon tänkt sig, livet på landet. En liten stallflicka som trodde hon skulle få sina hästdrömmar besannade när hon flyttade ut hit med sin grobian. De köpte det grå eternithuset kontant, förmodligen för stulna pengar. Två halvblod och ett russ står under skuggan av ett par ekar i hagen. Björg har sett den lilla familjen på ridtur några gånger. Antagligen har de det fint ibland. Det är väl därför Grynet tålmodigt väntar på Ragge när han ”rycker in”. Väntar. Är det inte vad kvinnor så ofta gör? tänker Björg. Vänta barn, vänta på en man, vänta på bättre tider.

Björg ökar farten. Sisela behöver henne nu. Det måste vara ett dråpslag att bli övergiven när man strax ska bli fyrtio. Men vad

Björg tänker mest på är faktiskt bokförlaget. Hon hoppas att Pål inte har rätt till hälften.

Två mastodontliknande jordbruksekipage tvingar henne nästan i diket. Han sätter verkligen ner sina jättefötter, den där Stor-Mårten. Grusvägarna blir sönderkörda av hans tunga monstermaskiner. Det får skattebetalarna punga ut för.

I Trulshult står Arvid Trulsåkers stabbigt byggda piga med en grep och rotar i den ofantliga gödselstacken vid sidan av fåhusen. När Björg far förbi sätter pigan ner grepen och glor bredbent och storögt i sin gröna overall. Hon låter tungan ramla ur munnen som nåt hon kräkts upp. Björg misstänker att hon lider av en ovanlig kromosomdefekt.

När konditoriets dörr slagit igen bakom Björg märker hon att atmosfären är lika tät som den illaluktande tobaksröken. Vid ett av de fyra borden sitter två mörkhåriga män. De mönstrade kortärmade kragtröjorna, guldkedjorna, mustascherna, de håriga bringorna – det måste vara ägarna till den svarta Mercedesen utanför.

Ljuba, som brukar extrajobba på bageriet, står bakom disken och ser ut som en skrämmd kanin. Lystrande, blickstill. Björg punkterar tystnaden.

– Hej, Ljuba. Jag skulle köpa några bakelser och praliner. Sisela kommer och hälsar på.

– Jaha, svarar hon lågt. Var det nåt särskilt du tänkte på?

– Ta tre såna där jordgubbsberg. Dom ser riktigt svalkande ut. Och så kan du väl plocka ut tio, tolv praliner. Fast inte med marsipan. Står du ensam här idag? frågar Björg medan Ljuba försiktigt lägger bakverken i en kartong. Hon vill inte lämna henne här med de två skummisarna.

– Britta och Rune kör ut bröd. Men dom är nog snart tillbaks. Ljuba faller ner blicken. Är det nåt hon vill dölja för Björg? Har hon nåt samröre med de två främlingarna? Björg pustar ut, för nu reser

de sig och går ut med framskjutna höfter, en förfärlig gångstil.

– Ciao! säger de.

– Kände du dem?

– Nej! säger Ljuba förskräckt och låter handen glida längs flätorna som går i samma färg som Björgs blodbok. Hon har fräknar över hela ansiktet, men rodnaden gör att de knappt syns.

– Vad gjorde dom här?

Ljuba ser ännu mer skärrad ut.

– Dom drack kaffe, svarar hon.

– Talade de svenska?

– Ja, lite.

– Vad ville dom då?

– Dricka kaffe.

Björg tänker att hon nog är dum nu. Det verkar konstigt att fråga ut Ljuba om kafégästernas avsikter med att dricka kaffe. Hon ler mot flickan och frågar istället vad hon tänker göra på sommarlovet.

– Jag ska hjälpa till här. Sen ska vi åka till Bornholm en vecka.

– Men oj, så kul! Fast just nu skulle man väl helst vilja åka till Nordpolen, skojar Björg.

– Ja, det är himla varmt. Hur är det med Nadja?

– Det är bättre. Fast hon får ha kryckorna i flera veckor till.

– Hälsa henne att hon ska krya på sig.

Björg har inget otalt med prästen och hans fru som Ljuba bor hos. Och inte heller med Britta och Rune som har bageriet. Så varför vågar Ljuba inte möta hennes blick?

Vilken dag! flämtar Björg när hon hamnat bakom ratten igen. Hennes andetag är torra som ökenvindar, hon borde ha köpt nåt att dricka också. I samma sekund minns hon att hon lovat Nadja en tidning och får vända bilen och köra tillbaka till Kyllingarum. I lanthandeln har de inte en så sofistikerad tidning som Elle, så

Björg får nöja sig med Vecko-Revyn. Förresten borde hon kanske köpa lite ost och vin.

– Hajsan! hälsar Astrid med ett konstlat leende. Hon tycker säkert att Björg handlar här alldeles för sällan. Vad får det lov å vara?

– Jag vill gärna ha lite emmenthaler, en skärva brie och en bit gorgonzola.

– Oj oj, såna där specialiteter får man beställa i förväg, säger Astrid med sötsur min. Vi har Kavli mjukost, hushållsost och dansk grönmögelost.

Nu vet Björg vad Astrid tänker bakom sina stränga glasögon. Att Björg gör sig märkvärdig.

– Ja, men då tar jag det, säger hon med en välvillig gest. Och så två flaskor rött vin om du har.

– Ja, vi har ett par flaskor franskt lantvin stående här. Om det duger. Det är ju inte så många som dricker vin häromkring, ler Astrid menande.

– Nej, det förstås, svarar Björg och avstår från att kommentera den utbredda konsumtionen av Börje Rosbergs illegala sprit.

Astrids glasögon blänker mot henne, man ser inte hennes ögon. Med seniga armar och energiska rörelser packar hon in varorna. Håret orörligt och stelt som stålull. Precis när Björg ska gå frågar Astrid hur det är med Nadja. Sen kan hon inte stilla sin vetgirighet.

– Får du främmat?

– Sisela kommer och hälsar på.

– Jahaja. Det var väl ett bra tag sen sist.

Björg kan riktigt se hur Astrid rullar ut sina klubbiga strängar av nyfikenhet. Och så kommer det, vasst och reptilsnabbt:

– Är Pål åsså med?

– Nej, han är tyvärr upptagen på annat håll, svarar Björg stramt.

– Jahaja. Är allt väl med Sisela då?

- Jadå. Hon jobbar och står i.
- Ja, hon måste vara gla i sitt jobb.

Alla dessa antydningar! Björg vet vad Astrid syftar på. Barnlösheten. Den hänger och dinglar i luften som en tung droppe redo att när som helst plaska ner på disken så att Astrid kan få nöjet att suga upp Siselas suspekta avsaknad av barn med sin fuktiga trasa för att sen med en sorgmodig huvudskakning tolka fläcken enligt sitt begränsade synsätt.

– Jovisst, intygar Björg. Ska man driva ett bokförlag i dessa illitterata tider gäller det att satsa allt. Nu vet Björg att hon smällde Astrid på fingrarna. Ordet illiterat förekommer knappast bland stickbeskrivningarna, kakrecepten och krukväxtråden i den lektyr hon hämtar sina kunskaper ur. Björg noterar att hon snörper med sin rynkiga lilla mun.

Sisela har ännu inte kommit när Björg slår av motorn och bär in varorna i huset. Hon går ut till Nadja och ger henne tidningen. Nadja sitter och pratar i telefon. När hon avslutat berättar hon att två farbröder i en svart Mercedes varit och frågat efter Björg.

Björgs hjärta ger henne en våldsam knuff.

– Vad ville dom? frågar hon upprört och tar sig för det klibbiga bröstet medan hon sätter sig.

– Det sa dom inte.

– Men vad sa dom?

– Dom frågade bara om Björg Schütt bodde här. Och sen sa dom att dom skulle komma tillbaks senare.

– När?

– Jag vet inte. Senare.

– Frågade dom nåt om dig?

– Bara vad jag heter och var jag kommer ifrån.

– Vad svarade du då?

– Att jag är härifrån.

– Bra, säger Björg och pustar ut en aning. Vem pratade du med i telefon då?

– Ljuba.

– Jaha, och vad sa hon?

– Vi snackade om när vi ska repa med orkestern. Nadja tittar skuldmedvetet på henne. Eller inbillar hon sig bara? Ser inte Nadja jämt skuldmedveten ut?

– Ljuba har också träffat Mercedesgubbarna, säger Björg. Dom satt på kondiset när jag var där och köpte bakverk. Ljug inte för mig nu, vädjar hon och lägger en arm på flickans spända axlar. Känner ni till dom här två männen?

– Nej! utbrister Nadja och ser lika förskräckt ut som Ljuba gjorde en stund tidigare.

– Ljuba har väl inte berättat varifrån ni kommer?

– Det gör vi aldrig! Men hon sa var du bodde, för dom frågade henne om det.

Nu förstår Björg varför Ljuba hade fjärilar i ögonen. Men vad vill de där männen henne? Kan det ha nåt med Tryggve att göra?

Siselas silverfärgade BMW reflekterar solen som en strålkastare. Det gör däremot inte Sisela själv. Rödgråten, mager och slokande ger hon Björg en slapp kram och lutar sig mot henne som en vis-sen växt.

När Sisela installerat sig på sitt rum kan de äntligen prata.

– Han kommer inte hem mer, säger Sisela tonlöst och tar en slarvig klunk av vinet så att hon spiller på den florstunna och säkerligen dyra äggskalsvita byxdress hon dränkt sin bleka taniga kropp i. Björg reser sig för att hämta en trasa men Sisela avvärjer.

– Jag fick den här av Pål, så den kan gott solkas ner. Jag slänger den sen. Hemskt strävt det här vinet förresten.

– Är ni ovänner?

– Vad tror du! Sisela faller i gråt, behärskar sig sen och samlar

ihop sitt långa ljusblonda hår till en torr tova på hjässan. Hon suckar hårt och blundar.

– Vad var det som hände egentligen? Ni verkade ju passa så bra ihop, du och Pål, lirkar Björg.

– Det gick så fort, säger Sisela dämpat och drar ett djupt andetag. Vi hade jobbat som galärslavar bägge två hela våren. Pål slet med budgeten och jag harvade med höstlistan. Vi snackade bara jobb, jobb och jobb.

– Jag trodde du trivdes med att ha det så.

– Det trodde väl jag med. Men en lördagkväll när vi satt i soffan och glodde på nån dum tv-underhållning kom jag på att han aldrig tog i mig längre. Jag frågade om han tröttnat på mig. Nej, sa han. Men han orkade inte med en massa gnäll. Han var trött och ville ha det lugnt och skönt hemma. Jag blev så provocerad! Vadå gnäll! Och vadå lugnt och skönt hemma. Han behövde inte göra ett dugg. Jag hade handlat och dukat fram en massa smårätter framför tv-n som jag brukar på helgerna. Jag visste att jag var den som också skulle få duka ut och packa in maten i kylskåpet.

– Men man kan väl inte låta ett förhållande spricka bara för det, invänder Björg.

– Men mamma! säger Sisela otåligt. Du har ju varit hemmafru!

– Nej, vet du vad, Sisela! korrigerar Björg henne förnärmat. Jag hjälpte Helmut med en massa olika saker på tryckeriet. Och när han byggde upp förlaget så var jag hans ständiga bollplank...

– Du hör väl själv vad du säger, avbryter Sisela mästrande. Du hjälpte pappa. Var bollplank när han byggde upp förlaget. Du var ju jämt hemma! Du var inte anställd. Med mig och Pål var det helt annorlunda. Vi arbetade mer än heltid bägge två och jag är lika omistlig som han på förlaget. Men det har alltid varit jag som ägnat mest tid åt hemmet. Han satte sig vid dukat bord varenda dag.

– Nå, men ni har ju inga barn, försvarar Björg sig. Och städerska

har ni. Det blir väl inte så mycket hushållsbestyr att dividera om.

Sisela dricker ur sitt glas och gör en ful grimas åt det sura lantvinet som förmodligen skulle skämmas färgen av sig om det kom i kontakt med en vindruva.

– Så du tycker att en man bara behöver sköta sitt jobb? Att han kan sitta kvar och pyssla med sitt medan hans kvinna planerar maten, går hem i förväg och ser till att hemmet fungerar? Att det inte ligger boktravar, pappershögar och klädpartor överallt när städerskan kommer. Varje gång vi skulle bjuda hem folk fick jag snygga upp och handla och laga mat.

– Jo, men det är väl ändå småpotatis, Sisela.

– Ja, det kanske hade varit småpotatis om jag fått uppskattning i gengäld. Men den här kvällen kände jag att han tog allt för givet och att han gjort det i årtal!

– Men ni var väl utsjäsade bägge två, försöker Björg.

– Mamma, suckar Sisela. Lite inlevelse om jag får be. Jag hade gått som en maskin på tomgång så himla länge. Och nu ville jag ha emotionell näring, lite smörjmedel. En man för Guds skull! Av kött och blod. Och han sitter där intill mig. Djupfryst.

– Han kände sig väl trängd och otillräcklig. Helmut var också förskräckligt utarbetad i perioder. Du ska veta att det fanns tider då jag inte fick mycket mer av Helmut än ett hållögt spöke i soffan.

– Dribbla inte med mig, mamma! Du och pappa var turturdovor så länge han levde. Jag tror aldrig att du behövt bönfälla pappa om en gnutta kroppskontakt. Han var så svag för dig att han nästan gick i trans varenda gång han kom hem från jobbet och såg dig fara vid grytorna. Ni pussades och kramades jämt, jämt, jämt! Och ni grälade passionerat med tårar och porslin. Den där elakartade tystnaden uppstod aldrig mellan er. Förgiftade underströmmar som man gör allt för att hålla tillbaka. För att man nånstans vet att börjar det sippra ut, då är det kört.

Sisela gör en grimas beskare än vinet och drar upp benen som

hon fattar tag i. Vilar sen med pannan mot knäna innan hon ser ut över den välbetade slänten som reser sig brant framför dem.

Det rasslar i trädkronorna på andra sidan forsen. Kanske är ett väderomslag på väg.

– Här är så vacker natur, säger Sisela suddigt efter en lång tystnad. Pappa och jag brukade hoppa på stenarna i forsen och sen vandrade vi i bokskogen på andra sidan. Han höll mig i handen. Pappa hade så stora nävar. Ibland fick jag sitta på hans axlar. Han talade med mig som om jag var vuxen och kunde begripa bakgrunden till Pragvåren och Vietnamkriget och gruvstrejken i Svappavaara. Sisela suckar igen och blåser långsamt ut luft mellan sina torrspruckna ljusa läppar som fått en mörkare rand av rödvinet.

En sorgkant, tänker Björg.

– Ja, du var ju pappas flicka, bekräftar hon.

– Men nu ger du mig skuld känslor, mamma! Jag tyckte så synd om Sybil när hon stod i dörren med sin napp och såg oss åka iväg. Hon såg alltid lika övergiven ut.

– Men hon hade ju mig.

– Hade hon? Sisela kisar klenetroget mot Björg. Varje gång vi kom hem klagade du över hur gnällig hon varit.

– Nej minsann du! Där minns du fel. Björg känner hur kinderna hettar till. Kanske delvis av vinet, men ändå. Av nån anledning känner hon sig arg på Sybil. Har hon beklagat sig inför sin storasyster? Björg tvivlar på det. De är så olika. De pratar sällan och de träffas aldrig på eget initiativ.

– Jag är faktiskt ögonvittne till vår uppväxt, mamma. Och nu när jag fått den brutala sanningen om mitt kärleksliv rätt i synen, så har jag ingen lust att hyckla inför dig heller. Sisela bälgar hetsigt i sig av vinet och kommer av sig. Brrrr! Nej, jag står inte ut med det här rävgiftet, frustar hon. Är det Astrid i lanthandeln du köpt det av?

Björg nickar.

– Den snikna snörpgåsen! fnyser Sisela. Det här vinet har för längesen försvunnit ur Systembolagets sortiment. Hon reser sig och går genom vardagsrummet till huvudingången. Snart är hon tillbaka med fyra buteljer bourgogne och en korkskruv. Jag hade på känn att du skulle få göra en nödprovantering hos Astrid, säger hon och öppnar en flaska. Det gamla vinet häller hon ut i rabatten. Bara inte hela trakten blir försurad nu, av det här hälsovådliga utsläppet, skojar hon kärvt och Björg hoppas hon glömt deras tidigare samtalsämne. Men icke.

– Jodå, jag kanske var pappas flicka. Men bara när du inte var i närheten. Jag fick stå på stand by. Ibland var pappa en sagoprins som fick mig att känna mig viktigast i världen. Sen vände han mig ryggen och hade bara ögon och öron för dig. Och Sybil, hon fick inte ens ha pappa för sig själv nån gång emellanåt. Har du tänkt på att hon inte har kunnat bli lycklig med nån man? Och jag, jag faller för Pål, som bara pratar och pratar om sitt jobb och sina idéer. Precis som pappa. Sisela höjer glaset till sin mun. Hon har ett par ganska djupa fåror från näsan till mungiporna. I eftermiddagsljuset ser de bittra ut.

– Är du så förbittrad min flicka? trevar Björg och struntar i att försvara sig mot Siselas oväntade attacker. Hon befinner sig ju faktiskt i kris.

– Säg inte så! Jag hatar bittra människor! svarar Sisela. Men jag har precis blivit lämnad av min sambo. För att jag krävde av honom att han skulle visa att han älskade mig. Han stängde martyrmässigt av tv-n och såg på mig med likstel blick. Och så öppnade han munnen. Som ett utrymt hus satt han där och gapade. Så började han rabbla upp alla de framgångar vi haft med förlaget. Han såg vårt förhållande och vårt företag som samma sak!

Sisela häller mer i glaset och Björg märker att dottern blivit berusad. Hon sträcker halsen och lägger huvudet på sned. Blundar

och kniper ihop hela ansiktet till en murkla, precis som när hon var liten och de inte kunde förstå vad hon menade med ett ord hon ännu inte lärt sig uttala.

– Vad jag är så knäckt över är att jag gick och inbillade mig att vi hade ett idealiskt förhållande. Ingen av oss ville ha barn. Vi var båda arbetsmyror och älskade böcker och allt runtomkring. Men det fattades nåt i mixen.

– Kärlek, säger Björg lågt.

– Det fräter som syra när du säger det, mamma. För jag vet inte om jag känner till vad det ordet betyder. Du och pappa...

– Vi älskade varann från första ögonblicket.

– Ni var förtrollade av varann, muttrar Sisela.

– Ja, kanske det. Men förtrollningen bröts aldrig.

– Nej. Och ni kanske borde låtit bli att skaffa barn! För vi fick inget av den där magin. Den omslöt er som en fosterhinna.

– Du var ju vårt kärleksbarn, Sisela!

– Kärleksbarn! Jag avskyr den klyschan. Jag blev alltså till för att bekräfta er kärlek. Det är väl ett klent skäl till att sätta barn till världen. Sybil och jag kom aldrig innanför er kärleksbubbla. Du och pappa hade inget normalt kärleksförhållande. Ni var besatta av varann!

– Men vad vill du att jag ska göra åt det? Kärlek är en gåva, Sisela lilla. Man måste ta emot den och sköta om den som ett litet barn.

– Det var den som var ert barn, säger Sisela trumpet. Er kärlek.

Sisela har aldrig talat så här till Björg som nog måste stärka sig med lite alkohol, så hon tömmer sitt vinglas och fyller på nytt.

– Du är så vrång, börjar hon. Så negativ. Helmut och jag kämpade på. Vi hade också kriser. Men vi gav oss inte. Det vi hade var för värdefullt för att överges. Även i de svåraste stunderna låg vi och höll om varann på nätterna.

– Vad handlade kriserna om då? frågar Sisela och gnuggar sitt an-

sikte så näsan blir röd och hon ser ut som Helmut på ögonen när han var ledsen. Sisela har alltid verkat så kavat och självsäker att Björg aldrig ifrågasatt hennes val. Men nu, när fasaden spruckit, kryper osäkerheten ut som små larver. Hon borde inte ha ljusat upp sitt hår så mycket till de mörka allvarsamma ögonen, tycker Björg. Det förvirrar, som om en del av henne är omedveten om de andra delarna. Hennes rappa tunga smattrar bort från andemeningen i vad hon vill uttrycka. Som hon själv sa nyss: Det fattas nåt i mixen.

– Jaa, dröjer Björg. Det trodde jag du hade räknat ut. Vi grälade om Helmuts ekonomiska lättsinne som ofta ledde till att han måste jobba för mycket. Han gjorde ju ett par konkurser.

– Ja, det märkte jag, säger Sisela. Pappas ekonomiska blåsväder ven genom det här huset i tid och otid. Delgivningsmän stod och bultade på dörren och pappa tvingade oss att ljuga om att han var bortrest.

Sisela rotar fram en cigarrett ur sin svarta stela skinnbag av märket Prada och tänder den med en yvig rörelse. Men det var ju bara pengar, muttrar hon och ställer sig vid verandatrappan för att kunna aska i rabatten.

– Jaha, säger Björg och fortsätter ignorera hennes lynniga humör som liknar rökpuffarna hon pytsar ut. Men det var inte så bara. Jag var ju ekonomiskt beroende av Helmut.

– Ja ja ja, knuffar Sisela otåligt. Hon har börjat pilla nervöst med sina nagelband. Men kärleken segrade, halleluja, fnyser hon sarkastiskt och fimpar i rabatten.

– Ja, tack och lov, svarar Björg. Förlåtelsen är kärlekens bränsle. De avbryts av att dörrkläppen slår.

– Vem kan nu det vara, mumlar Björg och går genom salongen för att öppna.

– Björg Schütt? frågar en av de mustaschprydda männen med tydlig brytning. Mercedesen har de haft fräckheten att parkera alldeles invid trappan.

– Ja, nickar hon medan hon försöker tvinga ner hjärtat från halsgropen. Hurså? Hon visar inte minsta antydning till att släppa in de undersåtsiga figurerna ens i hallen. Nadja kommer hopande på övervåningen och stannar vid trappavsatsen.

– Ciao, Nadja! hälsar en av de ovälkomna besökarna och vinkar. Det känns hotfullt. Som om de redan hunnit ta sig in i systemet.

– Vi är här för att kräva tillbaks en skuld, säger den ene inkräktaren. Han har valkig panna som vikt sig över näsroten. Den andres panna är längre och starkt bakåtluttande. Hakan är märkt av ett fullt läkt ärr.

– Jag har inga skulder, svarar Björg barskt.

– Din man tog ett lån av oss.

Björg drar efter andan. Herregud, gick Helmut till procentare!

– Så, fortsätter talesmannen, nu vi vill ha betalt.

– Struntprat! avfärdar hon skojarna. Så kan det inte gå till!

– Så det går till om man inte betalar. Tvåhundraåttontusen är du skyldig.

Björgs hjärta revolterar och vinet sjunger hysteriskt i hennes huvud.

– Jag har inga pengar, fräser hon.

– Men du har ett stort hus. Med havsutsikt, svarar den ene av männen sardoniskt och sveper ut med handen.

– Det här är utpressning! säger Björg skarpt. Om ni inte genast försvinner kommer jag att ringa polisen!

– Då det blir ännu dyrare, frun! hotar den motbjudande mannen och låter pannan överlappa mer av näsan. Han plockar fram ett kort där det står ”Finanskonsult” samt en boxadress och ett mobilnummer. Senast första juli vi vill ha pengarna. Annars vi komma hälsa på igen.

– Och vi håller oss i närheten, tillägger kumpanen.

Björg drämmer igen dörren hårt. Hon vet inte vad hon ska tro.

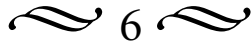
Helmut berättade aldrig att han lånat pengar av ockrare. Det måste ha varit ganska snart innan han gick bort. Då visade bokslutet väldigt dystra siffror.

Nadja står kvar på ett ben högst upp och håller sig i ledstången. Björg gör ett hyschtecken åt henne och går till verandan igen. Sissela hänger mot dörrposten med sitt glas i näven.

– Vad var det? frågar hon.

– Åh, inget, svarar Björg med tillämpat lugn. Det var bara lantbrevbäraren som glömt lämna ett brev här i morse.

När hon sätter sig märker hon att tinningarna bultar. Hon är rasande på Helmut. Fast han är död plågar han henne med sitt ekonomiska svagsinne!

Det ska bli ett grymt regn

LÅT OSS GLIDA OVANPÅ.

Det är högsommar och fredag eftermiddag. På kvällen ska det bli dans på rotundan Lyckan vid Oveshovs slott. Åsabygdens invånare flämtar ännu i värmeböljan. Det är som om folk har blivit mindre nogräknade; lite slarviga, lite slöa och lite oaktsamma. De har rentav anammat den sydeuropeiska siestan. Ur denna har de just vaknat och nu börjar uppladdningen inför aftonens begivenhet då Flyktingarna för första gången ska uppträda på en riktig scen.

Om vi börjar i kartans övre vänstra hörn vid Dödermossen. Denna med skånska mått mätt högt belägna mossmark är orrens sydligaste häckningsplats i Sverige. Men man kan också höra ugglor och andra ödsliga läten. Fladderhöns finns det gott om. Och myrter. Mossen är täckt av ett tjockt torvlager. Under det ett hisnande djupt brunt och humushaltigt vatten. Många kreatur har gått ner sig i gungflyet. På trettioalet slöks en hel familj av det glupande djupet. Nittonhundrasextionio störtade ett litet flygplan i den täta höstdimman över mossen. Pilotens kropp hade sprängts i bitar och resterna av den hängde från de tunna alarnas grenar. Det var Börje Rosbergs far. Sen dess har spökhistorier om ”Dödsflygarn”

cirkulerat och väckts till liv varje gång nån drucken varelse råkat förirra sig från hembrännaren Börjes tillhåll i Dörröd och hamnat i mossens utkanter. Det sägs att flygaren går runt på nätterna och letar efter sina försvunna organ.

Om somrarna kliver i alla fall Börje runt och plockar tranbär som han lagar en stark och uppskattad julglögg av.

Besöksströmmen till Dörröds-Börje har tilltagit på sista tiden och det bubblar och brusar i de många kärlen i hans verkstad. På nätterna lyser det genom springorna i den gråbruna ladan. Börje har fått mycket att stå i och denna eftermiddag tappar han tålmodet och släpper sina pitbullterriers på de kunder som inte pallrar sig iväg. Frenetiskt tuggande och gestikulerande kastar de sig in i sina slitna fordon och blir dirigerade att ta sig bort längs Stor-Mårtens nyplöjda åkermarker för att inte ådra sig onödig uppmärksamhet från den mer tätbefolkade delen av Åsabygden. Från Börjes ficka skriker en mobiltelefon men han bryr sig inte om att svara. Istället stänger han av den. Hundarna blir kopplade till sina löplinor och utfodras med råa inälvor. Mitt i maten börjar de skälla med blodiga käftar.

Det är Stor-Mårten som bullrar in med sin flakbil på gårdsplanen och lämpar av ett dussin vetesäckar i ladan. I gengäld får han två stora dunkar sprit av Börje. Stor-Mårten harklar sig.

– Fan vad trafik det blivit här.

– Ja, det håller jag med om, svarar Börje försmädligt och gnuggar sin ena fårade käke. Igår var där två lastbilar och tömde sig i kärret. Snart ska jag fanijävlamaj ha provision, Mårten.

– Åjadu, Börje. Ploga du din halva så tar jag min.

– Men håll inte på å kvirra då! Ska du ha dig en sup på stubbrotten? Det är redigt krut i det nya virket kan du tro.

– Ja, en liten jäkel ska man kanske ha nu när det är freda och allt. Stor-Mårten slår sig ner vid utemöblemanget och Börje går in.

Snart kommer han ut med två koppar kaffe och en flaska av sitt hembrända.

– Vassego!

– Aj satan, vad besk din kask var idag! frustar Stor-Mårten och grinar illa.

– Ja, men vänta bara litta så ska du få känna stinget.

Stor-Mårten sveper sitt spetsade kaffe och beskan föser ihop hans ansiktsdrag över den stora knotiga näsan.

I samma ögonblick rullar Jalle in på gårdsplanen i sin illa medfarna Skoda.

– Är du här idag igen! hojtar Börje när Jalle vecklar ut sin lufsi-ga uppenbarelse som toppas av den bruna läderhatten. Du ränner ju här oftare än du pinkar. Jag vet snart inte vad det är för skillnad mellan en journalist och en alkoholist.

– Man får ju tanka upp lite så man kommer i form och vågar ta sig en svängom med damerna i kväll på Lyckan, urskuldar sig Jalle.

– Ja, bara så du vet ger jag ingen rabatt idag, för det här är prima vara. Börje spänner sin högra biceps med blåsuddiga tatueringar som skymtar under den uppkavlade skjortärmen och kravlar in i det grådaskiga boningshuset där han tillreder en kopp kaffe även åt Jalle. Ta för dig! brölar han och skramlar ner koppen på bordet som kryllar av ristningar. Hans ansikte är knappt synligt under det vildvuxna grå skägget. Knappt har han satt sig förrän Sören kommer intutande med sin skinande bil. Han har bytt uniformen mot ljusblå tenniströja och gråblå bomullsbyxor.

– Jasså, lagens långa arm vill åsså fingra på dynamiten, mumlar Börje och upprepar sin vända inom huset. Ja, nu fattas väl bara prällen här.

– Ja, men prällen är ju nykterist. Han och Klas-Åke, konstaterar Sören och skrevar med sina kraftiga ben. Fast Klas-Åke är torrfull för jämnan. Det säger Anita. Man vet aldrig var man har

han, rätt vad det är får han frispel. Det är alla gamla fyllor som spökar i skallen.

– Ja, kopp då, gubbar! Nykterister kan vi vara när vi sover. Börje håller upp mer i Stor-Mårtens kopp.

– Kopp! låter det från trion.

– Du hade nog rätt, Börje. Stor-Mårten ler, vilket är en ovanlig syn hos traktens stressade storbonde. Ditt nya brännvin sätter en jävra fart i kroppen. Jag kände mig trött och sleten när jag kom, men det här var ju rena meddesinen.

I samma stund knattrar Arvids traktor in på plan.

– Jaha, här kommer Arvid och vill ha meddesin, flinar Börje och gör ännu ett varv inom köket. I varje kopp har han hållt en te-sked med nåt vitt. Det gör han även i Arvids. Efter det stoppar han i sockerbitarna.

Arvid kliver av traktorn och ställer sig mitt på gårdsplanen med den självägande bondens dryga pondus. Ingen sol i världen kan gassa av honom den grönsnitsiga overallen, och stora gödselkleggor rinner av gummistövlarna. Han släpper varmluft, långdraget och ljudligt.

– Fan så du sölar ner här, fnyser Börje och räcker Arvid en kopp.

– Men se vad han har på flaket! flabbar Sören. Ett dass! Stoppa fossingarna där och spola, Arvid!

– Det är bara stabor som inte tål litta hederlig skit, tillbakavisar Arvid. Dasset ska dom nya hyresgästerna ha. Dom är för fina för å skita i det fria.

– Men Arvid, inflikar Stor-Mårten. När ska du pröva på litta ny teknik? Det stinker ju skit om allt du gör.

– Skit och jord hör ihop, käftar Arvid tillbaks och står självbelåtet kvar i samma bredbenta ställning. Men när det där kemimöget jag fick av dig råkade välta omkull, då dog jorden precis där. Allting bara vissnade och kattkräket som kutade rätt över pölen,

hon krampade ihjäl samma dag. Och på den fläcken där tunnorna stod växer inte ens kvickrot. Jag hottade fanstyget i Klas-Åkes damm. Han är van vid kemiangrepp.

– Men det är klart att kattakräket dog, försvarar sig Stor-Mårten. Och tacka tusan för att Klas-Åke går och kliar sig för jämnan. Det där medlet skulle ju späs ut flera tusen...

– Ingen jävla riksdag här om jag får be! bryter Börje.

– Kan man få sig en hutttill, tro? ber Jalle ivrigt. Den här boozen gör ju susen för en gammal murvel som mig.

– Det är väl därför allt som står i tidningarna är ljug, faller Börje in och fyller på laget runt. Ni murvlar är på lyset när ni jobbar. När jag blev slaktad av dom där Ystadbusarna på Kiviks marknad, då stod det i Ystads Allehanda att det var jag som var bråkmakarn. Bild och allt hade dom i tidningen. Och dom kallade mig Börje Buse...

– Men det var väldigt längesen, slätar Jalle över. Idag skulle det inte gå att hänga ut en oskyldig på det sättet.

– Nä, för idag finns det inga som är oskyldiga, flabbar Sören och drar med handen över sin uppräta solblekta stubb.

Plötsligt har en glasögonpydd ung man, hans gravida flätförsedda hustru och ett litet knubbigt barn klivit ur en gulvit Volvo Duett bakom Arvids traktorsläp som spärrat infarten. Allas blickar vänds mot trion. Det är Moa, Joel och lille Linus.

– Hejsan, utbrister Joel klämkäckt innan han får syn på Arvid som har börjat stampa med sina kladdiga stövlar i en lustig dans.

– Dasset är på väg, förklarar Arvid och slänger med armen mot flaket.

– Så bra, svarar den blekhyade Joel och tvekar en stund innan han fattar mod och tränger sig fram mellan Arvids flak och väggen på ett av de gistna uthusen. Moa och Linus följer efter.

– Vet ni var Knölleröd ligger?

– Är det redan så långt gånget? frågar Sören.

– Om Arvid fäster en kedja i sin dragkrok och vi andra håller emot så kan vi nog göra ett lia bra jobb som Sybil i trollskogen, brötar Börje och får med sig de andra i ett frustande gnägg.

– Är det den kvinnosynen ni har härute i glesbygden? knipsar den havande Moa av och låter en myndig blekblå blick hänga i luften som ett storebrorsöga.

– Ääeh, börjar Jalle.

– Härute, ska jag be å få tala om för herrskapet, härute blir man härdad, gläfsar Börje och framför sitt favoritnummer. Han ger sig själv en hård snyting över högra käken. Slaget avger ett kort moppigt ljud. Han slår igen, flera gånger, och Moas stränga blick söndras till äckel och flackande ängslan. När jag var tjugo år blev jag överfallen av ett gäng med påkar och halva nyllet krossades, förklarar Börje. Det är bara plast härinne.

”Tuck”, ”tuck”, låter det när Börje slår, och till sist börjar kvinnan skratta.

– Jag är Börje i Dörröd.

Det unga paret går runt och hälsar. Arvid släpper ännu en högljudd brax.

– Jaha! Får det vara en jäkel, herr Joel? fortsätter Börje och stoppar in en stadig pris innanför sin håriga överläpp.

Moa tittar strängt på sin man och han avböjer med en urskuldande gest.

– Jaja, ni ändrar er snart. I vinter när havet har börjat tugga på er med sina iskäftar. Då tackar ni för att Dörröds-Börje finns. Då duger inte den vannskadade äppelskumpan från Åsens Eko. Börje grymtar och de andra nickar villigt. Ni tar till vänster där floden delar sig, instruerar han. Då kommer ni till en liten skogsväg där det står Loppis på en skylt. In där, så är ni i Knölleröd.

Moa börjar hacka på Joel så fort de slagit igen bildörrarna.

– Hur kan du vara så flat? Hade du tänkt slå dig ner i den där vargflocken? Såg du inte hur deras ögon lös mot mig?

– Men Moa, vädjar Joel. Man får ta seden dit man kommer.

– Man kan välja bort de värsta sederna. När vi bodde i stan brukade vi väl inte hänga i förortskvartar!

– Neej...

– Tror du Arvid monterar toalettstolen idag?

– Jaddå, han var ju på väg.

– Han har varit på väg i en hel månad nu! faller Moa ut och brister sen i tårar.

– Såja, älskling. Nu ska vi ta reda på vad den här Sybil kan göra. Här är skylten.

– Så sött, mitt i en glänta! utbrister Moa och ser lite gladare ut. Och titta så fina odlingar! Solrosor!

Sybil öppnar och släpper in gästerna i sitt dockhem där köket fått uppta halva planytan. Det är ett praktiskt och modernt kök med diskho och spis i mitten och ett stort matbord vid fönstret som vetter mot en gles liten hasseldunge, en stor klätterek där barnen byggt en riktig sagokoja med repstegar och flera våningar och en rund sandlåda där Sybils tre flickor leker med Tatjanas tvååring. Uppe i trädkojan ligger Tudor med det långa mörka håret och läser.

I köket är det fullsatt. Vid bordet sitter en mörk, ung och mycket vacker kvinna bredvid en lite mulligare, lockigare och yngre upplaga. Båda är klädda i vita figursydda klänningar. Deras hår är konstfullt uppsatt. Det är Tatjana och Fatima. Kvinnan med mandelformade ögon och svartglänsande hår har Moa och Joel redan hälsat på. Hon är deras närmsta granne, förskolelärarinnan Viveca i Bulleberga.

– Slå er ner. Det här är Sisela, min syster, säger Sybil, kanske med en nypa vördnad i rösten. Sisela sträcker fram en spänstig näve och trycker Joels och Moas händer med ett fast och förtroendeingivande handslag.

- Jag går ut och leker med Linus, erbjuder sig Joel.
- Kom ihåg att han snart måste ha sin acidofil med algmjöl och B12! ropar Moa efter honom. Flaskan ligger i kylväskan i bilen!
- Han verkar ju snäll, säger Sybil och tittar ut genom fönstret med gråglimmande knapprunda ögon.
- Ja, den riktiga trotsaldern har inte brutit ut än, svarar Moa men då briserar ett fnitter i den honkönade församlingen.
- Äsch, jag menade din kille, förklarar Sybil för Moa som ser förvirrad ut. Han verkar sjysst.
- Jadå. Han är väl bra, nickar Moa.
- Du har hamnat i ett singelnäste, ler Sisela ursäktande. Och jag är färskast. Min kille lämnade mig för några veckor sen. Efter fjorton år.
- Ojdå, säger Moa och lägger händerna på sin höggravida mage. Har ni barn?
- Nej, och det tackar jag särskilt för, fräser Sisela. Med den knölen!
- Hon håller upp en grogg åt sig.
- Är det nån mer som vill ha? frågar hon. Vodka och tranbärs-saft? Allt hemkört...
- Alla runt bordet tackar nej.
- Är ni helsystrar? frågar Moa Sybil. Ni är så olika.
- Ja, vi har samma föräldrar, intygar Sisela.
- Fast egentligen har man aldrig det, säger Moa en aning beskäftigt. Inga syskon har samma föräldrar. I psykologisk bemärkelse, alltså.
- Sisela försöker fånga upp Sybils blick, men Sybil viker undan.
- Jo, sånt där ser jag i mitt jobb också, säger Viveca. Att vissa barn gynnas mer än andra. Jag försöker motverka det genom att få dom försummade barnen att upptäcka vad dom är bra på. Fast inte som vår speciallärare gör. Hon tvingar barnen att göra sånt dom inte tycker om och inte har nån fallenhet för.

Viveca går till spisen. Hon häller upp en slev gräddig nässel-soppa i en mugg och sörplar i sig den stående.

– Jag har sagt åt Tudor att han inte behöver gå till speciallära-ren för att öva med boll, fnyser hon mellan två klunkar. Tudor är ingen bollkille, han är en liten filosof.

– Han är lik sin far, konstaterar Sisela.

Viveca sväljer med ett hårt gulp.

– Dom är ju varandras direkta motsats! häver hon ur sig med svartnande blick. Tryggve trodde alltid att han var jordens själv-klara mitt. Han tog för mycket plats på andras bekostnad. Björg borde inte ha skämt bort honom så.

– Sakta i backarna, bromsar Sisela sin svägerska. Tryggve var inte bortskämd. Han bodde i ett kyffe med mamma som bara fi-lade på sin depression när hon inte slet hund på det där späd-barnshemmet med bigotta sköterskor och övergivna ensamma mammor. Sen kom pappa och slök mamma hel. Jag skulle inte vilja ha Tryggves barndom. Han fick väl lära sig att ta för sig på egen hand.

– Jotack, snörper Viveca.

– Alla pratar jämt om den där Tryggve, bryter Moa in. Det lå-ter nästan som om han faktiskt *var* jordens mitt.

– Han höll ordning på gubbarna här, sammanfattar Sybil. Och det märks att ingen gör det nu längre. Det är nästan som när man tog bort motboken och alla genast satte igång att supa som...

– Jahaaa, säger Moa lättat. Det var sånt där socialt arbete han ägnade sig åt. Ja, det satt några gubbar och söp på en gård här i närheten. Är det mycket fylleri här alltså?

– Nej, det var inte just spriten jag tänkte på, svarar Sybil. Det har blivit för lösa tyglar på alla områden. Men nu snackar vi om nåt trevligare. Hon lägger handen på Moas buk. Du var orolig över blodtrycket? frågar hon vänligt. Ska vi gå in och känna på din fina mage?

Sybil leder in Moa till en stor mörkröd dyscha i vardagsrummet och ber henne lägga sig ner på rygg med benen uppdragna. Hon palperar magen med lugna vana rörelser.

– Allt känns bra. Bebin är inte fixerad men den ligger fint med huvudet ner och ryggen snett fram. Och den känns helt normalstor för tiden. Du sa trettiofyra veckor, va?

Moa hummar.

– Men om du har förhöjt blodtryck ska du ligga med benen högt och vila två timmar var dag. Ligg åt höger, för då strömmar blodet fint till moderkakan. Och så ska du inte stressa.

Moa reagerar omedelbart med hela sitt stressregister .

– Vattnet i brunnen håller på att sina, snyftar hon med spänd röst och frenetiskt blinkande ögon. Det är alldeles brunt. Och vi har ingen toalett ens...

– Det bruna i vattnet är nog bara järnsulfid, lugnar Sybil. Men vi hämtar vårt dricksvatten i Ashög nu. Det kan ni också göra.

– Varför gör ni det? frågar Moa och ser ut att vilja flyga på Sybil.

– Jag litat inte på vattnet här. Inte sen det där fallet av lymf cancer uppe i Jönköping. En liten pojke dog. Och nu har dom upptäckt att ett annat barn har samma sjukdom.

– VA! Moa reser sig käpprätt upp. Men det var ju just det vi flyttade ut hit för att slippa! Herregud! Och Linus...

– Men ta det lugnt nu, det är bara i Jönköping som...

Moa störtar mot ytterdörren och kallar med skrikig röst på sin man.

Fast Sören fyller hela ingången med sin bredaxlade kroppshydda, tappar han nästan balansen när han blir knuffad åt sidan av Moa som flaxande tar sig ut.

– Vafan tog det åt hon? frågar Sören. Fick hon en sån där förlösningssykos?

– Hon nojar på dricksvattnet, förklarar Sybil.

– Men du ska väl inte skrämma opp dom nyinflyttade med dina miljögriller, Sybil.

– Det är inga griller. Du har ju själv hjälpt oss att hämta vatten i Ashög.

– Jaja. Det gör jag för å vara hygglig. Sören stampar rastlöst på tröskeln. Är ni klara nu då töser, så tar vi till Lyckan! gastar han in åt köket. Ni måste vara där i go tid och saundtjecka. Det här är inte som å spela i en kyrka, förstår ni.

Fatima och Tatjana utbyter ett ungdomligt ögonkast. Fatima tar sin saxofon och hon och Tatjana följer med Sören som griper om Tatjanas bak. Genast skuffar hon undan hans hand.

– Se nu till att ni får pengarna meddetsamma i fickan, viskar Sybil åt Tatjana och får en förtrolig nick i retur.

Sören tutar hetsigt åt Moas och Joels gamla skåpbil som lyckats fastna med ena bakhjulet i diket och står på sniskan så ingen kan komma förbi. Otåligt kliver han ut och lyfter och knuffar. Snart har han fått den tunga Volvon upp på den smala vägremsan igen.

– Han lyfte hela bilen. Har han ätit dunderhoning? Fy Sören vad stark han är, säger Tatjana.

– Ja, *fy*, Sören, fnissar Fatima.

Sören är röd av ansträngning när han sätter sig bakom ratten igen.

– Jävla stabo, gruffar han. Kan inte ens köra bil. Åsså en hysterisk kona han inte kan hålla rätt på. Men sätt litta fart nu då, herr spillevink! Sören lägger sig på signalhornet.

– Lugna ner dig! befaller Tatjana. Hur mycket brännvin har du fått i dig egentligen?

– Tre koppar bara, oroa dig inte, jag är superklar i knoppen. Skönt, nu släpper den tröga duetten förbi mig.

Sören gasar på rejält men tvärnitar efter ett par hundra meter, alldeles vid den gamla smedjan i Lemhult. Vad fanken har hänt här? utbrister han.

– Aj! skriker Fatima. Säg till innan du bromsar så hårt!

– Men ytterdörren till Tryggves hus står öppen, säger Sören. Jag måste av och kolla. Med raska sjumilakliv stegar Sören in genom smedjans grind som är dekorerad med två vagnshjul. Den röda färgen har börjat flagna och det höga gräset borde slås. Det syns att nån gått där nyligen, gräset har inte hunnit räta upp sig. Sören plöjer fram som en brukshund och flickorna i bilen fnittrar.

– Som han spattar, stönar Fatima.

– Han har för mycket hormoner, säger Tatjana och rycker på axlarna. Och idag är han värre än vanligt.

– Han är kanske nervös för dansen. Det slutar ju alltid med att han slår ner nån.

– Och det börjar alltid med att hans förra fru blir oppbjuden.

– Varför tål han inte det? frågar Fatima.

– Om han gjort en kvinna på smällen tror han att han kan bestämman över henne hela livet sen. Titta, nu kommer han hit igen. Se så han studsar när han går.

– Det är nån som gjort inbrott hos Tryggve, berättar Sören. Dom har rotat blann hans saker men dom har nog inte tatt nåt. Sybil var ju och hämtade hans tv och annat dyrt så ingen skulle stjåla det. Men inbrottstjuvarna har skitit en fet jävla bajskorv mitt på golvet.

– Å fy Sören! fnissar Tatjana och Fatima.

– Jävra drägg som börjat ränna här, muttrar Sören och river iväg igen, hastigt så de båda passagerarna måste hålla sig om nacken.

Ån delar sig vid Knölleröd och finner två vägar mot havet. En strömmar rakt österut längs Jönsköps skogsområde, forsar brant förbi Fjällaröd och mynnar ut vid den gamla kvarnen i Tossalösa där en klunga hus och avstyckade gårdar bildar kollektivet Gaia Nature.

Åns andra arm letar sig sydostöver, passerar Dalen och rinner därefter genom de bulliga Backarna som lockat många naturdyrkare till strövtåg bland gullvivor, backsippor, sandnejlikor, nattviol och en och annan orkidé. Ån gör en krök runt den högsta av kullarna och böljar mjukt förbi Oveshovs gods där det nedlagda alunbruket ligger med sina röda slagghögar. Därpå förenar vattendraget sig med havet söder om Stänkarp.

Vägen till Degeröd, där Moa och Joel bor, följer åns södra sträckning fram till Tattarp där den lätt försupne Jalle och hans sjuksysterfru Lena driver ett blygsamt hobbyjordbruk. Här svänger vi av åt öster och åker genom Arvid Trulsåkers marker som kännetecknas av betande djur, rostiga vrakdelar och runda höbalar av olika årgångar som aldrig tycks komma till användning. Arvid slåttrar sina ängar varje högsommar och det packade höet sticker upp lite varstans som tappade jättelika hjul.

Nu tar vi in på den lilla vägen ner mot den kringbyggda korsvirkesgården i Degeröd som badar i eftermiddagssol. Moa och Joel sitter vid köksbordet och matar lille Linus med vetegröt av biodynamiskt odlad säd från Gaia Nature och äppelsylt av obesprutad frukt från Åsens Eko.

Moa är fortfarande upprörd.

– Du som kan kemi och allt! Hur har du bara kunnat strunta i att vårt vatten är livsfarligt! Va! Svara då!

– Hur skulle jag kunna veta det, mumlar Joel nästan ohörbart.

– Jag blir tokig på dig! Sjung ut! Hur länge hade du tänkt att din familj skulle dricka giftvatten! Moa vräker fram orden som stora nävar av grus och Joel blinkar skrämt inför attackerna. Linus spottar ut varje tugga gröt han får.

– Se! ångar Moa vidare. Linus matvägrar. Hans kropp protesterar säkert mot toxinerna, det måste ju finnas rester kvar i vetet som vi blötlagt i det här mördarvattnet. Vi kanske har cancer allihop!

– Nej, Moa, försöker Joel. För det första vet vi inget om vattnet här och vi vet inte heller vad som orsakat cancerfallen i Jönköping. För det andra behöver man exponeras länge och intensivt för toxiner innan dom påverkar hälsan.

– Jaha! tjuter Moa med glödande kinder. Så det är ditt recept! Sitta med armarna i kors och vänta tills cancercellerna fått gro! Eller ska du springa till mamma nu igen? Som du gjorde när...

Moas svada bryts av ett muller som närmar sig och strax vibrerar golvet under hennes fotriktiga tofflor.

– Men vad i Hälsingland är detta! Joel tar av och torkar glasögonen innan han trycker dem tätt intill ansiktet.

En hel hjord med olikfärgade kor dundrar ner på gårdsplanens kullerstenar. Bakom vagnar Arvids piga, en grönlädd fet kvinna i trettioårsåldern med en lång pinne i näven. Hårstriporna står som ståltråd under kepsen och den halvöppna munnen saknar helt läppkonturer. Tungan sticker ut som pitten på en pilsk jycke.

– Vad i hela friden är det frågan om? hojtar Joel på sin vårdade dialekt. Kvinnan i keps svarar inte, hon glor bara och öppnar därpå lagårdsdörren där hon driver in de skumpande kreaturen. I samma stund kommer Arvid dönande på sin traktor och han saknar inte målföre.

– Hallå, hallå! Var det en toalett som önskades? Här har ni porslinskålen ni kan skita som kungligheter i!

Arvid placerar vattenklosetten framför Joels fötter.

– Vassego, herrn!

– Men ska du inte montera fast den?

– Stoppa ett rör i ett annat rör kan du väl göra själv, grymtar Arvid piggt. Jag ser ju att du redan vatt framme och gjort det mer än en gång. Han pekar med ett korvigt pekfinger på Moas stora mage.

Joel suckar och bär in toalettstolen i badrummet.

– Varför sa du inget till honom om vattnet? Och alla korna?

Och skrotet? hamrar Moa medan Joel stånkande försöker få två rör att samarbeta.

– Kan vi ta en sak i taget, Moa! Hämta verktygssetet jag fick av mamma.

– Är du snäll, fräser Moa.

– ÄR DU SNÄÄÄLL! ryter Joel.

Då backar hans fru.

Efter en god stund har Joel ännu inte lyckats installera toalettstolen. Moa gråter i köket och Linus har plockat ut alla kastruller och bunkar som han för ett öronbedövande oväsen med.

– TYYYYST! ryar Joel från badrummet. Jag hör inte vad jag tänker i det här larret!

– Du ska inte tänka nu för en gångs skull, käbblar Moa. Du ska...

– Nä, jag får kalla på Arvid, stönar Joel uppgivet med imma på glasögonen.

Varken Arvid eller den grönkädda pigan syns till. Korna är färdigmjolkade men traktorn står kvar och flaket är fullt av spannar. Joel går ett varv utanför gården. Han hör ljud inifrån det lilla annexet och kikar in genom den smutsiga rutan. Där blir han stående ett tag med tappad haka.

Arvids stora stjärt juckar fram och tillbaks i ett rasande tempo. Framför honom står pigan på alla fyra, naken och gulblek. Hennes valkar och bröst ryster och dallrar samtidigt som varje stöt fortplantar sig genom hennes formlösa hull och skvalpar framåt som om hon blev uthälld över sig själv. Arvid skriar som en galt och dyker ner mot sin pigas nacke. Där biter han sig fast och ruskar om medan hans labbar greppar tag om varsitt långt hängbröst. Han börjar mjölka de bägge brösten tills en vit stråle sipp-
rar ur vart och ett av dem.

Joel vänder sig om och böjer sig framlänges. Det ser ut som om

han vill kasta upp. Förmodligen är det kvällssvalkan som räddar honom. På vägen till boningshuset börjar han fnittra introvert. Han sätter sig vid utemöbeln och väntar. En falk kretsar över ängen i vida vändor. Störtar hastigt ner och flamar upp igen med ett sprattlande byte. Just som Moa visat sin missbelättna uppsyn i köksdörren kommer Arvid hastande runt knuten med ett flin på läpparna.

– Rören matchar inte varann! ropar Joel.

Arvid travar genom vagnslidret och kommer snart tillbaks med famnen full av rör i olika längder och tjocklekar. Han hamrar och donar och när han är klar hänger toalettstolen i luften.

– Nu är det bara å sätta ett par stenbumlingar under holken, så kan ni skita inne igen.

– Brunnen håller på att sina! hugger Moa blixtsnabbt innan Arvid hunnit ut.

– Men då ska ni få naturens finaste ädelvara. Direktsänd! skrövlar Arvid och hämtar en mjölkspann från flaket.

Joel ser med skeptisk och äcklad min på behållaren.

– Färsk komjolk kan innehålla tbc-virus och annan smitta.

– Du var mig en riktig teoretiker! flabbar Arvid. Den här mjölken är hela min släkt uppfödd på. Håll till godo! Arvid tar locket av spannen, slevar upp en näve mjölk med handen och håller i sig så det droppar från dubbelhakorna.

– Jag håller med Arvid, käftar Moa när han klunsat iväg. Du är en typisk teoretiker. Stort snack och små kalsipper...

Men då far Joel upp och pressar sin trätgiriga fru mot korsvirkesväggen.

– NU TIGER DU DIN JÄVLA SKATA! ANNARS SLÅR JAG IN SKALLEN PÅ DIG!

Klas-Åke är ute på sin vanliga kvällsrunda i en skinande röd bil. Pierre och Jacqueline är klädda i näpna vita sjömansdräkter.

– Guddau! hälsar han genom bilfönstret när han får se Björg på trappen med Nadjas arm om axeln och kryckorna under ena armen. Vad tycks om den här bucklan? En Ford Mustang sextiosju med höjd bakaxel. Det är en fin årgång. Jag fick sålt Opeln igår.

– Vi är jättesena! flåsar Björg ansträngt.

– Har du hört att där har vatt inbrott hos Tryggve?

– Vad är det du säger! flämtar Björg och är nära att tappa den ljusrosa bredbrättade hatten. Hon är också finklädd.

– Dom hade lagt en fet skitkabel mitt på golvet.

– Så vidrigt! Har Rånar-Ragge rymt?

– Ragge skulle aldrig göra nåt sånt, fattar du väl. Han har eget skithus.

Björg stapplar över kiselstenarna på sina höga klackar och Nadja hoppar bredvid i snäv vit klänning. När Björg öppnar sin bildörr får Klas-Åke henne att frysa till is igen.

– Två juggar var nere hos mig innan idag.

– Vilka då?

– Dom med den svarta mersan som har börjat köra runt här. Dom ville byta tännstift. Men jag tror dom är ute efter nåt här.

Björg tar sig för pannan.

– Har du inte en enda god nyhet att berätta för omväxlings skull, Klas-Åke?

– Jo. Det ska bli ett grymt regn har jag hört.

Nu fylls i alla fall dammen opp

SUR SOM VANLIGT, DEN HÖGFÄRDIGA BJÖRG. Klas-Åke kan gott begripa att Sisela hellre sitter och häckar hos sin syrra. Sisela är inte så mallig längre nu när hennes gubbe har pyst ifrån henne.

Nej, om man skulle ta en sväng nerom Tossalösa. Det skulle vara nån fest där. Den första hippien kom dit på sextioalet. Han fick för sig att en massa astrologiska kraftledningas möttes just på det stället och yrade om yin och yang och annan mumbo jumbo. Så flyttade en hel drös med hippiesar in i den gamla skolan och satte igång med utomhusteater och skit. Men nu bor bara Chuck kvar i den röda träkåken. Han är en negerjazzstjärna från Amerika som har spelat in minst hundra plattor och i ladan brukar han sitta om somrarna och jamma med musiker från hela världen. Ibland har Klas-Åke åkt dit och lyssnat. Några av Chucks sommargäster spelar sån där hiphopdynga. Det är inte musik, tycker Klas-Åke. Det låter mer som jobbigt jidder i ett gathörn när man håller på att få tjackdille och måste skaffa Rohypnol. Sånt har Klas-Åke fått nog av för längesen.

Ljuba hade knappt kommit hit innan hon började ränna hos Chuck. Det var han som lärde henne spela och sen lärde hon upp de andra flyktingbrudarna. Hon kan nästan alla instrument. Ikväll ska hon spela trummor, har Klas-Åke hört.

En jäkla massa bilar är parkerade på ängen. I hagen står flera tält. Ett gäng kommer gående med gitarrer och Klas-Åke känner igen typen med solglasögon som går först. Han liknar en uppförstorad fluga. Det är Logo. Han är så världsberömd att han måste ha livvakter. Nu går han fram till Klas-Åkes bil med sitt pack – två stora klossar och tre brudar med så långa ben så man tror de är uppsprättade ända till halsen.

– Guddau! hälsar Klas-Åke och kommer på att Logo är irländare. Det har han läst om i nån tidning.

– Hello man, how are you doing! säger Logo och klappar Mustangen. Bloody nice car you've got. Is it for sale?

Vill han verkligen tjacka det här jävla gamla museiföremålet? Det är det Klas-Åke alltid tyckt. Man blir korkad av att vara rik.

– Yes, svarar han såklart.

– How much?

– Seven tusan.

Logo ber en av sina doggar om nåt och så skriver han på en checkjävvel. Klas-Åke föser ut ungarna och tar fram papperen ur handskfacket. Sen får Logo nycklarna och Klas-Åke får checken. Tur han tvättade och vaxade åket i morse. Lacken glänser grant i det gulrosa kvällsljuset.

– Join the party! säger Logo och trycker Klas-Åkes näve med sina frökenfingrar. Precis när Klas-Åke ska stoppa ner checken i plånkans ser han att den är ställd på sjutusen dollar, inte kronor. Det blir för fan sjuttitusen bagare. Han tar Pierre och Jacqueline i händerna och glider in i ett satans glatt humör medan han kliver mellan klungorna på grässlätten. De sitter vända mot havet allihop och piporna vandrar som stafettpinnar. Han ser sig om. Vad folk här är! Det kan inte bli mycket kvar av majaodlingarna om gräset ska räcka åt alla som kommit på den här festen.

– Nej tack, nej tack. Klas-Åke langar piporna vidare. Han vill inte bli brajslö.

Jaha, där borta sitter Sybil och Sisela. Och puffar på. Ha ha, det skulle deras fisförnåma morsa veta.

– Guddau! hälsar han.

– Hej på dig, Klas-Åke! Sätt dig, säger Sisela med blanka ögon. Det finns käk däruppe i tälten. Och vin och ganja.

– Käk, flinar Klas-Åke. Det är väl kaninföda och bönor och skit. Sist jag åt sånt la jag av såna mökar så det stank värre än Arvids griskadaver. Ränneskita fick jag åsså.

– Spar detaljerna, nyper Sybil och biter en tugga av en ljusgul rulle det rinner nån grönbrun sörja ur.

– Jag sålde en bilajävel till den där popgubben Logo nyss, berättar Klas-Åke. Han fick ett ryck och ville ha min gamla Mustang.

– Vad fick du för den? frågar den näriga Sybil nyfiket och ger Tatjanas lilldolt det sista av det vegetabiliska kladdet.

– En bra slant kan jag tala om. Tie gånger mer än vad bilen är värd, hi hi hi. Jag kan bjussa på inträdet till Lyckan ikväll om jag får skjuss dit.

– Okej, nickar Sybil. Men du kan inte få skjuts hem, för då ska Tatjana och Fatima med. Hon tittar bort mot solnedgången. Det börjar bli sent, gäspar hon. Vi får nog röra på oss. Hon ropar in sina töser och Klas-Åke kallar på Pierre och Jacqueline. Sisela ska också följa med i bilen.

– Jag behöver ett järn, rosslar hon. Min strupe håller på att klibba ihop.

– På Lyckan kan du tigga huttar av alla, lugnar Klas-Åke henne. Börje har bränt en laddning som räcker åt hela vodkabältet.

– Att han lever än, frustar Sisela. Minns du hur rädda vi var för honom när vi var små, Sybil? Redan då såg han ut som ett mossigt troll. Pappa brukade tillochmed skrämma oss med honom.

– Ja fy hundan, grinar Sybil. Jag var fortfarande rädd för Börje när jag köpte huset i Knölleröd. Då blev vi ju grannar. En gång stod han i skogsbrynet och bara glodde. Han såg ut som en ärgad

och krokig staty. Jag blev så skraj att jag ringde Sören. Men Sören sa att han bara ville hälsa på fast han vågade inte gå fram.

– Nä, han tycker inte om å lämna Dörröd, säger Klas-Åke. Han är litta folkskygg av sig. Utom när han är hemmavid. Jag tror han fick ett sånt där trajma när han blev mosad i Kivik och fick hela nunan intryckt.

– Trajma? Trauma menar du väl, näbbar sig Sisela.

– Ja men det var väl fasen vad man kan märka ord då, fröken wisserbesser!

En stund senare är de på Lyckan, den gamla dansbanan vid Oveshovs slott. Det har kommit mycket folk och Klas-Åke får huvudvärk av surret runt honom. Inte ett enda bord är ledigt så han kan sätta sig. Och där står Sören och svassar kring Viveca som han ändå inte har nån chans på. Viveca vill inte ha en skithålesnut med vit snagg och en massa spända muskler. Hon tänder på interjektuella snubbar. Den där Joel-toffeln kan nog bli nåt när han växt till sig, tänker Klas-Åke. Om Viveca är kvar då. Och Joel och Moel.

Jalle står framme vid scenen med kameran i högsta hugg för nu ska Flyktingarna börja spela. Tatjana tar micken och hälsar alla välkomna.

– I kväll ska vi ha riktigt kul ihop! ropar hon självsäkert, som om hon var född på en scen. Fast det kanske inte är så stor skillnad mellan en gata och en scen. Och så ska vi vara snälla mot varann! Annars kommer polisen, flabbar hon och kastar en slängkyss mot Sören.

Den första låten tycker Klas-Åke att han känner igen. Den handlar om att man ska vara glad åt det man har för lyckan finns i alla vanliga dar. Det vet fan, tänker han, men då kommer postis-Anita och drar ut honom på dansgolvet som redan blivit helt tjockt av gungande kött.

– Så bra dom är, flyktingtöserna, smilar Anita mot Klas-Åke och trycker sina bulliga brön mot hans revben. Hon har tuperat upp håret och gjort det rakt fast utsvängt i topparna. Och hon har blå ögonskugga och blått band i håret. Blå klänning också med skärp. Vad tycker du om min nya luck? frågar hon.

– Luck?

– Ja, alltså kläderna och frisyren. Det var Solveig som hjälpte mig.

– Hon har lyckats bättre med dig än med sig själv i alla fall. Är det en fallskärm som har ramlat över hon, ho ho...

– Äsch, du vet ju hur Sören är. Han blir så sne när Solveig klär opp sig så hon låter hellre bli.

– Sätter han på sin avlagda tant åsså? flinar Klas-Åke. För Solveig måste väl få ett skott i rätten ibland hon med?

– Så du pratar, Klas-Åke!

– Jamen din brossa håller ju inte spaken i styr, snart har han ett helt harem å hålla efter.

– Jag håller i alla fall din spak i styr, fnissar Anita och gnider sig mot hans skrev. Vad Tatjana sjunger grant, säger hon sen och blundar när han styvnat. Klas-Åke rör sig knappt för han har aldrig gillat att dansa. Men han måste stå kvar på dansgolvet intill Anita så ingen ser hur gylfen pekar.

– Ska vi gå ut en stunn? frågar han och tar Anita om livet.

– Jaja då. En liten stunn bara.

De strosar ner till björket och Klas-Åke lutar sig mot ett av de bortersta träden. Anita knäpper upp och gapar stort. Sen jobbar hon duktigt. Klas-Åke greppar hennes gula kalufs men då slutar hon suga.

– Akta mitt nylagda hår!

När han precis ska pumpa hennes hals full hör han hur det knakar borta i skogen och råkar dra ut loket. Laddningen kommer utanför och Anita tjuter.

– AAAJ! Rätt i ögat! Off! Jävra vad det svider! Har du en näsduk eller nåt?

– Nej, ta min skjortärm här.

Anita gnuggar och gnor i sitt öga och Klas-Åke knäpper sina brallor.

– Nu blir ju sminkningen helt förstörd, gnäller Anita. Och det bränner som satan. Det känns som jag har fått saltsyra i ansiktet Se!

Klas-Åke håller henne om hakan och inspekterar sitt verk.

– Å fy fan! utbrister han. Ditt öga är nästan igenlimmat. Och röd och jävlig har du blivit runtom. Fast det går nog över tills du ska gifta dig. Men böla inte nu, Anita. Jag pallar inte hysteriska fruntimmer.

– Du är alltid lika le, Klas-Åke! snyftar hon. Jag ville ju bara vara snäll mot dig och så får jag frätskador i ansiktet...

– Tyst! Vem fan är det där? Klas-Åke pekar på en figur inne i skogen. Hallå!

Figuren knastrar fram med en bössa i handen. Klas-Åke upptäcker att det är hans far. Det enda som är bra med honom är att han vaktar skogen runt godset så man slipper se honom. Klas-Åke hatar sin farsa. Och farsan hatar honom. Han vet vad farsan gjorde mot hans mor och farsan vet att han vet.

– Jaså här står du och slarvar, knarrar gubbsvålen. Var har du barna? Jag skulle nog hålla efter dom om jag var du. Det springer böss här i skogen i kväll.

– Håll då efter bösset du, så håller jag efter mina glin.

Klas-Åke tar Anita i armen och börjar gå men hon vrenskas och rycker tillbaka den.

– Har du inte lärt dig å vara snäll mot kvinnfolk än? grymtar farsan.

– Ska du säga! klöser Klas-Åke tillbaka.

Anita går med handen över ögat och ser ut som hon fått en propp.

– Ta bort handen nu, väser Klas-Åke. Alla tror ju att jag har gett dig en omgång.

– Ja, det har du ju åsså.

– Men det var väl för hundan inte mitt fel att strålen kom snett! Gå in på damtoan och snygga till dig, så väntar jag här.

När Anita gått ställer Klas-Åke sig vid ingången till danspaviljongen. Han upptäcker sin gamla Mustang på parkeringen. Längre bort står den svarta juggemersan.

Dansgolvet är packat och flickorna öser på av bara sjutton. De spelar svängigt, det måste Klas-Åke erkänna. Ännu svängigare än Vikingarna gjorde när de var här. Tatjana sjunger med ett helsikes røj i rösten.

Viveca blir uppbjuden hela tiden i sin slitsade gröna klänning som visar mycket av låren. Nu retar sig plötsligt Klas-Åke på att han inte kan dansa.

Pierre och Jacqueline stuffar med Sybils ungar bredvid dansgolvet och Sören står bredvid med Tatjanas lillnisse på axlarna. Han kan inte stå still och man blir rent nervös av hans hattande, så Klas-Åke går och köper läsk till allihop och när han kommer tillbaka är Anita där. Hon är fortfarande röd och svullen runt ögat.

– Är det du som ställt till syrran sådär, Klas-Åke!

Sören ser vild ut i ögonen.

– Nädu, det där var en olyckshändelse, förklarar Klas-Åke. Hon spillde nåt starkt över sig.

– *Du* spillde nåt starkt över mig, käftar Anita den falska slynan.

– Nåt starkt skulle inte sitta fel, säger Sisela och klappar Sören på axeln. Aha, där putar det ut! Har du pluntan där? Sisela gräver innanför Sörens kavaj och hennes ögon blir stora som isvakar. Har du en puffra på dig? frågar hon.

– Jag har skarpa och farliga grejer både här och där, gnäggar

Sören stolt och glor ner i Siselas urringning. Fast där är inte mycket att se, Klas-Åke har redan kikat. Hon är mager som en märr.

Sören halar fram sin plunta och bjuder Sisela på en hutt. Anita rycker till sig pluntan och tar en rejäl klunk.

– Spill inte nu igen, förmanar Sören och räcker Tatjanas klimp åt Anita. Nu är Viveca ledig, nu får hon jävlarihavet ge mig en dans, dunderar han och röjer sig som en stridsvagn fram mot Viveca. Sen sliter han ut henne på golvet där han kör en tryckare med sin bamselabb om hennes ena skinka. Hon föser undan handen men den åker tillbaka på direkten.

– Stackars henne, flinar Sisela. När jag dansade med Sören höll han på att krama sönder mig. Jag tror inte han fattar hur stark han är.

Björg dansar förbi med prästen, stel som en kratta. Där körs ingen tryckare.

Klas-Åke behöver slå en sjua så han sticker ut. Sen går han en runda på parkeringen. Den gulvita Volvo Duetten har ställt sig där. Joel sitter lutad mot ratten. Rutan är nervevad.

– Guddau!

– Hej hej, svarar Joel otydligt och öppnar dörren så han ramlar rätt på Klas-Åke. Han får hjälp att resa sig och står sen och hänger om Klas-Åkes hals.

– Stå för dig själv, annars kan ju folk tro att vi är fikusar!

– Usch! Dansbandsmusik! muttrar Joel och klamrar sig kvar vid Klas-Åke.

– Ja just det! Härute dansar man förstår du. Här sitter man inte och diskuterar och bajsar ord!

Klas-Åke rycker loss Joels lianer till armar. Komma här och vara snobbig när han är så rund under fötterna att han knappt kan stå. Joel vinglar till och börjar fnissa.

– Jag såg när Arvid Trulsåker knullade sin piga. Jag höll på att spy.

– Vill du se mer knulleri så följ med här! Klas-Åke tar den tani-ge killen under armen och leder ner honom till björket.

– Se dig omkring!

– Men herregud! flåsar han och rättar till brillorna. Dom kolerar ju överallt! Som på Woodstock!

Klas-Åke vallar Joel ett tag på gräset och skiter i vad han dillar om.

Plötsligt låter det annorlunda inifrån danspaviljongen.

Där står Logo på scen och drar Jailhouse Rock med en annan jeppe av samma kaliber. Ljust stripigt hår och solglasögon. Tatjana doar och tjejrerna kompar. Den ljushårige spelar gitarr. Joel börjar stamma.

– Det är ju... Drömmer jag? Jim Tott! Och Logo! Som sjunger Elvis. Är det maskerad eller nåt?

– Nä du. Härute på lannet är det på riktigt.

Jalle studsar runt som en känguru och smäller ett helt fyrverkeri av fotoblixtar. Varenda jävel är uppe på dansgolvet. Och så kommer slagsmålet alla väntat på. Sören dammar till Torkel från Ynglinge som dansar med Sörens ex-tanta Solveig. Han sänker Torkel med ett enda slag. Det blir en liten folksamling runtom men de flesta fortsätter dansa. De är vana vid Sören. Torkel bärs ut och får ligga i gräset och kvickna till. Jalles sjuksyrretant Lena tar hand om honom. Hon är också van. Sen ger Solveig Sören samma gamla vanliga örfil. Han bara flinar, han är van han med.

Och framme vid scenen står tönten Joel och viftar. Stabojävel! Klas-Åke ångrar att han släpade in honom här. Nu har musiken tystnat och tjejrerna går bakom scenen med popgubbarna. Joel följer efter, men Klas-Åke hinner ifatt och stoppar honom.

– Du ska inte gå in där! Det är för dom som oppträtt.

– Jag måste bara få en autograf! fjantar Joel.

– Jönserier, fnyser Klas-Åke. Han går mot utgången och kollar efter ungarna. De är inte där. Inte Sisela och Sybil heller. När han kommit ut ser han en klunga utanför verandan på andra sidan. De står och glor på nåt och det smäller.

Det kunde han väl ge sig fan på! Sören och Pierre skjuter prick på några burkar de hängt upp i en björk. Klas-Åke ropar in ungarna och säger åt Sören att han förihelvetete får ta det lugnt med pågen. Skarpa skott och allt. Det kan ju komma nån i vägen, nån som kanske vill slå en drill nere i skogen. Sören är på sånt jämra lekhumör att Klas-Åke inte orkar med honom. Han måste ha tag i Jalle så de kan bli hemskjutsade.

Dörren till sceningången slås upp och därinifrån hörs ett jädrans støj. Popgubbarna sitter med flickorna och skramlar gitarr. Och röker gräs. Det märker Klas-Åke på lukten som bolmar ut genom dörren. Flickorna sjunger gospellåtar. Jalle sitter också där i sin fjöntiga hatt och tror han är världsberömd han med.

– Ska du ta hem snart, Jalle? Jag sålde mitt åk till han där, den mörke med svarta brickor. Och ungarna måste hem och lägga sig.

– Men klockan är ju bara barnet, Klas-Åke. Var som en människa nu, spjärnar Jalle emot, den jävla suputen. Relaxa och enjoja.

– Vaffan är det du tuggar på? frågar Klas-Åke honom. Jalle sitter och idisslar som en gammal get.

– Jag tuggar väl inte på nåt?

– Dina käkar rör sig i alla fall. Kanske ska du ut och beta.

– Aah! säger Logo och grinar sockervitt mot Klas-Åke. I love the car!

Hoppas han gör det i morron också, tänker Klas-Åke, när avgasröret han tejpats upp ramlar av. Sisela och Sybil slinker in och Tatjana får sin lilltött. Och så stolpar Björg in där också.

– I like your hat, säger den andra popfiguren till henne. Tom Pitt eller vad han hette.

– Sälj den till han för tusen dollar, uppmanar Klas-Åke henne. Men Björg lyssnar inte på hans råd. Hon bara står där stel och stram i sin flotta rosarutiga dräkt.

– Jag ska bara kissa, säger Nadja nervöst. Klas-Åke tycker hon verkar rädd för Björg.

Nadja hoppar ut på sina kryckor. Jag sätter mig bakom en buske här nedanför! kvittrar hon. Det går fortare.

– Behöver du hjälp? ropar Fatima efter henne.

– Näddå!

Ljuba ställer sig i dörren och tittar efter Nadja. De där töserna håller koll på varann.

Ljuba drar i Klas-Åkes arm och vill att han kommer ut. Hon pekar mot brynet borta vid parkeringen. Det är rätt mörkt nu, så Klas-Åke har svårt att se. Några skuggor bland träden bara.

Inne i logen börjar Tatjana klappa takten till nån Beatleslåt som popgubbarna sjunger stämmor till, och därnere drullar Joel omkring. Nu törnar han in i skogen. Hoppas han möter fassan, tänker Klas-Åke. Då skiter han nog ner sig.

Ett ljust skrik ekar bland trädstammarna och strax kommer Sören älgande förbi med Pierre i hasorna.

– PJÄÄÄR! vrålar Klas-Åke men pågen ränner efter Sören som om han var kopplad. Klas-Åke kutar åt samma håll fast han hinner inte ikapp. När de försvunnit in i skogen hör han en serie skott. Folk är fulla och tröga, knappt nån reagerar.

Klas-Åke spejar in i dunklet men lyktan han står under gör att han inte kan se. Vad fasiken har Sören nu ställt till med! Jacqueline kommer till Klas-Åke och klänger på honom.

– Jag vill hem nu, pappa.

– PJÄÄÄR! galer han igen. Nån har smugit sig fram bakifrån och lägger händerna om hans ögon. Klas-Åke sliter väck händerna. Det var bara Anita. Hon ser gladare ut nu. Men Klas-Åke är inte ett dugg glad.

– Kan du inte försöka hålla reda på din spattiga jävla brossa! fräser han åt henne. Han borde fan sättas bak galler.

Då syns Pierre i brynet. Efter kommer Sören. Han bär på Nadja. Hon bölar. Hennes vita trosor är nerdragna. Hon kanske ramlade när hon satt och pinkade.

– Vad i jisse namn? flämtar Anita. Hur är det fatt, Nadja?

– Hjälp hon å komma i ordning, kommenderar Sören och sätter ner Nadja på marken. Hans ögon och näsborrar gapar stort, som om han sett ett monster.

– Men unge lilla, gullar Anita och drar upp Nadjas trosor. Din vita klänning är ju helt sönner. Kom så ska jag hjälpa dig...

– Säg inget till Björg! piper Nadja.

– Säg vadå? Vad ska jag inte säga, menar du? Att du har fallit?

Pierre ger kryckorna till Anita och hon och Nadja tar sig en bit bort.

– Jo, Klas-Åke, viskar Sören med den där vilda mörka blicken. Berätta inget om det här för nån. Här har du nycklarna till den svarta mersan. Gör vad du vill med den, den är din nu. Men ta bort nummerplåtarna.

– Tror du jag vill ha en glödhet bilajävel på min gård? gläfsar Klas-Åke. Och gölen är så uttorkad nu, så där finns inte plats för mer.

– Ingen har sett och ingen har hört, väser Sören. Gör vad fan-ken du vill, men ta hem med bilen nu förihelvete! Så får vi se sen.

Sören ser så galen ut att Klas-Åke lyder honom.

Han kollar så ingen glör när han sätter ungarna därbak på den svarta skinnklädseln. Sen kör han iväg. Han tar rundan om Kyllingarum, där tappar de inte ögonen var gång det kör förbi en bil.

När han kommit hem rullar han bort bilen i lidret och lägger en presenning över. Nu har Sören skitit i det blå skåpet, tänker han surt medan han slänger nummerplåtarna i gölen.

Luften är kvav och rutten. Klas-Åke har svårt att somna. Men så ljusnar det utanför fönstret och ett ödesmättat dån kommer mullrande. Äntligen blir det regn. Det vräker ner över taket, hi-löst. Frej bölar utanför. Snygg vakthund som är rädd för åska, tänker Klas-Åke. Regnet för ett attans liv. Dunkar och stånkar och slår mot bråten. Det öser ner så kraftigt att saker välter därute.

Nu fylls i alla fall dammen upp litegrand. Det behövs. Ingen vill se vad som dumpats där. Inte ens Klas-Åke.

ANDRA DELEN

Bärnstenen hon fann vid havet

REGNET HÅLLER NER, DAG UT OCH DAG IN. Ilsket hamrar det hål i rabatterna och i sandhedens öppna blottor. Björg vankar rastlöst runt i sin stenborg. Då och då ställer hon sig vid nåt av fönstren och blickar ut över den järngrå himlen och havet.

Nånting håller på att luckra upp ytan här i Åsabygden. Lugnet har länge varit förrädiskt. Så typiskt att konsekvenserna av Helmut's tvivelaktiga affärer dyker upp så här långt efteråt. Men de två obehagliga männen har inte visat sig sen sist och Björg anar att de fått smaka sin egen medicin. Åsabygdens invånare tolererar inte hotfullt uppträdande från främlingar. När gangstrarna kom i Sörens väg trampade de på fel tår. Säg vad man vill om Sören, tänker Björg, men hans handlingskraft är det inget fel på. Han lyckades skrämma bort inkräktarna.

Ändå litar hon inte helt på Sörens försäkran att inget allvarligt hände stackars Nadja vid Lyckan den där kvällen. Hon måste ha blivit överfallen i mörkret när hon skulle sätta sig och kissa. Björg hörde eller såg ingenting... Är det inte sån jag är! anklagar hon sig själv. Varken hör eller ser. Nadja slätar över som vanligt. Björg suckar. Så lite hon vet om människorna i sin närhet.

Björg har skaffat hund. Valet av hundras avgjordes av regnet. Och

av hotet. En riktig brukshund skulle det bli. Men inte långhårig. Björg tog med sig Nadja till en kennel i Ystad där de födde upp dobermann. Tiken var fjorton veckor och kostade en liten förmögenhet. Nu är Lizzie redan rumsren och hon är Nadjas älskling. Gipset är kastat och Nadja tränar upp sina försvagade benmuskler när hon leker med valpen i trädgården och borta i bokskogen. Hon behövde sällskap. Björg ler och vinkar när hon ser dem skutta förbi den stängda verandan där hon sitter med sitt kaffe. De är som alla barn; bryr sig inte om regnet.

Ändå bränner sig nåt i Nadjas blick kvar. Björg försöker hindra känslan från att forma ord. Men hon hinner inte förekomma tanken. Den viskar till henne: Förlorad oskuld.

Det var det oskuldsfulla och bevarade landskapet som fick Björg att fastna för Åsabygden. När Helmut, Tryggve och hon fann sitt smultronställe här i Fjällaröd hade de cirklat runt på grusvägarna i sin skraltiga gamla Saab och kräset valt och vrakat bland avstyckade gårdar, torp, stugor och nedlagda skolor. Och så råkade de förirra sig hit, till Linderödsåsens sydöstra sluttning med ljuset från Östersjön och de övervuxna sandbackarna. Stränder, ängar, fälader, bäckar, våtmark och de så karakteristiska bokskogarna. Kullar och små åkerbruk som smälte in i terrängen. Att den rustika gråstensgården häruppe bland de brantare backarna var till salu kom som en skänk från ovan. De föll pladask och Helmut far hjälpte dem med lånen. Billigt slapp de undan också. På sextioalet kunde man komma över lantställen för en struntsumma, i synnerhet på den här sidan Skåne.

Björg och Helmut var nog de första grönavågarna och traktens befolkning sniglade förbi allén varje lördag för att få en skymt av utbölingarna. Snart skulle de dock få annat att tala om. Den världsberömde jazzmusikern Chuck Louis köpte den gamla skolan i Tossalösa med några hektar mark runtomkring. Inte nog

med att Chuck Louis är svart; de flesta av hans besökare var också av skilda etniska ursprung, vilket framkallade omåttlig nyfikenhet.

Helmut, som alltid varit mer utåtriktad än Björg, lärde snabbt känna Chuck som grinade brett varje gång han berättade om de torftiga bortförklaringarna hos Åsabygdens skvallerpatrull till varför de ”råkat köra fel” och hamnat utanför Tossalösa Gamla skola. En hade sagt att han missat högerkurvan mot Åsarp för att han fått nackspärr och inte kunde vrida huvudet annat än åt vänster. En annan skyllde på glapp i ratten. Nån hade fått ett våldsamt hostanfall som avlett honom och andra hade glömt sina glasögon. Men Chuck Louis var en världsman, stor i hjärtat och sinnet, och han bjöd de ”vilsekomna” på turkiskt sött kaffe och korianderkakor som han själv bakat.

Och oskulden bestod. Bygdens infödda höll sig till sitt när de bekantat sig med nyinslagen. Björg bjöd in brevbäraren på norsk äppelkaka och berättade om barnet hon väntade. Att tolvåriga Tryggve var resultatet av en tonårskärlek slank ner med det nybryggda kaffet.

Sisela måste ha gjorts samma dag som de fann sitt lilla paradiset på jorden. Och det precis utanför, vid vattenhjulet i forsen. Helmut la sin lodenrock på fjolårets gräs i skydd av en hasseldunge. ”Det här ska bli vårt hem”, sa han. ”Men du kommer alltid att vara mitt innersta rum.” Hon hade gummistövlar på sig. Han tog av dem och började kyssa hennes vrister. Andedräkten var het mot de uppstudsiga aprilvindarna. Vid lårens insida fanns det ingen återvändo. Förenade i ett löfte om lojalitet och trohet gav de sig hän. Deras kärlek var en naturkraft. Ohejdbar och stundom hänsynslös.

Om Björg hade vetat då vad hon vet idag – hade kärleken då fått leva under måttligare former? Kan varaktig passion rymmas i en

mild och vajande låga? Eller måste den rasa som en eldsvåda och ta allting i besittning? Det vet hon inte än. Men allting har sitt pris. Och Björg inser att det är det hon betalar nu. Gamla skulder. Kärleken mellan föräldrarna ska finnas. Men barnen ska komma först. Sisela har bryskt ryckt Björg ur villfarelsen att Helmut och hennes starka ömsesidighet smittade av sig på avkomman. Det smärta. Mitt i alla dessa självförebåelser kan hon dock inte låta bli att tycka att Helmut och hon fick uppleva nåt väldigt sällsynt, även om de kanske var naiva. Men naiviteten var utbredd på sextioalet då de fann varandra. Det var en tid då tron på att kunna förbättra världen ännu existerade i folks medvetande. Så är det minsann inte nu längre. Nu tycks de flesta vara fast förvissade om att de sprattlar som hjälplösa byten i det globala skeendets malande käftar.

Björg ruskas ur sina regniga funderingar av att Nadja ropar genom dörren att Klas-Åke kommit på besök.

En annan variant på skeendets malande käft, tänker Björg och går fram till huvudingången. Stuprännorna hinner inte forsla bort vattenmassorna, så översvämningen står som ett draperi framför henne.

– Guddau! hälsar Klas-Åke från sin nyinhandlade mörkblå och bättre begagnade BMW som han köpt för pengarna han fick av Chucks gode vän för sin gamla bil. Björg tycker gott att han kunde låtit den slanten komma till bättre användning än att drälla runt på grusvägarna i ett patetiskt försök att verka välbärgad.

– Hej, Klas-Åke! svarar hon.

Skvallerkuriren avvaktar med motorn på tomgång.

– När är hon könsmogen? bräker han genom bilfönstret och Björg blir först arg över den taktlösa frågan innan hon förstår att han syftar på valpen och inte Nadja. Jag har en bra hane åt hon, flinar han.

Björg känner sig redan trött på Klas-Åkes plumpheter. Men så släpper hon fram de förlösande orden ändå:

– Vill du ha en kaffetår?

Motorn stängs av och Klas-Åke vecklar ut sina jeansben. Han har inga barn med sig för en gångs skull och Björg ser sig manad att fråga varför.

– Dom är hos Sybil och leker med töserna. Där är stor folksamling nu, säger han och slår sig ner vid hennes köksbord och riktigt gottar sig över nyheterna han sitter och ruvar på:

– Viveca är där med Tudor och snackar sån där pedofili med Moa från Degeröd.

– Pedagogik menar du, rättar Björg honom irriterat.

– Ja ja. Skit samma. Och Joel, Moas spink till karl, sitter med vetebullen Linus i knät och berättar för Sybil om nyttiga bakterier. Sören är åsså hemma hos Sybil och leker med Tatjanas lillponke. Tatjana sitter i telefon hela tiden och tar emot bokningar från prästfrun. Flyktingarna är i smöret nu.

Redan har Klas-Åke fått Björg på dåligt humör. Hon får med stor ansträngning kväva sin lust att straffa budbäraren.

– Är det så bra då? muttrar hon. Att flickorna börjar drälla runt och spela överallt.

– Dom skramlar ju ihopa till Sybils brunn.

Är hon inte sniken så det förslår, tänker Björg förtrytsamt. Sätta flickornas existens på spel för att hon inte själv kan ta ett hederligt arbete...

– Och nu vill Kvällsextra komma hit och göra ett reportage, sladdrar Klas-Åke vidare.

– Men där går väl gränsen! utbrister Björg. Har ingen tänkt på vilka konsekvenser det kan få om nån blodhund till journalist börjar snoka i flickornas ursprung?

– Asch, dom där stjärnalisterna gitter väl inte snoka i sånt. Det har ju redan stått en massa om Flyktingarna i Bygdenytt.

– Bygdenytt ja! Björg smäller ner koppen på fatet. Det är väl en otrolig skillnad, mästrar hon. Hade Jalle hållit sig till sitt hade det

här aldrig hänt. Ingen utanför Åsabygden läser hans lilla hobby-blaska. Vad tog det åt karln den kvällen då flickorna uppträdde på Lyckan med dom där popartisterna? Bilderna därifrån har ju smällts upp i varenda kvällstidning.

– Nån sa åt Jalle att han kunne tjäna en redig hacka om han sålde bilderna till en stor tidning. Så Jalle störtade iväg till Malmö på natten när han hade framkallat och krängde skiten till Extra-bladet.

– Jag begriper inte hur Jalle kan vara så girig, fnyser Björg. Han borde inte dricka så mycket så kanske han får bättre omdöme.

– Det var nog mer än alkohol i hans blod den kvällen.

– Som vadå?

Nu ler Klas-Åke hemlighetsfullt. Det rinner ur hans ena öga och Björg tycker att stora stjärtenor slår i hennes mage. Klas-Åkes eviga ögoninfektion ger henne kväljningar. Han har en mörkbrun skinnjacka med stickade muddar och nu sveper han bort tårflödet med ena mudden. Isch! Det ser ut som snor. Säkert fullt av aggressiva streptokocker.

– Vill du ha en servett? frågar hon motvilligt.

– Nej tack, jag reder mig, snäser han tillbaka.

Björg tänker att hon väl får servera en påtår i alla fall innan han brusar upp helt obalanserat. Han stoppar två avlång vita piller i munnen och sköljer ner med kaffet.

– Ja, det är bara vanliga huvevärkspiller, säger han. Så du behöver inte titta så stort. Jag slutade knarka för nästan tie år sen.

– Har du knarkat också? frågar Björg häpet.

– Jag tog vad som fanns. Men man blir så jävla kokt av tjacket, så jag la av med det. Man kan inte sova när man tatt pulver och så får man en massa sjuka idéer. Behöver du kyllingar, förresten? frågar Klas-Åke. Stor-Mårten fick ett jäkla ryck för ett par veckor sen. Han stressade sina värphönor till å lägga en helvetes massa ägg och sen körde han kläckningsmaskinerna varma. Så nu har

han för många kyllingar. Han ger bort dom.

– Nej, jag tror inte att jag vill ha hans framforcerade fabrikskyckling. Den innehåller nog för mycket stresshormoner.

– Snickesnack! Jag har frysen full av stresshöns. Och därinne är det ingen stress.

Jo, men Klas-Åke är då rakt inget rättesnöre, tänker Björg och drar på smilbanden. Normala människor skulle vara döda flera gånger om ifall de levt under hans betingelser.

– Ja, nu är analysen klar av vannet i Sybils brunn, fortsätter han. Joels tossiga mossor har tatt hand om undersökningen. Hon håller ju på med sån där miljömedicin.

– Jaha? svarar Björg otåligt.

– Ja, dom hittade ju en del gifter.

– Vadå för gifter?

– Jag vet inte vad dom heter. Såna där förkortningar. Men Sybil hämtar ju vann i Ashög. Moels och Joels vann har åsså vatt på labratoriet. Men där fanns inget gift. Där fanns bara skit. Bajsbaciller och sånt. Och det kommer från Arvids kossor. Han har ju ingen gösselplatta eller nånting. Moa är hysterisk och dillar om att det blir nitrit av koskit och att det kan skada ungen i magen. Sybil ska förresten hjälpa hon å kläcka.

Björg tittar ut genom fönstret och undrar när det ska sluta regna så hon kan ta en långpromenad och skaka av sig det pyrande missmodet. Hade hon trott på Sybil och lånat ut pengar, då hade ju mycket av det hon oroar sig över aldrig hänt. Sybil hade fått sin brunn borrarad och sluppit fösa ut flickorna att sjunga ihop slantarna.

Klas-Åke reser sig. Skönt!

– Jag tar med mig Nadja, säger han. Alla flickorna ska samlas hos Sybil och bli fotograferade.

Jaha, det var därför han kom. Inte för att snacka bort en stund med Björg, utan för att hämta Nadja. Inte ens Klas-Åke besöker

henne för hennes egen skull. Det var allt ett litet tag sen han var här sist, slår det Björg. Håller hon på att bli isolerad? Det känns som om folk håller henne utanför.

Lizzie springer in med sina överdimensionerade våta tassar och Nadja studsar upp för trapporna för att byta kläder. Hon haltar ännu.

Björg vinkar av Nadja som satt sig i framsätet bredvid Klas-Åke. Hon verkar förtjust över att komma bort från Fjällaröd. Från Björgs stora hus där det finns stjärterum, till Sybils dockskåp där det finns hjärterum.

När Björg gett Lizzie mat ringer hon Sisela. Men hon är stressad och upptagen. Pål och hon slåss om hur de ska dela upp förlagsverksamheten och Sisela sitter i möte med en advokat. Dagens moderna kvinnor behöver advokater och experter mer än de behöver sina mödrar, tänker Björg med modstulen självömkan. Sårat frågar hon dottern om hon kommer till hennes sjuttioårsdag och Sisela svarar jäktat att självklart gör hon det, men att de kan ta detaljerna senare.

Björg suckar. Helmut och Björg skulle ju åldras tillsammans och här sitter hon. Här sitter hon i det rymliga ödsliga stenhuset. En son som hon inte ens vet om hon ska sörja. Och två döttrar som hon inte når fram till. Allt detta slipper Helmut vara med om. Han lämnade henne i förtid, sextio år gammal. Sviken och lurad får hon låta ljuset brinna ut i ensamhet.

Nej, nu måste hon bryta sig ur den här jämmerdalen. Bra kläder för dåligt väder!

Björg står naken framför sovrumspegeln. Hennes kropp har fått alla de ålderskännetecken som tidigare skrämde henne så. Då, när Tryggve var liten och de gick till badhuset varje lördag. De gamla kvinnornas skraltiga ben fulla av blå och röda spår. De uppsvällda

bukarna och tyngdlagens skinnkragar och fettvolanger. Vad har de att vara så glada över? tänkte Björg då när de skrattande och pladdrande tvagade och skrubbade varandras ryggar.

Björg har inga jämnåriga väninnor som kan skrubba hennes rygg. Innan hon träffade Helmut fanns det tre flickor hon ibland brukade hitta på skoj med när hon fick barnvakt. De gick på bio och dans, läste dammodemagasin, satte upp varandras hår och flamsade. Sånt som väninnor gör.

Björg minns extra tydligt den gången då de stod i den långa kön på Ferdinand Lundquists jättevaruhus och väntade på den stora lasten jeans från Amerika. Året var nittonhundrafemtioett och det var med darrig förtjusning de tog fram sina portmonnäer och betalade för jeansen. Fnittrande gick de hem till Björgs rum på spädbarnshemmet och bytte om. Tryggve skulle fylla ett och syster Gunnel räckte surt över honom åt Björg när de kom och hon såg vad de hade i påsarna. Jeans var ett vågat och utmanande plagg som det inte anstod en mor att ha på sig. Mammor skulle gå på torget och bära hatt, det var vad samtidigt krävde.

Björg hade brottats med den uppmaningen, hon hade fått axla sin mors skam över slarvet och oäktingen som till råga på allt avlats med en spaghetti-casanova. Björgs mamma var uppkomling av andra generationen och uppkomlingarna var alltid värst. Hennes morfar var fiskare men Björgs mormor hade genom skönhet och charm lyckats snärja en norsk skeppsredare. Björg bröt sig ur den tillrättalagda praktiken med en underklassig utomäktenskaplig grossess och hon vägrade gå på torget och bära hatt. Ja, det stank fiskrens om hennes livsstil, tyckte mamman.

Jeansen var en markering, ett litet oskyldigt uppror. Björg bad Gunnel att passa Tryggve så hon och hennes väninnor kunde få paradera i sin nya utstyrsel på Avenyn. Gunnel fnös men i hennes mungipa kunde Björg ana ett leende.

Och nog väckte de uppseende alltid. ”Fy vad byxorna smiter åt

om era stora rumpor!” gläufte en surmagad herre i hatt. Men han kunde inte släppa väninnorna med blicken där de gick och knyckte med höfterna. Några visslade, och de fnissade exalterat.

Björg undrar om hennes tre väninnor hade skrubbat hennes rygg idag ifall de behållit kontakten. Hon har ingen aning om vad nån av dem gör nuförtiden. Det sista hon hörde innan hon vigde sitt liv åt den stora kärleken var att Malin låg i skilsmässa. Malin var den i kvartetten som stod Björg närmast. Så illa det passade då, att hon bröt upp ur sitt äktenskap medan Björg föll huvudstupa in i sitt.

Och nu är de gamla, de trettiotalsbarn som ännu lever. Ålderdomen som var så avlägsen att de inte ens trodde på den, den har tickat i dem under hela resan. Jäst och mognat.

Mognar, gör man det? Mognar man under hela livet? Åldrande är ett högt pris man betalar för mognad, var det nån som sa. För den som inte mognar med åren måste i så fall ålderdomen vara ett hårt och fullständigt meningslöst straff. Men har Björg mognat i ordets sanna bemärkelse? Så som en ost eller ett vin mognar? Har hon utvecklat nya särdrag och kvaliteter?

Hon blir irriterad på sig själv igen. Här är hon. Gammal som hon aldrig trodde hon kunde bli. En gråhårig änka som inte kan avgöra om hon är vällagrad, om livet gjort henne mognare och klokare. Skulle hon ha utvecklats mer om hon inte träffat Helmut? En misstanke, omöjlig att reda ut. Helmut sa alltid att Björg var så oändligt klok och rådig. För honom var hon väl det. Men för henne själv?

Hon var inte riktigt klok när hon var ung i alla fall. Bli gravid med en italiensk kvinnotjusare. Men när kroppen var färsk och sinnena rusiga av den sexuella hettan mellan henne och Giovanni, hade hon då kunnat föreställa sig att hon ett drygt halvsekel senare inte skulle ha kvar nåt annat av det än den medaljong hon nu sluter handen kring? De hade köpt de små guldsmyckena tillsammans

och i ett extatiskt tillstånd hängt dem om varandras halsar. Lovat att alltid bära dem med sig. Men inskriptionen, ”För alltid din – Giovanni”, höll betydligt längre än kärleken. Giovanni hade inte kommit för att stanna. Han var bara en av några hundra andra metallarbetare från Turin som just då behövdes i den svenska industrin. Han jobbade på Atlas Copco i ett par år och vände sen hem till Italien innan Tryggve ens var född. Han skyllde på att hans mor låg för döden, men hörde aldrig av sig mer. Björg väntade och väntade.

Och nu har hon väntat och väntat på deras gemensamme son. Ligger detta försvinningsnummer i blodet, som en tidsinställd bomb? Sorg var vad Giovanni lämnade efter sig. En sorg som klamrade sig kvar på tröskeln och vägrade ge sig av. Sorgen med ett ingraverat frågetecken.

Rädslan att åter bli lämnad dämpades av Helmut och Björgs ständigt pågående dialog. De klängde vid varandra som tvillingar i fosterstadiet. Och de tålde det. Vore det inte för Helmut mörklagda ekonomiska utflykter skulle deras äktenskap nog ha varit helt fläckfritt. Åtminstone i Helmut och Björgs egna ögon. Hur det drabbade barnen har hon fått veta nu. Hur det drabbade henne kan hon bara spekulera kring. Kanske tvingar livet fram drabbningar. Man kanske inte kan undvika att kollidera med en viss sorts människor, vissa sorters kärlek, vissa sorters svek. Så dåå. Vad står hon här och trycker för?

Nu börjar nåt vakna i Björg. En tydlig känsla av att det finns mer kvar av hennes liv än detta. Hon tar på sig ett par gamla jeans och en svart skön långärmad tröja. Gummistövlar, regnrock och sydväst. Håret får hänga rakt från mittbenan.

Lizzie dansar runt fötterna på henne när hon går till bilen. Hon hoppar in i baksätet.

– Nu ska vi ut på sightseeing, säger Björg skojfriskt när hon rullar ner genom allén. Kan Klas-Åke så kan jag.

Hon tar åt vänster och får infallet att svänga inom Bulleberga för att se om Viveca och Tudor har kommit hem från Sybil. Det har de, Vivecas cykel lutar sig slarvigt mot verandan. Viveca har ingen egentlig tomt. Det lilla kulliga trähuset låter sig vaktas av spetsiga enbuskar som står utspridda runt den lilla sänkan som gröna tomtar. Sen tar sandheden över landskapsbilden. Än kan man känna en svag doft från sandnejlika.

Björg låter Lizzie vara kvar i bilen. Viveca brukar sällan bjuda på fika. Hon har en klut runt håret och kläder som är nersölade med färg. Tudor ligger i soffan och läser. Han hejar lamt. Viveca går till kylskåpet och plockar fram två flaskor öl. Hon halsar genast sin egen. Björg vet inte om hon törs dricka mer än ett par klunkar. Hon kör ju.

– Jo, säger Viveca och slickar skummet från sin välmatade röda överläpp. Jag har faktiskt nåt att att fira. Jag har, hör och häpna, fått igenom mitt förslag hos Skolverket! Och det var verkligen oväntat. Gamla fröken Inga-Maj var ju på krigsstigen, det reaktionära surkartet, och specialläraren var rädd om sin tjänst så hon gick också emot. Hon vet att jag tycker hon är helt onödig här. Och snålgubbarna i kommunen ville inte ens ge mig anslag till nya läromedel. Men på högre nivå välkomnar de plötsligt mitt förslag. Sen får vi se om försöket kan fortsätta upp i årskurserna.

– Försöket? undrar Björg.

– Min nya pedagogiska inriktning. Den bygger på att uppmuntra barnens intressen, vilka dom än är. Har man bara ett riktigt intresse kan man gå hur långt som helst. Men då måste skolan ha råd att köpa in musikinstrument och datorer och verktyg och också kompetens. Och nu har min ansökan blivit godkänd som ett pilotprojekt.

– Men grattis! utbrister Björg.

– Tack. Tyvärr är det ingen på skolan som kommer att bli glad, suckar Viveca och ger Björg en blick som blir hängande i luften.

En blick som två vackert glimmande smycken.

Så formar hon ett vemodigt leende.

– Det är nog det som är det svåraste med att vara ensamstående, säger hon. Många tror att man behöver en livskamrat för att kunna dela sorger och nederlag. Men jag tycker det är värre att inte kunna dela glädjen. Ja, jag kan inte hjälpa det, fortsätter hon och öppnar ännu en öl, men jag är så himla besviken på Tryggve. Det är så ensamt härnere. Jag känner mig som ett ufo, särskilt nu på sommarlovet när jag inte jobbar. På terminerna har jag ju mina elever. Dom ger mig massor av bekräftelse. Men jag oroar mig för Tudor, viskar Viveca. Han bara läser och är inne i sin egen värld. Hur kunde Tryggve svika honom så!

– Vi vet tyvärr för lite för att dra några slutsatser, svarar Björg. Men jag förstår hur du känner det. Borde du inte gå ut och roa dig ibland? Du kan lämna Tudor hos mig så mycket du vill.

– Tack ska du ha, svarar Viveca purket. Men jag har fått nog av egoistiska karlar för en livstid framåt. Jag var och hälsade på hos Sybil nyss och där satt Jalle och skröt som om han fått Pulitzerpriset. Och Sören! Viveca stönar. Gud måste ha förväxlat hans hjärna med en testikel. Och så var Joel där och flamsade runt sin gravida fru som en livrädd pojke istället för att ge henne stadga och trygghet. Och Klas-Åke med dom där lömska ormögonen! Han ringlar ju bara runt och sprider gift.

– Jag har också svårt för Klas-Åke, erkänner Björg. Vi kan väl försöka hålla honom utanför så mycket det går. Och ha vår egen lilla nyhetsförmedling.

– Ja, liten lär den i alla fall bli, snörper Viveca.

Hon blir tyst en stund och ser prövande på Björg. Björg ler uppmuntrande.

– Vad har du på hjärtat? frågar hon.

– Jo, börjar Viveca tveksamt. Det finns en hake i mitt nya skolprojekt. Och det är elevunderlaget. Jag får inte klartecken om

elevantalet understiger tio, för då får man inte tillräckligt med material till en utvärdering. Problemet är att bara nio barn är anmälda till förskolan i höst. En pojke i Jönsköp gick ju bort nyligen. Han skulle bli fem strax före jul.

– Ja, kära nån så sorgligt, säger Björg.

– Ja, sånt ska ju inte få lov att hända. Men Sybil har i alla fall berättat att många av dom föräldrar som får hjälp av henne väljer att föda och fostra sina barn utan statlig insyn, fortsätter Viveca. Det måste betyda att dom avstår från att registrera sina nyfödda. Men jag tror, eller snarare misstänker, att Sybil fortfarande har kontakt med dom barn hon förlöste här i trakten för ungefär fem år sen, och hon vet antagligen vilka av dom som saknar personnummer. Det räcker med ett, tillägger Viveca ivrigt.

– Sybils egna småttingar är i alla fall registrerade, säger Björg defensivt. Hon är ju alldeles för närig för att gå miste om bidragen, tänker hon för sig själv.

– Dom är ändå för stora. Men kan inte du fråga Sybil? Det verkar fel om jag gör det.

– Sybil går i baklås varenda gång vi diskuterar hennes verksamhet, avvärjer Björg och reagerar tacksamt när hon hör Lizzie gny och skälla utifrån bilen. Nu måste jag ta hand om valpen, urskuldar hon sig. Synd att inte hon kan vara stand-in i din skola, skojar hon klämkäckt. Hon har både registreringsbevis och stamtavla.

– Säkert har hon en massa dolda talanger också, ler Viveca och ser både glad och ledsen ut där hon står i dörren. En frans av solsken mellan två mörka moln belyser hennes perfekta ansikte och Björg faller för impulsen att krama om henne och visa sin välvilja. Viveca besvarar kramen och suckar djupt.

I backspegeln ser Björg hur Viveca står och tittar efter henne. Det svarta håret ligger tungt på hennes hjässa. Och det slår Björg att Viveca saknar väninnor. Att även hon går runt i sitt kloster och

stänger ute folk. Att hon väntar och väntar. På Tryggve. Precis som Björg.

Om jag skulle ta och titta in hos Tossalösaborna, tänker hon. Grusvägen har blivit guppig och söndrig av regnet. Nu blir bilen riktigt smutsig. En svart katt dräller över vägen. Björg spottar tre gånger. En katt till, lika svart. Hon spottar igen. Och så en tredje katt. Svart. Nu spottar hon inte.

Det känns tryggt att se den gamla faluröda skolan stå intakt och välskött. Ur skorstenarna ryker det. Mellan de kringliggande husen rör sig folk.

Jazzmusik strömmar ut genom dörröppningen när Chuck bjuder in Björg.

– Aah, long time, no see! bullrar han och ställer sig i köksingången med utbredda armar. Kliv på! Chuck har pipan i mungipan, en vackert broderad röd fez på huvudet och en röd mönstrad kaftan över sin bastanta kroppshydda. Han ger Björg en yvig kram. Det känns som att krypa in i en koja.

Björg tar av sig om fötterna och går efter Chuck in i det stora väldoftande köket. Det luktar kryddpeppar och koriander och Chuck tar ut en stor nygräddad honungskaka ur ugnen och ställer den på bordet. I vedkaminen sprakar det hemtrevligt. Varför har inte Björg kunnat ordna det så hemma hos sig? Hon skulle också kunna göra sitt kök så här insuttet och ombonat. Låta folk komma och gå. Ha öppet hus istället för att sitta som en eremit i sin bunker. Undra på att Tossalösa blivit Ljubas andra hem. Prästparet och Chuck får nästan slåss om henne.

Kanelteet värmer härligt i magen. Björg blundar av välbehag och berömmar Chuck för hans bakkonst.

– Inget nytt om Tryggve? frågar Chuck och Björg skakar på huvudet. Det skaver i henne att hon inte lärt känna denne världsvane man närmare. Helmut och Tryggve hade en otvungen sam-

varo med Chuck Louis och Tossalösaborna. Men Björg höll sig avvaktande. Som vanligt. Det enda band som existerar mellan henne och folket här i trakten är det faktum att hon är Tryggves mor och Helmut's änka.

Chuck verkar bekymrad.

– Jag trodde vi levde i fred med omgivningen nu, säger han. Men följ med ut så ska jag visa dig.

De går ut i regnet. Chuck leder Björg uppför en backe och i den av buskar skymda gropen nedanför dem står en rad långa växthus. De går in i ett av dem där några rutor är krossade. Björg ser på lövflikarna vilken gröda som odlas här. Och trots att narkotika alltid skrämt henne, har hon överseende med att somliga konstnärer och bohemer använder cannabis för att komma i rätt sinnesstämning.

– Se vad vandalerna gjort, säger Chuck och pekar. Dom har skördat flera rader. Och den här ganjan är inte vilken ganja som helst. Den är super. Och vi odlar den bara för eget bruk. Men kommer det här ut och polisen får nys om det, då brakar allting...

– Det har tydligen uppstått en hel del rörelse på vägarna här, trevar Björg. Folk som inte bor här har uppenbarligen anledning att ta sig hit.

– Ljuba told us about bad things going on på giget i Lyckan.

– Ja, men inget allvarligt hände, slätar Björg över.

– Are you sure? Chucks nedre ögonlock hänger och bildar små balkonger där han vill att Björg lägger allt hon vet. Men hon har inte berättat för nån om varför de jugoslaviska männen kom hit och hon väljer att fortsätta tiga om det.

Chuck lägger händerna på Björg's axlar.

– Vi håller varann informerade, säger han. Jag vill ha kvar vår oas. Den är värd att slåss för.

På tillbakavägen ser de en död katt. Chuck plockar upp den och går in med den i en skogsdunge.

– Andra kattliket på en vecka, suckar han.

Utanför kvarnens lastkaj står Biobussen och fylls av hälsofrämjande varor.

Biobussen var Tryggves idé. Han hjälpte först Gaia Nature att få igång kvarnen och då blommade allt upp som legat i träda på åttioalet. Nu levererar Gaia Nature förädlade och giftfria livsmedel åt hälsokostbutiker i hela Sverige. Biobussen åker hem till dem som inte kan ta sig till specialsorterade affärer. Tryggve la upp en hemsida på Internet åt Gaia Nature så att folk kan beställa genom den. Livsmedelsföretaget sysselsätter ett dussin personer här i Tossalösa. Chuck vinkar åt de två långhåriga killarna vid bussen.

Han lägger sin arm runt Björg när de går vidare. Kramar till om hennes axel och ruskar om den lätt.

– You should get yourself a man, my good sweetheart. It must have been a big loss for you when Helmut died, but life's not over for you yet.

– Maybe you are right, mumlar Björg och försöker staka fram nåt om att det är svårt i hennes ålder att hitta en partner.

– But you're still an attractive woman, Björg! Varje ålder rymmer sin skönhet. Som musik. Alla genrer bär på sin speciella charm. Du kan relaxa, du har ju gjort ditt. Din son Tryggve var ett geni. Det har du säkert varit med om att göra honom till. Men nu saknar vi honom här. När Tryggve försvann, försvann också glöden och visionerna som länkade folk samman. You see, nu har alla börjat tänka på sig själva. Det gör oss sårbara. I morse kom ännu en media scumbag och knackade på. Det är förjävligt. Här kan mina vänner coola ner från hysteriska fans och få vara sig själva. Många stora artister skriver sina bästa låtar här. Men hur ska det gå om vi har en massa mediedrugg som snorkar bland oss. På utfarten från Tossalösa möter Björg Ljuba och Nadja arm i arm. Hon skymtar svansen på Klas-Åkes BMW innan den ringlar vidare.

– Gick allt bra? Blev ni vackra på bilderna? frågar Björg hurtigt

genom den nedvevade bilrutan. Flickorna ger varann en hastig blick.

– Jadå, svarar de kort som för att knipsa av samtalsämnet.

– Så bra då, nickar Björg och kör vidare. Klas-Åke! tänker hon förargat. Nu har han varit framme och skvallrat om att Björg inte gillar att de syns i tidningarna.

Långt borta vid horisonten ser det ut att ljusna. Björg kör ner till stranden och promenerar genom tallskogen mot vattnet. Lizzie skuttar ystert runt henne. Hon kastar kottar och valpen rusar efter. De går över den breda sandstranden ända fram till vattenbrynet. Inte en människa syns till. Lizzie vill inte blöta ner fötterna men hon tycker om att springa i sanden. Björg tittar på småstenarna längs strandkanten. Böjer sig efter en glimrande mörkgul sten. Jo, det är faktiskt en bärnsten. Ingen sten alltså, utan egentligen tallkåda. De är sällsynta numera. Den är vacker med sina brandgula skiftningar och stråk. Havet grått, himlen grå, sanden beige. Men i handen en gul bärnsten. Det förtrollade guldets som förband Östersjön med Medelhavet långt före Kristi födelse.

Björg bestämmer sig för att den här dan ska betyda nåt. Stenen lyser mot henne. Av hopp. Hon måste börja leva igen. Öppna sig.

Så längesen det var hon kände denna frihet, glädjen i att bara finnas. Och det under en av årets regnigaste dagar.

Hon går upp igen genom tallskogen och får syn på en husvagn i en glänta mellan de tunna stammarna. Det måste nästan vara zigenare. Ut ur gläntan skjuter en rufsig stor hund i kätting och Björg får brått att kalla in Lizzie och bära henne till bilen. Hon slickar sin matte i ansiktet. Men fy vad hon luktar! Måste alla hundar äta träck?

– Usch, Lizzie! förebrår Björg men valpen begriper såklart inte.

Hennes dåliga andedräkt fyller bilen och Björg tvingas veva ner bägge framrutorna. Det fläktar skönt och de fuktiga sommar-

dofterna som väller in tar överhanden.

Hon skulle ju kunna köra till Oveshov. Då är det bättre att ta vägen över Backarna än att köra längs vattnet via Stänkarp.

Backarna är som fluffiga gröna drömmar, byggda av sand, täckta av vått skimrande högt gräs. Man vill stryka försiktigt med handen över de yppiga fjunkullarna. Vila huvudet i en av klyftorna.

Den välvda träbron över ån ser ut som hämtad ur en sagobok och nu är Björg inne på godsets ägor. Danspalatset Lyckan skymtar mellan stammarna. Nånstans här hände detta otrevliga med Nadja, som hon ännu inte fått veta. Eller kanske inte vill få veta. Som vanligt.

Hon tar in i bokallén med de vackra gammeldags gatlyktorna och stannar framför slottsgården. Det gulröda slottet stirrar på henne med alla sina fönster och skjuter ut de två gavlarna som nyfikna toppiga huvuden.

Det skulle passa bra med en kopp kaffe nu. Björg lämnar en yrvaken Lizzie i bilen och går längs grusgången till annexet där godset har sin servering. Men där är dött och övergivet. Stängt. Snopen lommar hon mot bilen igen. Och möter då Christoffer Phiper, greven. Han har en stor gråspräcklig jakthund med sig i koppel.

– Men är det inte fru Björg? utbrister greven och sträcker ut näven. Han är lång och högre och tittar med lejongula ögon på henne. Så klyvs hans läppar i ett skevt men vänligt leende. Björg lägger märke till att han har en ovanligt stor mun. Innan hon mötte Helmut var stormunnade män det sexigaste hon visste. Helmut hade visserligen fylliga läppar men inte alls det där djuriskt vida gapet...

När de skakar hand rusar nåt ner i Björgs mage och springer runt där en stund. Han släpper henne inte med ögonen och han ler ännu. Är det normalt att ett handslag varar så länge?

Han har gevär, oljerock och gröna gummistövlar. Brunrutig keps. Och han verkar glad att se henne.

– Det var längesen må jag säga.

– Ja, det var på tiden, hasplar hon dumt ur sig. Vad menade hon egentligen med det?

Men greven ser fortfarande förtjust ut och sätter kepsen i nacken. Björg känner sig som en liten flicka när han tittar på henne sådär. Hon borde ha satt upp håret.

– Du ser strålande ut, säger han.

Björg blir generad och böjer sig fram för att hälsa på hunden som tar ett språng och hoppar upp med framtassarna på hennes bröst så hon vacklar bakåt. Greven fattar tag i hennes arm samtidigt som han rycker i kopplet.

– Fy, Zorro! Förlåt. Han är i slyngelåldern och har inte lärt sig vett och etikett ännu.

– Åh, det är ingen fara, skrattar Björg. Jag har själv skaffat en valp nyligen. Och hon har heller ingen hyfs. Hon äter avföring.

Varför sa hon så! Det passar sig väl inte att ta upp ett sånt ämne! Men greven kluckar milt.

– Det är ett nedärvt beteende hos hundar, men högst oangenämt för deras hussar och mattar. Zorro här brukar rulla sig i tarv.

Björg skrattar igen, det porlar ur henne, som om det var det roligaste hon nånsin hört. Så tramsig han måste tycka att hon är. Nu borde de skiljas åt, och Björg letar febrilt efter en ursäkt, men kommer inte på en enda.

– Jag hade tänkt ta en kaffeslurk på serveringen, trevar hon. Men...

– Ja, kaffestugan är tyvärr nedlagd, avbryter greven. Men får jag invitera dig in istället? Så kan vi dricka en kopp tillsammans.

Nu tror han säkert att det var dit hon ville komma, tänker Björg. Vad ska hon prata med honom om? Det var Tryggve som

kände greven, Björg och han har bara hälsat. Och så hennes slafsiga kläder...

– Min hundvalp är i bilen.

– Men så trevligt! Då får ju Zorro också sällskap. Hämta henne, vetja.

Lizzie hoppar och studsar kring den betydligt större unghunden, och när greven kopplar loss honom betar han sig på samma vis. De dansar på bakbenen framför Björg och greven på den breda gången mot slottet. Björg kikar mot honom där hon går bredvid och han ler tillbaks.

– Ja, här är mitt lugubra residens, konstaterar han och släpper in Björg i den vänstra flygeln. De kliver in i en vid trapphall med marmorgolv, persiska mattor och murriga porträttmålningar på väggarna. Ska hon eller ska hon inte ta av gummistövlarna? Greven tar av sina mot en stövelknekt. Björg gör detsamma. Han räcker henne ett par filtofflor och trär själv ett par på sina fötter. Hon väntar sig en tjänstekvinna, men ingen syns till. De promenerar genom två enorma salar med tunga ekmöbler, mörk panel och gammalt läder. Men sen hamnar de i ett modernt möblerat vardagsrum med fönster som vetter mot slottsparkens dammanläggning med näckrosor, fontän och en stenlagd bro. Innanför det rummet ligger ett välplanerat kök med kopparkastruller, glas-skåp och ultramodern utrustning. Hundarna får vatten och greven börjar göra iordning kaffe i en riktig kafébryggare.

– Ja, det har gått utför med mycket här på Oveshov sen din son lämnade oss åt vårt öde, säger han. Blir kaffe latte bra?

– Ja tack, o ja.

Björg följer hans rörelser och ser att han är senigt byggd. Khakibyxorna sitter lågt på de smala höfterna. Han är snygg, fastän han måste vara över sjuttio. Det Chuck sa stämmer. Varje ålder har sin skönhet. Om man förvaltar den, och det tycks Christoffer Phiper ha gjort.

– Filmklubben är avsomnad, spaet och kaféet har fått så få besökare det här året att vi fick stänga, och den planerade vildmarksanläggningen ligger i träda. Gästgiveriet borta vid bruket har blivit som en tysk ölstuga för sommarstugegyttret. Greven skrattar till.

– Lyckan då?

– Lyckan? svarar han överraskat. Ja, jo... Han ler förläget och ser riktigt rar ut. Lyckan kommer, lyckan går. Om den har lyst på sista tiden så är det med sin frånvaro. Han frustar till och ser ner på sina fötter, därpå upp igen och blicken blir som stillsamma vajande eldar.

– Jag syftade i och för sig på dansbanan, förklarar Björg och ler så vänligt hon kan så han inte ska känna sig fånig.

– Jaså *den* lyckan! säger han med ett kort och överslätande skrockande. Lyckan! Tja, det bär sig väl nått och jämnt. Men engagemanget är borta, det var det Tryggve stod för. Det ska till en riktig eldsjäl för att hålla grytorna kokande här. Och jag är för gammal för att hissa flagg.

Inte alla flagg väl, tänker Björg skamlöst och betraktar hans händer som sätter ner två stora vida koppar kaffe med vitt skum på bordsskivan av massiv ek.

– Konstigt ändå att det inte gjorts en brottsutredning kring Tryggves försvinnande, funderar Christoffer. Det finns säkert vissa som är glada att slippa honom.

– Vem då? frågar Björg bestört.

– Tja, han samarbetade ju med en forskargrupp som kan vara ett hot mot en del ekonomiska intressen. Tryggve hade börjat förhandla med finansärer om att sätta igång en produktion av bakteriebehandlat utsäde så fort dom fått patent. Dom hade stora planer med resistent raps. En giftfri rapsolja kan komma till användning inom massvis av sektorer, exempelvis skönhetsindustrin...

Björg suckar mot sin vilja. Hon har så svårt för alla dessa konspirationsteorier.

– Polisen har avskrivit ärendet med Tryggve, säger hon. Dom hade ingen anledning att misstänka brott. Folk ger sig av ibland, menade dom. Och det är inget brottsligt i sig.

– Nej, givetvis, svarar greven taktfullt. Det mesta som händer har ju helt naturliga förklaringar. Du ska se att det ordnar sig. Han lägger sitt huvud en aning på sned och granskar Björg med ett uttryck av oförfalskad uppskattning. Glimrande blick. Ömt leende.

Så ofattbart längesen det är, kommer hon på. Som nån verkligen sett på henne.

– Nå hur har du det nuförtiden, Björg lilla? tar Christoffer vid. Han sa ”Björg lilla”. Det låter... omtänksamt.

– Jodå, svarar hon. Man ska väl inte klaga.

– Klaga gärna, skrockar greven. Det är så sällan vi gamlingar får gnälla.

– Det är lite tyst, mumlar Björg.

– Tycker du också det! Jag instämmer. Mina barn betraktar mig som en fossil. Och min yngste son är en slarver. En riktig odåga som skyller mig för att vara snål när jag inte vill låna honom pengar till ännu fler dumdristiga projekt. Det enda vettiga han har gjort är mitt barnbarn Lotten. Men henne får jag inte se mycket av eftersom mamman sällan lämnar ifrån sig flickan. Tyvärr på goda grunder, förmodar jag. Socker? Greven förekommer Björg när hon sträcker sig efter sockerkaret och deras händer råkar snudda vid varann.

Det känns bekant. En manlig hand mot hennes. Hon ler och märker att hennes kinder hettar.

– Vad skönt att du kan vara så ärlig, säger Björg. Jag har liknande erfarenheter. Mina två döttrar är tjuriga och sturiga.

– Vissa barn vill visst aldrig växa upp och inse att livet ligger i deras egna händer. Vi har gjort vårt och gjort är gjort.

– Dom förstår nog bättre när dom själva kommit upp i vår ålder.

– Ja, och då är det så dags, skrattar greven. Sent ska syndaren vakna.

Det spritter till i hans höstlövsgula ögon. Han har en intelligent blick. Men Björg tittar blygt ner i sitt knä.

– Var kaffet bra?

– Mycket gott.

– Ja, sen min älskade Margot gick bort har jag rätt både mig själv och såsen. Jag har blivit en riktig hejare på matlagning. Vad säger du om att komma på middag nån kväll?

– Gärna, svarar Björg.

– Jag jagar en del. För nöjes skull. Men det blir ju mycket kött för en ensam karl. Uppskattar du vilt?

– Om, intygar Björg.

– Ska vi säga fredag? Jag har gott om välhängt kött.

Hoppla, här gås det på, tänker Björg, men varför inte? Rättframma karlar med självförtroende är det inget fel på. Så länge de är hövliga. Hon tömmer koppen och reser sig. Genast reser sig greven också.

– Jag följer dig till dörren.

Han hjälper henne på med stövlarna.

– Kalla mig Toffe, säger han och ler medan han tar i hand.

Dagsljuset blänker till i hans ögon. Han är nog lite full i fan. Toffe. Helmut hade fnyst åt smeknamnet. Han förlöjligade ofta överklassen och småbarnsnamnen de gav varann. Noppe och Jojje och liknande. De leker sig genom livet, menade Helmut. Bär skyggglappar och röstar på högern, närande missuppfattningen att de förtjänat sina ärvda privilegier. Men Björg tycker att Toffe verkar vara en man med samma bekymmer och glädjeämnen som de flesta. Livet är livet. Det kan inga slott eller titlar råda bot på.

Zorro vill följa med dem ut och Lizzie lockar och gäckar. Läger sig framåtlutad och gläfsar. Regnet har faktiskt avtagit, märker Björg. Hon går längs den långa grusgången, löjligt medveten om

att hon kan vara iakttagen. Försöker röra sig elegant med sina klumpiga stövlar, som en mannekäng på en catwalk. Just därför snavar hon såklart och hoppas att inte Toffe står i ett fönster och ser henne nu... Men varför skulle han göra det! Snart tror hon väl att hon är Snövit också som får stå i centrum för skogens alla djur, sju dvärgar och en prins. Björg slår igen bildörren med kraft och startar beslutsamt.

När hon kommer hem märker hon genast att nåt inte är sig likt. Hallmattan har åkt på sned och det luktar cigarettrök. Vardagsrummet ser förvånat ut, som en människa som förlorat sina ögonbryn, detaljer man inte tänker så mycket på förrän de är borta. Och mycket riktigt. Tv-n och musikanläggningen finns inte kvar. Med en svordom skyndar Björg upp för trappan för att se om Nadjas dator också är stulen. Det är den inte, tjuvarna måste ha haft bråttom.

Jaha, tänker hon. Åsabygden behöver läsa om sig. Tankarna glider vidare till zigenarna hon såg vid stranden idag. Ja, vilka skulle det annars vara? Såvida inte de två jugoslaverna återvänt...

Först nu ersätter rädslan hennes ilska och hon låser ytterdörren innan hon fattar telefonluren och ringer polisen. Det är naturligtvis Sören som svarar.

– Ja, det har vatt inbrott i lillskolan ässå, säger han. Dom snodde Vivecas dator.

– Men vilka är *dom*? pockar Björg.

– Jag vet inte ännu. Det har vatt mycket rännande på vägarna här sista tiden. Men vi ska nog snart ha fått fast dom.

Björg berättar om husvagnen i tallskogen vid havet och Sören grymtar att han ska ta sig en tur dit.

Hon står med luren i handen och känner sig kränkt och oskyddad. Lite dum också, som alltid när man blivit bestulen. Ska hon ringa Toffe? Men nej, de känner ju knappt varandra. Hon får ett

märkligt sug i magen när hon tänker på honom. Och blir stående, rådvill. Ur fickan gräver hon fram bärnstenen hon fann vid havet. Den har exakt samma färg som Toffes ögon.

Det svider illa uppe i Dörrödsträsket

NU NÄR DET DRAR IHOP SIG TILL HÖST är det kanske dags för mig att träda fram. Det är jag som är Åsabygden. Och jag har varit med länge. Min benstomme består av uråldrig gnejs. Ja, jag måste tala om det eftersom folk i allmänhet tror att Skånes åsar är byggda av rullsten och grus. Men för många miljoner år sen, när jag stelnade, veckades, sprack, steg och sjönk, danades min karaktär och jag fick mina bestående inslag av röd fältspat, kvarts och svarta amfiboliter. Både jag och mina syskon är av denna stolta och stabila grund. Det har gjorts försök att bryta ner, kanthugga och föra bort delar av mig. Jag skulle fogas in i mellan-europeiska trappor, vägar och segermonument. Men första världskriget satte som tur är stopp för det och trots att sönderflisat urberg ligger kvar efter angreppet, har jag förlåtit de lystna stenmiljonärerna. Vi skåneåsar är storslagna horstar som har fördragsamhet med det mesta, till och med tvåfotingarna. Jag har sett dem kämpa med jordelivets vedermödor på de två sätt de förmår – vetenskap och tro. Och i pendlingarna däremellan har tvivlet flåsat dem i nacken. Vad är sant? Vem ska man tro på? Tvivlet rör de inte på de stackars satarna. Jag har många gånger tänkt att tvåfotingarna inte passar på jorden. Men de passar ingen annanstans heller, och det är väl det de innerst inne vet. De tänder filosofins,

ideologins, religionens lyktor och i dess sken söker de tröst. Men människor är människor och gång på gång påminns de om sina lekamliga lagar. Tarmtömning, urinering, fortplantning, hunger, törst, värme, kyla. Sjukdom och död. Det är orättvist! rungar det ur djupet av deras kränkta ursprung. De känner sig alltid drabbade av orättvisa. Hade de kunnat äta sig mätta på sin egen skit och hålla sig varma av sin egen andedräkt, då kan jag sätta Dege-rödsbackarna på att de skulle tro att grannens skit och andedräkt var godare och varmare. Så är de funtade. De är här för att lida, för att de fick bakläxa i Paradiset. Aldrig är de nöjda, inte ens vinnarna. Vinnarna blir så giriga att de spricker av allt de stoppar ner i sitt lystna gap. Spricker och läcker. Det är ett förbaskat läckage på dessa människor.

Själv har jag ett betydligt drygare uppdrag än de här små människolopporna med en livslängd som varar kortare än en bråkdel av mina hjärtslag och betydligt kortare än den tid det tar att svälja deras avskräde. Tålmod är min främsta dygd, hur skulle jag annars klara av att härbärgera dessa tvåbenta vettvillingar i tiotusen år? Människorna som rotat sig i mitt kött har gett mig huvudvärk och klåda, de har svett min hud och huggit djupa sår. Alunbruket med sina slaggföreningar har läkt men det svider på andra ställen nu. Stor-Mårtens granplantering gör mig sur, hans tungmetallhaltiga kvävegödsel gör mig illamående, hans hyggen ger mig frossa och hans toxinutsläpp gör mig faktiskt snuvig. Jag hinner inte bryta ner alla främmande ämnen längre.

Ändå är de rädda för *mig*, de virriga små livet. Jag vet, för jag ser och hör allt som äger rum i mina trakter. Flumfolket i Tossalösa dillar om Gaias hämnd och från spridda platser hör jag talas om att naturen kommer att slå tillbaka. Men det är lika osant som alkoholists påståenden att hans hustrus tjat tar kål på honom. Det är ju alkoholen som tar kål på honom. Just nu låter det så i

Tattarp, där Jalle gormar åt sin tappra Lena att hon nöter ner honom med sitt gnat om att han ska sluta dricka. Han drämmer igen dörren och går till bilen som snart brummar iväg.

Och hör vad den födande Moa i Degeröd stånkar fram för absurd anklagelse:

– Ge mig smärtlindring för faan! Att vara kvinna är naturens straff!

Joel står på knä vid sängen och lägger en våt frottétrasa över sin frus svettiga panna.

– AAAH! Vad gör du, din jävla klantskalle! tjuter Moa. Dra åt helvete! Ring ambulansen och få mig till BB! Jag är fan inget kreatur!

Joel tittar på barfotabarnmorskan Sybil med en blick som växlar mellan stark fruktan och febrilt hopp.

Sybil gestikulerar åt Joel med handen och han lämnar rummet tyst och smidigt som om han övergått i gasform. Moa jämrar sig högljutt.

– Om du vill kan jag lägga vattenkvaddlar vid rygglutet, erbjuder Sybil. Så, nu ser jag på din mage att det kommer en värk. Andas med i den...

– AAAAAHH! råmar Moa.

– Lugnt nu, Moa, försöker Sybil. Slappna av och följ med längs vågen, låt livmodern göra jobbet, flyt du ovanpå bara...

– OOOAAAAHAAA! STANNA DEN! vrålar Moa.

– Nu andas vi, lugnar Sybil. Det är inget farligt. Låt naturen ha sin gång, din kropp är skapt för det, Moa.

Sybil andas pedagogiskt och låter som en cykelpump, Moa låter som fabriksvisslan i den gamla läderfabriken där de använde mitt alunskiffer till garvning. Eller som grisarna på östra andelslakteriet när det begav sig. Bägge olustiga ljud.

– ÅT HELVETE MED ALLT NATURLIGT! JAG VILL HA BEDÖVNING! ylar Moa, mer som grisarna nu.

– Det är nog bra om du kliver upp ur sängen, säger Sybil. Ställ dig på knä så ska jag bulla upp med kuddar...

– NÄÄEJ! TA MIG HÄRIFRÅN!

– Du kan väl ge dig själv en chans, Moa lilla. Vila dig nu och samla krafter till nästa värk.

Moa reser sig trotsigt ur sängen med det blonda håret i en rufsig härva. Hon ser lika spöklik ut som Klas-Åkes mor strax innan hon hängde sig i vedbon.

– JAG DÖR HELLRE ÄN ATT VARA KVAR HÄR! skrävar hon och kastar sig framstupa mot sängkanten. Sybil masserar hennes korsrygg med snabba rörelser.

– Såja, såja. Andas med och spar energi.

Joel tittar in, grönblek och svimfärdig.

– Det är kanske bäst att vi tar henne till Ashög, stammar han.

– OOOAAHH! AAAAJJJ! brölar Moa.

– Är du verkligen helt säker på att du vill åka till sjukhuset, Moa? frågar Sybil när värken avklingat.

– JAAAA!

– Hon har fått värkstorm, säger Sybil lågt till Joel. Såna värkar är inte effektiva. Det beror på att hon är rädd och spänner sig för mycket. Packa en väska med kläder så hjälper jag henne till min bil. Och ta med min rosa bag... där borta vid fotändan.

Joel står handfallen mitt på det slitna trägolvet som lämnar en glipa av ljus där de halvmurkna brädorna möter ena långväggen. Jag känner hans osäkra kontakt med det knakiga underlaget långt ner i min sandjord. Då kräks Moa ur sig ett regn av mosade grönsaker och Joel hoppar baklänges av stänket.

– Vi får nog skynda oss på, manar Sybil och börjar gå med Moa som hon håller ett bastant tag om. Spyran får ligga kvar så länge, tilllägger hon. Joel tofflar fram och försöker vara till hjälp, men Moa snäser åt honom att hålla sig undan. Han sluter upp på Sybils högra sida istället där han undergivet krockar sin arm runt hennes.

Jag har sett vad som pågår i det här äktenskapet, och det är en syn jag vant mig vid genom tidernas lopp. Hon låter sin vassa tunga vina som piskrapp, han tiger och muttrar tills korken ryker och järnnäven åker ut. Sen kommer skulden och senare bitterheten. Dessa avfallsprodukter packas i drivor som till sist växer över huvudet på de inblandade. Tänk om tvåfotingarna kunde ta sin avfallshantering på allvar och åtminstone börja sortera sina mentala sopor.

Sybils bil står på mitt ytskikt, nedsmutsat av Arvid Trulsäckers biologiska avträde. Visserligen föredrar jag fiberrik dynga framför röttslam och raffinerad industrigödsel, men Arvid tippar allt på fel plats, helt utan urskiljning. Jag får både dålig andedräkt och utslag. Utslagen kommer sig av skrotdelarna som ligger och skaver både här och där. Och jag menar – lite fåfängt kan väl även ett stryktåligt landskap få vara. Det kan ju en bacill räkna ut, att det inte är så himmelens trevligt att visa upp sin mjälla kulliga barm med misspyrdande kvisslor och blemmor längs ena sidan där Arvid har sina ägor. Eller att få dras med Stor-Mårtens snabbväxande granskog av generande grov hårväxt där det förut var mjuk och mestadels slätrakad ängsmark.

Nu står Moa lutad framlänges mot bilen och ger hals så högt att Arvids kor flyr uppför en av kullarna.

– AAAH! skriker Moa.

– Det är ingen fara, det är bara kriterierna som rusar, förklarar Sybil och bereder plats åt den födande kvinnan i framsätet.

Bilen rullar långsamt upp för den lilla vägen.

Moa gastar för minsta gupp och kurva när inte värkarnas höga toppar tvingar henne att underkasta sig – naturen. Ha! Hur tror de tvåfotade att det känns för mig kanske? Har de nånsin tänkt på hur det värker och bultar av alla knoppar som brister, när träd

slits upp med rötterna eller när tjällossningen pressar upp stora stenar till ytan? Man böjer sig. Tiger. Låter skeendet ske.

Bilen passerar min ömma grop. Dalen där Klas-Åke bor. Den där gölen blir bara mer och mer infekterad. Jag trodde den skulle få torka ut den här sommaren, men så kom regnet. Och just som min ena flodådra var nära att svämma över och skölja såret rent, upphörde den ihållande nederbörden. Nu är det vanligt sensommarväder. Himlen är vadderad med moln som bara då och då släpper ner tunna solstänk.

– Men vad fanken nu! stönar Sybil och bromsar.

I kurvan strax framför vägskalet till Dörröd står en brun bil på tvären med en gul bilnos intryckt i sig från andra sidan. Två unga tatuerade män med rakade skallar och öron och näsor pepprade med metall dansar på varsin sida om det gula fordonet och dividerar med den hattkrönte föraren av det bruna trafikhindret. Det är Jalle, och han har haft en pava på lut, ser jag. Han trampar fram och tillbaks och hojtar okvädningsord, men när han får svar på tal duckar han och höjer en avvärjande handflata mot antagonisterna.

Sybil meddelar Moa att vägen är spärrad. Moa ser blek och apatisk ut.

– Det verkar som du har fått en längre paus, säger Sybil. Då ska jag lyssna på hjärtljuden. Hon ber Joel i baksätet om trätratten i sin rosa väska och han räcker henne den med entusiasmen hos ett nyuppståndet lik som tvingas återuppleva sin dödskamp.

– Bebin mår bra, konstaterar Sybil. Men situationen vi har här är inte alls bra. Nu blir vi sittande. Om vi inte ska vända och ta en lång omväg. Nähä, inte det heller, suckar hon uppgivet. Kolla bakom oss. Där kommer Stor-Mårtens enorma gristransport.

Grisekipaget, som är på väg till slakteriet, stannar och chauffören kliver ut i rutig skjorta, gummistövlar, jeans och mustasch. Han tågar fram till bilkollisionens deltagare.

- Ska jag ringa polis?
- NEJ! ropar tre röster i korus.
- Men se fårr tusan till å pallra er väck då! ryter grisföraren.

Från det långa lastutrymmet hörs skärande tjut, som om hela jättesläpet var packat med födande Mo-or. Då fyller Moa själv i klagoskriet och griskören tycks lystra, för kakafonin blir så högljudd att hela jag genomfars av rysningar från alla gnagare och fåglar som flyr larmet i panik.

Sybil studerar Moa ingående och låter som en blåsbälg för att förgäves hjälpa henne att andas rätt. Plötsligt tystnar Moa och håller andan. Hon hinner ta ett djupt andetag och hennes väldiga livmodermuskel reser sig på nytt under det hudfärgade tunna klänningstyget. Då börjar hon hicka.

– Nej, här kan vi inte bli. Det är krystvärkarna som kommer när du hickar, Moa. Vi måste av bilen och gå hem till mig. Det är bara tvåhundra meter. Joel! Ta med allt vi packade. Äppelmusten också. Drick, Moa! befaller Sybil och håller flaskan åt den nu alldeles viljelösa Moa.

När Joel och Sybil lösgjort Moa ur bilen ställer sig Joel och stirrar på alla trynen som sticker ut som en smutsskär bård runt hela det långa slutna släpet. Rullande ögonvitor skymtar fram då och då mellan de dödsdömda svinens huvuden.

– Jävla massmördare! spottar Joel ur sig mot den stressade chauffören som blänger på sin klocka medan den gula bilen försöker backa ut ur Jalles plåtlåda.

Sybil behåller kommandot och leder föderskan och hennes förtillfället obrukbara man in i skogen till Knöllered. Precis när de vikt in på den slingrande vägen längs min skuttande bäck, far Sören förbi uppe på huvudleden med sirenerna på och gruset fräsande under däcken.

– Håll emot! säger Sybil till Moa som måste stanna för en värk. Blås ut kraftigt när krystreflexen kommer! Inte krysta nu!

Moa blir röd i ansiktet och blåser ingalunda ut. Istället håller hon andan, lutad mot Sybil. Jag kan ju se allt, så jag kikar upp mellan benen på henne. Hon bär inga underbyxor och jag kan skönja nåt däruppe i klyftan som buktar. Hoppsan, en lång bajskorv spritsas fram. Rätt i synen. Ja, det där bekymrar mig föga. Jag är som bekant van vid mänskligt spill eftersom det så att säga hamnar på mitt bord och människorna själva tycks sky dessa produkter. Människorna tycks faktiskt sky allt som gör dem mänskliga. Kroppsöppningar och dess funktioner bringar dem alldeles ur balans.

Men det första som skapades vid livets uppkomst var skithålet. Ingen organism kan nämligen fungera och överleva utan tömningsmekanism. Allt näringsintag måste hitta en slutkläm, närmare bestämt en utgång. Och allt som förbands med detta utsläpp kom att bli viktigare och viktigare under evolutionens gång. Tarmfunktionen och matsmältningsprocessen tar också större och större plats i människans medvetande allteftersom åren går. De äldre tänker knappt på annat. Frågar nån hur de mår, då är svaret helt avhängigt peristaltikens dagsform och i vilken mån de haft avföring. Även formen och konsistensen på ekskrementerna är av stort intresse. Men sen ska det ut med avloppet, illa kvickt. Det verkar faktiskt som om en av människans största drivfjädrar är att skräpa ner i naturen.

Därför kikar jag med både fascination och avund på Moas rikhaltiga tarmtömning. Det ser skönt ut. Tänk om jag kunde göra så. Bara klämma ut det jag inte gitter bearbeta. Men jag är inte välsignad med en slutmuskel. Och tvåfotingarna har inte ens vett att vara tacksamma över sitt privilegium. Istället skäms de.

– Gud! stönar Moa. Jag... kan inte hjälpa det här... Det... det bara kommer...

– Det är barnets huvud som trycker på, svarar Sybil. Då pressas bajset i ändtarmen ut. Det är helt normalt. Får jag lite papper från

väska, Joel.

Oj, nu forsar det mellan Moas ben.

– Häpp! Där gick vattnet! säger Sybil hurtigt. Nu får vi skynda oss så vi hinner in. Ta så många steg du kan, Moa, före nästa värk. Sybil tittar på Joel och gör en ryckig huvudrörelse som betyder att det är mycket bråttom.

Då blir det plötsligt fart på Moa, och hon spurtar framåt mot ett mål som visar sig vara två romerska ringar som dinglar från en av ekarna på Sybils tomt. Hon slänger sig över ringarna och hänger sig fast.

– Vill du stå så när du krystar? undrar Sybil.

– JAAA! flåsar Moa och tar sats innan hon låter ett urvrål rensa strupen och fara upp i trädkronan där det fortsätter mot skyn som en flock skrikande skator.

– Bra! berömmar Sybil och spanar upp under klänningen. Jag kan se lite av hjässan nu.

Moa ger hals igen och Sybil hejar på.

– Nu kan du vila. Ta bara i när det kommer en värk. Jag ser att du är sydd sen förra gången.

Joel stryker sin frus hår bakåt och råkar trassla in sig i det med klockan.

– Aj! snäser Moa.

Två billjus dyker upp på infarten. De stannar och glor ogenerat på tilldragelsen. Moa drar in luft i lungorna och klämmer i med ett nytt vrål. Bilögonen slocknar och en uniformklädd Sören stegar fram. Sybil är fullt upptagen med att hålla emot så inte babyns huvud ska spräcka de töjda vävnaderna. Joel står kedjad med klockan i Moas långa hår. Det uppstår en viss symbolik i den bilden. Som om inget mer än den tid de investerat i sitt parförhållande binder dem samman.

– Jag körde hit din Range Rover åt dig, deklarerar Sören. Nycklarna satt i.

– Gå in och hämta handdukar och filter! Och ett par kuddar! kommenderar Sybil utan att ta notis om det Sören säger.

I precis rättan tid langar han fram rena handdukar och brer ut en filt på gräset under Moa. Sybil lindar in en kvidande parvel i dubbla lager handdukar och räcker byltet åt Moa som rycker loss sitt hår från Joels klocka och lägger sig på filten.

– Grattis! ler Sören brett och räcker Sybil en sax och en pendang som legat i en steril ask i hennes rosa förlossningsbag. Jag går in och gör kaffe och mackor, erbjuder sig den blonde och blåögde polisen som redan tidigare varit handräckare vid en hemförlossning då den fjortonåriga Tatjana födde en son. En mycket blond och blåögd son.

– Moa dricker bara örtte, bromsar Joel men har snart bara ögon för den nyfödda när han får äran att klippa navelsträngen.

– Gud så underbart! flämtar Moa och trevar med handen längs babykroppen. En flicka!

Joel fortsätter att glo begrundande på den nyfödda. Han stryker med sina långa fingrar över det tjocka becksvarta håret. Sybil hjälper Moa med efterbörden och frågar om Moa vill spara moderkakan.

– Ja, absolut! kvittrar Moa och kurar sen ihop sig i en smärtattack som får hennes ansikte att förvridas.

Men jag har sett större smärtor. Jag har sett kvinnor förlora sina barn. Otaliga gånger har detta hänt här i min famn. Nyligen i Jönköping då en liten pojke överfölls av aggressiv kräfta. Sybil har också mist ett barn. Men hon bär nog smärtan inom sig, för hon nämner aldrig händelsen. Av allt mänskligt lidande är en mors förlust av en avkomma det värsta, det har jag förstått. Det överträffar både sorgen över de lemmar som stympades i det gamla sågverket och sorgen efter alla mannar som strök med i de förlis-ta fiskebåtarna under förra seklets värsta stormar. Ja, Östersjön är

ett farligt hav. När det slår så slår det hårt. Men havet är numera stressat och har andnöd. Det har inte samma tålamod som jag har. Och fiskbestånden har börjat krympa.

Människan och havet är dock inte ensamma om svåra förluster. Jag har förlorat hela arter. Och det är med en obeskrivlig sorg jag tar farväl av varje art som förgås, vare sig det gäller djur, lavar eller bakterier.

– Ju mer bebin får suga, ju snabbare ebbar eftervärkarna ut, råder Sybil och räcker den lättade föderskan en kopp te och en smörgås från brickan som Sören har burit ut. Nu får ni vila här en stund och kela med bebin.

– Vad svart hennes hår är, mumlar Joel.

– Hon är ljuvlig! kuttrar Moa. Min lilla, lilla flicka. Hit med mobilen! Jag måste berätta för Andy.

– Andy? frågar Joel med förvirrad min.

– Ja, min Qi Gong-lärare! Jag gick ju på graviditetsavslappning hos honom. Han tyckte min mage var så himla fin. Moa trycker in några knappar och strålar sen som ett ihållande högtryck. Heeej! sprudlar hon. Det är jag! Det blev en tjej! Och hon föddes ute i det fria. Mitt i naturen. Helt underbart! Avslappningsövningarna? Ja, dom hjälpte supermycket! Jahaadå! Puss, puss! Hej.

– Puss puss, härmar Joel med en hastig grimas.

Sybil sätter på kaffe.

– Jo, Sybil, börjar Sören och dunsar ner på en stol. Han lägger händerna på sina muskulösa lår som han håller brett isär. Byråkraterna i Ashög har vatt på mig, fortsätter han. Dom vill veta om det finns ungar här som inte är registrerade i rullorna.

– Vad har dom med det att göra? svarar Sybil förnärmat och stryker sitt vetekrulliga hår bakåt när hon dukat fram koppar.

– Dom menar på att myndigheterna måste känna till alla barn

så ingen får illa.

– Men vad är det för jädrans storebrorsmentalitet! Och varför har dom börjat undra över det nu?

– Jaa, dröjer Sören. Du är ju med i den här föreningen. Föda i fred eller vad den heter. Och dom hade läst en intervju med dig i en tidning där du sa att det fanns gott om föräldrar som struntat i å registrera sina nyfödda.

– Det där är ju ren förföljelse! utbrister Sybil. Är det nån som tjallat?

– Det vet jag inte. Fast du har ju själv sagt det i en tidning. Men dom påstår att dom oregistrerade födslarna hindrar barnens rättssäkerhet. Alltså om nån unge blir misshandlad. Eller dör. Alla dödsfall i hemmet måste ju polisanmälas...

– Men det där är ju bara ren spekulatjon! Sybils ögon blir som tunga regnmoln.

– Jaja, suckar Sören. Men jag tänker på din lille som inte klarade sig...

Sybil rycker till som om hon skållat sig på kaffepannan.

– Han dog i magen ju! Du menar väl inte att...

– Nej, det menar jag inte, tonar Sören ner. Men ligger han säkert? Sybil gömmer ansiktet i händerna och svarar ett grumligt ja.

Den lilla kroppen sänktes i min jord och jag har gjort min plikt, vill jag bara tala om. Men ett par år räcker inte för att utplåna varje spår efter ett aldrig så litet människolik.

– Jag pallar inte sånt här, snyftar Sybil. Sören lägger en bred labb om hennes späda hopsjunkna rygg som plötsligt blir kääprak. Är det skvallerkärringen Klas-Åke som glappat med sin fula trut! sprätter hon ur sig. Eller det slemmiga Jalle-fyllot?

– Nej då. Lugna ner dig nu. Vi håller ihopa här i Åsabygden, det vet du. Men här är för mycket drägg från stan nu. Och folk är

oroliga. Kanske ska vi ha bygdemöte snart?

– Det blir ju bara syjunta när inte Tryggve är här.

– Å nej, jag ska nog styra opp det. Vill du att jag kör hem dina gäster?

– Nä, det behövs inte, suckar Sybil och snyter sig som en sprucken mistlur. Jag måste ändå hämta töserna hos mamma. Hon gnäller alltid om hon får ha dom för länge.

– Hon och greven har börjat vänslas, flinar Sören.

– Mamma och greven? Dom passar väl inte bättre ihop än en fyrkant i en trekant!

– Säg inte det. Tatjana och jag passar väl bra ihopa, fastän...

– Ge dig, Sören! knipsar Sybil av. Du kan inte passa ihop med en enda kvinna. Du vill ha ett helt harem.

– Men du vet att Tatjana är min speciella älskling. Jag ska ta hand om Klimpen ikväll när Flyktingarna spelar på Björksäter. Och igår var jag barnvakt när dom spelade i Skårup.

– Och hur hinner du med ditt jobb? insinuerar Sybil. Du har väl sett flickornas spelplan. Prästfrun får nya bokningar hela tiden.

– Jodå, men det är ingen fara. Nu ska jag ut och patrullera litta.

– Tack för hjälpen.

– Din lokalsnut kan du lita på i alla väder, tillochmed utan kläder, rimmar Sören och gör honnör.

– Ta inte i så brallorna blir fulla, säger Sybil med ett av sina sällsynta leenden, som i vanlig ordning snart övergår i ett rätlinjigt allvar. Du säger till om du hör mer från myndigheterna, va?

– Jajamen, lovar Sören.

Sensommarskymningen drar in med sina skira slöjor. Långsamt klär hon om till nattskrud och låter sig belysas av den runda månens milda strålkastare.

Mitt kvällssvep tar avsats i en kyss. En smäktande och lång

kyss. Jag kan känna hettan sippra långt ner i mitt innanmäte och den sprids som glimrande stoftkorn över min kuperade hud. Christoffer och Björg står på den lilla stensatta gångbron över Oveshavs slottsdamms och kysser varann så innerligt att hela luften fylls av den från syd till nord. Kyssen dallrar en stund över lantbrevbäraren Anita i Kyllingarum som kramar om och tröstar Sören när han utpumpad sjunker ihop hos systemen. Den besöker Arvid i Trulshult som stryker sin tysta hustru på kinden och sen går till undantaget där han klappar sin piga i baken. Den hälsar på hos Jalle i Tattarp som lägger sitt berusade huvud i Lenas mjuka knä och lovar att göra slut med brännvinet. Den slår ner hos Klas-Åke som kliar sin hund i nacken och räcker honom ett kycklinglår. Den surrar över Stor-Mårten som ger sina lantarbetare tillåtelse att gå hem fastän det finns mer att göra. Den lägrar sig en stund över Degeröd där Moa ömt pussar sin nyfödda baby och där även Joel ser upprymd ut när han lyfter ögat från sin avhandling om ekologiska synergieffekter.

Tändgnistorna från den passionerade kyssen på bron tar sig vidare över Bulleberga där Viveca stoppar om Tudor och ställer sig vid staffliet med hänförd min innan hon klickar färg på paletten.

I en stuga i Tossalösa håller Christoffers son på att hacka och fördela marijuanan jag sett honom skörda från Chucks växthusodlingar. Hans rörelser stannar upp, han ser ut genom fönstret och hasplar ur sig: ”Vad håller jag på med?”

Ett magiskt korn landar på Chucks hjässa, han lägger ifrån sig sin pipa, ler fridfullt och går ner mot havet. Snart har han kastat av sig kläderna och plumsar frustande ut i de lugna böljorna.

Grynet i Lemhult träffas av nåden och sätter sig att skriva brev till Ragge i fångelset. Hennes mage guppar till av livliga foster-rörelser.

I Knöllered kommer Sybils ensamma kvällstårar av sig. Hon

går in till sina tre döttrar och ser milt på dem där de ligger och snusar sött. Alla får en puss på pannan. Hon återvänder till köket, sätter sig och plockar upp armbandsuret från fönsterkarmen. Joel glömde det i gräset under eken där Moa födde sitt andra barn. Sybil glor på klockans digitala siffror och plötsligt börjar uret pipa. Hon rycker till men skakar sen på huvudet och avger ett lågt fniss. Stackars Joel, mumlar hon.

Kärleken räcker tyvärr inte hela vägen till Börje i Dörröd. Det kan bero på den kyliga dimman som lägrat sig över Dödermossen. Jag måste medge att Dödermossen saknar omedelbar charm. Och inget som pågår här tål ljuset. Här tas snedstegen med berätt mod, här är det inte fråga om tanklöshet eller impulsivitet å la Sören – en enfaldig polis som drar pistol för att göra en hjältemodig insats eller försöker testa sin manlighet genom att se hur många par kvinnolår han kan bända upp. Även den skräpige och gapige bonden Arvids försyndelser är lindriga i jämförelse. Arvid följer sina infall och lyckas sällan para ihop dem med verkligheten, men han gör det med frejdiga gester.

Nej, här i mossens allvar härskar mörka krafter. Jag ser dem men kan inte ingripa. Min sorg och vanmakt bor i det djupa vattnet under torvlagret. Hos Dörröds-Börje vilar hemligheter och lögner. Människorna som söker sig hit skyr sanningen om sina liv och flyr in i ruset. Två gudsförgättna existenser gör sig just nu redo att lämna platsen med några påsar av det vita pulver som kan försätta deras sargade själar i ett tillstånd av eufori, om än artificiellt.

Hur jag kan veta allt detta? Tja, jag är ju en van betraktare av människodjuret eftersom hon utsätter mig för ständiga överraskningar i sin outtröttliga iver att göra allting snabbare. Och ju snabbare hon lever, desto mer överlåter hon på mig. Nu vet jag inte vad de direkta konsekvenserna av Börjes kemiska laboratorium blir, mer än att hans drogtillverkning skapar oro i bygden. Inte för att alla vet att han producerar narkotika – det är det än så

länge bara Klas-Åke som känner till. Men det nya klientelet har större social belastning och ser annorlunda ut än infödingarna som regelbundet kommer för att köpa sin starksprit. De långväga kunderna betar sig dessutom störande.

Både tillgång och efterfrågan på Börjes nya produkt tycks vara outsinlig med tanke på trafiken till Dörröd. Beroendet det vita pulvret framkallar har bidragit till att löst folk flyttat in i ett par av de obebodda rucklen i den östra utkanten av Jönköpingsskogen alldeles invid havet. För att möta den nya marknadens behov står Börje i sin lada nattetid och övervakar den kemiska processen. De pengar han inte skänker sin svärdotter Grynet samlar han i ett kassaskåp vid sin säng. I det skåpet fanns tidigare plats för gamla ting med affektionsvärde, såsom Börjes första ångmaskin (trasig), en hårlock från hans första fjälla (råttfärgad), hans första mjölk-tand (kariesangripen), några foton på skolklasser, lumparkompisar, Ragge som baby, den i unga år avlidna modern och hans sen länge bortgångna hustru (gulnade), hans mammas blå kakburk (rostig), ett flygardiplom som tillhört hans far (vattenskadat), tidningsklipp om överfallet mot Börje på Kiviks marknad (skrynkliga), hans giftasring (avknipsad eftersom Börjes fingrar tjocknat med åren) och hans illa medfarna gråbruna teddybjörn som påminner en hel del om honom själv. I ett par månader har skåpet stadigt matats med sedelbuntar och sist jag kikade in där såg jag att det var sprängfyllt.

Börjes ögon lyser gult i ladans glödlampssken och han har bundit sitt sträva grå hår i en hästsvans så att de utstående örontrattarna blir fullt synliga. De vickar till och fångar upp ljudet från en lastbil som kör in mot kärret vid mossens norra utkant. Börjes två kamphundar skäller inifrån ett av uthusen. Och jag får annat att tänka på.

Nu ska jag nämligen ta emot ännu några tunnor skadliga äm-

nen. Hur jag än bär mig åt kan jag inte bryta ner giftet och det gör inte bara människor och djur sjuka. Det gör mig ordentligt snuvig. Och snuvan har sitt upphov här i skumrasket vid mossen. En korpulent karl med ficklampa hoppar ur lastbilen och tänder en cigarrett. Som vanligt vältrar sig Stor-Mårten fram med sin grävmaskin och när männen möts byter en sedelbunt ägare.

– Då var det det sista lasset nu? frågar Stor-Mårten.

– Nä, det kommer ett flak till nästa onsdag, svarar mannen med lastbilen.

– Okej, då tippas vi ut skiten, manar Stor-Mårten och de bägge männen sätter på sig varsin mask.

Jag vägrar svälja när de tömmer tunnornas innehåll ner i träsket. Jag tänker inte tjäna dem mer! Jag låter marken bli loj, lerig och lös. Jag dristar mig också till att fräsa ut mer kladd. När Stor-Mårten ska skyla försyndelsen med jord kör han fast. Och när lastbilsföraren försöker dra upp Stor-Mårten spinner även hans hjul ner sig i min sörja. Där kan ni sitta, tänker jag och fnysar kepsen av Stor-Mårten så fort han hoppar ur förarhytten.

Stor-Mårten tar av skyddsmasken och marscherar morrande genom alslyet och hojtar åt sin kumpan att vänta. Han ryggas när han hör de vassa hundskallen och försäkras sig om att slippa få ett hugg i strupen innan han beslutsamt går mot Börjes lada och öppnar, bara för att stå öga mot öga med en gevärsmynning.

– Håll daj stilla! ryter Börje.

– Men ta det lugnt för fan! avvärjer Stor-Mårten. Jag har kört fast oppe vid kärret. Har du nåra brädor vi kan låna?

– Ja, borta vid vedstapeln ligger en bunt.

– Fy för jämrans vad bittert här luktar! Är det vanligt finkel det där som stinker så förbannat? Stor-Mårtens tättsittande ögon skickar en skarpladdad blick över Börjes högra axel och träffar kemilaboratoriet. Så där avancerad utrustning behöver du väl inte för litta simpelt brännvin, brummar han misstänksamt.

– Ska du saj! försvarar sig Börje och kliar sig raspigt på den grå pälsen som sticker upp ur skjortkragen. Du kan ju fan inte få mjölk ur en ko utan ett helt kärnkraftverk i ryggen.

– Men vad är det du lagar här inne?

– Dynamit! snoppar Börje av. Och vad är det du tippar i träsket om jag får fråga? Det börjar redan klö i hela kroppen av det du har på stövlarna.

– Jaja, nu ska vi inte vara sånna. Jag lånar nåra bräddor bara.

När Stor-Mårten befinner sig vid sin egen brottsplats börjar det kittla borta i Bröllerup på Stor-Mårtens gård. En hord av kultingar och halv vuxna grisar springer ut ur jättestian och efter kommer Joel med glasögonen på trekvart. Det är han som släppt ut svinen och nu rusar han ut från gården och lämnar de förvirrade djuren åt sitt öde. Jag tror knappast att han gjort dem en tjänst. Ända sen den första gröna vågen på sextioalet har idéerna floreerat om de tama djurens behov av frihet. Men det enda Stor-Mårtens djur känner till sen många generationer tillbaka är fångenskap. Torr och mätt fångenskap dessutom. Annat är det med Arvids kreatur. I hans spiltor och båsar ligger kalvar och krälar i sin egen urin, svinen hugger ihjäl sin egen avkomma och de frigående hönsens vatten fryser till is om vintern. Stor-Mårten är mycket snällare mot sina djur än vad Arvid är. Men Joel sätter sig bakom ratten i sin vingliga gamla bil och tycks vara övertygad om att han utfört ett stordåd.

– Yes! Yes, yes, yes! jublar han och slår handen i ratten flera gånger tills han oavsiktligt kommer åt tutan. Han kör förbi skolan och svänger mot Trulshult där han låter en svordomssalva smattra mot hyresvärden Arvid i skydd av bilens plåt. Men han tar inte av över bron vid Tattarp som leder till vägen mot Degeröd. Joel har tydligen fler ärenden denna sena afton än att släppa ut grisar. Han åker längs dalen istället och skumpar upp mot Knölleröd.

Sybil lystrar till motorljudet och tassar fram till det spröjsade fönstret i den lilla välorganiserade hallen där barnens skor och ytterkläder förvaras prydligt på bestämda platser. Hon lossar på säkerhetskedjan och öppnar dörren.

– Får jag komma in? frågar Joel.

– Självklart, svarar Sybil. Du glömde din klocka. Jag har den i köket.

– Du sov inte?

– Nej. Jag brukar lägga mig rätt så sent. Vill du ha kaffe? Eller te? Eller kanske en grogg?

– Gärna kaffe. Det får jag ju aldrig dricka annars. Moa tillåter bara örtte.

– Hur är det med bebin? undrar Sybil och sätter på kaffet.

– Bra, nickar Joel.

– Och Moa?

– Lika bra.

– Hur är det med dig då? ler Sybil och fångar hans irrande blick.

– Jag vet inte, svarar Joel och slår sig ner på en av de rosa köksstolarna med utskurna hjärtan. Minns du gristransporten?

– Ja.

– Jag blev så upprörd av att se all den där dödsängesten som bara sprutade ur deras ögon, berättar Joel och tar av sig de runda stålbågade glasögonen.

– Ja, dom känner ju på sig att dom ska slaktas.

– I kväll har jag utfört min första utomparlamentariska aktion, bekänner Joel. Jag släppte ut Stor-Mårtens grisar.

Sybils hand far upp mot munnen och hon fnittrar till.

– Var det dumt? frågar Joel osäkert.

– Nja, tvekar Sybil. Det var kanske inte så smart. Var det nån som såg dig?

- Nä. Inte vad jag vet.
- Ja, då har väl Stor-Mårten lite att göra i natt. Mjölk?
- Nä. Svart blir bra. Joel suckar. Svart, upprepar han, mer för sig själv och gnider sitt ansikte hårt. Det är verkligen svart nu.
- Ute ja, svarar Sybil och håller upp kaffe i två rosa muggar med varsin glad gris på. Sommaren är ju slut nu. Det är mörkt om kvällarna.
- Jag menade mitt liv. Barnet Moa födde är svart...
- Nej, invänder Sybil. Hon är mörk, det håller jag med om. Men hon är ingen... ingen neger om man säger.
- Hon är alldeles för mörk för att vara min, suckar Joel och skrattar kort men uppgivet.
- Men du har ju ändå rätt så mörkt hår, försöker Sybil.
- När jag var liten var jag lika mycket lintott som Linus. Och mina ögon är blå. Det är Moas också. Två blåögda kan inte få ett brunögt barn. Jag har pluggat genetik.
- Hur kan du veta att tösen är brunögd? frågar Sybil. Alla nyfödda har blå ögon.
- Jo, men jag ser att det är brunt under det blå. Och hon har en tjock svart päls på sitt lilla huvud.
- Men det allra första håret kommer ju att falla av.
- Sybil, säger Joel och ruskar sorgset på huvudet. Jag är inte far till det barnet.
- Så har mina karlar också sagt, svarar Sybil klintroget. Och är inte dom mina barns farsor, då är det ett andeväsen som befruktat mig.
- Manssläktet är verkligen fullspäckat av röta, det håller jag med dig om Sybil. Men jag tyckte det var skumt att Moa överhuvudtaget blev på smällen. Vi hade knappt haft sex sen Linus föddes.
- Joel tar tag i Sybils lediga näve.
- Saker kan se nästan identiska ut på ytan men processerna

som leder dit kan ha vitt skilda formler, säger han med mycket bräcklig röst, en röst som får Sybils ansikte att öppna sig. Hennes ögon blänker i det fladdrande stearinskenet. Jag har burit mig vidrigt åt mot Moa, fortsätter Joel. Jag har misshandlat henne två gånger. Hon har inte förlåtit mig.

– Man gör nog inte det, säger Sybil sorgset. Särskilt inte om det upprepas.

– Jag vet. Men jag var så hunsad. Och jag tog emot Moas förakt alldeles för länge. Hon blev som förbytt när Linus föddes. Och jag gjorde allt för att vara henne till lags. Men inget hjälpte.

– Så var jag mot flickornas pappor. Den förste slog mig aldrig. Han stack hemifrån istället och var borta i flera dygn. Jag var så fruktansvärt hysteriskt rädd att han skulle sticka igen, så jag vågade aldrig be honom om nånting. Till slut öppnade jag inte när han kom hem, för då skulle mitt hjärta explodera. Sybil blåser på sitt kaffe. Den andre var alltid hemma, fortsätter hon med en fnysning. Men han gjorde ingenting. Han väntade på den stora inspirationen, sa han. Han skulle bli upptäckt när han skrivit sin banbrytande diktsamling. Och jag trodde honom. Men när Turid föddes slog han mig på bröstet tills jag fick mjölkstockning av svullnaderna. Han sa att jag stal hans skaparkraft och att den rann ut i bebins mun och bebin förvandlade den till surt bajs.

– Han låter psykotisk i mina öron.

– Ja. Sören kollade upp honom. Han hade varit intagen på St Lars för en LSD-psykos. Så Sören fick dit honom igen.

– Men du måste väl ha märkt nåt från början.

– Man ser inte sånt, Joel. Jag tyckte dom var snälla och charmiga då i början. Särskilt Synnöves pappa. Han var superromantisk och överöste mig med presenter och skrev små lappar överallt om hur mycket han älskade mig. Men sen kom den där svartsjukan som horn i hans panna. Varje kväll var det frågesport om vad jag gjort och vem jag träffat. Han blev sotis på Sören och på flickorna

och tillochmed på fostret i magen. Så kom slagen och sparkarna. Sören hjälpte mig att få väck honom också, avrundar Sybil med en liten plutig suck.

Jo, det minns jag allt, jag som alltid sitter på första parkett och beskådar turbulensen hos människorna. Det var ett väldans utkastande av karlar i Knölleroed. Sören grep dem i nacken och svanken, och sen var det hej och hå och utför trappan. Nästan som dvärgkastningarna borta i Kivik.

– Det var alltså inte din bror Tryggve som räddade dig, konstaterar Joel. Folk här snackar ju om honom som en stålman.

– Tryggve är min halvbror. Och han betydde mycket för Åsabygden under dom fem åren han var här. Men det handlade mest om att få igång näringslivet. Tryggve har aldrig varit särskilt bra på det lilla livet. Han kom hit med fyra flickor som han plockat upp från rännstenen i Rom. Egentligen reste han till Italien för att söka upp sin far. Men jag vet inte hur det blev med den saken. Vi talade inte om det. Tryggve ville aldrig snacka om känsloladdade ämnen. Och flyktigflickorna blev förstås väl omhändertagna, men inte av Tryggve. Nadja skulle bo hos honom men han var aldrig hemma, så det blev mamma som fick ta över ansvaret för henne.

– Jag skulle verkligen vilja träffa den där Tryggve, säger Joel nyfiket. Han har ju blivit en legend. Inte en dag går här utan att hans namn nämns. Snacka om star quality. Har du nåt foto?

– Ja, vänta lite. Sybil reser sig och drar ut en låda i det allmogebå hörnsåpet. Hon återvänder med ett inramat porträtt. Det hängde på väggen förut, berättar hon, men mamma har bett mig ta bort det nu när vi inte vet. Mamma är sån, suckar Sybil. En riktig struts. Det är så otroligt lätt att dölja saker för henne, för hon vill verkligen slippa se. Hon är helt trygghetsfixerad och går aldrig utanför sin inhägnad.

Åja, Sybil! Du vet inte vad din mor gör just nu i en greves sidenlakan, tänker jag belåtet sen min syn gjort ett hastigt besök på Oveshov.

– Vad mörk han är, kommenterar Joel och granskar ingående porträttet av Tryggve. Han skulle kunna vara far till min nyfödda dotter.

– Tryggve har inga barn på bygden, flinar Sybil. Tudor är hans enda bröstarvinge. Att så vildhavre är Sörens specialitet. Men Tryggve hade kvinnotycke och det tyckte Sören inte om. Det var tufft för honom att bli av med kungakronan när Tryggve började styra och ställa. Sören är nog den som saknar Tryggve minst. Nu får han ju vara tuppen på dynghögen igen.

– Har du gjort nåt med Sören, alltså har ni...

– Varför undrar du det? frågar Sybil med ett plirande ögonkast.

– Äsch, förlåt. Det är ju inte min business.

– Nej, jag har aldrig haft sex med Sören. Han är inte alls min typ.

– Fast den typen du har sex med borde inte heller vara din typ. Du förtjänar verkligen en reko kille...

– Dom växer inte på trän. Dom hyggliga karlarna är upptagna när man kommit upp i min ålder.

– Hur gammal är du?

– Trettiofem.

– Du ser ut som tjugofem. Högst.

– Äsch.

– Jo, jag lovar. Lantlivet måste ha konserverat ditt yttre.

– Undrar inte Moa var du är?

Joel ser ner i bordet och tittar upp efter en stund. Hans gråblå ögon blänker och buktar.

– Moa är nog färdig med mig. Och jag...

– Älskar du henne, Joel?

En andlös tystnad intar Sybils kök och, lita på mig, jag har upplevt detta historiens stillastående många gånger förr, ett tomrum som snart ska fyllas av det ödesdigra svar som får världar att rasa eller återuppstå i ny skepnad. Håller kärleken? Har den överlevt? Eller är den sen länge borta med vinden?

– Nej! kvider Joel och svaret förlöser den gråt som legat dold i sprickor av tvivel.

Det drar en skälvnung genom hans magra akademiker kropp, han tömmer sig på hela sin väldiga besvikelse och jag gör mig redo att bre ut min famn för att ge tröst åt den obotliga ensamhet som ligger och trycker på människornas livsnerv. Allt glitter och garnityr, utsvävningar, nöjen, konst, filosofi, politik och religion lindar sig runt denna kalla existensiella hållighet och då och då läcker ett vrål ut mot rymden, ett vrål som frågar varför. Jag skulle kunna svara. Jag skulle kunna tala om att hela universum sprang fram ur ett brustet hjärta, att hela materien bär på denna brist. Helheten var ursprunget och minnet av den plågar och förför den otåliga och kluvna människan. Hon är här för att läka, vi är alla här för att läka, men tvåfotingen envisas med att förneka skadan och skriker i ilska och bestörtning varje gång hon faller. Och inte hjälper det henne att människorna innan henne tecknat ner miljarder skildringar över vad som händer om man drabbas av högmot, hon tror ändå att just hon är undantagen och speciell, att tingens ordning inte gäller henne och så störtar hon än en gång och upptäcker att hon är trasig. Det spelar ingen roll att alla andra också är trasiga, för hon känner bara av sin egen smärta och ingen kan bära den åt henne.

Sybil gör så gott hon kan. Hon låter Joel känna sin förtvivlan över

det som brustit utan att bromsa upp.

Sen går hon och hämtar ett rosa värmeljus ur ett av skåpen och tänder den vita oskuldsfulla veken. Snart stiger en doft av jasmin ur ljustet. Joel får en servett.

– När slutade du älska Moa? frågar hon varligt.

Joel blåser ut en tung suck som får stearinlåggen att fräsa i ren självbevarelsedrift.

– Först tror jag bara att min kärlek fick lite andnöd. Det var så mycket som la sig ovanpå. Mina studier, Linus tremånadersskolik och Moas sexvägran. Men sen kom hennes hårda ord, nästan som om hon såg mig som en fiende. Hon blev sträng och kontrollerande, vi skulle slänga tv-n, sluta dricka kaffe och alkohol, aldrig lyssna på popmusik. Den enda musik Moa tillät var latinamerikanskt flöjtspel och sån där valsång. Och Emmilou Harris, som jag absolut inte klarar av. Sen kom hennes nojor. Det började med maten. Allt skulle vara Krav-märkt. Men hon var ändå helspattig med Linus. Hon trodde jämt att han var dödssjuk, det räckte att han nös för att hon skulle tro att han hade akut leukemi. Och hon ojade sig över avgaserna i stan. Jag försökte göra henne till viljes men hon blev jämt arg och skrek åt mig att jag egentligen sket i vilket och att jag inte alls delade hennes engagemang för en giftfri tillvaro.

– Men det var ju sant, lirkar Sybil. Eller hur?

– Jo. Men jag ville verkligen göra henne lycklig.

– Genom att avstå från din egen lycka?

– Ja. Om hon blev lycklig skulle jag också bli det. Så tänkte jag väl. Men ju mer jag jamsade med i hennes giftfobier, desto mer gift sprutade det ur hennes mun.

– Hon märkte att du var falsk, Joel.

– Usch, jag var så helvetes rädd för henne. Och allt hon sa, allt hon kallade mig...

– Som gjorde att det brast för dig och du sopade till henne.

– Ja, säger Joel ynkligt.

– Men när slutade du älska henne? upprepar Sybil.

– Det var väl när hennes ögon blev så där hårda och kalla varje gång hon såg på mig. Och allt hemskt hon vräkte ur sig. Hon blev som en sadist. Det kändes som om hon gillrade fällor åt mig så hon kunde ösa ännu mer galla.

– Motsatsen till kärlek är inte hat. Motsatsen till kärlek är likgiltighet.

– Nu är hon i alla fall likgiltig. Det är bara hon och den nyfödda – en oäkting till råga på skiten.

Joel stöter ur sig ett ljud som närmast låter som när en bil tvärnitar. Det är mycket hos Joel som påminner om en yngling utan styrsel. Glasögonen kanske är ett försök att kamouflera hans ofärdiga drag runt ögonen och i blicken. Överallt är det slätt. Oristat. Kanhända börjar han få sina första tunna fåror i detta ögonblick, men än syns inget härjat hos honom. Läpparna är breda och jämna, kinderna kulliga och näsan som en mjuk backe. Jag har ju lärt känna tvåfotingarnas preferenser. Med hjälp av dem kan jag tillkännage att Joel tillhör den lilla skara som i människornas ögon har ett klanderfritt yttre. Och jag ser att Sybil just upptäcker det. Hennes reserverade hållning förångas och dunstar som när inomhusvärme tinar en isig fönsterruta och man kan se in.

– Du är så äkta, säger Joel drömskt.

– Äkta?

– Ja. Äkta. Du har inte köpt några paketlösningar. Som Moa. Hon bara byter ut sina livsstilar. Som fodral. När vi träffades gick hon i svarta kläder, läste Rimbaud, såg på svartvit film och rökte Gitanes. Sen svängde hon om och började träna och klättra i berg och springa maraton, men så tröttnade hon på att vara hurtbulle och började snöa in på healing och kristaller tills Linus kom och då blev det Rudolf Sterner och makrobiotiskt käk och Tai Chi och Qi Gong och sånt...

– Hon är väl en sökare, slätar Sybil över.

– Ja, men hon söker utanför sig själv. Det blir inte äkta. Hon ratar allt som hör ihop med den förra livsstilen. Kläder, möbler, musik – rubbet. Titta hur du har kombinerat allt som du tycker är fint även om stilarna är olika. Ett gökur bredvid en afrikansk mask. Du har både en madonnabild och Shiva på väggen. Orientmönstrade stolsdynor och allmogesnide... Nej, Sybil! avbryter sig Joel när han ser henne imma igen. Jag menar verkligen av hela mitt hjärta att ditt hem har en fantastisk charm, putsar han. Skulle jag flytta in hit skulle jag inte ändra på minsta lilla pryttel.

Jaså. Han har redan föreställt sig en dylik möjlighet. Joel kommer av sig när han hör sin egen burdusa invit och förstår hur den kan missuppfattas. Han stjälp i sig en stor klunk kaffe. De här gris-kopparna är... söta, mumlar han.

– Jag fick dom av mamma, ler Sybil generat. Jag var galen i rosa när jag var liten. Och jag blev jätteglad varje gång jag fick träffa grisar för dom är ju skära...

– På sätt och vis kan man säga att grisarna förde oss samman, undslipper sig Joel.

– Hurdå? frågar Sybil och lägger hakan i sin kupade hand. Ögonen ler roat mot gästen.

– Ja, alltså, försöker Joel och skrattar förläget så två skrattgropar väcks till liv, jag fick nån sorts kick när jag satt där hemma. Plötsligt tänkte jag på dig och kände att jag bestämde över mitt liv, att jag liksom fick tillbaks det när Moa blev förlöst. Det var bara skönt att hon inte brydde sig om mig och inte behövde mig. Och så tänkte jag på gristransporten och att det var ungefär så jag hade levt. Jag hade bara låtit mig forslas fram mot min undergång. Och då fick jag det här rycket att släppa grisarna fria. Efteråt kändes det så självklart att köra till dig.

– Det måste ha varit ungefär när din klocka pep här på fön-

sterkarmen, fnissar Sybil.

– Då tänkte vi nog på varann samtidigt, säger Joel och blir allvarlig. Du är vacker, viskar han. Vet du vem du liknar?

– Jag vill nog inte veta, avbryter Sybil. Jag blev alltid jämförd med min syster när jag växte upp. Varje gång man blir jämförd med nån blir man sämre än originalet.

– Originalet, skulle det vara Sisela? Du har allt som hon saknar, försäkrar Joel. Sisela har noll utstrålning. Hon spelar tuff och självsäker men det kommer inte inifrån. Hon är inte äkta.

– När du träffade henne i juli mädde hon inte bra. Hon hade precis blivit dumpad. Kanske var det därför hon spelade över lite.

– Du är i alla fall mycket mer intressant, säger Joel. Du har varit med om en hel del, det ser man i dina ögon. Joel lägger sin hand på Sybils kind. Han lutar sig långsamt framåt med slutna ögon. Sybils ansikte närmar sig tveksamt från andra hållet.

Och vad är jag för ett blödig landstycke som för andra gången efter mörkrets fall nästan bejakar detta mänskliga påfund: den romantiska kyssen. Nej tack, inga änglakörer – karln är ju trots allt ännu gift.

Jag låter min blick göra ett hastigt nedslag hos den kvarlämnade makan. Moa ligger storleende med babyen intill sig och kuttar i telefonen, uppenbarligen med nån hon håller kär. Joel kanske har rätt i det där med att Moa ömsar skinn. Då är det väl inte mer än rätt att hennes avlagda fodral kan få glida ur galgen och fyllas med nytt innehåll. Jaja – släpp på änglakörerna då.

Jag sträcker på mig och välkomnar en nattlig bris från havet som stryker mjukt över växtligheten. Just som jag ska lämna mina jordbor åt sitt öde och ta igen mig ett litet tag, förnimmer jag en lätt ryckning borta i Bröllerup. Min syn tänds omedelbart. Det är Sören som kört på en förirrad galt. Grisens abnormt långa rygg avslöjar att det är ett av Stor-Mårtens djur som ligger där i diket

och Sören svär med krockkudden i famnen innan han gasar vidare nerom Stor-Mårtens gårdskomplex. Där pågår aktivitet, ficklampsskenet från olika håll får gården att likna en militärövning.

– Hur är det ställt här då? dundrar Sören och får genast svar av en snorilsk Stor-Mårten som stolpar fram mellan två låga byggnader.

– Var fasen har du hållt hus ikväll! Här har vatt vandaler och släppt ut alla experimentsvinen! Det är en sån jävra röra här!

– Jotack, drämmer Sören tillbaks. Jag är glad att min bil är utrustad med krockkudde, annars hade en av dina betonggrisar kostat mig livet! Dom är ju flera dar långa, dina svin. Han stod tvärs över vägen och huvet skulle hinna ända till Backarna innan röven pallrat sig ur körbanan.

– Det där var ett av mina finaste nya avelssvin! skraller Stor-Mårten. Och den krocken kostar mig en helvetes slant! Det har tusan ta mig börjat gå för långt nu, Sören. Och när jag ringer dig säger frugan din att du är och rantar med flyktingtöserna på turné. Du behövs här i Åsabygden! Töserna klarar sig bra med prästatantan! Hon klemar med dom som en redig hönsamorsa. Men jag vet nog vad du har för dig med Tatjana, du!

– Jahaja. Då ska jag saj daj att jag minsann vet vad du har för dig oppe vid Dörrödsträsket!

– Var i hundan har du fått det ifrån? utbrister Stor-Mårten men med sänkt volym.

– Jag har mina läckor.

– Jahadu. Isåfall kan du få en till här på kvickrot! Stor-Mårtens små ögonprickar kryper ihop och försvinner nästan när de kraftiga brynen sänker sig över dem som en lurvig markis. Ta dig en titt på vad Börje Rosberg kokar ihopa i sin lada! Och så kan du kolla opp alla stans knarkare som ränner i skytteltrafik däroppe. Sen kan du lägga ihopa fan och hans mormor.

– Jahadu. Tack för tipset.

– Vassego. Nu får det fanimig vara nock med slöddret häromkring. Detta blev droppen, Sören. Håll dig hemmavid tills vi har blivit kvitt dom här problemen! Snart kan man inte vända ryggen till ens när man ska slå en sjuu.

– Din rygg och din gård får du vakta själv, Mårten. Jag är ingen jävla Securitasdogg. Gonatt!

Ja, godnatt då, små kryp. Min avlägsna släkting månen får vaka över återstoden av natten. Stjärnhimlen hälsar från andra världar med sitt nålskarpa ljus.

Aj, vad det svider illa uppe i Dörrödsjärret.

Bygdens tokerier

KLAS-ÅKE SITTER MED ANITA PÅ STENTRAPPEN och tar sin förmiddagsfika i brittsommargasset. Han har märkt på henne hur hon håller på att spricka av allt skvaller hon stoppat på sig. Hon plockar fram två blaskor och visar Klas-Åke var han ska läsa.

MYSTIKEN TÄTNAR KRING "FLYKTINGARNA"

Flickorkesteren Flyktingarna har i sommar rönt stor popularitet på dansställen i sydligaste Sverige. Startskottet gick när de spelade på Oveshovs dansbana och de världsberömda artisterna Logo och Tom Titt plötsligt klev upp på scenen där de sjöng några kända rocklåtar tillsammans. Händelsen var unik för svenskt nöjesliv men ingen av de inblandade har velat uttala sig om saken. Nu råder stor oklarhet kring de kvinnliga bandmedlemmarnas egentliga ursprung. Är de flyktingar i verkliga livet också?

– Ja ja, fnysar Klas-Åke. Det kunde väl inte sluta annorlunda. Vad har dom sladdrat ihopa i den andra blaskan då. Ge hit den.

BEKÄNN FÄRG, FLYKTINGAR!

Efter flera bejublade spelningar med stor publik-tillströmning kräver allmänheten att få veta vilka som döljer sig bakom bandnamnet Flyktingarna. Flickorna vägrar uppge sina efternamn och nu spekuleras det vilt. Några av arrangörerna har frusit inne orkesterns gage då det kontonummer de fått tillhör en privatperson bosatt i Kyllingarum. Mannen arbetar som kyrkoherde i det lilla samhället. Extrabladet har förgäves försökt nå honom för en kommentar.

Det var i somras som fyra tonårsflickor hamnade i det skånska rampljuset då deras första större framträdande gästades spontant av superstjärnorna...

Klas-Åke garvar och slänger tidningen i Anitas knä.

– Jaha, där lossnade prästarslet åsså! Fan vad noga dom vatt med å få med Tatjanas lökar på bilderna. Snart blir hon väl en sån där pinuppbrud i nån herrtidning.

– Sluta, Klas-Åke! Kan du inte försöka bruka allvar nån gång. Det där skulle förresten aldrig Sören tillåta, att hon vek ut sig. Men jag oroar mig för töserna. Tänk om nån anmäler dom och dom blir utvisade?

– Asch! Klart dom inte blir utvisade. Dom har ju ingenstans å ta vägen.

– Vad kan hända då?

– Dom kanske hamnar på olika fosterhem som myndigheterna godkänt.

Nu ser Anita ut som hon svalt en val.

– Men det är ju jättehemskt, Klas-Åke! När dom har rotat sig så bra här! Och vad ska prästfrun göra om Ljuba tas ifrån hon? Hon lever ju för dom här töserna. Ja, vi är fästa vid dom allihopa här. Det är här dom hör hemma.

– Mig gör det ingen skillnad om fyra juggebrudar bor här eller nån annanstans! grymtar Klas-Åke.

Det börjar klia helvetiskt på ena ryggsidan och han drar upp skjortan så att Anita kan komma åt med sina naglar. Men hon vägrar.

– Det där måste vara skabb, Klas-Åke. Det vågar jag inte röra. Det är smittsamt.

Klas-Åke reser sig och gnider ryggen hårt mot dörrkarmen. Klådan stannar inte förrän han hämtat en gaffel han kan krafsa med.

– Men titta, där kommer Fraj lufsande. Anita pekar mot vagnslidret. Han ser hängig ut, är han skadad tro?

Frej stannar några meter framför dem med sänkt huvud. Sen börjar han låta som en pump. Och se ut som en pump. Buken åker fram och tillbaks och Klas-Åke undrar om han ska skita eller spy ur sig sina inälvor. Han smalnar av på mitten och öppnar käftan på vid gavel med en massa spruckna ljud. Så kastar han upp en slemklump och Klas-Åke vet inte om han ser rätt, för i slemmet börjar en kräfte kravla runt. Klas-Åke flabbar högt.

– Men jisses kors! säger Anita och håller för munnen. Han har slukat en levande kräfte! Får hundstackarn ingen mat av dig?

– Han glufsar i sig så det räcker och blir över! Nyss satte han i sig en hel gris med tryne och allt. Den spydde han åsså opp. Snart kommer han väl hit med en hel djurfarm i kistan.

– Men ser du inte så medtagen han är, klemar Anita. Kräftan kan ju ha nypt sönder hans magsäck. Du borde nog låta veterinären titta på han. Och dom där kala fläckarna. Det kan ju vara en sjukdom. Kom hit Fraj, får jag se på dig!

Frej hasar fram till Anita och sneglar nervöst åt Klas-Åkes håll. Klas-Åke tar upp kräften och kastar den i gölen.

– Men fy för katten vad din hunn luktar räligt!
Anita håller för näsan.

– Ha ha ha! Nu var han inte så gullig längre va? Det skulle inte förvåna mig om Fraj håller på å förvandlas till gris. Det är väl därför han tappar päls.

– Fy vad stygg du är mot den stackars hunden, daltar Anita. Tänk om han förstår vad du säger. Han behöver åsså kärlek.

– Kärlek? Han gör ju för helsekotta inget annat än å rädda runt och pippa.

– Men det är väl inte samma som kärlek. Har du aldrig älskat nån?

– Jag har två ungar å se efter! Jag har så det räcker.

– Ja, du älskar dina ungar, Klas-Åke. Det gör du verkligen. Men har du älskat nån kvinna?

– Damer kan vara fina å se på. Men släpper man dom in på skinnet får man hullingar överallt. Och det är värre än litta skabb och eksem.

– Alla är inte som Ditte.

– Nä, och alla är inte som morsan heller, tyvärr. Morsan var fin hon. Alltid söt och go. Innan hon träffade farsan blev hon vald till Ashögs Lucia två år i rad. Det har ingen annan blitt.

– Men du var ju inte gift med din mor, Klas-Åke. Hon hade väl sina avigsidor hon med...

– Jag vill inte höra ett ont ord om min mor! Är det oppfattat! ryter Klas-Åke.

Frej spetsar sina öron och vrider huvudet mot Tattarpshället och sen ryker han iväg. Nu gapskrattar Anita. Då blir hon riktigt söt. Ögonen är som svarta bågar och tänderna gnistrar i höstsohlen. Hon har lika vita och jämna gaddar som skådisarna i Hollywood. Tungan glänser skärt.

– Såg du hans ben, Klas-Åke! flinar hon. Dom blev hjul! Precis som i tecknade serier... Gud vad kul det såg ut... Ååh... Hi hi hi... Ooooh, ho ho ho... Hon slår sig på knäna och fortsätter flabba tills det kommer tårar.

Sådär, tänker Klas-Åke, nu får det vara bra. Hon ska jävlar i ha-
vet inte sitta här och göra sig lustig över hans byracka.

– Fraj kanske är släkt med Sören, smilar han diaboliskt. Dom
är ju rätt så lika. Ränner efter allt som rör sig. Först fattar Anita
inte piken, hon bara flinar på. Vem vet – din brossa kan vara Frajs
fassa, öser han på. Det är ju inte alltid han är så nogräknad. Fråga
CP-Cilla oppe i Jönsköp...

– Vad du alltid måste vara le i truten! Anita studsar upp och
rultar mot sin Skoda.

Klas-Åke hör tydligt hur hon tutar utanför Trulsåkers. Då är
det höst, när ljuden hörs så bra.

Ett nytt ljud kommer närmare. Klas-Åke avgör på den hårda gas-
ningen att det är Sören. Nu dyker snutbilens Volvotryne upp vid
krönet. Han kör ner i dalen och kliver ur.

– Tjenis penis! hojtar han. Klas-Åke höjer näven. Sören sätter
sig där hans syrra värmt upp trappen med sin stora gump.

– Jo, säger han och blir allvarlig. Jag har fått samtal från Mal-
mökrim.

– Ja, håll inget på mig, jag är fläckfri nuförtiden, svarar Klas-
Åke irriterat och känner hur klådan på ryggen kryper tillbaka.

– Jadå. I och för sig. Men det gäller två försvunna juggar. Boris
nåt och Stanislav. Samma efternamn. Dom är bröder.

– Dom med mersan.

– Ja. Du skulle inte ha låtit Börje ta hand om bilen. Han har ju
säkert krängt den.

– Skulle jag kränga den istället, menar du? Skyll inte på mig!
brusar Klas-Åke upp.

– Skit samma, dämpar Sören. Vi får mörka rubbet.

– Ja, jag har inget sett och inget hört, muttrar Klas-Åke.

– Inte jag heller, ljuger Sören.

– Var fimpade du liken?

- Vilka lik?
- Lägg av, gläfser Klas-Åke.
- Oroa dig inte, säger Sören drygt. Dom är säkert opplösta vid det här laget. Men hur mycket känner Börje till?
 - Han fick bilen. Jag sa åt han å göra sig av med åbåket på röda stubinen. Redan samma dag var den väck. Jag trodde han sänkte den i gungflyet på mossen.
 - Vem mer vet nåt om juggarna? Alltså att dom blev...
 - Avrättade, fyller Klas-Åke nyktert i. Björg kanske.
 - Ånåj, inte den surhaggan, stönar Sören.
 - Men hon håller nog tätt. Juggarna kom ju egentligen hit för å hösta in nån gammal skuld som Björqs gubbe inte pyntat.
 - Så det är han som dratt på oss juggemaffian! dundrar Sören och ser sig snabbt omkring. Den girige juden, väser han. Men Nadja då?
 - Hon tiger som en fisk.
 - Ja, det gör ju din grabb med på sitt sätt. Han kan i alla fall inte snacka.
 - Vafan menar du med det! Han kan visst snacka. Han snackar så mycket han behöver.
 - Har han berättat för dig att det var han som knäppte gubbarna då? frågar Sören och gör sina runda ljusblå ögon ännu rundare. Som en dum blondin.
 - Hur fan kan du skylla på ett litet barn som inte ens kan tala, fräser Klas-Åke ifrån och spänner blicken i Sörens stora torskögon.
 - Men Klas-Åke, lugna ner dig! Pojken är ju en hjälte. Dom höll för i helvete på å våldta Nadja! Jag hade två pickadoller med mig och Pjär ryckte åt sig den ena. Hade inte han skjutit så hade jag gjort det.
 - Jag tror dig inte, väser Klas-Åke. Och det skulle ingen annan göra heller.

– Du vet hur pricksäker din påg är, käftar Sören. Men strunt samma. Det där juggeslöddret hade inget här å skaffa. Man kör inte med oss här i Åsabygden. Nu får vi bara se till å finta Malmösnuten. Dom kommer säkert hit och knackar dörr. Sören drar med näven över stubbåkern han har på hjässan. Jo, säger han sen. Du som vatt inne i narkotikabranschen...

– Jag har rökt litta braj och tatt pulver nåra gånger, bromsar Klas-Åke.

– Ja ja, men du klår i varje fall mig där.

Åja, tänker Klas-Åke. Sören har minsann också varit hög. Börje har berättat vad han spetsade brännvinet med i somras när han bjöd Sören och Arvid och Jalle och Stor-Mårten på gratishuttar. Han ville kolla kvaliteten på sitt nya pulver. Och alla fyra kom tillbaks kvällen efter och ville ha mer. Så länge de trodde det var sprit som fjuttat på dem hade de inget emot att bli påtända igen.

– Kan du snacka vett med Börje, ber Sören. Han kan inte hålla på med illegal verksamhet.

– Du menar hembränning av sprit, retas Klas-Åke.

– Du vet vad jag menar. En vacker dag får narkotikaroteln nys om vad Börje pysslar med och då smäller det. Du kommer väl till bygdestämman.

– Ja fy för den lede. Där ska man sitta och smila opp sig i dom skenheligas tempel.

– Nu ska vi inte vara sånna, Klas-Åke. Vi måste hålla ihopa när drevet går.

Klas-Åke morrar igång sin BMW och gasar iväg. Han kan ju vara sjysst mot Börje Rosberg i alla fall och varna honom.

Stor-Mårtens höstvetete håller på att besprutas så det ryker, bäst att veva upp rutan. Och där kommer mjölk bilen i full karriär. Klas-Åke lutar sig ilsket mot signalhornet. Fy fan om han får ett stenskott på sin fina bil! När han kör förbi Lemhult vinkar han åt

Grynet som hänger tvätt mellan två lönnar. I topparna gulnar och rodnar löven. Kläderna hon hänger är nya och färggranna. Hon har säkert fått en slant av Börje.

I det höga gräset framför Tryggves gamla smedja glänser dagen. Om huset får stå obebott hela vintern kommer det att börja förfalla. Hus klarar sig inte utan människor. Egentligen borde Klas-Åke kräva betalt av Arvid för att han håller det gamla rucklet levande. Kanske borde han begära skadestånd för alla helvetes utslag han får också. Och snuvan och huvudvärken. Innan Arvid grävde dammen hade Klas-Åke knappt haft en finne i röven ens. Nu kliar och svider det överallt.

Vägen in till Dörröd är alldeles sönderkörd och har lika mycket gropar som Börjes råbarkade nylle. Klas-Åke får lägga in ettan för att skona sig och bilen.

– Man skulle behöva njurbälte när man kör här sen Börje blitt storkran, muttrar han. Den gnidne jäveln har minsjäl råd å lägga grus på sin vägajävel.

Börje står i köket och donar med sin tranbärsglög. Ingen i Åsabygden vill fira jul utan Börjes hemgjorda glögg på tranbär från mossen.

– Jag är snart klar, säger han. Sätt dig du och ta en kopp java så länge.

Börje är händig, tänker Klas-Åke. Han blev ju änkeman tidigt. Sen blev det inga damer mer för hans del. Han är så igenväxt att Jacqueline pekade och sa ”vov vov” när hon såg honom första gången.

Klas-Åke kan gott begripa att Börje kokar tjack nu när Tryggve är borta och ingen lägger sig i. Han har snackat om det i flera år, ända sen han läste om Howard & Hass Reduction i nån gammal kemibok på Lunds universitetsbibliotek och fattade hur enkelt det var och hur grova pengar man kunde tjäna. Börje är ett kemi-

snille. Han läser formler som om det vore kakrecept, och det enda han har behövt göra är att flytta några molekyler hit och dit så tjackkokningen blev ännu smidigare. Det är ett jäkla meck att koka tjack på det vanliga viset. Då måste man fixa fenylaceton som är svårt att komma över och allt tar mycket längre tid. Med Börjes formel går det på tjugofyra timmar och simsalabim, så har man prima speed.

– Jadu, Klas-Åke, harklar Börje sig och häller upp kaffe. I sitt eget lägger han till en skvätt sprit. Ikväll blir det bygdestämman har jag hört.

– Kommer du med?

– Naj för tusan. Jag har annat för mig än å sitta och höra hysteriskt kackel på såna där kafferep för byfånarna.

– Men det här är mer som ett krismöte. Det börjar ju osa litta hett nu både här och där.

– Det har jag förstått, knarrar Börje och lägger in en prilla stor som en hästskit. I morron skrotar jag tjackfabriken. På ett villkor. Att Stor-Mårten slutar opp med å dumpa sitt döskallegift i kärret här bredvid. Hälsa Sören det.

– Jaha, gruffar Klas-Åke. Då kommer han väl ner till mitt och tippar det i min göl istället. I våras sänkte han ett par tunnor med gammalt bekämpningsmedel där. Och Arvid lassar ner sina rutt-na grisar. Dammen på min gård har blivit en jävla avfallsanläggning. Ibland pyr det och bubblar i den. En vacker dag blir det väl en härdsmläta av hela härligheten.

– Håll bara Stor-Mårten borta från din pöl så reder det nog ut sig, säger Börje. Det där möget han öser ner i träsket här, det är så in i röven giftigt så du ska passa dig jävligt noga för å få det på din planhalva. Tänk på dina barn.

– Jaså! Klas-Åke reser ragg. Här ska inte nån Dörröds-Börje komma och slå hans ungar i huvudet på honom. Vilka barn tänker du på när du becknar ditt vita gift, då! fräser han. Va!

– Du, svarar Börje och viker överläppen hårt om prillan. Det gift som jag tillverkar skadar ingen som inte själv är med på det. Men det där jämra avfallet som kärret är fullt av, det skadar oskyldiga och det skadar minsjäl mycket värre och under fan så mycket längre tid. Jag kan min kemi. Hälsa Sören det åsså.

– Åja, käftar Klas-Åke. Är inte pundarnas ungar oskyldiga? Det kan väl inte vara så jävla kul å ha en fassa eller mossa som är påtänd jämt.

– Men det är väl för hundan inte mitt ansvar, Klas-Åke! Jag är ingen socialarbetare!

Ha! Där tog Klas-Åke honom. Och nu ska han få nästa.

– Du vet att Malmökrim är på väg va.

– VA! NÄR! gastar Börje och blåser ut en brunsvart plym av kaffe och snus så bordet blir lika fläckigt som Börjes händer.

– Inte idag, lugnar Klas-Åke ner honom, det kan jag knappast tro. Kanske i morron. Men det handlar inte om ditt tjackdilande. Dom letar efter två juggar som försvunnit.

– Dom med mersan, säger Börje torrt. Inte sant? Det var ju därför du bad mig skicka det där maffiaåket.

– Men vart skickade du det?

– Jag sänkte kärran i det sankaste flyet på mossen. Och dit går ingen med självbevaringsdrift.

– Kan du svära på det? pressar Klas-Åke.

– Jadu! På varenda grav! Börje torkar av bordet med skjortärmen.

– Men biljäveln kniper du om. Jag vill inte söla ner fingrarna i den här soppan. Du vet vad du säger om snuten frågar. Och var glad du för att Sören fattar så lite. Det enda huvud på skaft han har är ollonet. Men andra snutar är klyftigare.

– Ja för tusan. Men nu får du ursäkta. Jag har en helvetes massa å stå i.

Tror jag det, tänker Klas-Åke. Börje har mycket att mörka.

I Knöllered borrar de brunnen som Flyktingarna gnott ihop till.

– Ursäkta, Klas-Åke. Men vi har väldans mycket å stå i, säger Sybil och Klas-Åke kör vidare.

Björg är det inte lönt att svänga förbi. Hon har ju fått till det med greven, den viktigpettern, och blivit lika viktig hon.

Klas-Åke får en skymt av Greve Phipers yngste son nere i Tos-salösa. Han har vida brallor som sitter nedanför rumpan och så har han tröjor i flera lager och mössa året om. Anita säger att han sitter och puffar på hela dagarna.

Bara för att stilla sin nyfikenhet gör Klas-Åke en avstickare till Degeröd. Moa-skatan sparkade ut Joel så fort hon hade värpt ur sig den nya ungen. Sen installerade hon en ny förmåga på direkten, en import från Amerika som Anita säger är vrålsexig.

Men bara bilen gör Klas-Åke skadeglad. Han kör en smäckig Hyundai Coupe som försöker likna en seriös sportkärra. Och han är visst lärare i nåt flummigt skit som heter... ja, det lät ungefär som kingkong. Och se, nu kommer herr King Kong själv ut. En blatte med vita kläder och ludna armar. Och blåsvart blankt hår ända ner till låren. Kanske för att dölja svansen.

– Jaha? säger han stroppigt innan Klas-Åke ens hunnit hälsa. Hans blick flyter och kletar som ett förbannat oljeutsläpp. Vem är du och vad är ditt ärende? sprätter han ur sig på nån dialekt som osar amerikanska.

– Klas-Åke Nilsson var namnet, rabblar Klas-Åke. Det är jag som bor i rucket nere i Dalen. Vill du köpa en begagnad bil går det bra å titta ner hos mig. För den där symaskinen vill du väl inte skämma ut dig i. Klas-Åke pekar på den vita fuskkärran och skickar ett hänflin i synen på viktigpettern så hans svarta ögon svämmar över och nästan börjar rinna bort.

– Lyssna noga nu, morrar King Kong och knäpper till tärningarna som hänger i Klas-Åkes backspegel. Vi vill leva nära naturen.

Men även om vi bor långt från all ära och redlighet, så värnar vi om privatlivet. Jag tolererar inte den här sortens intrång vare sig från såna som du eller från den där hillbillyn vi hyr av eller från snokande socialmyndigheter.

Moa kommer ut på trappen med den nya apungen i famnen och blänger på Klas-Åke. Det syns på långa håll att hon har knullat in King-Kongs blattestuk i familjen. Bebins hår är svart som synden.

Nu tittar lille vithårige Linus fram. Han illvrålar och drar i Moas nersolkade klänning.

– Han har precis vaknat, ropar Moa åt sin gorilla. Och åt Klas-Åke gastar hon med taggig röst: Om du ursäktar, så har vi mycket att göra...

Klas-Åke startar motorn, svänger och backar över de igenväxta kullerstenarna så han nästan precis touchar Hyundaiens uppresta röv. King-Kong kommer rusande med flaxande armar som om han tänker ha en flyguppvisning.

– Akta min bil! vrålar han.

Bil, fnyser Klas-Åke.

Uppe vid vägen krocker han närapå med Joel som skumpar fram i den gamla duetten. Och även om duetter duger bäst till att bygga epa-traktorer av, så går det alltid att förlåta en Volvo Duettägare. Men det går aldrig att förlåta en som kör kinesiska leksaksbilar. Joel stannar och vevar ner rutan.

– Guddau!

– Tjena, Klas-Åke. Joel suckar och stänger av motorn. Har du varit och hälsat på Moa och hennes nya liv?

– Nä, jag blev bortmotad av en babian, flinar Klas-Åke. Och Moa var lika vrång hon. Var glad att du slapp ifrån den där ragatan.

– Ja, så kan man ju se det, mumlar Joel och rycker på axlarna. Men hon är så himla förbannad på mig.

- Hon gillar väl inte att du sätter på hennes barnmorska.
- Va? utbrister Joel. Vem har...
- Åsabygden är litet, förklarar Klas-Åke.
- Jaha, suckar Joel. Jag hade tänkt vänta lite med att berätta för Moa. Men byskvallret hann visst före. Nej, nu måste jag ner och hämta Linus. Moa orkar bara ha honom medan jag jobbar. Knappt ens det. Joel drar igång motorn igen.
- Men bastarden får hon väl ta hand om själv, ler Klas-Åke. Joel studsar på sätet så han släpper kopplingen och bilen tar ett skutt.
- Va! Vem har...
- Man har väl för jesse namn ögon å se med, förklarar Klas-Åke med ett brett grin.
- Jaha, suckar Joel. Då är väl jag talk of the town nu då. Traktens pajas...
- Tror du inte vi har haft värre skandaler? Den här hembygden har svalt så syndiga historier så själve Hin Håle fått brännskador. En oäkting är väl inget å stirra opp sig för.
- Vet du en sak, Klas-Åke. Ibland är det faktiskt riktigt befriande att slänga käft med dig. Du är så otroligt down to earth.
- Daun tu-vadåförnåt sa du?
- Ha ha! Jordnära menar jag.
- Tar du mig för en bonnläpp?
- Nädå, ryggar Joel. Bönderna är helt inkrökta. Du är en riktig survivor. En överlevare alltså.
- Ja ja. Man är så illa tvungen blann alla idioter. Men nu har jag mycket å stå i. Ajö.

Solstrålarna skjuter från höften nu och snart kommer ungarna hem med skolbussen. Klas-Åke kör om lanthandeln i Kyllingarum och köper mat för sina sista slantar. Astrid räknar gnetigt ihop mynten.

- Det fattas två och femtio, påpekar hon försmäddligt.
- Men då kan du ju skära bort två och en halv skiva från korvaväveln, fräser Klas-Åke.
- Jag bjuder på det, säger Astrid sötsurt. Hennes ettriga blick sticker till genom glasögonen och hakan blir extra spetsig. Som en palsternacka.

Arvid kommer nerrullande med sin gråa traktor och tjarar om hyran mitt när Klas-Åke steker falukorv och letar efter rena kläder till ungarna. Det är fan vad de skitar ner sig!

- Om du ursäktar, Arvid, så har jag mycket å stå i, muttrar han.
- Man ska inte rusa genom livet, svarar Arvid stöddigt och ställer sig bredbent på gårdsplanen som en jävla patron. Ska man få väck Arvid får man beställa bärgning. Se på barna hur dom roar sig med djuren, fortsätter han sitt dryga babbel. Dom lever i nuet.

– Sitt! säger Jacqueline till Frej och han tippas genast ner röven på marken. Duktig vovve! Apport! ropar hon och slänger iväg ett stort ben. Frej kutar iväg och hämtar benet och går runt Jacqueline innan han sätter sig bredvid. Loss! säger hon och tar benet ur hans räligen käft.

– Se där! bullrar Arvid. Vad lillflickan har pli på hunden. Han behöver bara en bra hand så blir han from som en munk.

– Men vad fan är det för mög som hänger från den där skånken! Klas-Åke springer fram till Jacqueline och tar benet som är lika stort som hans underarm. Fy för den lede! utbrister han äcklat. Blodiglar! Var har du hittat det benet?

– Det låg nere vid dammen, pappa. Jacqueline tittar rart på Klas-Åke med de mörka blå ögonen. Hon kommer att bli redigt grann den tösen.

- Iglar gör nytta, predikar Arvid. Dom tar hand om kadaver.
- Snart har vi väl asgamar här åsså, svarar Klas-Åke surt. En

hyena har vi ju redan fått. Klas-Åke hivar den ruttna benskånken med de svarta iglarna ner i gölen, men då rusar asätaren till hund ditåt för att hämta upp fanskapet igen.

– HALT, FRAJ! befaller Jacqueline och Frej tvärnitar så det skrapar under trampdynorna.

Fan! Falukorven! När Klas-Åke kommer in är korvarna vidbrända och han får ställa ut dem till Frej. Men hyenan till hund käkar visst hellre as. Han rör inte falukorvsskivorna.

– PJÄÄÄR! Sätt dig ner på hästryggen! kommenderar Klas-Åke. Pierre står på ponnyn.

– Dom har fin hand med djur, dina glin. Pjär kan ju snart börja på cirkus, grymtar Arvid. Som om Klas-Åkes son skulle bli en jävla fjolla.

– Pjär och Schacklajn! Kom in och tvätta av er nu! ropar han.

– Jo, Klas-Åke. Du får se till att hunden slutar hugga ihjäl mina kattakräk, käbblar Arvid. Och när du har fått sålt den där Nissan med flak, då får du ge mig hyran.

Äntligen masar Arvid sig iväg. Solen tippar ner bakom krönet och i skuggan börjar höstkylan genast nafs i skinnet. Snart måste ungarna ha nya varma kläder så de inte fryser. Klas-Åkes skjortor börjar bli för tunna. Ikväll ska han ta en i flanell. Han ska kamma håret och raka sig och han ska tejpa för hålet i skon. Han ska bre mackor åt ungarna och se så att de är hela och rena. Han ska stå för sig själv på bygdetinget och lyssna på alla dumheter. Men han ska inte säga ett ord. Han vill inte dras in i bygdens tokerier.

Som medborgarvittne

UPPSLUTNINGEN TILL BYGDESTÄMMAN ÄR TOTAL. Aldrig har Björg sett så många samlade, inte ens när Tryggve sammankallade till stormöte. Det finns inte sittplats åt alla i skolaulan, men Toffe och Björg kom i god tid. De har tagit plats längst fram eftersom Toffes hörsel är nedsatt, säkert av allt skjutande, tänker Björg. Diskret håller de varann i handen. Nadja har sällat sig till de andra flickorna som sitter och flamsar vid ena långväggen. Sören och Jalle har frivilligt intagit scenen som mötesledare. Sorlet stiger och sjunker som andetag, som om Åsabygdens invånare smält samman till en enda stor organism. Björg kramar om Toffes hand, han sneglar på henne och ler. Det här är äkta närdemokrati, tänker Björg och hon är säker på att Tryggve skulle uppskatta den förväntansfulla och beslutsamma atmosfären. För att inte tala om Helmut som jämt klagade över den politiska apatin.

– Jaha! avlossar Sören med ett vitt grin. Välkomna allihopa! Jag snackar och Jalle skriver. Om jag skriver blir det bara luffarschack, det minns säkert fröken Inga-Maj. Ett hjärtligt skratt kommer kvillrande bakom Björg. Det är Inga-Maj med huvudet på sned och rosiga kinder. Hon har säkert undervisat åtminstone hälften

av dem som sitter här. Och även om hennes metoder ibland är hårdhänta så märks det att hon ömmar för sina forna elever.

– Och ska Jalle snacka, så behöver vi en pava brännvin här framme! ångar Sören vidare och får ännu ett skratt från församlingen. Björg har nog underskattat hans förmåga. Sören är ett naturbarn i en tjock dräkt av muskulösa impulser. Vad hon hört har han varit väldigt hjälpsam mot Sybil. Och han har gjort allt han kunnat för att gottgöra Nadja efter cykelolyckan tidigt i somras. För att inte tala om hur han ryckte in när Nadja blev överfallen av de otäcka männen vid Lyckans dansbana.

– Jag tänkte vi skulle ta och kvirra litta först, skojar Sören. Den som har nåt å klaga på räcker opp en hand. Jaha, Mårten. Då får du börja.

– Ja, ni har väl redan läst i Bygdenytt vad som hänt med mina dyrbara avelsgrisar, mullrar Stor-Mårten. Vi kan inte tolerera sån vandalism!

– Ja, det har vatt mycket spring i trakten, instämmer Sören och stryker sig över den korta resta snaggen. Inbrott både här och där, fastän gode Ragge sitter i säkert förvar.

– Men hur kan det komma sig att du inte vet vilka det är? frågar Viveca irriterat och kastar sitt tjocka hår bakåt. Jag hade inbrott i kontoret på min skola och de stal min dator. Tjuvarna hade nycklar, för ingenting var uppbrutet eller krossat. Och det är bara jag och specialläraren som har nycklar till skolbyggnaden.

Björg ser att specialläraren blänger mot Viveca.

– Ja ja, svarar Sören. Vi får in många såna rapporter, fröken Viveca. Tyvärr har dagens inbrottstjuvar blivit rediga teknikexperter.

Björg tror nog för sin del att Viveca helt enkelt glömt låsa. Det var ju så det gick till för Björg när hennes hem blev länsat på kapitalvaror.

– På de fyrtio år som vi haft vår residence här har aldrig nån försökt stjäla från oss förrän alldeles nyligen, bryter Chuck in med

sin basröst och Björg undrar om Sören vet exakt vad som stals ur växthusen. Det vet nog inte Toffe och det tänker hon heller inte avslöja. Är det nåt som får hans lugna, lite loja blick att stegra sig så är det narkotika, inklusive cannabis.

Spridda yttranden fällt om fotspår i rabatter, en och annan stulen cykel och några döda katter. Lena för ett oherrans liv om sin gamla siameskatt som blivit brutalt mördad och några gamlingar knorrar om att det stryker folk på deras gårdar om nätterna. Toffe vill inte vara sämre han, utan berättar om sina kräftburar som nån viggat.

Folk ger varandra menande nickar och ett viskande mummel stiger mot taket tills en mycket mörk och mycket långhårig man som Björg aldrig sett förut tar till orda.

– Jag undrar hur länge ni som bott här i evigheter tänker godta Arvid Trulsäckers vanskötsel av sina gårdar, sina djur och sin mark? Mannen bryter på amerikanska och när Björg ser att han står bredvid Vivecas grannfru Moa förstår hon att det är hennes nya och mycket omtalade kärlek.

En kompakt tystnad tar vid. Nykomlingen har trotsat en helig regel som Tryggve etsade in i alla och som ingen nånsin brutit mot: att aldrig gå till personangrepp på ett bygdemöte. Det blir Sören som tar mannen i örat.

– Nu ska vi inte vara sånna! Man pekar inte ut en enskild på våra storting. Så gör vi inte här i Åsabygden förstår du! Och nu ska vi inte sila moskiter och svälja raketer.

– Nä, just det! hojtar Sybil från nån av de bakre bänkraderna. Vad ska vi göra med det förorenade vattnet uppe vid vårt? Ska inte vi som bor i Åsabygden kunna kräva rent vatten? Borde inte kommunen ge bidrag till alla som fått förgiftade brunnar istället för att låta sina socialrättor snoka i våra hem efter ungar utan kontrollstämpel?

Nu böljar ett sus genom församlingen.

– Sybil har helt rätt! säger Chuck och får ivrigt medhåll. Man borde undersöka vad som hänt med vattnet.

– Jahaja! brölar Stor-Mårten och reser sig i sin fulla längd. Björg har alltid tyckt att den karln med sina tättsittande små blå-korn till ögon utstrålar kall beräkning. Då kan jag i så fall meddelat vad som är roten till allt ont här i vår hembygd, dånar Stor-Mårten vidare. Det verkliga giftet är KNARKET! Narkotikan har hittat hit till vår lilla vrå av världen och det är denna farsot från stan som tatt ifrån oss vår lantliga trygghet.

Reaktionen bland de samlade blir omedelbar. En storm har tagit sats och sveper med ett tjut över skolaulan. Därefter uppstår ett kackel som studsar mot taket och mellan väggarna som om de befann sig på en skuta i sjönöd.

– SÅ SÅ SÅ! tar kapten Sören i för full hals och smäller ihop sina väldiga labbar. Ska vi stilla oss nu och tänka efter varför vi är här!

Stormen bedarrar något.

– Vill du fortsätta, Mårten?

Stor-Mårten stövlar fram till scenen där han kliver upp med sin självklara pondus. Som en fyr står han framför folkhavet och blinkar fram budskapet om vart de är på väg.

– Ni har väl alla råkat ut för farddårar på vägarna här, återtar han. Det är knarkarslöddret som kör påverkade! Och vad gör knarkare när dom behöver mer knark? Jo, dom stjal och gör inbrott!

Folk nickar och kastar allvarsamma blickar mellan sig. Toffe sitter rak som en stolpe. En lyktstolpe med ljuset tänt.

– Och vad gör dom när dom är berusade av dessa kemiska substanser? pläderar Stor-Mårten vidare. Jo, dom hittar på hem-ska tosigheter. Som å sprida ut gift, döda katter eller släppa ut grisar. Många av dom är satansdyrkare. Jag kan berätta om en knarkartok från Amerika som jag läst om. Han flyttade ut på landet i

Kalifornien med sitt rövarpack och en natt tog dom in till ett lugnt villaområde med skötsamma medborgare. Dom mördade flera stycken och skar ut ett åttamånader gammalt foster ur magen på en kvinna. Sen målade dom perversa slagord på väggarna. Med blodet från dom döda! Vill vi ha sånt drägg här blann oss?

– NÄÄÄÄÄÄJ! stormar det i lokalen. Toffe klämmer också i för allt vad tygen håller. Björg nöjer sig med ett lågmålt nej. Hur nerknarkad man än är får man väl i allsindar inte för sig att förgifta folks brunnar.

Men Stor-Mårten driver sin kampanj vidare.

– Nej, just det! hetsar han. Och ni vet väl vad knarkare gör för å få mer pengar till droger? Dom säljer knark! Vill vi ha knarklangare här i vår skola?

– NÄÄÄÄÄÄJ!

– Naj, det vill vi banne mig inte! Och om vi inte vill ha myndigheter snokande här i Åsabygden, då måste vi slänga ut avskummet! Och det illa kvickt, för det är dom som väcker myndigheternas misstankar. Och snacket går fortare än tåget. Men nu är det vi som bestämmer vart tåget ska gå.

– Var håller narkotikaböset hus då? frågar Toffe.

– Dom har flyttat in i dom gamla murkna parhusen borta i Ålbäck.

– VA! utstöter Arvid Trulsåker med sin indolenta glosögda piga intill sig. Han reser sig upp och sliter av sin skärmmössa. I Ålbäck! I mina hus!

– Där har dom slatt sig ner ja.

– Men vad Tocken väntar vi på? ropar Arvid över folkhopen och ett allmänt mummel hörs innan stridsropen lösgör sig och fyras av som nödraketer.

– SLÄNG UT OHYRAN!

– DRIV DOM FRÅN GÅRD OCH GRUND!

– SKICKA VÄCK SLÖDDRET!

– UT MED PACKET! skanderar Toffe, och Björg känner hur det börjar glida i henne. Kan det här vara rätt?

Några drar sig mot utgången, men majoriteten har ställt sig upp och stämmer in i slagorden. Gudskelov klappar prästen i händerna och försöker påkalla uppmärksamhet.

– Ska vi kanske besinna oss. Jag tror knappast att alla våra problem blir lösta så enkelt som att driva iväg några arma satar med drogproblem. Borde vi inte försöka få den här saken utagerad på ett civiliserat vis? Om människorna som utan lov bebor Trulsåkers egendom polisanmäls tar det ju ingen tid att få dem avhysta...

– Men hör nu här, Lindeman, avbryter Stor-Mårten och riktar sina vassa små ögon mot prästen medan han faderligt brer ut armarna, precis så som prästen själv brukar göra. Du har ju nyss vatt i blåsväder i tidningen. Och töserna håller på å bli en följetong i offentligheten. Vem av oss här skulle få för saj å ringa tusentipset? För ett bra tips betalar tidningarna en stadig hacka. Och ett hett tips om Flyktingarna är precis vad dom vill ha just nu. Jag kan lova dig, Lindeman, att dom arma satarna i Ålbäck inte bryr sig en nanosekund om dom offrar både dig och Flyktingarna för en sketen tusenlapp.

Prästen skakar på huvudet och blundar. Björg ser hur hans fru lägger armen om honom. Hon tittar på Toffe som nickar sammanbitet och instämmande. Som en lydig elev! tänker Björg med uppblossande förakt. Hans vänstra hand ligger hårt knuten på hans lår. Inom Björg lossnar det och brister; två lager rör sig åt olika håll och hon vet inte vilket hon ska lita på.

Prästen vaggar ut ur lokalen stödd av sin robusta fru. Sybil stannar kvar med trumpen uppsyn och viskar nåt i örat på en gänglig blek kille med veka ansiktsdrag. Han lägger en hand på hennes spensliga axel och varsamheten han gör det med säger mer än ord. Det finns en laddning mellan dem. Den glasögonprydde unge mannen liksom tyr sig, stryker sig mot Sybil. Be-

skyddande samtidigt som han söker skydd. Nu förstår hom vem killen är. Han bodde med Moa tills han byttes ut mot den indianliknande karln. Var är han då? Björg ser sig om. Han står och blänger svart vid utgången med händerna nerkörda i fickorna på de vida vita byxorna. Bredvid sig har han Moa. En svart hårtofs sticker upp ovanför bärselen hon har på magen. Moa har nåt skrämt i blicken och hennes näsvingar rör sig oroligt ovanför den sensuellt fylliga munnen. Hennes blonda hår är hårt tvinnat och samlat i en stram knorr.

– Kan vi få litta tystnad här! Ingen polsk riksdag nu, gott folk! ropar Sören ut från scenen. Framför honom har det samlats en klunga gubbar som käftar, viftar och vevar. Bydrängar! far det upp i Björg.

– Nu har herrarna fått säga sitt! Kan damerna också få ett ord med i laget?

Stämman tillhör Viveca som trippar fram till scenen där hon viftar undan Sörens framsträckta labb. Istället klättrar hon upp med en elegant rörelse. Hennes jeans är nersölade med färg.

– Hur vill kvinnorna i församlingen ha det? Vi har rätt till halva makten! Ingen yttrar sig. Men så ställer sig till slut fröken Inga-Maj upp och snor den virkade sjalen om sig. Hon har i alla fall vana i att tala inför en skolklass.

– Jag tycker det är rent förfärligt att narkotikan har hittat hit, inleder hon. En tät ljudmatta av Jaaan rullas ut. Det blir dom stackars oskyldiga barna som får lida för det om vi inte stämmer i bäcken

Jaaa-mattan rullas ut igen och nu blir det liv bland kvinnorna.

– Vi måste göra rent hus med narkotikan bums! undslipper sig den knotiga Astrid som äger lanthandeln. För förmodligen första gången i sitt liv höjer hon en knuten kampnäve. Det börjar smatt-ra av kvinnoröster som alla värnar om barnen och som inte vill dröja en sekund med nödvändiga åtgärder. Nu ser Björg hur

Chuck ruskar på huvudet under ja-ropen.

Toffe lägger armen om Björg så att hennes glidande skikt tillfälligt hålls ihop. Jag behöver inte ansluta mig helhjärtat till vare sig minoriteten eller majoriteten, tänker hon trotsigt. Men hon kan inte låta bli att vända sig om för att se vilka som avviker från bygdestämmans majoritetsbeslut. Klas-Åke står och hänger i utgången med ett hånflin. Ibland får Björg en känsla av att det är han som sitter inne med hela sanningen och ser rakt igenom folk med sin surt förvärvade klarsyn. I kväll betraktar han roat spektaklet och kan som ingen annan vända ryggen åt det.

Jalle reser sig upp på scenen med högerarmen höjd och sin fjantiga cowboyhatt på svaj.

– Kära bygdebor! utbrister han på sin hala stockholmska. Jag har suttit vid nyhetsdesken på flera stora drakar och tagit tempen på världsläget.

– Milde himmel! mumlar Björg. Toffe lystrar som en setter och verkar ta Jalles nonsens på fullaste allvar.

– En enda gång i hela mitt yrkesverksamma liv har jag ansett det vara mödan värt att gå ut och demonstrera och visa öppet vad jag tycker. Kan ni gissa när det var? Självbelåtet stryker Jalle sin borstiga grå mustasch. Folk står som levande frågetecken.

– Det var faktiskt nittonhundrasjuttiotre. Då gick jag med i Vietnamrörelsen. Den gången handlade det om ett litet oskyldigt folk som invaderades av USA-vandaler. Nu händer samma sak, fast där jag bor. Därför går jag för andra gången i mitt liv med i folkets gemensamma protest! KNARKSVINEN SKA UT!

– JAAAAA! vrålar folkskocken inklusive Toffe. Viveca har stillsamt och omärkligt avlägsnat sig från scenen. Hennes feministiska upprop fick inget gensvar.

– SÅ VAD VÄNTAR VI PÅ! hetsar Sören och klappar i händerna. Handling ger förvandling!

– Alla frivilliga kan samlas borta på min gårdsplan efter kaffet,

förklarar Stor-Mårten med sin höknäsa. Och jag väntar mig stor uppslutning, gubbar!

Björg stönar när hon ser den olidligt slirige Jalle som i mån sorts självsuggestion lyckats ta sig flera decennier bakåt till ett folkutrotningskrig som krävde en stark och envis proteströrelse för att få USA att dra tillbaka sina trupper. Här handlar det, precis som prästen sa, om några utslagna krakar med narkotikaproblem som...

– Nu finns det kaffe med dopp som Astrid och Britta bjuder på! dirigerar Sören den bråkande skocken. Fast det går bra å lägga en slant i burkarna som står på borden, lägger han till.

– Vi går hem, va? säger Björg till Toffe, fast hon redan vet.

– Men jag kan ju inte svika medborgargardet, Björg lilla, ler han och kramar om henne. Men hon är fortfarande stel som ett isblock efter Jalles jönsiga tal. Det har hänt nåt med hennes känslor för Toffe under det här stormötet.

– Nå, då tar vi väl en kopp kaffe, bjuder hon till.

På skolgården går det lättare att andas. Höstdimmorna smyger sig fram och stannar på behörigt avstånd, som en luddig viskning.

En bit bort står Sybil och hennes nye kavaljer med prästen och hans fru.

– Mormor! ropar Jorunn glatt och springer över till Toffe och Björg som famlar efter en lämplig samtalsnivå. Kom och var med oss, mormor! Toffe krokas sin arm under hennes och stolpar beslutsamt fram mot den angränsande skaran. Han lyfter på hatten och hälsar, han är ändå en stilig och belevad man. Alla tre barnbarnen får varsin kram och Björg hälsar på Sybils manlige vän. Han verkar artig och väluppfostrad. Björg försöker möta Sybils blick för att utröna om det finns nån fientlighet kvar hos henne, men Sybil verkar ha huvudet fullt av annat. Snart kommer alla flyktingflickorna till deras grupp och därefter får de sällskap av Chuck.

– Vad var det här för ett fascistmöte? stöter Chuck ur sig.
– Populistiskt var det i alla fall, säger Joel och skrattar lite nervöst.

Sybil skakar irriterat på huvudet.

– Fast somliga vet förbaskat väl vad det handlar om, säger hon. Stor-Mårten till exempel. Hans brandtal sprutade ur honom så fort jag tog upp det här med föreningarna. Stor-Mårten är en riktig miljömardör och han dribblar alltid bort korten när miljöfrågorna tas upp.

– Jo, visserligen är miljön ett viktigt avsnitt i vår framtida välfärd, lägger sig Toffe i och Björg blir genast orolig att det ska uppstå en allvarlig dispyt. Men, fortsätter han, det finns nog en poäng i att samla folk kring en fråga som väcker så starka känslor som narkotika gör. Det har varit mycket bus här på sista tiden.

– Det har det ju i och för sig, inflikar prästen. Men miljöproblemen försvinner inte för att vi driver bort ett litet rövarpack som slagit sig ner i Arvids ruckel uppe i Ålbäck. Jag har mina misstankar om att det där är ett försök att dölja nåt som är betydligt värre. Stor-Mårten har lyckats kanalisera missnöjet och osämjan här till en fiende som är lätt att hata och lika lätt att förgöra. Och jag tvår mina händer.

– Förvisso, säger Toffe. Men om vi får bukt med knarkarna först, så kan vi gå på de större och mer övergripande problemen senare.

– Jaså, där är ni! ropar Viveca och närmar sig med sin stora damcykel. Moa vill prata med dig, Joel. Jag cyklar hem nu. Den här kvällen kunde man ju ha ägnat åt nåt vettigare. Nu ska männen ut och leka krig. Vad trött jag blir! Sätt dig där bak, Tudor!

– Kan inte jag få stanna här med farmor? ber Tudor.

– Jo, om du får för farmor, svarar Viveca.

Och Björg – ja, vad ska hon säga? Hon hade faktiskt föredragit att vara ensam ikväll.

– Javisst får du det, säger hon lamt.

Gummistöveltrampet kommer närmare och minst ett tjugokarlar tågar mot Stor-Mårtens gårdskomplex. Björg tittar frågande på Toffe och han lägger händerna på hennes axlar och trycker till.

– Våra vänner här, säger han och sveper med handen mot deras lilla krets, har gett mig en viktig tankeställare. Jag lät mig faktiskt ryckas med i masshysterin inne i aulan, men nu har jag tagit mitt förnuft till fånga. Jag följer med mannarna bort till Ålbäck. Som medborgarvittne, bör tilläggas.

Han ler så hela ansiktet går av på mitten och Björg är hel igen.

Skriva testamente

ÅLBÄCK JA, STACKARS ÅLBÄCK. Uråldrigt landområde som jag är, skakas mina sinnen till liv när en plats på min karta pekas ut och blir föremål för intensiv uppmärksamhet. Ålbäck ligger i den nordöstra utkanten av mitt verksamhetsfält, på andra sidan Jönsköpsskogen, och det var längesen människorna visade denna lilla undanskymda vrå nån omsorg. Jag minns den lilla radbyn som den var före den stora skiftesreformen. Husen låg längs byvägen med spetsiga tak och i mitten fanns allmanningen som nu är igenvuxen med sly. Arvid Trulsåker äger marken och de två fallfärdiga korsvirkeshusen som är den enda kvarvarande bebyggelsen. Resten är ruiner.

Jag har märkt en del rörelse häruppe på sistone. Luggslitna trashankar har skramlat med gårdspumpen och i det ena huset har det rykt ur skorstenen. En bucklig skåpbil och en illa medfaren husvagn har stått parkerade en bit ut på allmanningen i skydd av en grupp rönнар. Vid en av stammarna är en lurvig hund fastkedjad.

Jag låter mitt allseende tränga innanför väggarna. Tre män halvligger på madrasser, en fjärde vankar rastlöst av och an. På en tombäck ligger några sprutor och omkullvälta flaskor. I rummet intill pågår ett samlag i det flammande skenet från en marschall.

Jag förflyttar min syn utåt. Nu ser jag en korthårig karl med ringar i öronen som blänker till i ljuset när husvagnsdörren öppnas. Hunden reser sig men sjunker ihop igen när den inser att den inte får följa med. Mannen stegar fram mot längan, river upp dörren och frågar om nån har ”deg”. Han stoppar på sig några hopknycklade sedlar, sätter sig i den rostiga skåpbilen och skramlar iväg.

Jaha, vi hamnar i Dörröd, ser jag. Den vitgrå dimman sköljer in från mossen. På Börjes gårdsplan står två stora välutrustade motorcyklar.

Mannen från husvagnen går med ryckiga rörelser uppför Börjes trappa och knackar på.

– Far åt helvetet! ryter Börje inifrån köket.

Mannen fortsätter bulta.

– Vem fan är det! brölar Börje.

– Det är bara Tobbe.

– Stick!

– Var lite sjsyst nu då! Låt mig tjacka ett gram för fan!

– Släpp in rötägget, hörs en röst på andra sidan dörren.

Jag tar mig genast innanför. Vid Börjes köksbord sitter två män i trettioårsåldern med mörka glasögon och rakade hjässor. En av dem har ett långt pipskäg. Deras skinnvästar är dekorerade med stora emblem. De vänder sig mot figuren i dörröppningen.

– Jag behöver bara till en rökare. Eller två...

Den ene muskelknutten mumlar nåt i örat på den andre.

– Jaså är det du Tobbe! utbrister den med pipskägget och grinar fyrkantigt. Vad gör du här?

– Semester, svarar den tilltalade med en spastisk ryckning.

– Och var har du lillpolarn då? Släpptes inte han också?

– Nä, han sitter ett tag till.

– För han höll käft. Men du din jävla golbö, dig har vi letat efter bra länge. Och här kommer du som ett brev på posten.

– Lyssna nu för fan, jag har inte... Trashanken backar ut men hinner inte längre än till trappavsatsen förrän han får en kal dansk skalle och trillar baklänges nerför stentrappen. Börjes gäster griper tag om honom, reser honom och medan den ene håller i levererar den andre en serie knytnävfullträffar tills offrets ansikte är en blodig massa. De låter honom falla ner på marken i en benig hög, han är så mager att han sticks, men misshandeln fortsätter nu i form av hårda sparkar. Långt efter att kroppen slutat visa tecken på liv får den ta emot stryk vars like jag inte sett sen Måns Rackares dagar.

Börje står kvar på sin tröskel och väntar tills misshandeln är över.

– Nu får ni banne mig städa efter er, säger han vresigt. Han kan inte ligga här och skräpa framför min trapp.

Börjes affärsbekanta knökar in det livlösa människovraket i framsätet på den skabbiga skåpbilen han kom med.

– Ska vi göra opp affärerna nu då, säger Börje otåligt.

Tillbaka vid köksbordet sker ett byte. En stor kartong innehållande påsar med vitt pulver och en liten koffert med sedelbuntar skiftar ägare.

– Dragan tycker att vi kan inleda ett längre samarbete, säger en av männen till Börje innan han vrålar igång den kraftfulla motorcykeln. Tjacket du gör är ju en succé. Vi hörs!

Börje står kvar på gården orörlig som en staty. Så där ser han ofta ut. Som en livlös formation, en utväxt på själva landskapet. Många djur har den förmågan. De stannar upp, står blickstillta och smälter samman med terrängen.

Men så ger han den rostiga skåpbilen en spark och en svordom innan han går in och stoppar de nya sedelbuntarna i det späckade kassaskåpet. För att få plats med dem måste han plocka ut sin skamfilade gråspräckliga nallebjörn som framkallar betydligt var-

sammare handlag än sedlarna. Han tittar på den en stund, håller den uppochner och vänder den rätt varpå ett Ööööh! hörs ur nal-lens buk. Börje härmar ljudet och upprepar manövern. Skrattar sen skrapigt och lägger leksaksbjörnen i sin säng.

– Var inte lessen, Brummelman. Nu är kistan full med gull. Nu ska vi snart vila. Snart har jag gjort mitt.

Börje går med beslutsamma steg genom huset och lassar i förbifarten in ved i de två kaminerna.

Från ena uthuset släpar han ut en stor trälår och sätter sen igång att montera ner sin kemianläggning som han slänger ner i packlådan. Hembränningsapparaten får vara kvar. Få skulle förlåta Börje om han upphörde med sin sprittillverkning, och det är också i den hans yrkesstolthet ligger.

Han backar fram sin flakbil och lassar upp den fyllda låren. Så gasar han iväg söderut. Han saktar in vid nerfarten till Klas-Åke och spejar neråt dalen. Där är tyst och mörkt. Börje gör en skarp sväng åt vänster och stänger av motorn så att han ljudlöst kan rulla ner till Klas-Åkes leriga gård. Hunden Frej kommer rusande mot honom men viftar på svansen.

– Duktig vovve, knarrar Börje och klappar honom. Han lyfter ner den stora trälåren och vräker ut det sönderplockade och delvis krossade kemilaboratoriet i Klas-Åkes lilla damm som jag fortfarande har stora problem med att skärma av från min cirkulation. Dammen är mycket infekterad nu. Med hjälp av en tjock gren – nej förresten, ett ben är det visst – tvingar Börje ner några kärl och en slang som envisas med att flyta.

– Men fy för bövlen! hojtar han till och kastar ut benet i mitten av dammen. Hunden plumsar i efter det. Där skulle inte jag badat om jag var du, muttrar Börje. Den dammen är sjuk. Så torkar han av sig på de gröna militärbyxorna och hoppar in i bilen. Full fart mot Dörröd nu. Oj, vad han flänger ikväll medan alla andra är på stortinget.

När Börje är framme i Dörröd avtågar ett helt manskap från Stor-Mårtens gård med riktning mot Ålbäck. Några är bilburna, andra går till fots och processionen drar långsamt fram. Ficklampor lyser upp höstmörkret längs vägen. Floden rinner mot dem från sitt ursprung i Dödermossen, ner i Dalen där Klas-Åke just kliver ur sin bil och släpper ut de två småttingarna.

Tramp, tramp, hörs det från vägen ovanför och lille Pierre börjar peka och hoppa medan Frej med ett gurglande lägger öronen bakåt och ställer sig i försvarspose.

– Såja Fraj, lugnar Jacqueline med späd stämma. Var inte rädd, dom kommer inte hit.

– Nä, inte den här gången, mumlar Klas-Åke. Men man vet aldrig var gnistorna landar när dårarna slår ihopa sina träskallar.

Det brinner bra i kaminerna när Börje går in i sitt hus. Han tömmer de stora fickorna på korkar, gummislangar, packningar och annat brännbart från sin utrustning och slänger det i köksspisen.

Ut igen. Han öppnar dörren till den skorviga bilen och ruskar lätt i den lemlästade mannen som sitter i passagerarsätet med nacken böjd bakåt och munnen öppen. Mannen gnyr svagt.

– Sicken förbannad slarvsylta dom gjort av dig, muttrar Börje och dunsar ner på förarsätet. Först startar inte bilen. SAAATAN! skriker han och den sönderslagne stackaren gnyr igen. Börje hittar choken och motorn brummar igång. Den här gången tar han norrut tills vägen delar sig och han viker in på den smala grenen åt höger, kör genom ett av mina skogspartier och kommer ut på Ålbäcks lilla byväg.

– Ja, det är väl här du brukar hålla till, gruffar Börje otåligt och bromsar hårt utanför ett av rucklen så den ledbrutne passageraren slår huvudet i instrumentbrädan. Då rycks dörren till huset upp och en jeansklädd karl med långt slitet hår och rullande ögon kommer utsteppande. Han studsar och hoppar som om han hade

stålfjädrar under fotsulorna.

– Tobbe! Var fan har du varit så jävla länge. Vi håller på och smäller av här för fan...

Börje tar sig ur bilen som en vessla och sätter av mot skogspartiet.

– Men vad fan är det här! rosslar den spattige karln och öppnar den andra bildörren. Hans massakrerade kamrat rasar ut som en säck potatis. Ändå ruskar mannen honom hårt.

– Var har du tjacket? Tobbe, kom igen för fan... Han ropar inåt huset: TOBBE HAR BLIVIT KÖTTAD AV KRANEN! Därefter rivstartar den striphårige och fladdrar som ett långbent flygfå efter Börje. Han drar fram nåt ur den flaxande jackan, ett knivblad fälls ut och han pinnar vidare.

Men Börje har hunnit fram till skogsdungen och står orörlig som en knotig trädstam. Den magre mannen kutar förbi, flåsande som ett ånglok, han har inte knutit kosknörena till sina kängor och snavar ett par gånger innan han faller raklång.

– Men vad i helvete nu! flämtar han hest och reser sig. Stapplar baklänges några steg innan han vänder och börjar rusa åt andra hållet. När han når husrucket ylar han i dörren: REDNECKS! EN HEL JÄVLA SKOCK REDNECKS ÄR PÅ VÄG HIT!

– Lagg av med dina nojor, Benge! knorrar det från en av madrasserna. Du har bara hallisar.

– Tyst! Lyssna!

På avstånd hörs ett annalkande muller av mansröster.

Människospillrorna under detta halvt inrasade tak sitter paralyserade och väntar medan pöbelhopen rycker närmare.

För mig som landstycke är företeelsen i sig inget nytt. På min jord hade sextonhundralets snapphanar ett starkt fäste. När snapphanerörelsen börjat urarta och den dragit till sig alltför många simpla rövare, började invånarna få nog av att bli bestulna och

plundrade av dessa ”frihetskämpar”. En av Stor-Mårtens förfäder, Jens Mårtensson, gillrade en fälla efter att hans hustru bjudit ett snapphaneband på middag med ymnig alkoholförtäring. Hon avlyssnade deras alltmer lössläppta prat och fick reda på var nästa snapphanemöte skulle äga rum. När tiden var inne hade bönderna bildat bakhåll runt hela Lillekille äng och striden blev mycket våldsamt. I detta blodbad, som ägde rum utanför Tossalösa, undanröjdes Åsabygdens sista snapphanar. Längre talades det om att vattnet sen dess vid varje skymning skiftade i rött.

Kanske svallar det till i Börjes rackarblod när han stilla som en gravsten blickar ut från skogen och ser tåget av handlingskraftiga män dra förbi. De eggas varann med stridsrop om att ”göra rent hus” och ”rensa bort skiten”.

Medborgartruppen stannar utanför den bebodda längan. Sören bultar på dörren.

– DET ÄR POLISEN! GE ER AV HÄRIFRÅN! NI FÅR FEM MINUTER PÅ ER! gassar han.

– STICK TILLBAKS TILL STAN! hörs det från skocken. DRA ÅT HELVETE, KNARKARDRÄGG!

Ett sprucket kvinnotjut stiger ur bullret inifrån längan.

– Knarkarluder, fräser en av Stor-Mårtens lantarbetare med överläppen krökt av förakt.

Christoffer Phiper står i bakgrunden som en osäker svajmast tills han får syn på den blodiga kroppen utanför skåpbilen och går dit. Han sätter sig på huk.

– Vi behöver ha hit en ambulans! varskor han den upphetsade folkmassan som riktar sina ficklampsljus mot den söndervittrade korsvirkesfasaden. Men ingen lyssnar på honom, för nu har Stor-Mårten och Arvid Trulsåker och ytterligare ett par karlar börjat krossa de fönsterrutor som inte redan är trasiga. Inifrån hörs skrik och jag silar mig igenom en springa. De förskrämda varselerna i huset sitter och trycker i ett hörn, tätt ihop. Med darriga

händer håller den ranglige långhåriga mannen knivbladet framför kroppen som om det vore ett krucifix han ville blända djävulen med.

Under tiden har den gamle greven lyft upp den halvt ihjälslagne vrakspillran och bär honom en bit bort längs byvägen. Vid skogspartiet orkar han inte mer, utan lägger honom i framstupasidoläge ett par meter från vägrenen och sveper sin oljerock över. När han rätat på ryggen rycker han till. Det börjar röra sig inne bland stammarna.

Det är första gången Börje Buse och greve Phiper möts.

– Hör... Greven harklar sig. Hör du till...

– Jag bor borta i Dörröd, svarar Börje. Jag var bara ute och gick en kvällspromenad.

– Jaså, på det viset, svarar greven. Ja, jag är Christoffer Phiper från Oveshov...

– Vad i helsikotta händer här?

– Stortinget beslutade att de ville ha bort narkomanerna från bygden, pustar greven fram med tung andhämtning. Men den här mannen är grovt misshandlad och behöver akut hjälp. Och min bil är inklämd bland de andra fordonen på ängen, så jag kan inte själv köra honom till...

Ett ljussken flamar upp bortom trädkroppsarna. Eldsvåda har utbrutit i Ålbäck och den tar sig nästan explosionsartat. Nu hörs rusande fötter komma närmare. Det är trashankarna som flyr. Greven och busen åser den livrädda lilla skaran som springer så fort de magra benen bär. Ålbäcks kvarvarande bebyggelse står i brand och knastret från halmtaken sprakar som en felinställd radiofrekvens. Den bundna hunden ylar hjärtskärande.

– Här, ta min telefon och ring larmcentralen, säger Börje och räcker greven sin mobil. Men blanda inte in mig i det här spektaklet, varnar han.

– Jag vet inte ens vad ni heter, svarar herr Phiper förnärligt

och trycker in några av telefonens knappar. När han angett platsen så precist han kan, återlämnar han den lilla manicken.

– Börje, säger Börje och slänger fram en hårig näve.

– Börje? upprepar greven överraskat. Börje Buse?

– Börje Rosberg, svarar Börje irriterat.

– Men det är väl du som tillagar den alldeles utomordentligt välsmakande tranbärsglöggen?

– Jodå, jag antar det.

– En högst angenäm smakupplevelse, måste jag säga. Jag får en flaska varje jul av Astrid i lanthandeln.

– Ja ja. Hon brukar handla av mig då och då.

– Om Börje vill vänta så kan han få skjuts av mig så fort manskapet dragit sig tillbaka...

Nu ljuder muntra röster från horden som är på väg från eldsvådan. Även om elden etsar lite i mitt skinn, känner jag att marken ännu är betryggande fuktig av det långvariga regnet från i somras.

– Tänker dom bara gå ifrån branden? undrar greven uppbragt när truppen passerat.

– Sören kommer nog å ta hand om det där.

– Konstapel Sören ja. Han är om sig och kring sig.

– Sören håller på å växa ihjäl sig, fnyser Börje. Han är som en av Stor-Mårtens jordgubbsskördar. Dom ser granna ut men smakar inget. För hårt och snabbt uppdrivna. Sören har för mycket luft mellan tinningarna.

– Jaså, jaha. Jag har inte mycket samröre med polisen, så jag vet inte. Greven böjer sig över byltet vid deras fötter som nu börjat kvida och jämra sig.

– Han kan ha aids, säger Börje torrt. Greven drar bort sina långa fingrar som om han bränt sig.

– Hoppsan ja, det har jag inte tänkt på!

Börje halar upp en plunta och räcker greven som tar en liten klunk.

– Ja, putell då! ler han och ger tillbaks pluntan åt Börje med en grimas. Starkt! frustar han. Men välgörande efter all denna dramatik.

De tar ett par klunkar till.

– Vad var det jag sa? rosslar Börje. Hör du Sörens snutbjällra? Nu kommer han tillbaks. Som lagens väktare.

Snart hörs sirener från Ashögshället och ambulans och brandkår dyker upp. Börje drar sig tillbaka mot skogen och uppvisar sin konst i förstening när greve Christoffer hämtat ambulansmännen.

– Jag fann honom liggande utanför ett av husen som fattat eld, förklarar greven stramt. Hoppas han klarar sig, tillägger han och ser att han har fått blod på rocken. Förlåt mig, frågar han en av ambulansmännen som bär bären. Hur smittsamt är hiv? Jag fick blod på mig när jag...

– Det smittar om du delar sprutor med hivsmittade narkomaner, svarar den skyddsklädde mannen kärvt. Eller om du har analsex med en smittbärare.

– Men fy då, grymtar Christoffer Phiper och rullar ihop sin blodiga rock.

När Börje och greven styr mot Dörröd blir de omkörda av Sörens bil. Vart är han på väg tro? Jaha, han svänger in till Knölleröd.

Sybil ser tvär ut när hon öppnar för Sören. I köket sitter Joel med en blåtira och dricker te ur en av grismuggarna. Tatjana och Fatima stirrar på Sören som skrapar med fötterna på dörrmattan.

– Nu har du väl i alla fall skitit där du äter, Sören, säger Sybil.

– Är ni gramse på mig? frågar han snopet.

– Ja, vad tror du! hackar Sybil. Hur kan du gå med på såna där fascistidéer? Blir marken här mindre förgiftad för att ni ger er på

några sketna pundare? Och eldsvådan syntes ända hit! Det är ju mordbrand. Såg ni till att ingen var kvar när ni satte fyr på husen?

– Jadå. Men nu ska vi inte vara sånna, töser! Jag måste ge litta åt var och en här, förstår ni. Vänta och se.

– Vänta och se? käftar Sybil. Det blir kattpiss av allting. Du har inte kunnat stoppa myndigheterna från att snoka hemma hos medlemmarna i Föda i fred. Och nu börjar dom säkert snart lägga näsan i blöt om Flyktingarna. Dina kolleger har ju varit på dig flera gånger. Hela det här bygdetinget var bara ett slag i luften. Som ledde till stor brandkårsutryckning.

– Vi får ta en sak i taget, dämpar Sören och sätter sig. Vem har gett dig en sån blåklocka? frågar han Joel.

– Moas nye kille, svarar Joel uppgivet.

– Jaså Harald Hårfagre? Varför det?

– Moa tyckte det var dålig stil av mig att sno Sybil från henne. Sybil var ju Moas väninna, så Moa tror att jag bara vill jävlas. Och då började hennes nye snubbe veva.

– Sno Sybil? Sören tittar på Sybil med ett skälmskt ögonkast. Sybil ler mot Sören och sen mot Joel.

Jag som sett romansen mellan Joel och Sybil slå ut kan bara ge dem min välsignelse. Sällan har jag bevittnat ett kärleksförhållande som varit så övertygat om sitt existensberättigande. Stå på er, Joel och Sybil! Ni hör ihop.

Timmen är sen när Sören tar Börje i hand ute på den rått kyliga gårdsplanen i Dörröd. Förhandlingarna är avslutade.

– Då drar vi ett streck över det här och börjar på ny kula, säger Sören storsint. Det gamla är glömt. Stor-Mårten hälsar.

Börje sätter sig vid sin sekretär i sovrummet och tänder en liten lampa. Han tar fram block och penna och släpper fram en dov fis och en vällustig suck.

– Jaha, Brummelman, säger han. Då har man fått skjuts i gre-

vens BMW åsså. Fast jag tycker han borde kört en Rolls Royce. Nu ska jag bara skriva mitt testamente så det blir gjort innan jag stoppar undan kosingen. Och så ska jag ratta ner mitt bästa recept till Ragge.

I en av Kyllingarums enplansvillor ligger Sören på rygg i sängen med händerna under huvudet. Han kan inte sova. Måhända fruktar han följderna av det han gjort ikväll. Inte för att jag förstår mig på den moderna tidens samhällsskick, men jag har åtminstone lärt mig så mycket som att politisk spontanitet inte godkänns av överheten. Lagen och de politiska besluten ska följas av alla, oavsett befattning. Sören har redovisningsplikt inför sina överordnade och kanske ligger han nu och funderar över sin dubbla bokföring. Att ha damer utanför äktenskapet kan vara nog så komplicerat för en polis. Men att hantera ett annat samhällssystem vid sidan av det ordinarie, det är ännu värre och har förmodligen börjat göra Sörens nätter sömnlösa.

Älvdansen har ryckt ända in på Sörens välansade tomt och står nu nyfiket på tå utanför hans sovrumsfönster. En kråkas avlägsna kraxande får honom att rycka till. Han är mycket spänd. Och som alla grubblande tvåfotingar med sömnproblem är han mycket ensam.

Jag sveper in mig i dimmans grå mantel och låter min närvaro segla bort till Stor-Mårten. Han sover gott och visar inga tecken på samvetsförebråelser. Jalle i Tattarp däremot försöker inte ens sova. Det blåaktiga ljuset från en bildskärm markerar varje skäggestrå och rynka. Hans fingrar hamrar på tangentbordet så hårt att hans fru Lena tassar in i nattsärken och undrar om han är klar med artikeln snart. Jalle smusslar undan brännvinsflaskan och lovar att strax komma och lägga sig.

Jag retirerar. Septemberdimmorna fjärrar av mig från den mänskliga verkligheten. I sömnen skall man icke vändas.

Begravda hundar

E GENTLIGEN ÄR DET EN HELT VANLIG LÖRDAG. Klas-Åke har fått in ännu en skitbil som han ska försöka kränga, ungarna leker nere vid ån och Frej lufsar runt och gör sig till. Allt är som det brukar, förutom att Börje Rosberg gick och mulade bara nån vecka efter bygdestämman. Eller gick. Han bara somnade en kväll och vaknade aldrig mer. Förjävligt. Klas-Åke får tårar i ögonen när han tänker på det. Det var Börje som lärde honom hur man lappar ihop sönderrostade karosser. Och hur man säljer skräp. Nu är det ingen kvar av Klas-Åkes sort. Börje och han har alltid hållit sig på sin kant. De har klarat sig själva.

Det är lika bra att klyva ved nu på morgonen, avgör Klas-Åke. Börjes begravning är ju redan klockan elva.

Brännet är inte torrt. Det ligger mest och pyser i kaminerna och nu när oktoberkylan satt in behöver man elda dygnet runt. Snikne Stor-Mårten har sålt allt sitt timmer till sågen i Ashög och det enda Klas-Åke fick var de här sura ekskalkarna. Ek ska torka i tre år. Han sa att Klas-Åke kunde få lite gran också, men det tackade han nej till. Stor-Mårtens granar har årsringar som är breda som cykeldäck och veden brinner upp som papper och värmer inte ett dugg.

Klas-Åke svingar klyvyxan högt i vädret för att få itu den hårda

ekklampen. Solen ligger lågt nu. Det luktar av fuktig rök från skorstenarna och lövbränningen. Men än har inte höststormarna kommit. Innan dess måste han täta väggen i ungarnas rum där brädfodret spruckit.

Klas-Åke sänker yxan och spanar bort mellan de fallfärdiga ekonomibyggnaderna. Pierre rider på ponnyn över ängen och ökar farten. Frej ligger blickstill en bit bort.

– Ligg kvar! kommenderar Jacqueline, och så hoppar ponnyn över hunden. Jacqueline berömmar Frej och Pierre klappar på len. Han rider riktigt säkert. Om Klas-Åke lyckas sälja Passaten idag ska han köpa en sadel åt pågen. Och en störtkruka.

Motorljud på väg ner. Det är nog han som ringde på annonsen. Nej, nu hör Klas-Åke att det är en Skoda. Och nu ser han att den är skitbrun. Jalle.

– Här kommer senaste Bygdenytt! hojtar han och viftar med blaskan.

– Vad är det för ljud du skrapat ihopa den här gången då? frågar Klas-Åke.

– Nyheter är väl inget ljud, ljuger Jalle. Här står allt folk behöver veta om sin närmiljö.

– Jahatack. Men det som står i Bygdenytt känner vi redan till. Plus en massa annat som inte står där. Det man snackar om.

– Jag har skrivit en lång nekrolog över Börje Rosberg. Visste du att han tagit två betyg i kemi?

– Jag vet vad han använde sina kemikunskaper till. Och det var därför det gick som det gick.

– Nu snackar du väl ändå i nattmössan, Klas-Åke! Börje somnade in, stilla och fridfullt.

– Jahaja, svarar Klas-Åke och ler mot den fege alkisen. Ja, du var väl där när det hände.

– Nej, men jag har tillförlitliga källor.

Klas-Åke ledsnar på skitsnacket.

– Vill du ha en tillförlitlig källa, herr Dyngmockare, så kan du dyka ner i gölen därborta! dräper han. Då blir Jalle nervös och hans ryggrad mjuknar så han måste rusa motorn och köra iväg.

Klas-Åke går in och gör i ordning två aspirin. Han sätter sig i kökssoffan och glor igenom Bygdenytt. Börje är på förstasidan. Bilden föreställer Börje själv sittande på en stubbe med hakan i handen och i halvprofil som en grubblande grottmänniska. BYGDEN SÖRJR SIN BÖRJE står det. Det borde ha stått att de sörjer sitt brännvin. GRYNET I LEMHULT FÖDDE ETT VÄLSKAPT FLICKEBARN. Ja, det visste man ju redan. Klas-Åke bläddrar vidare. KRAFTTAGEN MOT NARKOTIKAN GAV RESULTAT. Dynga! Klas-Åke knöcklar ihop byfånebladet och slänger det i kökskaminen. Ungarna ropar på honom att han ska komma.

– Titta på Fraj, pappa! tjuter Jacqueline. Han kasar med rumpan!

Men vad i hela Helsingör håller hundfan på med! Han släpar ändalykten i marken så det blir spår efter honom. Och nu snor han runt och jagar nåt svart långt som dinglar från hans röv. Är det en orm? Eller har han varit nere i Stänkarp och slukat en åla-jävel från hommen?

– Ska du ha pisk! hotar Klas-Åke, men Frej bara yr omkring och skrapar underredet mot marken med det svarta bihanget slängande. Han är inte klok den hunden. Ojdå, nu kommer visst en kille på cykel. Sluta nu då, Fraj! väser Klas-Åke. Du skämmer ju ut oss!

– Det är synd om Fraj, pappa! piper Jacqueline. Hjälp han!

Klas-Åke tar ett stort steg fram och sätter ner sin känga på det långa stycket som fastnat i hundens asahål och så åker alltihopa ut. Det är en säkert halvmeterlång tunn gummislang. Frej ryker iväg upp på backen och springer i cirklar och studsar som en kalv på grönbete.

– Nu blev han glad, kvittrar lilla Jacqueline.

Killen på cykeln köper Passaten för fem loppor, lastar in hju-lingen där bak och brölar iväg. Ljuddämparen är kass, men han behöver bara bilen en månad när han ska pendla mellan Ystad och Simrishamn. Det är nog precis så länge bromsarna håller.

Köparen lämnade kvar en tidning på ett av Arvids gamla kyl-skåp vid lagårdsväggen. Där kan man ju få lite ljus man inte har hört förut, tänker Klas-Åke och slår upp blaskan. Om ministrar och popdårar. Jaha minsann. En bild på Sybil. BARNMORSKOR RASAR MOT AMATÖRFÖRLOSSNINGAR Och under: ”Barfotabarnmorskor riskerar livet på barnen”. Det var väl ett sjuhelsikes turbo det har blivit om Åsabygden på sista tiden. Malmösnu-ten var runt och förhörde folk om de där två juggarna som var här i somras, men de fick nog ingen att öppna käften. Klas-Åke sa i alla fall inte flaska. De håller fortfarande på och utreder, säger Sören. Nån goltupp sladdrade om att juggesvinen hade haft affä-rer med en man härifrån trakten. Ja, det var väl antingen med Helmut som är död, eller med Börje som också är död. Det var sä-kert juggar som fixade kemikalier till Börjes tjackfabrik också. Men Klas-Åke fattar inte varför snuten anstränger sig så för att klara ut om juggarna blivit mördade. Den där öststatsmaffian knäpper ju varann som om de bodde i ett jävla arkadspel. Skulle inte förvåna honom om det var de som kvävde Börje medan han sov. Sånt kan man ordna till så det inte märks.

Nä, nu får Klas-Åke plocka fram mörka kläder för begravning-en.

Klas-Åke går av princip aldrig in i en kyrka, men nu måste han göra det för Rånar-Ragges skull. Ragge har fått tillstånd att gå på sin fars begravning med två plitar. Klas-Åke och barnen tar plats längst bak.

Hycklarna fyller kyrkan som svarta gamar. Alla älskar en död buse. Och alla vill se hur långt Ragges skägg blivit. Ragge odlar alltid

skägg på kåken. När det växt ner till bröstet har han suttit av tiden.

Kyrkorgeln börjar spela nån dödshymn och där kommer Ragg med sin påg i ena handen och armen om lilla hjulbenta Grynet med den nyfödda bebin. Raggas skägg når redan nyckelbenet.

Är det inte greven som står där framme? Jo, det är det. Han är väl den ende som aldrig köpt sprit av Börje. Han dricker säkert bara årgångswhisky och dyra viner. Där står han och nickar mot tanterna och farbröderna som fjäskigt nickar tillbaka. Det är många här som kommer från statarsläkter. Alla jobbade på Oveshovs alunbruk. Och från grevens släkträd kan man fortfarande höra piskorna vina. Gode herr Phiper ska inte tro att allt är glömt bara för att bruket är nedlagt. Klas-Åkes farfarsfar var statare och fick slita på alunbruket för en liten tunna sill, en säck potäter, rabbor och lite spannmål som skulle räcka i en hel månad. De svalt och frös och fes. Av raborna. Och nu är Klas-Åkes farsa tillbaka på godset som skogsskötare. Han har ingen stolthet den. Greven han kan stå och smila med sin pruttfina Björg och känna sig folklig, men hans förfäder var tyranner och det vet alla här.

Kyrkor är tråkiga och med en begravning på köpet blir de ännu tråkigare. Klas-Åke gäspar. Det blev för lite kaffe nu på förmiddan.

Jaha, här klämmer sig Anita fram och pressar ner sin stora bak bredvid Klas-Åke. Hon har sin fräkniga dotter med sig.

Så ska det sjungas också. Anita tar i med gäll stämman, tur att Börje slipper höra det här, han hatade skärande kvinnoröster.

Prästen börjar babbla om att Börje älskade naturen och särskilt det karga mosslandskap han valde att bosätta sig i och som han kände till bättre än nån annan, men sen spexar prästen till det lite om Börjes glädjebbringande droppar som varit ett kärt smörjmedel vid fest och gamman. Så tuggar han på om döden och naturen igen och Klas-Åke kan inte hålla ögonen öppna mer. Anita har en mjuk axel som luktar blommor.

Han vaknar igen när Anita ruskar i honom.

– Du kan inte sitta här i kyrkan och dra timmerstockar, viskar hon.

Klas-Åke hör hur kärringarna lipar sina krokodiltårar. Värst är fröken Inga-Maj. De skenheligas gudmoder.

Klas-Åke pustar. Äntligen får man komma ut i det fria igen. Han följer inte med till kyrkogården. Klas-Åke pallar inte att glo ner i en grav. Gravar stirrar. Men kaffet i församlingshemmet vill han ha.

– Vad händer när man är död, pappa? frågar Jacqueline på vägen dit.

– Då blir man osynlig och så går man in genom en osynlig vägg och på andra sidan väggen står en jättestor säck med pengar som man kan köpa precis vad man vill för, drar Klas-Åke till med.

– Så bra! Vad ska du köpa för dom pengarna, Pjär? Jacqueline skuttar bredvid sin bror.

– En... ma-mamma, svarar han.

– Går det? frågar Jacqueline och tittar osäkert på Klas-Åke.

– Ja ja. Man får köpa precis vad man vill, sa jag ju.

– Är vår mamma död?

– Nej. Hon är bara väck.

Ingen har kommit till begravningskaffet än, men prästfrun håller upp en kopp åt Klas-Åke och saft till barnen. Hon har bakat rulltårta och chokladmuffins. De säger att hon var ett bombnedslag när hon var ung. Nu har i så fall bomben oskadliggjorts av ett decimetertjockt späcklager och runda glasögon som gör ansiktet ännu rundare. Så blir alla kärringar i Kyllingarum. Bollar och klot. Det är nog för att de inte ska bli ovänner. Kommer det in nåt kantigt på bollplanen säger det pang.

Där kliver Sören på med sina två fruar. Runda och trinda. Och där rullar Anita. Två klot fram och två stora bollar bak. Fast hon klär i former.

Det blev inte så många till kaffet. Folket i kyrkan kände Börjes brännvin, men ingen kände Börje. Ragge sätter sig med sin familj och fångvaktarna hos prästen. Stor-Mårten klampar in med sin friskustant. Arvid stövlar efter. Utan tant. Sybil tittar in med sina tre jäntor. Då springer Jacqueline fram till hennes minsta tös.

– Vet du, Synnöve! säger hon högt. Farbror Börje har fått en jättestor säck med pengar! Dom räcker...

Ragge rycker till. Plitarna spänner sig. Och Sören stirrar menande på Klas-Åke. Han rycker på axlarna. De är ju paranoida hela bunten härinne.

När Jalle rumlar in med sin hatt och sin kamera, då är både Ragge, vakterna, Stor-Mårten, Arvid, prästen, Sybil och Sören på honom om att han inte får ta en enda bild. Jalle är visst inte så populär längre. Folk har fattat att man inte ska lita på murveldrägg efter all dynga som stått i tidningarna. Jalles bilder kan ju när som helst poppa upp i Extrabladet.

Sybil tassar fram till prästfrun och de börjar tala lågt med varann. Sybil har en svart åtsmitande dräkt och håret är samlat i en tofs med en svart sammetsrosett. På fötterna har hon högklackade pumps. Hade det här varit första gången Klas-Åke sett henne, då hade han nog jävlar trott att hon var filmstjärna. Han lägger märke till att Sören inte kan låta bli att spana in hennes slanka spiror. Sören är den ende som är nåtsånär normal idag. Han och Anita. De andras nerver är som stubintrådar. När en höstvind slår mot fönstren hoppar alla till.

Nä min själ! tänker Klas-Åke och känner pulsen ticka mot pannan. I den här tryckkammaren får man ju cellskräck. Han säger ajöss och kallar på ungarna som har tagit av locket på en soffbänk och turas om att lägga sig i den.

– Nu är det min tur å dö! stojar Sybils minsting. Då ska jag köpa ett slott för alla pengarna. Med karuseller och vattenrutschbanor och massa...

– Pjär! Schacklajn! Kom nu här meddetsamma!

När de har stigit ut i friska luften förklarar Klas-Åke för Jacqueline att hon inte ska berätta för alla vad som händer när man dör, för då kan den som nyss dött höra det och ta alla andras pengasäckar också.

– Men tänk om farbror Börje tar våra pengar nu! piper Jacqueline.

– Nej nej, lugnar Klas-Åke. Börje har pengar så hälften kunne vara nock.

En satans massa klöver måste det ha blivit, tänker han. Undrar just om Ragge nånsin behöver råna banken igen.

Joel sitter i Sybils bil. Han hör ingenting för han har såna där freestylelurar på sig och han smilar med hela den tvålfagra nunan. Klas-Åke knackar på rutan och han vevar ner fönstret.

– Guddau! hälsar Klas-Åke.

– Goddag, goddag! svarar han. Jag väntar på Sybil.

– Ska du sitta och se så jävla förälskad ut kommer man fanimaj snart å behöva larma strålskyddsinstitutet!

Joel bara flinar.

– Sybil är precis den kvinna jag alltid sökt.

– Ja ja. Vänta du tills smekmånaden är över. Hon kan vara ett redigt rivjärn hon åsså.

– Du är en sån misantrop, Klas-Åke.

– Snacka så man begriper!

– Du är så pessimistisk när det gäller människor.

– Jag är realistisk. Har du förresten sett att det står om Sybil i Extrabladet?

– Ja, det är för jävligt. De driver ju en häxprocess mot henne.

– Det kommer å bli värre, lita på det. Detta är bara början.

Klas-Åke lämnar den lallande glytten och bestämmer sig för att gå upp till kyrkogården och titta till sin mors grav när han ändå är här.

Nån har satt blommor vid gravstenen. Det måste vara farsan. Han kunde gett sin fru blommor medan hon levde istället, det aaset. Hon var så snäll. När hon blev sjuk tvingade farsan upp henne ur sängen, fast hon var så dålig så hon föll omkull.

– Här vilar er farmor, berättar Klas-Åke för ungarna.

– Men hon kan väl inte ligga här och vila, pappa! säger Jacqueline och rynkar den släta pannan. Hon måste väl köpa saker för alla pengarna...

– Nu talar vi inte mer om pengar. Farmor var inte så hagalen, förstår ni. Hon tyckte om å vila. Och då kröp jag ner hos henne och hon sa att vi kunde flyga om vi blundade. Vi kunde flyga över skogen och havet till ett hemligt land där det växte godis från träna och rann sockerdricka i bäcken och husen var av choklad...

– Klas-Åke! avbryter Anita som kommer trampande med sin tös. Jag undrade var ni tog vägen. Hon sätter sig flåsande på huk bredvid Klas-Åke. Men det var väl fint av dig att besöka din mors grav, pladdrar hon. Ja, hon fick ju ingen frid i sitt liv, så det var nog skönt för henne ändå å...

– Vem har bett dig glappa om min mor! Du kände väl inte hon!

Anita reser sig som om hon fått ett spett i röven.

– Att du alltid är så le, Klas-Åke! Ska du fortsätta vara så tabbig kommer du å bli precis lika ensam som din far!

– Ja, bara jag slipper ditt skitsnack så!

Jäkla fruntimmer! Vid mors gravsten och allt! Och som om inte det räckte ser Klas-Åke att hans farsa står och glor som ett spöke nere vid skogsbrynet.

Hela Åsabygden är en kyrkogård. Med begravnade hundar.

Där föll vårt sista hopp

OKTOBERLJUSET FÄRGAR HAVET GULT och vågorna slickar sig långt upp på stranden. Ibland får Björg ta några skutt åt sidan och då finns Toffe där.

Björg har haft samvetsqual över att hon bara drygt två år efter Helmut's bortgång träffat en ny man. Men hon har bestämt sig för att unna sig det. Och hon tror nog att Helmut också skulle unnat henne det.

Det har hänt att Björg blivit svartsjuk på Toffes avlidna hustru, men Toffe har erkänt att han då och då kunnat tänka detsamma om Helmut. Å andra sidan skulle Helmut aldrig fått för sig att laga en utsökt tre-rättersmiddag, och Toffes fru skulle prompt ha vägrat att följa med ut på jakt, som Björg gärna gör. Deras hundar har också funnit varann, de sträcker ut i långa lopp på den fuktiga sanden och stannar sen för att brottas en stund.

Många menar att livets efterrätt serveras i form av små knubbiga barnbarn, men Björg hävdar, åtminstone i hemlighet, att en ny kärlek på ålderns höstkant är livets tryffel. Lyxen att kunna njuta så rent och klart utan bismak är pensionärernas privilegium.

Toffe klappar Björg över höften och drar hennes kropp mot sin. Böjer huvudet neråt och sluter ögonen. Kyssen varar länge.

Hans värme simmar genom henne och stiger upp längs ryggen, når nacken där håret reser sig och en mjuk ström fortplantar sig tillbaka ända ner till knäveckan. Bärnstensögonen vilar på henne med en lugn glöd. Ingen brådska, ingen oro, säger de. Hundarna far och hoppar många hundra meter framför dem som två spinkiga marionettdockor.

Men ännu längre fram reser sig Mölleknölen och bryter strandremsan.

Ett stort mörkt hinder mot vilket många båtar krossats. Och det ligger inte långt borta nu.

Björg suckar tungt.

– Vad nu? frågar Toffe och lägger armen om hennes axel.

– Det kommer att spricka, svarar Björg med en röst som klirrig tunn is.

– Vilket?

– Det går inte att undanhålla sanningen om flickorna mycket längre. Myndigheterna är oss hack i häl. Man kan inte bara sticka huvudet i sanden och låtsas som det regnar. Och Sören har ingen...

– Hjärna, grymtar Toffe.

– Nej, inte det heller. Men han har dessutom ingen makt att stoppa sina kollegor från att gå vidare. Dom misstänker redan att det är nåt på tok med Flyktingarna efter alla tidningsskriverier. Snart avslöjas hela härvan och inte blir det bättre av den här mordbrandsutredningen.

– Men Björg lilla, försöker Toffe och kramar hennes axel med sin stora näve. Björg tycker om att han kallar henne "lilla".

– Du var ju glad nyss. Och nu tror du att kriget kommer. Tänk lite positivt. Det lurar inte faror bakom varje hörn. Vi har varandra här och nu. Allt annat är irrelevant.

Björg tiger. Hon har hört dessa amatörpsykologiska klyschor så många gånger att de borde beläggas med straffavgift eftersom

de devalverar henne. Som om hon vore felinställd och det bara är att skruva lite på rattarna. Björg lärde sig nåt väsentligt av krigsåren i Norge. Men den som slipper bevittna hur militärer stormar in i ens hem och forslar iväg ens far behöver inte höja garden. Inte heller den som förskonats från att i flera månader undra om fadern är död eller levande och tvingas hålla tillgodo med en mor som ligger på divanen och mumsar i sig choklad och delikatesser som svenska släktingar sänt dem som tröst. Björg fick äta torkad fisk, sån man ger till hundar idag.

Sen dess har Björg lärt sig att förebåda obehagliga händelser. Skitdetektor kallade Helmut henne ibland. Men varje gång hon fått en stark känning av olust har den snart blivit besannad. Hon visste med sig att Giovanni skulle lämna henne med barnet i magen strax innan han gav sig av. Hon fick också ett varsel en natt om att Helmut's smärtor i bröstet var ett hugg från liemannen. Och hon hade haft en tydlig känsla dagarna innan Tryggve gick upp i rök. Björg registrerar signaler som andra ignorerar – det är hennes förbannade rätt att också få ta dem på allvar. Dessutom är hennes son faktiskt försvunnen. Toffe har sluppit såna brutala slag.

– Det är bättre att tända ljuset än bli tagen i mörkret, säger hon.

– Ja, men det är bättre att vila medan det är mörkt och väckas av ljuset, så man är utsövd när utmaningarna står för dörren, kontrar Toffe. Kom så gömmer vi oss uppe bland tallarna! Han tar Björg i handen och de smyger bakom en sanddyn där det är lå. Tallen doftar och Björg låter sig smekas av den milda parfymen. Toffe drar ner henne på den torra blekgröna mossan och omgärdar henne som en hydda. Hon lutar sig tillbaka mellan hans ben och huttrar till innan hans kroppsvärme slingrar sig in i henne.

– Blev ditt liv som du ville att det skulle bli? frågar Björg och kurar ihop sig som en hamster.

– Nej, inte alls. I små avsnitt kanske. Och i stora drag. Jag ville ha familj och allt det där. Jag ville vara en hygglig äkta man och jag ville åtnjuta viss respekt i mitt yrkesliv. Men om jag ska vara helt ärlig så finns ju inte mycket av det kvar. Allt ändras.

– Ja, det gör det, suckar Björg. Men ändras det till nåt bättre eller sämre?

– Både och. Utvecklingen följer sällan ritningarna. Nåt går på tok, men just det kan öppna helt nya perspektiv om man är lite flexibel. Vi lever i en ombytlig tid.

– Ja, men den känslan är avskyvärd! Att allt bara flyter och glider.

– Det har det väl på sätt och vis alltid gjort. Vi människor har ju aldrig kunnat vara säkra på nånting. Förut var vi mer utlämnade åt naturens nycker och höga herrars beslut om att starta krig. Nu är en ny elit på väg att ta över. Informationsaristokratin. Och den är sammanlänkad med det internationella kapitalet. Det bildar en ohygglig maktfaktor eftersom vår respekt för media är så stor.

– Jag låter mig inte styras av media, säger Björg och fnysir lätt.

– Det gör du nog vare sig du vill det eller ej. Tryggve har lärt mig mycket om det där. Han har fått mig att ändra hela min syn på samhället, faktiskt. När jag var ung fick jag gå på internatskolor som var skyddade reservat för blivande strebrar. Min bana var snitslad. Jag röstade slentrianmässigt på högern. Nu kallas jag socialist och pissliberal av mitt äldsta barnbarn. Toffe skrockar och Björg lägger händerna ovanpå hans. Hon är lite irriterad över att Toffes prat känns som fernissa. Hon tycker ju om att han i grunden är borgerlig och konservativ. Chevaleresk. Därför glädjer det henne när han artigt återknyter till grundfrågan.

– Blev ditt liv som du ville att det skulle bli då? frågar han vänligt och ser intresserat på henne.

– I ett enda avseende, svarar Björg men hejdar sig från att pre-

cisera. Hon hade tänkt berätta om Helmut, om hur hon fick uppleva varaktig passion med en livskamrat och slapp den slentrian som förstör så många äktenskap. Nu kommer hon på att Toffe kan känna sig otillräcklig av att höra om det. Men jag tror, fortsätter hon, att mycket annat blev åsidosatt just på grund av att jag blev nöjd på en enda punkt. Livet är för kort för att man ska hinna ta vara på allt.

– Det kanske går att överblicka bättre i efterhand, säger Toffe. Helheten brukar man ju se först senare i livet. Då kan det hända att ekvationen går ihop.

Hundarna störtar upp från en sandgrop och lägger sig ner framför dem, hässjande med tungorna nere vid marken. Men snart skjuter de iväg igen. Björg och Toffe reser sig för att se vad hundarna lysttrade efter bland sjöbris och måstjatter.

Nerför Mölleknölen klättrar en man i huvudbonad och Toffe ber Björg att huka sig ner bakom en uppochnervänd eka. Efter mannen hasar en rödhårig flicka och efter henne kommer ännu en flicka med svart hårskrud. Ljuba och Nadja!

– Det är Ljuba och Nadja, viskar Björg.

– Ja, mumlar Toffe. Och killen är ingen mindre än Mattias. Min osnutne son. Vi väntar och ser vad dom tänker hitta på.

Trion sätter sig i en liten vindskyddad grotta bakom stenblocken men då har hundarna nått fram. Nadja reser sig och spejar ut mot stranden. Lizzie studsar glatt omkring henne och hon klappar hunden. Därefter sätter vovvarna fart mot sin matte och husse igen. Björg anar oråd och Toffe ser ut att ha snappat upp samma frekvens för en gångs skull. När det gäller sonen tänker han sällan positivt, har Björg noterat. Med Toffes måttstockar måste det vara en tragedi att ha en son som bara dräller omkring som en tonåring fast han snart fyller trettio. Och tydligen har han hittat likasinnade i Nadja och Ljuba. Ingen av dem har nåt att göra på dagarna nu när de gått ut grundskolan i Bröllerup. De kan ju inte

börja på gymnasiet inne i Ashög eftersom de saknar svenskt medborgarskap. Förr eller senare måste flickorna anmälas och ansöka om det. Nu! De borde göra det nu! Men ingen vågar ta initiativet, för ingen vill stå med hundhuvudet om det går galet. Björg vill spy upp fegheten som kravlar runt i magen.

Rök bolmar från platsen där de tre ungdomarna slagit sig ner och efter en stund reser sig Toffe upp och älgar bort mot den lilla gruppen. Björg travar efter i den våta gnisslande sanden. För att kunna springa fortare sliter Toffe av sin keps så vinden fattar tag i de tunna hårtestarna han envist brukar kamma framåt för att dölja det avverkade hjässpartiet. När han hunnit fram rycker han ett föremål ur sonens hand och kastar det mot havet så gnistor skvätter. En haschpipa alltså. Upprörda röster når Björg och hon skyndar på stegen för att höra bättre.

– Det ska väl du ta och skita i! fräser Mattias.

– Tänk att det ska jag inte alls! skallrar Toffe. Är det så att du inte kan växa upp och ta ditt ansvar, då är det fler än jag som kan ingripa. Nu har du bränt dina sista skepp!

– Äsch, vi drar, fnyser Mattias och vänder ryggen mot sin far. Därpå klättrar han uppför klippan och försvinner ur synhåll.

– Vad gör du här, Nadja? undrar Björg. Skulle inte du vara hos Sybil?

– Sybil fick jättebrått iväg till Tossalösa och jag följde med, svarar Nadja och sänder henne en svart blick. Två hala blanka ögon utan innehåll. En falsk zigenarblick! rasslar det i Björg och hon får genast dåligt samvete.

– Är det en förlossning Sybil ska hjälpa till med? Det borde hon verkligen låta bli nu efter alla skrивerier, muttrar Björg.

– Hon sa bara att dom hade ringt och att hon måste dit medetsamma, svarar Nadja.

– Röker du hasch? frågar Björg strängt och griper om ärmen på hennes nya grå skinnjacka. Hal den också. Ljuba! Gör ni det?

Ljuba lindar sin vackra glänsande sjal runt huvudet och ser ut som ett ömtåligt prydnadsföremål.

– Nej, svarar hon och Nadja på samma gång.

Kan Björg lita på dessa flickor, dessa främmande fåglar som lärt sig att ett ärligt liv är ett farligt liv? De tvingades stjäla och ljugasom barn och här i Åsabygden bygger deras existens på att bevara hemligheten om vilka de är. Hur kan man begära uppriktighet av barn som drillats i att undanhålla sanningen?

Hon minns när Nadja var tio och just hade kommit hit. Hon fick följa med Björg och Tryggve till storvaruhuset i Ashög. När de kom hem igen dunsade det ut ett paket dambindor från Nadjas jacka. Hon blev stående på kiselstenarna med samma ihåliga blick som nu medan Björg plockade upp paketet. Det enda Björg kunde komma på att säga var att man måste betala för det man köper. Genast fylldes Nadjas ögon av fruktan och munnen öppnades innan den släppte ut en skrånande barnagråt. Hon stod där på gårdsplanen med armarna slappt utmed kroppen och grät högt och förtvivlat och Björg skyndade sig att krama om henne och ställa allt tillrätta.

Det var dumt av Tryggve! tänker hon nu. Dumt av alla att pracka på flickorna denna trånga exil. Ja, men annars skulle de säkert bli tillbakaskickade till Italien där myndigheterna saknar resurser att bekämpa människohandeln och där hjälporganisationernas personal blir mordhotad av traffickingligorna. Så sa Tryggve. Men nu känns det nästan som om bygden håller flickorna fångna istället.

Vågorna briserar mot stenarna och drar sig feigt tillbaka. Ett skikt av Björg följer med ut i vattnet. Yrseln snurrar bakom pannan men när balansen är återställd blir hon plötsligt klar och rationell. Vad skulle det spela för roll om Nadja och Ljuba rökte en pipa marijuana här nere på stranden en fredageftermiddag? När så mycket värre saker hotar dem.

– Håll er borta från droger för er egen skull, flickor! uppmanar hon lugnt. Ni blir bara dumma i huvudet. Du får vara hemma klockan sex, säger hon till Nadja.

– Visst! kvittrar flickan och börjar klättra uppför klippan. Vad blir det för mat? ropar hon när hon kommit upp ett stycke.

Björg ler mot henne. Hon är fortfarande ett barn, fast hon är sexton och fick mens när hon var tio.

– Gissa!

– Pruttsoppa med fisflingor! skrattar Nadja.

– Just det! ropar Björg och vinkar.

Eftersom Mattias brukar hjälpa till hos Gaia Nature i Tossalösa vill Toffe till varje pris köra till Chuck och fråga honom hur man får bukt med sonens haschmissbruk. Chuck är ju jazzmusiker och måste ha haft att göra med många bohemer som nyttjar cannabis. Björg är inte så säker på om Chuck vill bli inblandad i Mattias problem, men Toffe lyssnar inte.

På vägen till strandparkeringen var han avskärmad och sammanbiten och Björg tänkte att den sidan av honom skulle väl anses tillhöra det han själv ofta brukade benämna skiten i hörnen. Skit i hörnen måste man acceptera, menade Toffe. Bättre det än ett rent helvete, tillade han och skrockade åt den gamla klyschan. Men nu tycker Björg att det ligger en gödselstack mitt på torget, såattsäga, och i bilen tar hon fram grepen.

– Ska du vara på det humöret vill jag inte följa med dig till vare sig Tossalösa eller världens ände, klargör hon snävt.

– Förlåt om jag verkar tjurig, skyndar sig Toffe att släta över. Jag blir bara så provocerad av att Mattias rökte en pipa hasch fast han såg Zorro och visste att jag var i närheten. Han döljer inte ens sitt missbruk, den snorvalpen.

– Han är ingen snorvalp, Toffe. Låt honom ta konsekvenserna av sina handlingar istället för att hålla honom under armarna.

Det uppmuntrar honom bara att fortsätta bete sig som en... en snorvalp.

Toffe ser härsken ut bakom ratten.

– Vi har olika syn på haschish, brummar han. Jag kan inte förstå hur du så lättvindigt släppte flickorna fria när vi tagit dom på bar gärning.

– Vissa saker går inte att forcera fram, suckar Björg. Man får ha is i magen.

– Det säger du nu! Som nyss var så uppskärnad över allt hemskt som ännu inte hänt.

– Kvoten är väl fylld, svarar Björg uppgivet. Av skit i hörnen.

– Då är det kanske dags att storstäda, säger Toffe barskt och gasar ilsket ut ur den sista kurvan innan de kommer till den lilla infarten mot Tossalösa. En hård vind böjer de halvnakna trädkronorna och Björg förnimmer återigen ödets varsel. Vad ödet nu är.

– Jag är rädd, säger hon bräckligt och vet inte exakt vad hon menar. Toffe stannar bilen och ger henne en lång och forskande blick. Bärnstenskimret tänds och han böjer sig mot henne, överväldigar henne med en het kyss, de gnuggar sina ansikten hårt mot varann, de är tåliga och slitstarka bägge två, segt virke som inte knäcks av tillfälliga stormar.

– Då får vi väl huka oss tillsammans då, viskar Toffe. Jag släpper dig aldrig, Björg lilla. Jag räknar med att du är det sista och det viktigaste kapitlet i mitt liv.

– Måtte det bli ett bra kapitel, viskar Björg tillbaka.

De var nära ett gräl nyss. Och Björg kände hur nålsticket av rädsla rörde vid den ömtåliga kärleksnerven. Hon vill inte förlora Toffe. Det är första gången hon känner så med honom. Är spelet förlorat då? Har smärtan lyckats spruta in sitt gift i flödet av tillit och tolerans? Så att de hädanefter kommer att bygga sin relation på rädslan att förlora den andre? En impuls krumbuktar sig i bröstet. Hon kan dra sig ur nu, innan Toffe intagit högsätet i hen-

nes liv. Som Helmut gjort. Hon minns vanmakten och skulden när Helmuts vågskål tippade ner med en hård duns och allt som låg i den andra skålen fick hålla sig fast i kanterna för att inte ramla ur. Där låg modersplikterna, där låg Björgs yrkesambitioner, där låg hennes gamla väninnor och där låg hennes... hennes oberoende. Allt det sprattlade hjälplöst som små skalbaggar på rygg, på grund av den sexuella kärlekens glupska anspråk. Och ändå var inte Helmut syndabocken. Han var en lojal och engagerad kärlekspartner. Men kärleken i sig gjorde Björg svag – gör den inte alla kvinnor svaga? Är parförhållanden en black om foten för kvinnokönet, förutsätter de att mannen ställs i centrum? Björg vacklar och tvivlar. Allting har sin baksida, livets goda kräver offer. Det är vad som sägs. Kärlek kanske måste smärta. Eller också är det Björg själv som valt tvivlet som livshållning, en tillflyktsort där hon kan ge efter och slippa välja, bara följa minsta motståndets lag. Hon kramar Toffe hårt.

– Var inte rädd, Björg lilla, säger han och begraver hennes ansikte mellan sina armar. Hon trycker kinden mot hans bröst som ännu är fast och manligt. Rädslan mjuknar, lossnar och glider av henne. Hon är kär. På riktigt nu.

De kliver ur bilen och går mot den faluröda nedlagda gamla byskolan i Tossalösa. Hand i hand.

Hemma hos Chuck har doften av vanilj och kanel fyllt hela huset och Chuck ställer fram fat och koppar. Han bär nåt inom sig som snart ska landa på bordet i form av en uppvikt kvällstidning. Rubriken morrar mot Björg. BARFOTABARNMORSKAN POLISANMÄLD AV EX-POJKVÄN: ”Jag tror hon har mördat mitt barn.”

– Fortsätter det så här, säger Chuck, så flyttar jag härifrån.

– Men det är ju befängt! utbrister Björg. Sybils tre flickor lever i högönsklig välmåga.

Chuck ger henne ett allvarligt ögonkast och just då öppnar Sy-

bil dörren och kliver in. Hon har börjat ha håret klädsamt uppsatt. När hon ser Toffe och Björg stannar hon upp en kort stund.

– Kliv på, Sybil! bullrar Chuck. Hur har det gått?

– Det gick bra, men mamman har förlorat mycket blod så hon är på väg till sjukhuset. Babyn väger nog bara tvåtusen gram men han har höga Apgarvärden, svarar Sybil och slår sig ner vid bordet. Hennes röst ligger i uppförslut och när knappt krönet på meningarna hon stöter ur sig. Det var en störförlossning, förklarar hon vänd mot Björg med en trött min av att behöva försvara sin verksamhet för sin mamma. Björg lägger en arm runt dotterns spända rygg. Sybil kastar en blick på tidningsartikeln som Toffe är i färd med att läsa och så brister hon i tårar.

– Jag visste det! Den jävla psykopaten! snyftar hon. Han hade ju läst om mig i tidningarna, och förra veckan kom han hem till mig och började bråka. Så jag ringde Sören. Och Sören gav honom en riktig omgång.

– Det står om det också här i tidningen, mumlar Toffe.

– Men vem i hela friden är den här galningen? frågar Björg och famlar i dotterns mörka moln av hemligt förflutet. Det är väl ingen av flickornas pappor...

– Jag kan inte ta det nu, mamma, säger Sybil och torkar tårarna med en Kleenex som Chuck räcker henne. Jag får nog åka hem. Joel passar ungarna. Nadja är här, förresten, meddelar hon.

– Ja, de är ute med hundarna nu. Vi träffade Ljuba och henne nere på stranden med Toffes son. De skulle precis tända en hasch-pipa när vi kom. Björg tittar menande på Toffe som harklar sig på nytt och får en uppmärksam blick från Chuck. Det var ju det här Toffe ville prata med Chuck om.

– No offence, börjar Chuck. Men vi som bor här har kunnat hantera dope utan problem under alla år. Det kan inte Mattias. Jesus – han är stoned out of his mind dygnet runt och vi är mycket oroliga om honom.

– Det är därför jag är här, suckar Toffe. Jag funderar på att koppla in socialmyndigheterna. Jag kan inte göra mer för honom nu.

– Here we go again, stönar Chuck. Myndigheterna kan väl snart sy in hela det här området på dårhús. Men jag vill inte ha myndigheter bökande här. Detta ska vara en fristad.

– Vad gör jag då? frågar Toffe som om Chuck vore narkomanvårdsspecialist.

– Kan du inte skicka honom till ett privat behandlingshem, så är han välkommen tillbaks hit när han är clean. Jag har kollegor som gått igenom en Minnesotabehandling och blivit helt nya människor. Och dom var riktiga wrecks. Mycket värre än Mattias.

Toffe grymtar och hummar.

– Jag går en sväng och ser om jag kan hitta honom, säger han stramt och tar Chuck i hand på sitt rekorderliga vis. Tack för äppelkakan, den var delikat.

– Jag liftar hem med Sybil, säger Björg och besvarar Toffes ömma handtryckning, deras händer dröjer kvar i greppet, slingrar sig runt varann. Björg vill inte skiljas från honom. Men det underlättar trots allt att Toffe och Björg har samma problem: barn som behöver dem. Och den här gången tänker inte Björg avvisa Sybil vad hon än kräver.

Sybil stannar motorn på kiselplanen utanför Björgs hus i Fjällaröd och Nadja hoppar ut med Lizzie. Det har börjat blåsa upp. Björg borde ha bitt nån räfsa löv åt henne. Tryggve brukade hjälpa till med sånt. Han var faktiskt häutig. Björg märker att hon börjat använda ordet ”var” om Tryggve.

– Nu vill jag veta vad det är för svårigheter du har hamnat i, min stackars lilla stumpa, säger Björg och stryker dottern längs den mjuka kinden. Sybil tittar överraskat på henne. Kroppen börjar skälva och gråten bubblar fram. Sybil lutar sig mot ratten och

låter tårarna rinna. Orden snavar över läpparna och Björgs medkänsla sväller tills den börjar läcka ut genom ögonen.

De sitter där i bilens framsäte och håller om varann, och Björg känner hur absolut denna kram är jämförd med alla andra krammar, inklusive omfamningen i Toffes bil. Detta är den allra innersta kärleken. Den har sitt ursprung i hennes kropp och den har växt från inget till allt. När Sybil rabblat hela historien lutar hon sig matt mot Björgs axel.

– Varför har du inte berättat det här, älskade barn? För mig?

Björg minns den bylsiga tröjan Sybil gick i. Att hon undvek ögonkontakt. Att hon sällan kom på besök och att hon alltid var på språng. Flyktig som ånga gav hon svävande svar på alla frågor och Björg hade tänkt att hon sörjde det senaste kärlekshaveriet med Synnöves pappa. Men i själva verket hade relationen med honom slutat med att Sybil blev sönderslagen. Hon var dessutom gravid igen och skämdes för att visa det. Det var för sent att göra abort. I slutet av åttonde månaden började pappan ringa och tråkassera Sybil. Han hade fått reda på att hon var havande och Sybil blev väldigt orolig. Därför hade Sören gett henne ett larm som ledde direkt till honom. En natt stormade pappan in hos Sybil och våldtog henne. Men larmet gick och Sören kom. Den galne ex-pojkvännen blev mycket illa tilltygad av honom. Kort därpå upphörde fosterrörelserna. När Sybil inte känt av en enda spark på två dygn insåg hon att babyn inte längre levde. Men hon sökte inte vård. Hon bar omkring på en grav, väntade som ett plågat kreatur på att naturen skulle gripa in. Efter ett par dar fick hon föda sitt döda gossebarn. Tatjana var med henne. Barnet begravdes på ett ställe som ingen annan än Sybil känner till.

Björg ryser längs hela ryggraden.

– Jag har aldrig känt att jag duger för dig, säger Sybil. Jag har trampat på så många minor, och jag har skämts för att berätta om alla gånger jag misslyckats.

– Misslyckats! upprepar Björg och smeker sin dotters rödgråtna kind. Ingen har väl lyckats som du med att ta sig helskinnad ur alla sorger och bedrävelser. Du har inget att skämmas över. Det har däremot jag, som inte sett vad du gått igenom. Och nu är du jagad av kvällspressen. Ska du inte gå ut och försvara dig? Du kommer att bli helt rentvådd.

– Nej! svarar Sybil. Inte nu, mamma. Just nu kan allt vändas emot mig. Jag har utmanat hela den traditionella förlossningsvården och det finns många som vill se mig hängd.

– Men borde du inte åtminstone polisanmäla Synnöves pappa som förföljer dig fortfarande efter allt ont han gjort. Sören tycks ju inte ha avskräckt honom tillräckligt.

– Han har redan polisanmält Sören och fått alla på sin sida. Jag får ligga lågt tills det här har blåst över. Jag har ju Joel. Han stöttar mig till hundra procent.

– Det är så mycket jag vill säga dig, Sybil. Björgs röst röjer saknad och ånger, som vid en genomgång av sen länge urvuxna babykläder eller som när en välkänd gammal slagdänga sveper fram en våg av nostalgi. Snart är mötet över, snart pockar alltings efteråt, och mycket riktigt:

– Ljuba och jag cyklar till kiosken i Stänkarp! hejar Nadja på väg mot Ljuba som står och väntar nere i allén.

– Men ni får inte stanna borta länge! ropar Björg genom bilfönstret.

När tonåringarna försvinner ur sikte märker Björg två saker. Skymningen sveper redan fram uppifrån vallen. Och flickorna är på väg rätt in i den; de tog inte alls av mot Stänkarp som Nadja sagt.

– Dom är brunstiga dom där två, kommenterar Sybil. Jag tror vi ska köra efter dom.

Men när de åkt en bit utan att få syn på flickorna stannar Sybil vid vägskalet som leder till Knöllered.

– Så här långt kan dom inte ha hunnit, säger hon. Dom kanske tog kostigen över Backarna. Ska jag skjutsa tillbaka dig eller vill du följa med hem?

Björg ber att få bli körd till Fjällaröd igen. Hon måste ge Lizzie mat, och hon behöver tid att tänka över och bearbeta dagens intryck. Det hon just fått veta om Sybil var ju förfärligt. Att behöva föda ett dött barn! Som kanske avlidit på grund av en våldtäkt!

När Björg kommer hem lägger hon sig på soffan och somnar.

Hon spritter till av den ettriga telefonsignalen. Tv-n är på och visar Rapport. Klockan är alltså närmare åtta. Hon måste ha sovit i ett par timmar. Lizzie ligger ihoprullad vid hennes fötter. Björg rycker åt sig telefonluren och hoppas mer än vanligt att det ska vara Tryggve.

– Ja, hallå!

Det är Toffe på linjen. Mattias har stuckit iväg i hans jeep och Toffe är rasande.

– Jag var tvungen att ta mig en tupplur, berättar han, och när jag vaknade nyss upptäckte jag att lymmeln smitit.

Björg stelnar.

– Men herregud! flämtar hon. Nadja har inte kommit hem än...

– Jag är hos dig om fem minuter, avslutar Toffe.

Usch! Björg avskyr att sova middag. Hon blir alltid lika desorienterad av det. Med broskiga rörelser sätter hon på kaffe i köket. Magen ryter åt henne. Oro utan tilltugg vill den inte veta av. Björg öppnar kylan och ser Nadjas chokladkaka som är nästan orörd. Det dåliga samvetet suger och drar i henne. Alla Nadjas bakverk som Björg så sällan smakar av. Med Sybil var det samma sak. I tolvårsåldern började hon baka. Omsorgsfullt studerade hon recept i dagar före den stora bakdagen då köket blev en stökig kakverkstad men före kvällen skinande rent igen med en stolt

kaka på bordet. Som fick slängas mot slutet av veckan då stackars Sybil varit den enda som avnjutit små bitar av skapelsen. Helmut avskydde sötsaker, Björg tänkte på figuren, Tryggve bodde i Stockholm och Sisela tyckte bara om sura nappar, sega råttor och annat fabrikslagat godis. Flickor bakar för att det är kreativt, tänker Björg med ett vemod som snart klär om till självanklagelser. Som i all kreativ verksamhet vill upphovsmannen att produkten ska undersökas och väcka reaktioner. Varken Sybil eller Nadja fick den bekräftelsen, och Björg skär nu som en senkommen kompensation en ordentlig bit av chokladkakan. Den är läcker och tryffelartad i konsistensen och smaken är len med inslag av nöt. Björg längtar efter att få berömma Nadja för kakan. Men var är hon?

Björg ringer Sybil som blir allvarligt oroad, kanske helt i onödan. Fatima och Tatjana vet ingenting för en gångs skull. Annars håller flyktingflickorna varandra ständigt med eget skvaller.

Björg blir inte klokare efter samtalet med Chuck. Han undrar lika mycket som Björg var Ljuba och Nadja blivit av. Likaså prästfrun, som helt går upp i limningen.

Nu ringer dörrklockan, och det är tur. Björg vill inte vara ensam i det här diffusa krypande obehaget.

– Jag gjorde slag i saken, flåsar Toffe när han gett Björg en kram i hallen. Jag polisanmälde Mattias för bilstöld. Nu får det vara slut på daltet!

– Jag önskar jag hade daltat mer med Sybil, suckar Björg. Hon ber mig nästan aldrig om hjälp och när hon väl gör det, då nekar jag henne det. I somras ville hon låna pengar till brunnsborrning för att vattnet däruppe tydligen hade höga halter av flera giftiga ämnen. Men då fanns det inga bevis och jag tyckte att Sybil var hysterisk.

– Vi gör inte alltid rätt som föräldrar, tröstar Toffe. Men det ligger inga onda avsikter bakom. Jag gav Mattias på tok för många chanser och se vad det blev av det.

– Ja. Här sitter vi med våra tvättade halsar.

– Po... polisstationen? stammar Björg och tappar både hakan och luren. Natten är sen och Toffe och hon har vakat under en filt i soffan.

Samtalet är från prästfrun. Nadja, Ljuba och Mattias befinner sig på Ashögs polisstation. Flickorna åkte fast för snatteri på en Statoilmack. Polisen som genast kom dit upptäckte att bilen de åkt i var efterlyst och att föraren var alkoholpåverkad och dessutom hade cannabis på sig. Så småningom kröp det fram, förmodligen från Mattias, att Ljuba och Nadja inte bara var medlemmar i Flyktingarna som fått en massa skrivelser i tidningarna. De var riktiga flyktingar, utan rättigheter. Polisen ringde upp prästfrun. Hon har ju varit flickornas kapellmästare och tagit emot bokningar. Och hon blev tvungen att berätta var Fatima och Tatjana bodde.

– Så nu händer det vi alla fasat för, snyftar prästfrun. Sören kom förbi här nyss. Han har blivit inkallad till polisstationen i Ashög och dom kommer såklart att ställa honom mot väggen.

– Där föll vårt sista hopp, säger Björg med alldeles utslätad röst.

– Det ordnar sig, tröstar Toffe och håller henne intill sig.
Så säger de alltid, männen.

Djuren visar större värdighet

JAG SÄGER DÅ DET. Så klämtade ödesklockan för flyktingflickorna.

När det stod klart för polisen att Ljuba och Nadja ingick i flickorkestern Flyktingarna var det ingen konst att få reda på var Fatima och Tatjana höll hus. Polisen gjorde genast razzia. Denna sena oktober natt dundrade en polispiкет över min ärevördiga gamla terräng och vräkte sig in på den lilla vägen till Knölleröd. Sybils vita hus kurade i gläntan medan höststormen rev och drog i takpannorna och trädens grenar vek sig av den byiga blåsten. Men det var bara naturens kraft. Människans makt är mycket större och den visade sig när fyra beväpnade polismän hoppade ur piкетbussen och omringade huset.

– JAG UPPREPAR! dånade det ur megafonen. Huset är omringat. Kom genast ut allihopa! Håll händerna över huvudet.

Tillochmed jag, som egentligen aldrig begripit mig på mänskligheten, tyckte att polisens försiktighetsåtgärder verkade överdrivna.

– Dom där måste ha glott på för många actionrullar, fräste Sybil och såg till att klä sina döttrar medan Joel och Tatjana klädde på varsin vithårig dolt. Fatima började gråta och Sybil la armen om henne.

– Det kommer att ordna sig, Fatima. Det här är bara skit som händer. Var stark nu, gumman. Snuten kan inte göra er illa.

– Svin! hasplade Joel ur sig och öppnade dörren.

När Sybils hus tömtes på levande innehåll och alla stod i en rad framför polisbilen, frågade en av poliserna vem som var Tatjana och vem som var Fatima. Tatjana harklade sig och spottade mellan benen på den polis som höll ledningen.

– Ni är misstänkta för olovlig vistelse i Sverige, sa polismannen strävt. Och nu får ni följa med oss. Han vände sig mot Sybil. Är det du som är Sybil Slyngstad? Då ber jag dig att hålla dig anträffbar. Vi återkommer.

Under tiden hade ett par polismän genomsökt huset och därefter leddes Fatima, Tatjana och hennes son in i piketbussen. Plötsligt lystes natten upp av kamerablixtar och strålkastare. Sybil tog tag i sina döttrar och föste dem bryskt framför sig in i huset. Joel störtade efter med Linus på armen och slog igen dörren.

Och jag som inte kan springa ifrån nånting, jag valde i alla fall att se åt ett annat håll. Jag kände mig ofredad av pådraget, i synnerhet av den utrustning vissa av de nyanlända tvåfotingarna bar på. Jag visste att dessa fotografiska apparater kan resultera i ännu fler skadliga utsläpp än dem jag redan försöker smälta. Det måste även Sybil och Joel ha räknat ut, för de drog omedelbart för alla gardiner så ingen kunde se in.

– Jag måste skaffa en riktigt bra advokat, snörvlade Sybil och snöt sig. Hon hällde upp varsin snaps av Börjes brännvin åt sig och Joel.

– Såg du att Jalle kom med sin kamera, det kräket.

Redan dagen efter redogjorde den blonda lantbrevbäraren Anita för rabaldret som genast gett eko i media.

Flickorna blev omhändertagna av myndigheterna. Sören blev avstängd från sin tjänst. Över bygden vällde domarna in i form av

tidningsrubriker. Sybil, Björg och prästparet är misstänkta brottslingar, eftersom de gömt flyktingar, och det spontant uppståndna medborgargardet har kallats in till upprepade förhör. Det hela åkompanjeras av trycksvårta vars sotiga nedfall grumlar synen.

I mer än tiotusen år har tvåfotingarna beträtt min mark. De har utkämpat bataljer mot folk och rövare, försökt stävja naturkrafter, fattigdom och svält. Men den makt som media utövar står de handfallna inför. Vanligt skvaller har alltid förekommit och haft en viss korrektiv funktion. Enskilda fördömanden och utpekanden har drabbat både skötsamma och busar. Men mediernas ammunition kan slå ut ett helt samhälles sociala struktur. Mediējätten trampar och kliver på stolta livsverk med hånfulla skratt. Har mina invånare förtjänat detta? Jag vet inte. Jag kan bara konstatera att metoderna att hålla folk i schack blivit väldigt raffinerade. Inget blod spills, ingen egendom ödeläggs. Ändå blir effekterna av ett mediedrev ödesdigra. Folk tappar orken. Paranoian brer ut sig.

Jag ser mig omkring. De håller sig mestadels inne nu, de små varselerna.

Novembers kalla andetag drar över min hud, vedstaplarna krymper och glykol hålls i motorerna. I Fjällaröd syns Björg bakom ett fönster i färd med att sätta upp gardiner i ett hektiskt rött mönster. Nån hjälper henne – just det, greven. Annars syns ingen hjälpa nån. Sörens fru ropar förgäves efter hjälp med oljepannan, men Sören ligger raklång på soffan och snarkar. Han går inte ut längre. Han bara sover, när han inte hållögt glor in i tv-rutan.

Viveca i Bulleberga skär sönder en duk och drar ner sitt huckle över ansiktet. Chuck suckar tungt och skakar på huvudet när en granne vill låna hans bil. Den är sönder. Arvid Trulsåker ber Stor-Mårten hjälpa honom skyffla bort en gödselstack stor som ett fjäll innan den fryser, men får ett blankt nej. Jalle ber sin fru om peng-

ar. Hon fräser att han kan sätta sig på en bänk i Ashög och tigga istället. Hos Klas-Åke knakar lagårdstaket hotfullt.

Det är ödsligt och stumt här. Apatin gör rörelserna tunga. Så har det varit sen flyktingflickorna tvångsomhändertogs. De var bygdens hjärtegull, dess goda vilja. Samhällets ingripande var ett underkännande av bygdens lämplighet som hemmiljö. En dolk i dess självaktning.

Men vänta nu. Nåt som händer på en av mina backar fångar min nyfikenhet. Jag ser en rödlätt man som står och talar framför en stor svart apparat som sköts av en korpulent tunnhårig gubbe. Bredvid befinner sig ännu en man, en yngre långhårig med hörllurar.

– Okej, vi kör! säger den korpulente till den rödhårige.

– Jag befinner mig just nu på en av Skånes vackraste platser, börjar den sistnämnde. Bakom mig sträcker Östersjön ut sig med milsvida sandstränder, och de böljande ängskullarna är omgivna av bokskog, åkermark och lummiga beteshagar. Men mitt i den lantliga idyllen finns ett djupt förakt för de mänskliga rättigheterna, nåt som skakat hela Sverige. I många år har människorna som bor här levt efter egna och odemokratiska lagar. Det här är Åsabygden – platsen där både folk och få fallit offer för en ondskasom tycks hämtad direkt ur medeltiden.

Häpp, häpp! Nu stegrar sig mitt rättvisepatos. Det där är inte sant, och förresten var medeltiden långt ifrån så grym som folk påstår. Men morotskalufsen smattrar vidare:

– Bland mycket annat misstänks fyra minderåriga utländska flickor ha blivit utsatta för människorov. Raka Puckar rapporterar direkt från korrruptionens, främlingsfientlighetens, övergreppens och skandalernas Åsabygden.

Jag blir så kränkt av det där sista att jag hostar upp en sten och skrämmer några av Arvids utgångskvigor som skumpar i panik mot mannen som kommit hit för att baktala mig.

– Helvete! skriker han. Tillochmed kossorna är främlingsfientliga. Vi springer ner till gården där!

Moas nye man, som faktiskt verkar främlingsfientlig på riktigt, kravlar ut ur boningslängan som en svart hårig spindel och spanar ilsket mot inkräktarna. Men när rödhjässan slänger fram näven och presenterar sig, ler han och skakar hand.

Snart har besökarna blivit insläppta och rigger sin utrustning. Moas karl ler belåtet och redogör för Arvid Trulsåkers vanskötta egendom, hans plågade djur och otjänliga dricksvatten. Babin skriker och Moa drar sig in i sängkammaren. Den rödlätte uppmanar henne att inte stänga dörren.

– Det blir bra med spädbarnsskrik i bakgrunden, försäkrar han. Det skapar en känslomässig laddning.

– Så, då kör vi lite klippbilder på utomhusmiljön, beordrar han sina underlydande när de kommit ut ur korsvirkeshuset. Ta med så mycket skrot och gödsel som möjligt. Jag går in i stallet så länge.

Efter en liten stund tittar han ut igen och kallar till sig de andra.

– Fy fan, det här måste vi bara få med! utropar han förtjust. Två stackars kalvar ligger och badar i piss!

Jag måste följa efter bilen med utbölingarna när de ger sig av från Degeröd.

Snart har de planterat sin apparatur utanför skolan i Bröllerup.

– Det här ser ut som vilken skola som helst, knattrar reportern. Men vid höstens terminsstart påbörjades en så kallad försöksverksamhet. Syftet sägs vara att få alla förskoleelever att upptäcka

och ta vara på sina personliga resurser. Men i själva verket tycks pedagogiken gå ut på att uppmuntra segregation. Dom barn som har läs- och skrivsvårigheter eller koncentrationsproblem blir lämnade åt sitt öde. Dom får leka med lera och sparka boll så att eliten kan odlas i fred redan under småbarnsåren. Dom privilegierade barnen lär sig alltså hur man tar sig fram i samhället, medan dom missgynnade lär sig stå tillbaka.

– Den satt ju som en kuk, skrockar den äldre kulmagade.

– Hala ut det där speciallärarhjonet nu, så sätter vi henne i gungbrädan på lekplatsen där borta! befaller den rödlätte reportern.

Fröken Gunnarsson fnissar osäkert när hon placeras på mitten av gungbrädan. Hon har inte bott i Kyllingarum så länge att hennes frisyr blivit kortlockig. Håret är sandfärgat och tvärt avhugget längs haklinjen. Hon skrattar på ett sätt jag känner igen hos kvinnor. Ett skratt hennes man kanske inte skulle uppskatta att hon släppte ur sig inför främmande män. Utfrågningen börjar med ett påstående.

– Du har varit oroad över förskolans nya metoder.

– O ja! skiner fröken Gunnarsson upp.

– Det är bättre om du ser allvarlig ut, korrigerar den bukige. Gärna ledsen, faktiskt. Som om skolan har förlorat ett barn eller nåt. Okej, vi tar om.

– Minst sagt, svarar fröken Gunnarsson, nu mer bedrövlig. Jag fick mina dubier redan när jag läste studieplanen. Där stod att specialundervisning inte fick förekomma. Och jag är ju tillsatt att specialträna resurssvaga elever. Nu används inte min kompetens på förskolenivån och det är just där den är som viktigast.

– Hur påverkas barnen av det här, tror du?

– Det är ju ett dräpslag mot barnen. I vårt samhälle klarar man sig inte utan att kunna läsa och skriva, så den här pedagogiken kommer att leda till utslagning av mindre motiverade elever. Här

ute på landet är inte föräldramaterialet... äsch, hur ska jag säga? Fröken Gunnarsson skakar på huvudet. Sprider sig den här modellen blir det en katastrof för samhället! styr hon upp sig.

– Braaa! Hela truppen berömmar henne och hon skruvar för-
tjust på sig.

Så rodnar hon och fnittrar som en skolflicka igen. Ja, hon bju-
der faktiskt ut sig där hon sitter på gungan och saxar med benen
och kastar skälmska blickar. Om jag kunde begripa detta fjäsk!
Märker ingen de onda avsikterna bakom besöket? Fröken Gun-
narsson går gnolande genom skolans korridor och ställer sig i ett
fönster som vetter mot parkeringen där tv-trion startar sin bil och
kör mot Kyllingarum.

– Henne hade du på spettet, skrockar fetbuken.

Bilen stannar vid grinden nedanför kullen där prästgården ligger.
Den liknar mer en vit likkista nu än en glasstårta. Den rödhåriga
glor högtidligt in i kameran.

– Jag står framför prästgården i Kyllingarum, ett misstänkt
högkvarter för människorov. Både prästen och hans fru sitter
häktade. Ännu är det inte kartlagt varifrån dom fyra flickorna
kommer och inte heller finns det några säkra uppgifter om hur
dom smugglats in i Sverige. Prästen försökte enligt uppgift tjäna
pengar på flickorna som i somras skickades ut att spela på dans-
banor under namnet Flyktingarna. Pengarna dom tjänade sattes
in på prästens konto. Exakt på vilka andra sätt flickorna utnyttjats
är oklart, men dom har enligt en anonym källa fått tjänstgöra
som pigor utan betalning. Flickorna omhändertogs nyligen efter
det att två av dom rymt och hamnat hos polisen i Ashög. Polisen
kunde då spåra dom andra två och alla fyra befinner sig nu på till-
fälligt boende i Migrationsverkets regi medan utredningen pågår.
En av dom har en tvåårig son, vilket innebär att hon blev mamma
vid fjorton års ålder. Det betyder att fadern till barnet gjort sig

skyldig till ett brott. Men ingen fader har velat ge sig tillkänna.

Den rödhåriga pratvarnen spänner en metallfärgad blick mot kameran och håller kvar den gravallvarliga minen i en halv minut.

– Perfekt! låter det från de övriga två.

– Vi har hur mycket material som helst vi kan klippa in om flyktinghärvan, säger deras överhuvud jäktat och ser på sin klocka.

– Ska vi ta murveln nu då? föreslår kameragubben.

– Nä, nu tycker jag vi kör till mordbrandsplatsen. Sväng tillbaka upp på grusvägen vi kom ifrån och blås på ett par kilometer.

I Ålbäck kommer en ny svada om hur gubbarna jagade bort böseset härifrån och brände ner de två rucklen. Fast berättelsen är felaktigt rekonstruerad. Det talas återigen om främlingsfientlighet och oskyldiga nyinflyttade som ville förverkliga sin dröm om ett fridfullt liv på landet och blev överfallna mitt i natten.

– Många klippbilder här, stressar reportern. Snygga softa landskapsbilder. Han promenerar med stöddiga ben ner mot havet och jag tackar min vän vinden för att han just då kastar ett lass finkorning sand i ögonen på honom. Satan! svär den röde fältherren och blinkar frenetiskt, blundar, gnider sig och svär igen. Kom häråt! ryter han. Fånga havsbrus och vit sand! Jag sätter mig i bilen så länge.

Han spottar irriterat på mig och sparkar undan en sten från den oländiga vägremsan. Några rådjur på ängen flyr.

I bilen tänder han en cigarett och ringer från en av de där små telefonmanickerna som alla har nuförtiden.

– Hej babe, myser han. Jag tänkte natta över i Malmö. Savoy. Kommer du? Ja, vi är väl klara om en timme typ. Vi är ute i tjotta-

hejti bland en massa hillbillies. Mmm. Men då ses vi sju i baren. Sen ska jag äta dig rå, min lilla sushifilé. Puss.

De två medhjälparna lommar tillbaka, huttrande.

– Vi har två timmar band på dom där pundarkräken, så här är vi klara nu, avgör reportern.

– Den där födslohäxan då?

– Vi har ju hennes galna ex, räcker inte det?

– Jo, men nu när vi ändå är i krokarna.

– Kör då. Men det får gå undan. Jag är jävligt hungrig och jävligt less på den här obygd.

Kameramannen tar upp kartan.

– Knölleröd... också ett passande namn. Ja, det är in här. Höger.

Bilen vaggar långsamt mot Sybils glänta.

– Ett dockhus, flinar den rödhårige. Hon är ju också inblandad i barnhandelshärvan. Horan med ungen bodde visst här. Det kanske är en skogsbordell, he he. Bonnläpparna ska väl också få sitt. Det kan bli enahanda med får och...

– Den var billig, Göran, håll med om det, stönar den äldre i sällskapet.

– Ja, men håll med om att den här avkroken är bisarr. Det är ju som att hamna mitt i mörkaste Afrika. Slavhandel och mordbränder och en medeltida jordemor.

– Ska vi bli klara här nån gång? grymtar kameragubben och kliver ur bilen. Snart kommer väl huvudjägare utfarande ur buskarna. Hör! En bilmotor!

Strax glider en ruta ner på Klas-Åkes bil som kört upp jämsides med tv-teamet.

– Guddau! utbrister Klas-Åke med sitt hurtiga tonfall och armbågen på den nedvevade rutan. Klas-Åke Nilsson var namnet.

De tre männen presenterar sig slarvigt.

– Dig har man sett i dumburken, säger Klas-Åke och pekar på

den rödlätte ligaledaren utan minsta vördnad. Fast jag trodde inte du var så klen och spinkig, lägger han till och får en irriterad grimas till svar.

– Sjysst buckla! Ljudkillen nickar mot Klas-Åkes gräddgula bil.

– Vill du köpa den? Ingen rost, prima motor, perfekta bromsar, det är en gammal tant som hatt den...

– Vad vill du ha? undrar killen.

– En tia jämnt, inget tjafs. Du kommer aldrig under det priset. Såna här gamla Amazoner är nästan utdöda...

– Sakta i backarna, snäser den magre tuppen. Den där dinosaurien är inte värd soppan i tanken ens.

– Dinosaurie! käftar Klas-Åke. Du! Hör på mig här! Å köra den där jävla smäcklådan ni åker i, det är som å knulla en död brud. Tro inte du kan komma här å stroppa dig med din fjolliga tv-nuna, för jag skiter högaktningfullt i ditt förljugna radhusprogram.

– Jag har fått Stora Journalistpriset för min samhällsjournalistik, bjäbbar programledaren ilsket. Raka Puckar är Sveriges tyngsta samhällsmagasin och vi har lika höga tittarsiffror som den populäraste såpan.

– Det bevisar ju bara det jag sa. Att ditt program är en förljugen soppa för kanonfödan, säger Klas-Åke och ler hånfullt.

En bil tutar ilsket eftersom infarten är blockerad. Klas-Åke startar sin bil och vänder.

– Lycka till i lögnfabriken! hojtar han innan han låter bakdäcken fräsa upp lite jord på tv-folket. Dom är här från tv, varnar han Sybil och Joel som backat åt sidan för att släppa förbi honom.

Karlarna glor häpet på paret som värdigt kliver ur den stora vita bilen. Sybil har svart figursydd dräkt och solglasögon. Joel ser också prydlig ut med bakåtkammat hår och grå kostym.

– Vilka är ni? frågar han stramt.

– Vi är här från Raka Puckar och vill gärna göra en intervju...

– Nej tack! Sybils juridiska ombud har avrått henne att uttala sig i media, klipper Joel av, tar Sybil om livet och promenerar med högburet huvud mot Sybils knubbiga lilla hus.

– Där sprack den, grymtar kameramannen och den snopna truppen hoppar in i bilen. Dom såg ju inte så ociviliserade ut, påpekar han när de styrt ut på vägen.

– Nä, och då är det lika bra att vi inte har med dom i reportaget.

– Men den där sanslöse liraren i Amazonen, säger den unge ivrigt. Honom borde vi egentligen haft med.

– Nej för helvete! fräser överhuvudet. Såna som han är livsfarliga för den här sortens reportage. Han är ju klipsk. Och det han sa är tyvärr sant. Våra tittare är korkade. Dom sväljer utan att tugga. Vad hette hon förresten i efternamn nu igen, den där amatör-barnmorskan, säger han med fundersam min.

– Slyngstad var det väl, svarar den äldre. Jag vet att det började med Slyng i alla fall.

– Märkligt sammanträffande, mumlar den rödhåriga. Jag gick i medieträning hos en som hette Slyngstad för ett gäng år sen. Det höll på att bli jidder om min aktieportfölj när vi skulle granska en insiderhärva.

– Just det, den storn ja.

– Jag blev rekommenderad den där Slyngstad då. Och han räddade faktiskt min rock. Jävligt haj minns jag att han var. Men jag har inte hört talas om honom på länge nu. Undrar om han kan vara släkt med den där bitchen. Slyngstad är ju ett ovanligt namn, här i Sverige åtminstone.

Bilen rullar vidare mot Tattarp och svänger in på Jalles gård. Jalle är liksom sitt tilläggsisolerade hus påbylsad nåt tjockt brunt och hatten bär han inomhus. Han tar emot tv-teamet som om de vore kungligheter och bjuder dem att slå sig ner runt vardagsrumsbordet som är uppdukat med kaffe och smörgåsar.

– Ja, jag vet hur hungrig man blir när man är ute på knäck, fjäskar han, så jag fixade några mackor. Varsågoda, kollegor.

När smörgåsfatet är tomt och frågestunden ska börja, ser Jalle ut att anfrätas av tvivel.

– Är det helt säkert nu att man inte ser att det är jag? frågar han med slokande hundblick men stryker ändå noggrant sin mustasch.

– Hundra, svarar den korpulente mannen med kameran. Hela din nuna kommer att vara pixlad och rösten blir distad. Okej, vi kör!

– Kan du berätta om när du först fattade misstankar om att inte allt stod rätt till här i Åsabygden? frågar den röde.

– Ja, jag började ju som grävande journalist, svarar Jalle med en röst så dryg att den nästan skapar syrebrist i rummet. Och min murvelnäsa har inte förlorat vittringen med åren. Så när...

– Det kanske inte är så smart att tala om vad du jobbar med om du vill vara anonym, avbryter kameramaskinisten.

– Nej, just det! Jalle slår sig på pannan. Varje gång jag är med i offentligheten är det ju som journalist, så det där sitter i.

– Är inte du sjukpensionär? undrar programledaren.

– Äeh, nä, inte direkt, alltså det kan man inte säga, stöter Jalle ifrån sig. Jag har varit sjukskriven för ryggen. Diskbräck.

– Jaha. Det står i mina papper att du är sjukpensionerad. Men det kan ju stå fel där, ler den röde med falsk likgiltighet.

– Ja, jag är ju chefredaktör för lokaltidningen och...

– Till skott! brummar det bakom kameran.

– Ett ögonlock, smilar Jalle och försvinner in i köket. Jag ser hur han gräver med handen långt bak i ett skåp och tar sig en sup.

Jalle är en lögnare. Alla drinkare som snubblat runt här på min jord har ljugit, skarvat och mörkat. Sådan är alkoholismen. Jalles berättelse om hur han ”avslöjade Åsabygdens organiserade brottslighet” utvecklas därför till en gaggig och ovederhäftig rövarhistoria.

Men att Jalle blivit en förrädare betraktar jag ändå med sorg. Ty han röner ingen som helst uppskattning från den trupp asätare som nu gasar iväg, bort från mitt rike.

– Ett sånt ärkerötägg! kluckar den korpulente i framsätet.

– Ja, fy satan, vilken loser, instämmer den prisbelönte. Vi får klippa bort mycket av hans bullshit. Bra att vi fick så mycket bilder från hans arkiv. Gissa om han kommer att bli lynchad av bondlurkarna. Men nu tar vi sista pratan här framför kyrkan.

Han iklär sig sin dödgrävarmin och börjar när han får klar-tecken.

– Skymningen faller över Åsabygden. Jag har talat med människor som alla ser med djup oro på hur korruption, barnhandel, djurplågeri, främlingsfientlighet och polisövergrepp fått härja fritt och utan insyn. Många har valt att inte yttra sig av rädsla för repressalier. Det här är ett isolerat samhälle som visar vad som kan hända om våra demokratiska spelregler slutar efterlevas. Och Åsabygden ligger inte långt bort. Åsabygden är en del av Sverige. En del av... oss.

Det sista jag hör av inkräktarna som försöker besudla min mark genom att dra vanära över min befolkning är ett jubel.

– Det gjorde du jävligt bra, Göran! Det här kommer det att bli ett sjuhelvetes hallaballo om. Nu ska det sitta fett med t-benstek och några bira.

Jag förflyttar min uppmärksamhet till Knöllered. Jaha, ser man på: En herdestund mellan Joel och Sybil.

– Jag älskar dig! flåsar de bägge och flätar ihop sina fingrar. Sybil ler och eldiga kyssar avlöser varann.

Joel ger ifrån sig ett långt melodiöst läte som blandar sig med Sybils lustfyllda kvidanden och de ser ut att ha det väldigt skönt,

nästan så att ett urgammalt markstycke kan beklaga att hon aldrig får ägna sig åt mänskliga nöjen.

Hur står det till med Joels förra kvinna då?

Jag slår upp blicken bland backarna i Degeröd där den kringbyggda skånegården ligger och huttrar i den hårda blåsten. Den råa fukten från lerväggarna makar sig glupskt närmare mitten, och i köket som ligger på ena gaveln försöker en vedkamin hålla kölden på avstånd. Framför den sitter Moas man i en korgstol med en filt över axlarna och gör underliga rörelser med armarna. Håret hänger som ett svart draperi längs kinderna och når ända ner till lären.

– Kan du se till att få tyst på ungen! skriker han genom rummen. Jag måste göra mina övningar.

Moa trycker in en napp i babyns mun, men den flyger ut som en champagnekork och Moa börjar gråta.

– Säg inte att du lipar nu igen! utbrister mannen vresigt. Inte konstigt att ungen är grinig med en morsa som bölar dagarna i ända.

Moa går in i sovrummet och stänger dörren. Hennes hår som tidigare låg i mjuka flätor är nu uppsatt i en sträng knortel som sliter i hennes hårfäste så hon får ett asketiskt och plågat uttryck. Hon gråter ännu en skvätt medan hon byter blöja på barnet. Den smutsiga tygblöjan slänger hon i en hink med frän urinlukt och den gallskrikande babyn placeras i en vagg. Därefter smyger hon ut i vardagsrummet, lyfter telefonluren och slår ett nummer.

– Ja, hej, det är Moa Apel. Som hyr gården i Degeröd.

Kort paus.

– Vi måste flytta om ni inte lagar skorstenarna.

Kort paus.

– Vi har ett litet spädbarn!

Kort paus.

– Det blåser inomhus och...

Jag dyker upp i Trulshult som jag förstått att samtalet gått till. Där står Stina Trulsåker lutad mot köksbänken med kjolen uppdragen till midjan medan Arvid stöter in i henne bakifrån. Varje gång han juckar säger Stina ”ja” i telefonluren. Med andra handen torkar hon bänken med en trasa.

– Jaa. Paus. Jaa. Paus. Jaa. Paus. Jaa...

Så håller det på tills Stina med loj min lägger på.

Tillbaka till Degeröd: Moa kastar den trådlösa telefonen i väggen.

– Jaa. Jaa. Jaa. Moa härmar Stinas skånska. Hon är ju för fan dement, den där bonnkärningen! Alla är galna här! ALLA!

Men så fort Moa ser sin hårige karl i dörröppningen rycker hon till som en kronhjort och faller genast ner sina armar.

– Är det inte du som är galen, Moa lilla? Hans röst är vänlig men ligger lindad runt ett dovt morrande. Vad har du gjort med telefonen? Den kostar tvåtusen kronor, Moa lilla.

– Oj, förlåt, mumlar hon skamset. Jag ringde hyresvärden och...

Babyns skrik från vaggan ökar i styrka.

– Ta hand om ditt barn! Och så vill jag ha pengar till en ny telefon i morgon. Nu har du gjort bort dig.

Moa vankar av och an, klappar babyn i stjärten, gråter, snyter sig och ställer sig vid fönstret. Då rapar barnet med en riktig knall och ner på brädorna plaskar en vit spy. Moa tar upp en tygblöja från den sura hinken, kastar den över kräkpölen och torkar nonchalant med foten. Låter trasan ligga kvar. Men skriket har mojnät. Babyn är tyst och har snart somnat i vaggan.

– Kom nu, Moa lilla! Den mörke mannen lutar sig bekvämt tillbaks i fåtöljen framför husets enda kamin och ger Moa ett brett gnistrande grin. Mina kurser blir säkert fulltecknade nu när jag kommer med i tv, tror du inte det? Ögonen blir svarta och han frigör sin lem ur det vita tyget.

– Sug! beordrar han.

Nyss var jag avundsjuk. Men den där akten som tvåfotingarna lägger ner så mycket energi kring kan göra mig riktigt bedrövad ibland. Det är nästan så att djuren visar större värdighet.

Det räcker med litta ljus

ANITA VILL ÄLTA DET DÄR TV-PROGRAMMET som den rödhåriga sprätten från Stockholm gjorde. Och det var bara skitsnack. Nu måste Klas-Åke lyssna på Anitas skitsnack. Hon håller upp kaffe för att få pratkvaren att gå och så dukar hon fram mazarinerna hon haft med sig. Hennes händer darrar och det rosa nagellacket har flagnat. Kinderna är fnasiga.

– Hur kunde Jalle svika oss allihopa? klagar hon. Han var ju en av oss.

– Har du nånsin hört talas om ett fyllo man kan lita på?

– Nä, det tror jag inte.

– Har du nånsin hört talas om en journalist som talar sanning?

– Jag vet inte. Jag trodde journalister var tvungna till det.

– Jaha, flinar Klas-Åke. Men Jalle skriver väl aldrig det som är sant i Bygdenytt.

– Inte hela sanningen kanske.

– Just det. Bara sånt han tror folk vill läsa. Jalle är ruttan ända in i testiklarna.

Sen vill Anita älta sin ruttne snutbrossa en stund.

– Sören rakar sig inte ens längre. Och han dricker öl till frukost.

– Det är för att han tatt sig vann över huvet. Sprang och lekte herre på täppan.

Och så kommer hon till prästen:

– Han som aldrig gjort en fluga förnär. Eller frun för den delen. Tänk om dom hamnar i fängelse!

– Dom får väl be till Gud och Jesus då, som dom alltid gaggat om.

Den där pösmunken King-Kong måste hon också köra ett varv med:

– Varför bor han här när han bara snackade skit om Åsabygden i tv. Han sa att vi var fascister.

– Ja ja. Vem bryr sig om vad den där flumpellen dillar om. Snart är det vinter och då kommer han å blåsa iväg i sin kinesiska mikromaskin.

Så blir det dags för Viveca:

– Dom har dratt in dispensen. Nu måste hon lägga ner sin specialskola. Som hon var så gla åt.

– Den klarar vi oss utan.

Sybil måste hon också ömka.

– Hon som hatt det så kämpigt! Och så ska det där skogstokiga exet hålla på och spöka. Hur kan han få lov å stå och säga i tv att Sybil dödat hans barn! Och barnmorskan som sa att både en mamma och hennes barn var nära å dö när Sybil i själva verket räddade livet på dom. Det har Björg berättat. Och vet du vad greven sa? Han sa att han räddat livet på den där killen oppe i Ålbäck som var helt mosad. Han låg blodig utanför sin bil redan när gubbarna kom dit där.

– Tobbe ja. Det där gamla pundarvraket har jag blivit blåst av. Vi brukade ta tjack ihopa. Han knasade dit hela Malmö sen. Det var lia gott åt han att han fick smörj, säger Klas-Åke till Anita som är nära lipen hela tiden. Folk får skylla sig själva, fnyser han.

– Men så kan du väl inte säga, Klas-Åke! Det som stått i tidningarna och allt dom sa i Raka Puckar är ju inte sant. Ändå tror alla på det. När jag kommer in på postkontoret i Ashög på morg-

narna och eftermiddagarna blir det alldeles tyst. Och jag vet att dom viskar bakom min rygg. Dom tror att vi som bor här är helt knäppa.

– Ja, det är väl många här som är det åsså.

– Tycker du att Sören och prästen och Sybil och Viveca och Arvid och alla vi andra är knäppa?

Nu hetsar hon upp sig igen och Klas-Åke får lära henne ett och annat.

– Man ska inte lita på nån, det har jag alltid sagt. Alla är falska och egoistiska. Och snikna. Och fega. Förr eller senare börjar skiten läcka.

– Men du själv då, bjäbbar Anita. I programmet var det ju en kille som sa att han blivit lurad när han köpte en bil av dig. Och sen hotad åsså när han ville ha pengarna tillbaka.

– Jamen jag lurar ju dumbommar å köpa mina rishögar som jag fixat ihopa med tejp och plastic padding. En del häckar har körförbud. Klart dom blir snea efteråt. Men det skiter jag i.

– Vänta du bara, säger Anita. Ingen slipper undan. Snart har du inte råd till mat, Klas-Åke. Det känns precis som det har blivit krig.

– Men det var väl satan vad du ska måla fan på väggen då. Jag tycker det har blivit lugnt här när folk har annat å tänka på än å lägga näsan i blöt och stirra opp sig för småsaker. Lassesson har inte skällt på mig en enda gång dom senaste dagarna fastän Fraj hoppar opp på skolbussen som vanligt. Arvid gnäller inte om hyran längre. Och på vägarna har det blivit så dött så Fraj har börjat jaga fåglar istället för bilar.

– Ja, då har han väl mycket å göra. Det är inte klokt så många kråkor du har här. Och som dom kraxar.

– Det gör ju du med, din olyckscorp.

– Jag är så rädd att Sören ska ta självmord. Han får inte ha uniformen på sig längre, och han älskade sin uniform, piper Anita

och lägger sitt blonda huvud i Klas-Åkes knä. Då reser sig stäng-
en.

– Tänker du bara på sånt, Klas-Åke? Kan du inte trösta mig
istället?

– Sören kommer inte å begå självmord. Djur gör inte sånt.

Anita far upp och ger Klas-Åke en lavett, fast inte särskilt hårt.

– Fy attans vad du är le! Inte ens nu kan du vara snäll!

Sen går hon ut med arga steg och kör sin väg. Frej kubbar efter hennes fula Skodalåda. Klas-Åke hör mjölkbilen dundra fram från Trulshult och precis när den kommit in i kurvan uppe vid Tattarp tutar den som ett jävla flyglarm och sen smäller det nog, för det låter som att nåt krossas. Fan, bara inte Anita har krockat nu! far det genom Klas-Åke. Han river igång den gamla Taunusen och kör upp på krönet. Mjölkbilen har skenat åt sidan utanför Jal-
le och Lena och knycklat ihop Jalles bruna Skoda som måste ha varit på väg ut. Frej slinker förbi och kutar hemåt som ett skott. Längre bort har Anita stannat och gått ur bilen. Klas-Åke pustar ut när han ser henne. Hon kommer skumpande mot honom och han brer ut sina armar. Chaffisen i mjölkbilen hoppar ut och springer fram till det som är kvar av Jalles åk, sen blir han hysterisk och börjar skrika.

Anita slänger sig om Klas-Åkes hals. Han kramar henne hårt. Det var tur att inte hennes bil blev kvaddad, då hade hon varit död nu. Skodor tål inga krockar.

– Jag tror han väjde för en kossa, säger Anita med darrig röst.

– Jaha. Och han körde väl i hundraåtti som vanligt va.

– Han körde fort i alla fall.

Mjölkbilsföraren är vitare än mjölken han samlat upp och nu lutar han sig framåt och lägger en pizza.

Klas-Åke går och kollar Jalles bil. Fy fan så det ser ut. Bara mos.

– Det var en ko på vägen. Och sen... han... körde rätt ut framför mig, stammar mjölkbilsgubben. Jag hade ingen chans att väja.

– Hade du hållt hastighetsbegränsningen skulle du hunnit, drämmer Klas-Åke till honom. Det är femti på den här sträckan.

Anita ser skakis ut.

– Är Jalle död?

– Dödare kan man inte bli, det lovar jag. Ajö.

– Ska du lämna mig här nu! grinar hon.

– Vafan ska jag stå här och vakta ett lik för! Stick iväg med dig du åsså!

– Men jag måste väl vittna?

– Du kan gå, sluddrar mjölkbilföraren. Jag vittnar själv.

Jotack, tänker Klas-Åke. Så det inte kommer fram hur snabbt han körde. Men vem bryr sig? Jalle var säkert packad. Och nu har de äntligen blivit kvitt honom.

När Pierre och Jacqueline kommer hem från skolan har de med sig en vårtpadda som är större än Klas-Åkes karda. Det gick fort för Jalle att få ett nytt liv.

– Kan ni låta bli å leka med alla krälände kräk! ryar han och hottar ut paddan. Frej rusar efter och glufsar i sig det fula krypet.

– Men Fraj! tjuter Jacqueline. Det var ju bara en snäll liten padda!

– Den var varken snäll eller liten! Nu ska vi köra en runda i bilen. Tvätta händerna! Den där paddan var säkert giftig.

– Men då kanske Fraj blir sjuk! Han åt ju opp den, säger Jacqueline och lägger händerna på sina rosiga kinder. De mörkblå ögonen blinkar sött.

– Akta så inte jag äter opp daj, Schacklajn! Klas-Åke lyfter den lilla snäckan under armarna och hon lägger dem om hans hals. Du blir bara sötare och sötare, förstår du.

– Pjääär! ropar tösen gällt. Pappa tänker äta opp mig!

Pierre springer in på sitt rum och hämtar två leksakspistoler som blinkar och väsnas och de leker i köket en liten stund. Jacqueline skrattar som en hel flock måsar. Pierre binder fast Klas-

Åke i en köksstol med en tvättlina och Jacqueline knyter en halsduk framför hans ögon. Det är sånt stim på ungarna så Klas-Åke hör inte att nån kommer in genom dörren. Plötsligt känner han en tung hand på axeln och en andedräkt som är så spritstinn att han nästan blir full själv.

– Bind loss mig för satan! skriker han.

– Det är bara jag, säger Sören och knyter upp linan. Han ser sletten ut. Visset skäggstubb i hela nyllet och rosa ögon. Och ingen uniform.

– Anita berättade att Jalle blev nermejad av mjölk bilen, rosslar han.

– Ja, det var ju tur att det inte var nån annan som blev det istället, svarar Klas-Åke snävt. Du såg han väl i tv när han fabulerade ihopa sin rövarhistoria om bygden.

– Har du hört nåt nytt?

– Nä. Byaskvallret ligger nere.

– Ja, då går jag väl igen. Sören lommar ut. Vet du förresten var man kan få tag på hembränt? frågar han i dörren.

– Astrid i lanthandeln kanske har nåra pavor.

– Hon har bommat igen. Hon har fått migrän. Sören suckar.

– Nyktra till då. Spriten löser inga problem.

– Mina kärringar är sura och griniga bägge två, klagar Sören.

Och nu måste jag vara hemma och lyssna på allt tjafs.

– Alla kärringar är sura och griniga, svarar Klas-Åke.

– Inte Tatjana. Hon var aldrig sån.

– Tatjana är ju bara en tonårssnärta, jävla pedofil!

Sören slänger igen dörren hårt och åker iväg. Det är fan vad luften har gått ur folk.

– Kom nu ungar, så tar vi en sväng innan det blivit mörkt!

Det är helt avslaget överallt i Åsabygden. Inte en kotte syns till utomhus. Och det har börjat blåsa upp kraftigt nu. Träden knir-

kar. Jorden virvlar över Stor-Mårtens åkrar. Ibland knuffar vinden till bilen så Klas-Åke får hålla hårt i ratten. Han stannar till hos Sybil för att tala om att Jalle gått ur tiden. Men Sybil sitter och skriver brev och hennes nye vakthund Joel säger att hon inte får störas.

Då får väl Klas-Åke ta sig till Björgs borg för att sprida nyheten vidare.

– Jalle är död! hojtar han genom bilrutan när hon öppnar. Greven står som ett utropstecken bredvid.

– Men fy, så tråkigt! kläcker Björg ur sig.

– Det var väl bra! Mjölkbilen kom och røjde Judas ur vägen, ropar Klas-Åke genom den högljudda vinden.

– Det låter nästan som ett tecken, svarar Björg och glanmar upp mot greven som om han var en gud. Sen säger hon inget mer och de står där och ser ner på Klas-Åke från trappen.

– Ajö! snäser han och river iväg. Den där greven har ingen anledning att se så jävla snobbig ut. Hans slashas till son ska snart upp i rätten för narkotikainnehav.

Klas-Åke tar vägen över Backarna. Havet är grått och överallt är det lika tomt och dött. Sandmoln ryker från de kala fläckarna. Men ur Moas och hårapans skorstenar ryker det inte. Joel slapp lindrigt undan när King-Kong kom och trängde ut honom. Klas-Åke spanar neråt gården. Den vita låtsas-sportbilen står inte där. King-Kong har kanske redan dragit. Nu kan Moa sitta där med sina landsbygdsgriller och sin biogami, hon som var så kaxig i somras.

I Kyllingarum är både lanthandeln och kondiset stängda. Klas-Åke stannar utanför banken där alla brevlådor står och glappar i vinden. Flapp flapp. Annars hörs bara blåsten.

Men nu låter det bortifrån kyrkan. Röster i en taktfast kör. Han kör in och gömmer sig bakom banken och stoppar motorn. Rösterna och fottrampen kommer närmare.

Ett helt demonstrationståg bullrar fram mellan villorna med

plakat och flaggor. Och längst fram springer ett par gubbar med tv-kameror.

– NER MED FASCISM OCH FRÄMLINGSHAT! STOPPA DJURPLÅGERI – INFÖR DEMOKRATI! UT UR BUSKARNA, ÅSABYGDSDOR!

– Vad gör dom? frågar Jacqueline.

– Dom gör reklam för sin nya cirkus, svarar Klas-Åke och garvar åt staborna som går här och gapar. Många har en massa färger i sitt hår och ringar överallt. Andra ser ut som socialarbetare. Men Klas-Åke gitter inte sitta här och glo på dårarna mer. Problemet är att det inte går att köra ut på vägen, för den är smockfull med folk. Han backar och vänder och styr ut på Arvids äng. Skumpigt som fan men bättre det än att bli anfallen av hysteriska asfalts-hjärnor.

Bokdungen bugar sig i blåsten och Arvids ruttna höbalar har börjat rulla omkring. Det är bäst att hålla sig inomhus. Snart blir det nog riktig storm.

Efter maten ringer Anita och är hispig.

– Det har vatt massor av demonstranter här! Dom har pangat rutor och vält Sörens bil! Jag är så rädd, Klas-Åke, snyftar hon.

– Ja ja. Dom ville bara visa opp sig i tv. Snart får dom nåt annat å demonstrera mot.

– Det ska bli storm, snörvlar hon. Du ser till å hålla dig inne va?

– Vafan ska man ut och göra, menar du? Ute är ju så dött så man skulle kunna tro att nån släppt en atombomb.

– Jag älskar dig, Klas-Åke!

– Ja ja. Vi säger så. Ajö.

Klas-Åke slår på tv-nyheterna.

”Turbulensen i det skånska Åsabygden fortsätter. Idag omkom den

journalist som i flera år följt och dokumenterat utvecklingen i detta lilla samhälle, där bland annat en barnhandelshärva håller på att redas ut. Polisen har ännu inte kunnat slå fast vad som egentligen låg bakom Hjalmar Perzéns död. Han blev påkörd av en tung lastbil när han var på väg ut från sitt hem. Men eftersom Hjalmar Perzén avslöjat flera av missförhållanden i trakten, är det svårt att undvika spekulationer kring huruvida händelsen varit planlagd. Idag har också en stor demonstration ägt rum i Åsabygden.”

Jaha, så får man se cirkusen på tv också. En kille med grönt hår och hela näsan plomberad med metall babblar på om fascism och samma mög som de gick och skrek om i Kyllingarum, och sen kommer ett par experter och ska låta sina tyckartungor vispa runt.

”Det är ju oerhört positivt att människor reagerar så starkt på ett fenomen som detta”, rabblar en mager gubbe med glasögon. ”Det bevisar att demokratin är förankrad i folks medvetande och att vi är beredda att försvara den genom att konfrontera de krafter som hotar ett civiliserat samhälle.”

”Ja”, nickar en annan glasögonorm. ”Hotet kommer dessutom inifrån vårt eget liberala system, där decentraliseringen lämnat över mycket av ansvaret...”

Klick! Där gick strömmen. Träden har alltså börjat knäckas. Jisses vad det stormar. Och nu hör Klas-Åke brakket från lagårdstaket som rasar.

- Pappa! gnyr Jacqueline i soffan. Jag är rädd. Det är så mörkt.
- Det är inget farligt. Jag har en bra ficklampa.
- Pangpang åsså? frågar Pierre.
- Nä, det räcker med litta ljus.

TREDJE DELEN

All den överblivna maten

BJÖRG UPPTÄCKER NÄR HON VAKNAR att platsen intill henne är tom. Hon tassar fram till fönstret och drar isär de tjocka gröna gardinerna. Solen har inte gått upp än. Ute faller den första snön. Just det, hon fyller ju år. Då vet hon varför Toffe inte ligger bredvid henne. För att väcka Björg måste man vara extremt morgontidig. Hon kryper ner i bädden igen och känner hur det porlar i henne av välbehag. Den här morgonen ska hon unna sig att njuta fullt ut.

Hade Björg nånsin tänkt sig att hon skulle fylla sjuttio? Hade hon därutöver föreställt sig ett blomstrande kärleksliv vid sjuttio år fyllda? Hon frustar till.

Här ligger hon i en greves breda säng på ett slott i Skåne. Och säga vad man vill, tänker Björg, om Giovannis sammetsögda förförtalång, eller Helmut's slitstarka trohet – Toffe är nog sexigast ändå. Hennes egen Clint Eastwood.

Idag har Björg till råga på härligheten en kärleksförbindelse som tillåter barnen att ta plats. Toffe föreslog självmant att hon håller sin middagsbjudning ikväll utan hans närvaro. I gengäld sov hon över hos honom igår kväll så han kunde uppvakta henne nu på födelsedagsmorgonen.

Han glider in med en frukostbricka stor som ett smörgåsbord där alla Björgs favoritdelikatesser trängs.

Björg blir matad med iransk kaviar, tryffel och hemgravad carpaccio om vartannat tills hon får be Toffe sluta.

– Du fyller mig med läckerheter som om jag vore en gås, Toffe!

– Här, ta lite gåsleverpastej också! skrockar han och låter motorn i halsen spinna en stund medan bärnstensglimten tänds och får det att surra i Björgs nedre regioner. Han lägger sig över henne och hon ger efter, låter honom gnida sin hårdhet mot hennes maghull, njuter av att se hur han kränger av sig skjortan och byxorerna, målmedvetet och manligt, och hon har ögonen öppna för hon vill se det hon vill ha och slänger vigt upp ett ben på hans axel. Hon rör sig mot honom, roffar begärligt åt sig.

Efteråt är hon mätt i alla vrår och med alla sinnen.

Toffe gräver fram en vackert inslagen liten ask och ger henne.

– Varsågod min skatt!

I asken ligger en ring i vitt guld med en stor blåaktig sten.

– Det är en alexandrin, myser Toffe. Den skiftar färg efter ljuset. Precis som dina ögon. Ser du att den blir gråvioletten nu när jag håller den intill dig? Nää, inte gråta nu, då kanske stenen blir röd.

– Jag blir så rörd bara, snyftar Björg och faller sin greve om halsen.

Hon har aldrig fått ett smycke av en man förutom av Giovanni, men då köpte hon samtidigt en likadan amulett åt honom. Helmut var föralldel generös med presenter, men det var nyttiga gåvor; bruksföremål som visserligen var vackra men som dög till mer än att bara se på. Det var ett uttryck för den klättrande medelklassens nytta-med-nöje-filosofi.

Nu har Björg klättrat till en klass där det går an att pynta damer med guld och ädla stenar. Och det har hon ingenting alls emot. Inte förrän hon minns sin mor ligga och bli uppvakad av sin man, som Prinsessan på ärten. Hon låg där i sina vita spetsärkar, svällande, krävande med lysten grön blick. En lat persisk

katta. Björg upptäckte redan som barn och helt på egen hand att prostitution inom äktenskapet var den taktik som både hennes mor och hennes mormor brukat för att svinga sig upp från arbetarklassen.

– Är det grubblerier på gång? avbryter Toffe Björgs inre färd.

– Du tycker väl inte att jag är lat och bekväm? frågar Björg, inte för att hon själv tycker det, men för att få dubbla lås på den dörr som skiljer henne från hennes mor.

– Du? Lat och bekväm? skrockar Toffe långt nerifrån strupen. Nej, vet du vad Björg lilla. Det skulle inte skada om du låg på lat-sidan då och då.

Nå. Ett tag till kan hon ligga och trona som en drottning innan hon måste hem och förbereda sjuttioårskalaset.

Toffe är en hjälpsam man och han följde med Björg igår när hon skulle handla hem alla varor till födelsedagsmiddagen. Det tog en hel dag, och att bära de dignande kassarna hade hon inte klarat själv. Men nu finns allt hon behöver i skåpen och det börjar riktigt klia i fingrarna på henne när hon kliver in i sitt kök och trär på sig förklädet. Snart ska hon få ansa, mosa, hacka, klyfta, tärna, skiva, riva, pressa, blanda, knåda, kavla, fylla, vika, grädda, koka, vispa, reda, steka, klicka, toppa, ringla, spritsa och huset ska fyllas av dofter från jordens alla hörn... Här kommer Björg av sig igen. I varje lyckokänsla öppnar sig en lucka och suger åt sig glädjen. Nadja borde varit med henne nu. Nadja skulle stått mittemot och pysslat med maten. De skulle skoja och flamsa och slicka sig om fingrarna. Nadja skulle kanske tappa nåt på golvet och Björg skulle låtsasförebrå henne och säga att hon sa tunnbrödrullar, inte damnbrödrullar, och Nadja skulle vika sig av skratt, för hon älskade den sortens tramsiga skämt.

Björg känner det tydligt nu. Nadja fattas henne. Hon saknar verkligen den storögda tystlåtna flickan. Så lojal och så tillgiven.

En enda gång ville hon ge sig av på ett litet äventyr och gick rätt i fällan. Det kunde man inte lasta henne för. Så gör alla tonårsflickor, smiter ut. Och vad fick hon lära sig av det? Jo, hon blev satt i finkan, och nu förvaras hon på en av landets illa skötta journalläggningar för flyktingbarn. Björg sätter på radion för att få lite sällskap innan hon går över till att hacka myntan men stänger ilsket av den igen. Där pågår en diskussion om ”Åsabygdsfallet”. Kan de inte bli lämnade ifred nån gång? Egentligen borde hela ärendet överlåtas till Europadomstolen. Björg tillreder råvarorna med dalande humör. I sjuttio år har hon levt och ändå ska livet hålla på och luggas och knuffas. Men tiden segrar. Tiden är alltid en vinnare och det är lika bra att bara följa med längs den dunkande rälsen, inte kliva av på nån ödslig perrong. Ansa, mosa, hacka, klyfta, tärna, skiva, riva, pressa, blanda, knåda, kavla, fylla, vika, grädda, koka, vispa, reda, steka, klicka, toppa, ringla, spritsa, hej och hå, tiden går.

Sisela är först på plan med ny frisy, röd sportbil, vit päls, en låda champagne och ett litet silvrigt paket med stor röd rosett.

– Har den äran, söta lilla mamma! sprudlar hon. Nu har du äntligen uppnått mogen ålder. Och ska jag tro mina källor så kan du snart titulera dig grevinna.

– Nja, värjer sig Björg. Nu ska vi inte gå händelserna i förväg.

– Jaså minsann, retas Sisela. Men den där urflotta ringen du har, den blinkar värre än en flört.

– Jag fick den idag, säger Björg och rodnar som en småflicka inför sin bullriga dotter som genast hoppar över till att kommentera nysnön.

– Det kunde jag väl ge mig uttan på att det skulle snöa häruppe på åsen. I Lund regnar det.

Björg tar fram en galge åt hennes mjuka päls och hoppas att den inte var för dyr. Champagnen lägger hon i kylen. Björg hop-

pas att inte heller den var för dyr. Eller sportbilen som ser fabriksny ut.

– Vi korkar väl upp en flaska skumpa direkt! Sisela rycker ifrån Björg en av buteljerna. Nå, tänker Björg, hon tycks ha kommit över Pål. Och nån ekonomisk nöd lär det inte gå på henne heller.

– Vad annorlunda här ser ut! utbrister Sisela och vråker ut sin smala kropp i den nya soffan. Nya möbler! Och jag som inte trodde du gillade mönstrade tyger, mamma. Det här känns mycket mer levande. Varmare färger. Du har skaffat nya mattor också. Snyggt! Och en widescreen-tv!

– Ja, det är ju en svår tid för oss alla här i trakten, förklarar Björg. Att piffa till lite här hemma har varit en tröst.

– Det är ju rena klappjakten på er här i Åsabygden, instämmer Sisela. Hon dricker ett par klunkar. Men tro mig, det vänder. Alla medievindar vänder. Och misstankarna mot Sybil och dig och prästparet kommer inte att kunna styrkas. Att gömma flyktingar betraktas som hjältemod snarare än ett brott. Det är ju sånt som nunnor brukar ägna sig åt.

– Men skadan är ju skedd, konstaterar Björg. Flickorna har blivit förflyttade till en flyktingförläggning och vi får inte ens besöka dom. Nu måste dom känna sig svikna på nytt. Deras gamla sår är väl helt upprivna vid det här laget.

– Dom där brudarna är tuffa, säger Sisela och tänder en cigarett. Dom har varit med om betydligt värre saker.

– Ja, och just därför.

– Det kommer att ordna upp sig, mamma. Tjejerna har rotat sig här, det väger starkt. Men nu måste du öppna presenten!

Björg vecklar ut papperet och tar fram en videofilm. Fodralet har en bild på hela familjen. ”Lyckliga familjen!” står det, och märkligt nog känner Björg en ilning av olust.

– Vad fint, överdriver hon.

– Ja, du har ju det mesta i inredningsväg, så jag har samlat alla

gamla rullar som pappa filmat och så fick jag en kassett av Sören också. Han har ju sprungit runt med dv-kamera. Jag känner en kille som är en fena på redigering och han har meckat och pulat med materialet så det har blivit som en liten tvålopera.

– Men tack, säger Björg. Vi kan väl titta på videon efter middagen. Hur har du det nu då? byter hon ämne.

– Finfint, ler Sisela och håller upp mer champagne. Hon tappar aska på sin khakifärgade dress. Pål och jag har kommit till en förlikning. Han har startat ett nytt förlag som är ganska hårt profilerat på modern facklitteratur och lite mer finlitterära romanförfattare. Så han fick ta alla gamla stofiler inklusive Lars Hammar, han som skriver populär historia du vet. Jag knep deckarförfattaren som han aldrig trodde på. Nu har hon en ruggigt bra ny bok och den går som tåget. Och så nosade jag upp ett par heta titlar på Frankfurtmässan. Sen har jag tänkt satsa på romanbiografier och såna här true stories. Det var då jag kom att tänka på Tryggve. Vilken story man skulle kunna göra om honom och hela Åsabygden! Jag ska försöka anlita nån av Sveriges bästa journalister för det här jobbet.

Usch, tänker Björg.

– Se inte så skeptisk ut, mamma. Det här kommer att bli skitintressant.

– Vad är det som är så intressant med Tryggve? frågar Björg irriterat och tycker att Sisela är spekulativ och profitgirig. En likskändare! Vi är Tryggves anhöriga, vi bryr oss, markerar Björg. Men allmänheten har väl inget intresse av honom.

– Joo! säger Sisela otåligt. Det kommer att väcka en jäkla debatt, för det handlar ju inte bara om Tryggve som person. Här kan man se vilka krafter som är i rörelse i vår tid. Alla människans olika dilemmor finns ju samlade i den här lilla avkroken.

Puh, så flåsigt hon är! Björg måste bromsa henne.

– Bygden befinner sig i djup kris för tillfället, Sisela.

– Desto bättre! Det är ju då man står närmast sanningen.

– Jag tror folk vill vara ifred just nu.

Björg snörper oavsiktligt på munnen och vet att det inte klär henne, att det inte klär nån mamma när hon lyssnar på sina barns idéer. Men Sisela dundrar vidare.

– Alla som surrats vid den offentliga skampålen eller blivit utsatta för myndighetsövergrepp vill ha upprättelse, konstaterar hon tvärsäkert. Vet du hur många brev och telefonsamtal vi får i veckan från rättshaverister, fastän vi bara är ett litet bokförlag? Femton minst.

Björg blir trött av dotterns svada. Och av röken från hennes oupphörliga nikotinintag.

– Fast nu, tjuvtror Sisela vidare och fimpar ryckigt, nu är det Tryggve jag vill fokusera på. Han flyttade ju till Lund redan när Sybil och jag var små. Jag hade inte ens börjat skolan.

– Nej, just det. Han började läsa sociologi då. Sen flyttade han till Stockholm. Så det var inte ofta han var hemma och hälsade på.

– Men Tryggve hade ju hjärtat till vänster. Varför gick han då på Institutet för högre reklam- och marknadsutbildning? Där lärde dom bara ut kommersiellt tänkande.

– Tryggve har alltid varit flexibel. Han ville lära sig hur marknadskrafterna styrde.

– Men Tryggve blev ju en favorit på storföretagen med sina managementkurser och konsultuppdrag. Han tjänade bra med flis, inte sant?

– Jovars. Han var tidig med att starta sin pr- och kommunikationsfirma.

– Ja, den var en riktig guldgruva, ler Sisela. I en guldålder. Och finanskraschen gled han snyggt förbi. Då kom medieboomen som han kunde sko sig på.

– Vart vill du komma? undrar Björg och viftar bort en rök-slinga.

– Till hans patos. Tycker inte du att Tryggve var dubbel? Han gjorde grova pengar på företeelser han alltid avskytt. Plågade inte det honom?

– Det har jag bestämt för mig att ni brukade diskutera när ni träffades, säger Björg undvikande.

– Visst. Men Tryggve var hal. Han slingrade sig alltid med snygga argument. Men han hjälpte näringslivstoppar och politiker och mediemakthavare att klara sig ur tvivelaktiga affärer. Bodelagsfiffel, miljöbrott, privatlivshaverier och korruption. Såna bykar borde väl tvättas i offentligheten, och det förhindrade Tryggve. Människor som missbrukade sin makt och försummade sina åtaganden fick hjälp av honom så dom slapp ta konsekvenserna. Det låter inte socialistiskt i mina öron.

– Snacka inte skit om Tryggve! slipper det ur Björg, men då ser hon att Sisela faktiskt blir stött. Man kan väl se det så här då, jämkar hon, att du ger ut bästsäljarskräp för att finansiera en smalare utgivning. Tryggve blev rik på att rädda makthavare från att offras i media, och dom pengarna har han levt på medan han räddade fyra flickor från prostitution och elände och hjälpte Åsabygden på fötter.

– Jag vill inte nedvärdera Tryggve, mamma! Jag försöker bara kartlägga hans personlighet. Drevs han inte av hjältedrömmar?

– Kanske, svarar Björg truligt. Han deltog ju i det där stora biståndsprojektet i Afrika strax innan han träffade Viveca.

– Men när han såg hur klena resultat det blev tappade han sungen, trevar Sisela. Sen ville han slå sig till ro och bilda familj. Och så spårade det ur. Och Viveca är bitter som stryknin.

– Ja, hon tog skilsmässan hårt, det gjorde hon verkligen, intygar Björg.

– Jag tror inte att Tryggve var en särskilt bra äkta man heller, om jag ska vara ärlig, fortsätter Sisela sin hobbyanalys. Han var ju nästan aldrig hemma och när Tudor föddes fick han ännu mer att

göra, eller ännu fler förevändningar att hålla sig borta. En älskarinna bland annat. Sisela fnysir till. Men efter skilsmässan måste Tryggve ha hamnat i kris. Det var ju då han reste ner till Rom och letade upp sin far.

– VA!? flämtar Björg.

– Visste du inte det? frågar Sisela förvånat. Ja, han bad mig att inte berätta, men jag trodde att han ville ta det med dig face to face...

– Det hade jag ingen aning om. Jag trodde, famlar Björg med spak röst, jag trodde att Tryggve arbetade på ett hjälpcenter för gatubarn.

– Hans pappa arbetade tydligen som volontär på ett sånt. Och det var genom honom Tryggve kom i kontakt med flickorna.

– Giovanni, säger Björg sluddrigt och griper omedvetet om amuletten i halsgropen. Det trodde jag väl aldrig om honom.

– Det är väl ett typiskt sätt att kompensera skuld känslor, hävdar Sisela torrt. Det var antagligen samma sak för Tryggve när han smugglade hit tjejerna. Men så stack han iväg igen. När han hade så många järn i elden. Alla var så engagerade i bygdens upprykning och poff! så är Tryggve borta. Och se nu som det har gått.

Sisela slår ut med armen så champagnen lever farligt.

– Är det Tryggves fel, menar du?

– Nej, det kan jag inte påstå, svarar Sisela och burrar upp sitt trendklippta hår med knallröda slingor i. Men nåt knas är det ju när allt stannar av och krokmar för att en ledare försvinner. Åsa-bygden var kanske inte redo för all den förändring som Tryggve åstadkom. Konstrundan lyckades han övertala att svänga upp hit, och så hade han forskningsresultaten med bakterier och genteknik, och allt snack om ett naturenligt avloppsverk, och sen var det balansen mellan storskalighet och miljöhänsyn som han peppade Stor-Mårten med, och Gaia Nature i Tossalösa fick igång kvarnen och började ägna sig åt livsmedelsförädling, och Arvid skulle im-

portera en buffelart som kunde beta marken och gå ute året runt, och Oveshovs gods höll på att växa upp till ett kulturcentrum, och Vivecas nya pedagogik, och... och Arvids fallfärdiga gårdar skulle kulturminnesmärkas och renoveras, och EU öppnade sina fonder och beviljade anslag till allt, och det satte fart på både barnafödandet och inflyttningen... Puh!

Sisela kastar sig bakåt i soffan.

– Men, fortsätter hon. Visste folk verkligen vad dom deltog i? För det verkar ju som om dom hellre gjorde på sitt eget sätt när allt kom till kritan. När Tryggve försvann, menar jag. Då struntade ju alla i projekten som han dragit igång. Frågan är om inte bygden hade mått bättre om han aldrig satt sin fot här.

– Som du säger! förebrår Björg sin dotter. Skälet till att folk inte höll ångan uppe var väl att dom var vana vid att Tryggve höll i tömmarna. Och vad är det för konstigt med det? Skulle en kock plötsligt lämna köket, då skulle väl såsen skära sig rätt snabbt. Nån måste ha överblick.

– Jag bara spekulerar, mamma. Hursomhelst måste det ha varit nåt som inte klaffade för Tryggve, en bit som saknades ändå, trots att han fått träffa sin pappa och återvänt till rötterna, funderar Sisela. Och nåt viktigt måste det ha varit eftersom han lämnade sin ögonsten Tudor också. Kanske sitter han i ett buddhistkloster nånstans.

Björg blundar och säger långsamt de ord som så många gånger ilat genom hennes medvetande men som aldrig uttalats.

– Tryggve kan ju faktiskt vara död!

– Det bara vägrar jag tro! trumpetar Sisela. Han måste ha haft ett solklart syfte med att dra härifrån. Vore han död, så nog fan hade vi fått reda på det. Hur gick det egentligen till när han dunstade?

– Du vet allt redan, suckar Björg. Han verkade lite inåtvänd. Sen var han borta. Och nu tycker jag vi talar om nåt annat.

– Men mamma! Det är ju uppenbart att Tryggve planerat sitt avhopp eller vad man nu ska kalla det. Du döljer väl inget?

Björg ser in i dotterns stora sluttande ögon som påminner så om Helmut. Sisela är lik sin far på många sätt. Resultatinriktad och rättfram. Låter jobbet genomsyra fritiden. Glömmer att äta. Säkert snarkar hon också, tänker Björg och blir helt överrumplad av de känslor hon just nu upplever inför sin äldsta dotter. Helmut och hennes kärleksbarn, nu i ny och skrikigare tappning.

– Nejdå, Sisela. Jag tycker bara det är trist att tala om Tryggve. Det gör mig sorgsen. Hade du haft barn skulle du förstått.

– Men han är min bror! Och du har inga syskon, så du vet inte vad syskonkärlek vill säga. Jag älskar Tryggve. Och han fascinerar mig.

Lizzie gläfsar till och trippar mot dörren. Dörrklockan ringer och Viveca stiger på som ett välsignat avbrott med Tudor i handen. Han plockar genast fram ett litet dataspel ur jackfickan.

– Heliga Maria, ett sånt snöoväder! stönar Viveca. Ingen har plogat vägarna så jag fick leda cykeln nästan hela vägen.

– Du måste skaffa bil! skrattar Sisela och går till köket för att hämta ett glas till svägerskan och en ny flaska.

– Grattis Björg! Viveca plockar fram ett platt paket från sin ryggsäck och kliver ur sitt röda hölje som skyddar mot väder och vind. Innanför har hon en kimonoinspirerad kreation.

– Men tack! Så fin! Björg betraktar den lilla tavlan som föreställer – eller försöker föreställa – Tudor. Den är amatörmässigt målad men det syns att Viveca har ansträngt sig och ramen är sirlig och bronsfärgad. Björg känner en hastig våg av värme inför sin ex-svärdotter. Hon tillämpar verkligen sin pedagogik väl. Att det är tillåtet att misslyckas. Men hennes glest sittande ögon är två djupa vatten som tydligt säger: hoppa inte i, här finns haj.

Sisela ger Viveca ett glas. Hon tar för sig av de salta nötterna. Viveca är matglad, äter alltid upp varenda smula av det som ser-

veras tills tallriken är så ren att den skulle kunna sättas in i skåpet direkt igen. Ändå lägger hon inte på hullet.

– Moa var hos mig igår, smaskar hon. Hennes nye man är en riktig hustyrann. Han håller henne mellan tummen och pekfingeret. Hon är livrädd för honom. Och han har aldrig krökt ett hårstrå på hennes hjässa. Det räcker med att han spänner ögonen i henne. Han har en så otäck blick. Den liksom flyter ut. Och dom har det så kallt inomhus så det hade varit bättre att bo ute på gården. Där är det i alla fall soligt ibland.

– Nu kommer Sybil! utropar Björg och springer efter Lizzie mot dörren. Hon är uppriktigt glad över att se sin yngsta dotter och ger henne en hjärtlig kram. Flickorna får varsin också. De har gjort små saker åt sin mormor och Sybil överlämnar sin gåva – en paisleymönstrad silkepyjamas och en tjock vinröd morgonrock. Det måste ha varit dyrt.

– Du får ju vara presentabel nu när du har en greve i sängen, skrattar Sybil och det strålar om henne. Håret som en gul sky och en chic välsittande byxdress i krittstrecsrandig gammelrosa. Sybil är ju riktigt stilig! Ja... förgylld på nåt sätt. Medan Sisela blivit mer... inplastad?

Nu kan de i alla fall sätta sig vid det dukade köksbordet. Björg har gjort i ordning massor av smårätter. Flera olika sorters salsa och diproror. Färskt bröd, pita, tortilla, papadomes. Curry, spiskummin, koriander, timjan, basilika. Ostar, druvor, oliver, nötter. Pstrami, salami. Melon, kalkon. Råkor, rostbiff. Couscoussallad, waldorfsallad. I ugnen fyllda gratinerade grönsaker. På spisen kantarellstuvning och vitlöksångade musslor.

Viveca och Sisela är de som visar mest uppskattning. Viveca över maten och Sisela över vinet.

Efter födelsedagsvisan och ett sladdrigt tal av Sisela sitter barnen uppradade framför tv-n med glass och godis. Viveca äter så

det bildas rännilar ända ner på halsen, Sisela röker som ett fabriksghetto och Sybil skickar textmeddelanden på sin mobiltelefon. Björg känner sig lite däven och gör i ordning kaffe och efterrätt. Starkt kaffe får det bli. Hon blickar över bordet och inser att hon lagat mat så det skulle räcka åt en hemvändande armé, men hon låter den stå kvar. Hon kan inte börja packa in läckerheterna i fryspåsar fast hon har god lust. Hon sätter istället fram efterrättsfaten bland de andra rätterna och serverar kaffe med avec.

Marängsvissen gör för Viveca vad grappan gör för Sisela. De förser sig ymnigt. Sybil tar emot ett textmeddelande och ler inåtvänt. När Sybil ler borde världen stanna, tänker Björg. För det första händer det inte så ofta. För det andra ser hon absolut överraskad ut när hon ler, som om nån stryker en osynlig fjäder över hennes läppar och hela ansiktet spritter till innan det öppnar sig i ett helhjärtat och alldeles äkta leende. Som det första hos ett spädbarn. Björg kan inte minnas att Sybil log särskilt mycket som barn.

– Sybil, jag står inte ut med att du sitter där som en soluppgång, skämtar Sisela. Det är oanständigt att se så kär och lycklig ut som du gör.

– Jag har fått SMS från Nadja och Tatjana. Dom hälsar att dom har det okej men längtar hem.

– Jag trodde det var Joel du satt och kuttrade med.

– Vi kuttrar så det räcker. Vi ska gifta oss när hans skilsmässa är klar.

– Ojdå! utbrister Björg. Är inte det lite förhastat?

– Nej. Vi är gjorda för varann. Sybil ser ut att vara fullständigt säker på sin sak.

– Han måste väl vara nöjd åtminstone, säger Sisela spydigt. Den där Moa verkade ju vara ett psykfall. Joel har alltså gått från en cyklon till en lagun. Klart som fan att han är lycklig då.

– Det har inte med Moa att göra, säger Sybil. Joel och jag passar perfekt ihop, helt enkelt.

– Alla känner väl att dom passar ihop i början, lägger sig Viveca i medan hon djupgräver i efterrättsfatet.

– Det är skillnad den här gången. Jag vet att Joel är min stora kärlek.

Björg får ge henne rätt. Hon kände så med Helmut.

– Jo, det är en speciell sorts känsla, instämmer hon drömskt.

– Ja, kanske det, fnyser Viveca. Men sen då? När vardagslivet ruttar i diskhon.

Sisela nickar engagerat och Björg känner sig manad att komma med ett inpass som kan rucka på Vivecas och Siselas kärleksdystopi.

– Man måste underhålla kärleken i vardagen, säger hon. Jag gav Helmut frukost på sängen under hela vårt äktenskap. Och varje kväll masserade jag hans rygg. Plus en massa annat.

– Usch! Aldrig i livet att jag skulle springa där som en geisha med frukostbrickor och massageoljor åt en karl.

Viveca uttalar ordet ”karl” med ett harklande ljud.

– Men för mig var det inga problem, förklarar Björg. Jag tyckte om att göra det skönt för min man. Det var inget självupppoffrande i det.

– Jaha, knorrar Viveca och tittar avmätt på Björg. Men om man vill ha ett jämställt förhållande då?

– Det beror väl på vad man menar med jämställdhet. Helmut försörjde faktiskt hela familjen.

– Då är det väl det som ska till, säger Sisela och blåser ut ett stort rökmoln. Ett gammeldags hemmafrusystem.

– Nej, men det ska till kärlek, framhärdar Björg irriterat. Det dagens kvinnor så ofta talar om låter inte alls som kärlek i mina öron. Det är millimeterrättvisa och kalla beräkningar. Som om kärlek vore en ekonomisk formel.

– Ja och än sen! Viveca spärrar upp ögonen. Det kan väl inte vara meningen att en ska ge och den andre bara ta!

– Nej, det är ju självklart, säger Sybil lugnt. Men om man vill varandra väl så blir det balans. Och bägge måste ju inte ge och ta precis samma sak. På samma gång.

– Kvinnor från Venus och män från Mars, va. Sisela fimpas surt och hårt. Du och mamma är verkligen lika!

Björg får först lust att avvisa påståendet men då möter hon Sybils tända leende. Är de inte lika? Björg ler tillbaks mot henne, nästan som i maskopi.

– Man kanske helt enkelt bara måste ha tur i kärlek, säger hon mildt och överslätande. Det är vad jag har kommit fram till.

– Jaha, då är det väl bara att invänta prinsen i solnedgångens motljus, muttrar Sisela.

– Varför måste man till varje pris ha en karl då? invänder Viveca. Jag trivs med att vara singel. Hade jag fortfarande varit gift så hade jag aldrig börjat måla. En man tar upp alldeles för stor plats i en kvinnas liv.

– Men Tryggve var ju aldrig hemma, säger Björg syrligt. Då kunde han väl inte uppta så mycket utrymme.

– Är man olycklig i en relation suger det upp jättemycket energi, skyndar Sisela till Vivecas undsättning. Men Viveca har fått blodad tand nu och vinet har lossat tungans band. Sisela håller dessutom upp mer i både sitt och Vivecas glas.

– Du säger att du var lycklig med Helmut. Viveca stirrar på Björg som om hon vore en svuren fiende. Men du har ju fått sänka dina anspråk på allt annat! Och nu har du träffat en karl igen. När du äntligen hade chansen att fälla ut dina vingar.

– Jaså det är så du ser det! svarar Björg skarpt. Men ni som kommer dragande med er emancipation och ert självförverkligande kanske har fått allt om bakfoten, försvarar hon sig. Ni kanske har helt orimliga anspråk. Man får väl försaka en del i livet för att uppnå annat...

– Män försakar inget! gafflar Viveca. Dom roffar åt sig allt!

– Du menar alltså att män är lyckligare än kvinnor? bollar Björg tillbaka.

– Lycka är ju bara ett flummigt lockbete som leder rätt in i kvinnofällan!

– Men om nu lyckan finns – är inte den viktigare än allt annat? nystar Björg vidare i sin frustrerade svärdotters virrvarr av psykologi och politik.

Vivecas upprörda ögondjup stillnar en aning.

– Så lycka är att ha en man, klart slut? frågar hon.

– Lyckan är subjektiv, Viveca. För mig har lycka varit att ha en livskamrat som älskar mig helhjärtat. Men det har inte varit gratis.

– Du har alltså nöjt dig med att bara vara älskad av en man, säger Viveca nästan hånfullt.

– Ja, tänka sig! huggar Björg och hör hur hennes röst skjuter ur sig den erfarnas vassa gaddar som säger ”jag är inte död än, små snärtor, vänta tills ni själva fyllt sjuttio!” Det är kanske just vad som fattas dagens giriga och missunnsamma människor, avslutar hon. Att kunna nöja sig!

– Men nu kan vi väl titta på videon mamma fick av mig, föreslår Sisela nervöst och reser sig hastigt. Oj, vad yr jag blev! flämtar hon och står lutad mot bordet med det rödvita huvudet nerböjt.

– Vill du ha ett glas vatten? frågar Björg dottern samtidigt som hon föreställer sig hur hon håller glaset över den eldfångda svärdottern.

– Nej, men gärna en Gammeldansk eller nån annan örtnaps, föreslår Sisela. Det brukar alltid hjälpa i såna här lägen.

Björg tycker Siselas metod att kurera överförfriskning låter inadekvat, men går ändå till kylan och håller upp ett litet glas Jägermeister som Toffe brukar värma sig med ibland.

– Perfekt! utbrister Sisela och sväljer ner medicinen med en enda klunk. Ont ska med ont fördrivas, grinar hon.

Björg undrar hur det egentligen är ställt med hennes äldsta dotter. Om alkoholism går i arv så finns dessvärre genen där. Björgs far var ju periodsupare.

Hon tittar begrundande på sina båda döttrar. Hon ser dem med andra ögon nu. Siselas grälla skränighet. Sybils gyllene kvinnlighet. Förut svällde hon av stolthet över den driftiga Sisela som flög ut i stora världen, skaffade akademiska meriter och förvaltade sin fars pund. Men nu verkar hon mest sårig och sliten. Sybil har istället grävt där hon stått och skapat en välskött liten täppa med näring som räcker åt både henne och andra. Sybil utstrålar kärlek medan Sisela sprider cynism. Björg är inte ens säker på om presentvideons titel ”Lyckliga familjen” är avsedd som en hyllning eller en sarkasm.

Men det är en trevlig redigering medger Björg när de sitter framför tv-n. Skojig grafik påannonserar diverse händelser i familjens liv med Sisela i huvudrollen. Sisela lär sig krypa, gå och cykla, Sisela börjar skolan, Sisela åker skidor, gungar och badar. Sybil passerar snabbt förbi som rött nyfött knypte och gallskrikande på ett ödsligt golv i rosa klänning. Ibland skymtar hennes lockiga hår i bakgrunden. En gång sitter hon i Tryggves knä, men aldrig i sin mammas. Där hade Sisela fast abonnemang om man får tro filmen.

– Vad lite man får se av Sybil! utbrister Viveca taktlöst.

– Jag trampade i bakvattnet, säger Sybil med en ton som Björg försöker tolka. Hennes min är uddlös och neutral. Håller hon masken? Eller har hon förlikat sig med barndomen? Björg vet inte vad hon ska säga så hon tiger medan filmen rullar vidare. Men så kommer en sekvens där Helmut borstar Sybils blonda lockiga hårsvall, hon är sju år och ska börja skolan. Björg ser det på klänningen. Fluffig och puffig med en massa rosa munnar. Sybil hade själv valt tyget och Björg hade sytt. Sybil tindrar mot Helmut och

han lyfter upp henne med blicken hos en förtjust och hänförd far. Det måste ha varit Tryggve som hållit i filmkameran, Björg minns inget av detta. Men hon ser att Sybil var en ovanligt söt flicka. Varför såg hon inte det när Sybil var liten? Att hon var långt sötare än de flesta barn med sina stora runda ögon och den lilla pussmunnen.

– Mitt hår borstade han aldrig, grymtar Sisela och spelar trumpen. Sybil var mycket sötare. Pappas lilla docka.

Sybil ler vagt och ser en gnutta konfunderad ut.

Nu visas några scener från skolavslutningar, konfirmationer, studentskivor, julaftnar och födelsedagar tills det blir dags för bröllop.

– Här, fortsätter Sisela upplivat, här är nåt för dig, Viveca! Ditt och Tryggves bröllop!

Där såg Viveca lycklig ut, konstaterar Björg för sig själv. Men dagens Viveca tycks inte tåla minnet av att hon en gång var lyckligt gift. Hon faller i gråt.

– Såja, tröstar Sybil och lägger armen om henne. Du kan väl tänka på det här som nåt fint du har upplevt. Även om det inte blev som du hoppats.

Men när filmsnutten från Tudors barndop visas bryter Viveca samman och lipar så att ungarna kommer springande ur läsrummet där de suttit och ritat.

– Vad är det som har hänt? ropar Jorunn från dörröppningen.

– Ingenting, ropar Sybil tillbaks. Fortsätt lek ni.

– Det är en sån skam! snörvlar Viveca.

– Skam? upprepar Björg.

– Man ska inte skiljas. Ingen man får röra mig igen. Jag är redan förbrukad. Viveca snyftar hackigt och tröstit. Det är kört för mig...

– Vad är det för grillar! avbryter Sisela barskt och trycker på pausknappen. Ryck upp dig. Och sluta dalta med ditt brystna

hjärta. Det var ju sex år sen ni skildes, för guds skull. Har du överhuvudtaget fått ett nyp sen dess?

– Jag skulle aldrig kunna göra så mot Tudor!

– Ska Tudor ha på sitt samvete att hans mamma avstod från en vuxen kärleksrelation för hans skull? Tudor vill väl se sin mamma lycklig?

– Jag vet inte hur man gör längre, klagar Viveca.

– Åååh! Sisela håller sig för pannan och tittar i taket. Karlarna flockas ju runt dig som flugor kring en hästskit. Men sitt du där och badda din självömkan istället för att ta för dig! Och låt åren gå tills du blir en rynkig nucka. Man får faktiskt signalera att man är intresserad av att inleda en relation. Men du kan ju lika gärna gå klädd i en sån där talibansk slöja. Hör nu här, Viveca! Sisela griper om Vivecas händer. Du är fortfarande ung, du är snygg och du är smart. Du mal på om kvinnans frigörelse och feminism och allt det där tugget. Men hur frigjord är du själv? Du har låtit en man avgöra ditt öde. Bara för att du var gift med Tryggve och det gick åt pepparn har du bestämt dig för att det aldrig ska bli nåt mer av ditt kärleksliv. Gå vidare nu!

– Det grämer mig så att han kanske just nu ger nån annan kvinna det jag aldrig fick! pumpar Viveca ur sig och börjar snyfta igen och innan Björg hinner påpeka att problemet med Tryggve först och främst är att han inte existerar bland dem längre rusar Lizzie till dörren och börjar storskälla. Ute på gårdsplanen släcks ett par billjus och röster hörs. En av dem låter bekant. Björg går till hallen och ringklockan ljuder. Hon öppnar med ostyrigt hjärta som vräker sig hit och dit.

Han står där och ler som om inget hänt. Samma borstiga fredligt sluttande ögonbryn, samma genomborrande blick, samma fårör runt mungiporna. Samma mössa tillochmed, som han nu tar av sig.

Det är inte bara Tryggve som står där. Med sig har han en ung artificiellt rödhårig kvinna med ett ärr på ena kinden. Och en liten pojke på fyra, fem år med runda mörka ögon.

– Pappaaa! tjuter Tudor och flyger upp i Tryggves famn. Tryggve kramar och pussar sin son och svänger runt med honom.

Björg stapplar baklänges och försöker hitta nåt att hålla sig i innan hon blir uppfångad av Sybil. Sen svartnar det för henne.

När Björg kvicknar till på soffan inser hon snart att det hon såg var sant. Tryggve sitter bredvid henne med Tudor i knät.

– Har den äran på sjuttioårsdagen, kära lilla mamma. Får jag presentera min fru Tara och vår son Eddie?

Björg kan inte besegra impulsen att ge Tryggve en örfil. Han reser sig och leder in Tara och sonen Eddie i läsrummet. De mumlar lågmält en kort stund med varandra innan Tryggve återvänder.

– Förlåt att jag chockade dig, säger han. Men nu är jag hemma igen. Han ler sitt inbjudande leende, det leende som ursäktar allting. Hjärtvättarleendet, tänker Björg matt.

Vem kan neka Tryggve nånting? Alla, inklusive Viveca, har flockats framför dem för att få äta ur Tryggves händer.

Björg kommer på fötter och får en konjak av Sisela.

– Det finns mat, säger hon tunt.

Så fort Tryggve satt sig vid middagsbordet översköljs han av frågor. Tills han höjer handen i en avvärjande gest och frågar var Nadja är.

– Flickorna är omhändertagna, svarar Björg kort som ett piskrapp och Tryggve blundar hårt. Men nu får du berätta först, Tryggve! befaller hon. Du är skyldig oss en förklaring, minst sagt.

Tryggve lutar sig bakåt och drar ett djupt andetag.

– Var ska jag börja... Han lägger handen på bröstet. Oj, så hjär-

tat slår, säger han. Då är det kanske där jag ska börja. Att gå dit hjärtat leder. För när det sprack mellan oss för sex år sen, säger han och tittar på Viveca, då började jag på allvar undra om jag verkligen hade ett hjärta.

Viveca stöter ur sig ett kort gällt ljud men tystnar sen.

– Jag kände mig verkligen som en öken, fortsätter Tryggve, lätt teatralisk. Det var då jag reste till Rom för första gången för att spåra upp min far som jag aldrig träffat. Det var inte så svårt. Och han skilde sig inte heller så mycket från den bild jag skapat av honom. Han hade undrat i fyrtiofem år vem jag var och inte en dag hade gått utan... ja, ni vet. Jag hade kunnat åka tillbaks hem efter hans bekännelse, men jag ville veta mer. Ord hade vid det här laget blivit fullkomligt förbrukade för min del. Jag antar att det blir så om man arbetar för länge med information och kommunikation. Orden blir som fnask. Så jag frågade om jag fick stanna hos pappa ett tag. Han berättade att en ung kvinna brukade komma och bo hos honom ibland och jag blev presenterad för Tara. Men det var inte som jag först trott. Pappa var en åldrad casanova som mot slutet av sitt liv stod där ensam utan kvinna och nu var det försent. Synden är världens längsta omväg, sa han. När han gått i pension blev han frivillig hjälparbetare på en social inrättning som hjälpte traffickingoffer och det var därför han bar skottsäker väst. Ni vet redan allt om det där – hur ligorna mäter ut skottpengar på dom som hjälper dom utsatta barnen och att tillvaron på hjälpcentren är så osäker att dom ibland rymmer ut på gatan igen. Det var ju därför jag smugglade hit tjejerna – jag räddade dom från ligornas hämnd.

– Duktigt Tryggve! raljerar Sisela. Och sen lämnade du dom i sticket igen.

– Jo, jo, så kan man ju också se det. Men det är där Tara kommer in. För hon var den jag först lämnade i sticket. Tara var arton år den gången, och redan tung heroinist. Hon prostituerade sig på

dom farligaste stråken och ligan hon arbetade för hade börjat avskrivna henne. Hon var färdigutnyttjad; dom flesta blir det när dom är uppmot tjugo och drogberoendet tagit över. Det var det jag ville rädda dom andra flickorna från. Tara kom till pappa en morgon, med ett gapande knivsår i ansiktet, och han såg till att hon fick vård. Pappa var hennes enda trygghet. Hon kom ursprungligen från Makedonien, rymde som tolvåring från en far som slog henne fördärvad och hamnade sen i en människosmugglarliga som behandlade henne värre än Arvid Trulsåker behandlar sina djur. Taras ärr i ansiktet gjorde det svårt att tjäna pengar som prostituerad och hon började tala om att bryta sitt heroinmissbruk. Abstinenserna slet hårt på henne – det var verkligen äckligt att se – och hon började i ett metadonprogram. Men det funkade inte så värst länge. Snart var hon tillbaka i herointräsket igen. Fram till dess hade jag planerat att ta hit även Tara, men när jag märkte att hon återgått till sitt heroin insåg jag att hon var för sjuk. Sista kvällen, innan jag skulle fara hem med Tatjana, Fatima, Ljuba och Nadja och allt var noga förberett, ville Tara sova i min säng. Och det blev som det kan bli.

– PSYKOPAT! vråker Viveca ur sig. Blev som det kan bli, härmar hon med tillgjord röst. Sisela rycker också in.

– Du utnyttjade alltså en heroinist som dessutom var ett av dom traffickingoffer du ville rädda! Det är ju incestvarning på dig. Och smittorisken, tänkte du på den?

Björg sneglar ängsligt mot rummet där Tara är. Hon hoppas att det sagda inte tränger igenom vare sig dörren eller språkbarriären.

– Vi gör alla våra snedsteg och jag erkänner att det här var ett sånt, medger Tryggve.

– Du och Sören gör såna snedsteg ja, lämna oss andra utanför, morrar Sybil.

– Shit! utbrister Tryggve och placerar handflatorna framför sig

medan han blottar sina jämna vita tandrader. Tryggve har aldrig underskattat det perfekta leendets inflytande. Jag är inte populär här! säger han med sitt oemotståndliga smil.

– Du får väl ändå förstå oss, förklarar Björg. Det är ju ganska magstarkt allt det här.

– Ja, det är det helt klart. Helt klart, nickar Tryggve och stryker sig över skuggan av skäggstubb. Men hursomhelst: Jag kom hit till Åsabygden och planterade flyktingbarnen här. I början ringde jag och skrev ofta till pappa. Det gick upp och ner med Tara, sa han. Men så skrev han ett långt brev och bad mig upphöra med all kontakt. Ligan som ägde flickorna jag smugglat hit var på bettet och pappa fick kalla fötter. Traffickingsyndikatet kunde hämnas om så mycket som skuggan av en misstanke riktades mot honom och därigenom mig. Så jag gav upp idéerna om att ta hit Tara och började koncentrera mig på Åsabygden. Här fanns ju massor att göra, såg jag, och i och med Sveriges medlemskap i EU kunde jag ansöka om pengar för att bygga upp bygdens självförtroende. Och jag kände att jag ville rota mig här. Jag hade fått nog av storstan. I stan är alla lika. Men i Åsabygden finns personligheter. Åsabygden andas. Åsabygden har cykler...

– Ja, Tryggve, griper Björg in. Du behöver inte göra reklam för Åsabygden. Vi bor här. Och det är vi som stannat här medan du gav dig ut på vift. Och det har vi ännu inte fått förklaringen till.

– Okej okej, säger Tryggve medgörligt och slår på sitt charm-smil igen. Men en dag i vintras fick jag ett bud från Tara om att pappa låg för döden. Han hade långt framskriden lungcancer.

Björgs hjärta tar några galoppsteg. Är Giovanni död? En tyngd växer i henne och drar henne neråt. Mot jorden, under jorden. Nu finns inte nån av papporna till hennes barn i livet längre. Björg är långt framme i kön.

– Jag reste ner till Rom redan samma vecka, fortsätter Tryggve. Jag ville prata med pappa innan smärtorna och medicineringen

knäckte honom. Han hade vad läkarna kallar en remission. Det innebär att svårt sjuka cancerpatienter efter en tung och intensiv behandling kan få en viss tids paus utan nämnvärda symptom. Tryggve suckar och gnider sig i ögonen. Han är nog trött efter den långa bilresan. Men så tar han på sig de utåtriktade gesterna igen och fångar åhörarna med sin närvarande och glödande blick.

– När jag kom ner till Rom, möttes jag i alla fall av en positiv överraskning. Tara var fräsch och helt drogfri sen flera år. Nu var det Tara som skötte om min far och inte tvärtom. Hon deltog i Narcotics Anonymous tolvstegsprogram och arbetade som assistent på ett behandlingshem för kvinnliga narkomaner. Och hon hade blivit mamma. Konstigt nog slog mig inte tanken att Edoardo kunde vara mitt barn. Det där är sånt som händer på film. Att kvinnor blir gravida efter ett one night stand.

Sybil, Viveca och Sisela blänger på Tryggve men han låter sig inte stoppas.

– Tara sa heller inget till en början, fortsätter han. Hon ville avvakta. Men hon hade förändrats. Det liksom lös av kraft runt henne och hon hjälpte andra tjejer som var där hon varit. Hon var ju ett levande exempel på att det gick att lyfta sig ur den djupaste misär.

Det där låter lite väl inrepeterat, tänker Björg vantroget. Han har säkert suttit och övat sig på sin berättelse för att den ska låta bättre än vad den är.

– Och Tara blev den första kvinna jag kunde visa mig svag för, säger Tryggve med högtidlig min. Jag hamnade i nån sorts kris. Eller sorg. Jag hade bara rusat genom livet och övergett mig själv. Mig själv och alla som stod mig närmast. Och en dag kom tårarna. Jag grät för första gången sen jag var riktigt liten, grät floder, och Tara höll om mig. Varje dag gick vi långa promenader i Roms utkanter och Tara visade mig små kapell vi kunde sitta tysta i. Eddie stoppade sin lilla hand i min som om det vore den na-

turligaste sak i världen. När jag frågade Tara vem pappan var svarade hon lugnt att han skulle komma när han var redo.

– Ska du sälja manuset till Hollywood sen, när du testat den sliskiga sörjan på oss? snäser Viveca giftigt.

– Jag vet att det kan låta jolmigt, svarar Tryggve. Men det jag berättar är sant. Och det här är ju också orsaken till att jag var borta så länge. Jag klarade inte av att kontakta er där hemma. Då skulle jag få såna vansinniga skuld känslor och samvetsqual så jag skulle störta hem hals över huvud. Och så skulle jag bli en maskin igen. Och tiden gick. Det blev höst.

Tryggve ler vemodigt och Björg börjar vekna.

– Då blev pappa sämre, och nu gick det fort. Han bad om att få vara ensam med mig. Tara lämnade sjukhussalen med Eddie i handen och jag kände verkligen hur mycket hon betydde för mig. Hon var ett sånt starkt stöd under den här perioden.

Viveca stönar och tar sig för pannan. Men hon ser mer ledsen än ilsken ut nu, noterar Björg. Det här måste förstås vara svårt för henne. Det är faktiskt lite själviskt av Tryggve att vara så detaljerad när han ser hur hon mår. Men Tryggve har bestämt sig för att tala till punkt och då blir det så.

– Pappa var gul i skinnet och läpparna hade vikt sig inåt. Han kunde inte andas ordentligt och rosslade hemskt. Men han grep tag i sin halskedja och bad mig lossa den. Han ville jag skulle ge den lilla amuletten till min mor. Så tog han min hand och drog mig närmare. Jag har gjort det värsta misstaget man kan göra, väste han andfått. Jag har lämnat den jag älskade. Jag svek dig och din mor. Sen dess har jag bara varit en halv man. Fly inte mer nu, Tryggve. Och så viskade han det sista som jag såklart borde ha räknat ut: Edoardo är din son. Tara väntar på dig.

Tryggve gör en konstpaus, men susningarna uteblir.

– Pappa dog i alla fall inte en Hollywood-död. Han somnade inte in för gott så fort han lättat sitt hjärta. Han levde i ytterligare

en vecka men då härjade plågorna i hans kropp så han var onåbar. Tara lät sårad när jag frågade henne varför hon inte berättat om vårt gemensamma barn. Hon förklarade att hon varit tvungen att ta en sak i sänder. Hon hade haft nog med sina drogproblem och att vara mamma. Jag hade ett annat liv att ta hand om. Dessutom hade det varit riskabelt för mig att återvända till Rom efter Edoardos födelse eftersom jag blåst ett stort brottssyndikat. Tjejerna jag tog hit var ju väldigt lönsamma. Dom där maffialigorna drar sig som sagt inte för att mörda folk som stött sig med dom.

Tryggve gör ännu en konstpauz och lutar sig sen framåt med händerna knäppta medan han låter blicken vandra mellan Björg och Viveca.

– När pappa begravdes förstod jag hela poängen. Poängen med att vara pappa. En pappas skyldighet är att stanna kvar. Preci som mamma. Inte fly, som vi män så ofta gör.

Viveca ser ut att vilja krevera, men Tryggve behåller ordet. Han har tydligen kommit till slutsputten.

– Tara, Eddie och jag bodde kvar i pappas lilla lägenhet. Tara och jag gled in i varann, det var en helt annan kärlek än den jag dittills upplevt. Okej, vi grälade också. Så gott det nu gick att gräla på engelska. Men jag stannade kvar och gjorde inte som jag alltid gjort förr – tog rocken och gick ut. Jag har ju kunnat handskas med invecklade konflikter på arbetsplatser och här bland folk i bygden. Men fnurror i privatlivet har alltid gett mig spader. Så var det inte nu längre. Jag kunde krama Tara mitt under ett bråk. Hon kunde plötsligt börja skratta åt alltsammans. Konflikter blir ju ganska futtiga om man skruvar ner garden.

Björg nickar allvarsamt och möter Sybils mjukgrå ögon.

– Jag hade hand om Eddie när Tara jobbade och gick på sina möten, fortsätter Tryggve i stegrad tempo, och i oktober friade jag och bad Tara följa med mig till Åsabygden. Hon ville ha betänketid. Hon ville inte bli uppknuten till mig på fel sätt. Ny kultur, nytt

språk, inga inkomster. Hon hade fått göra det en gång redan. Slitas upp med rötterna och bli beroende. Jag lät henne fundera i fred. Själv kunde jag inte välja. Skulle jag pendla mellan Italien och Sverige? Och vara halv på bägge ställena? Tack och lov spelade ödet mig i händerna. Eller Tara. Hon följde sitt hjärta. Så här är vi nu, avslutar Tryggve. Och jag är här, med hela mig.

När Tryggve är klar med sitt anförande rycker det i Björgs händer. Hon är på väg att reflexmässigt ge honom en applåd. Tryggve är en van föreläsare och han har använt all sin virtuositet. Han har spelat på smäktande tonfall, ögonblinkningar, inbjudande självironi, storslagna gester och effektfulla konstpauser. Men Viveca förekommer Björg:

- Vill du ha en applåd och blomsterbukett nu! säger hon fränt.
- Nej, nu är det dags för frågesport, ler han.

Den frågestunden kommer inte att bli nådig, känner Björg och ställer själv den första frågan.

– Inget av det du har berättat är anledning nog att inte höra av dig till oss! Du har varit borta i åtta månader och inte ett livstecken har vi fått.

– Jag förstår att ni är arga, svarar han ödmjukt. Men den här gången var jag tvungen att först se till mig själv. Jag skulle inte kunna lappa ihop mitt liv om jag inte började inifrån.

– Jaha, så vi skulle stå på en hylla under tiden och inte veta om vi skulle sörja eller bara vänta, svarar Björg.

– Men allt stod ju i brevet. Att jag behövde resa bort och att ni inte skulle vara oroliga.

– Vadå för brev!

– Jag gav det till Sören och bad honom ge det till dig när jag åkt min väg.

– Sören har aldrig lämnat nåt brev! säger Björg.

– Vad säger du! Tryggves tjocka ögonbryn blir bistra. Så Sören

gjorde alltså myteri. Herregud... Tryggve gömmer ansiktet i armvecket. Så ser han upp med förkrossad min. Det sätter ju allt i en helt annan dager, mumlar han. Vilken fähund! Hur i helvete kunde Sören vara så uppåt väggarna självrådigt! Jag borde aldrig invigt honom, det kunde ju en kattskit begripa...

– Jaha. Då förstår jag varför min efterlysning aldrig gav resultat. Jag lämnade ju den till Sören. Men varför allt detta hemlighetsmakeri! Björg är nära gråten nu.

– Jag orkade varken ljuga eller berätta sanningen just då, suckar Tryggve. Du visste ju inget om Giovanni, mamma. Och jag ville väl skona dig. Eller mig. Min pappa har ju inte varit good news, så att säga. Det kändes väl lite illojalt att söka upp honom då. Jag trodde inte heller att jag skulle vara borta så länge.

– Om det hade hänt oss nåt då? Skulle du inte ha velat få reda på det? frågar Björg upprört och tänker att hennes son måste vara empatistörd.

– Naturligtvis. Men som jag sa. Sören hade fått ett brev. Där stod numret till min personsökare. Och att det bara skulle användas i absoluta nödfall.

– Men det är väl inget att haka upp sig på, blandar sig Sisela sli-
rigt i.

– Inget att haka upp sig på..., härmar Björg och blir arg. Jag är ju Tryggves mor! Det är så typiskt en barnlös kvinna att helt sakna insikter i... Björg börjar gråta och gömmer sitt huvud. Då börjar Sisela också gråta.

– Skjut inte på Sisela nu! hötter Tryggve och Sisela snyftar högt.

– Hur kan du slänga i ansiktet på mig att jag inte har barn, som om det vore ett brott! Säg som det är, mamma! Du föraktar mig för att jag inte sprutat ur mig en massa små kräk och stått vid spisen som du och Sybil. Du tycker inte att jag är en riktig kvinna va...

– Nej, nu får ni styra upp er! befaller Tryggve morskt. Det är jag

som är boven i dramat, mamma. Sisela ska väl inte behöva stå till svars nu.

Björg besinnar sig.

– Det var inte det jag menade, slätar hon över med viss ansträngning och baddar sig med en servett under ögonen. Men... Björg kan inte hålla emot ett nytt tårانfall. Det är ju jag som är äldst! Jag är upphovet till att vi alla sitter här, hickar hon fram. Och den här ovissheten har varit så fruktansvärd. Jag känner mig faktiskt djupt kränkt...

– Jag är skyldig er alla en ursäkt, säger Tryggve och slår handflatorna i bordet. Ni har all rätt att vara upprörda, mina kära kvinnor.

– Dina! fnysar Viveca. Vet du vad du är riktigt bra på, Tryggve? Det är att göra ”dina” kvinnor olyckliga! Här kommer du med en flicksnärta som du knullat fram en unge med och berättar hur hon gjort dig hel när du lämnat allt annat i trasor. Ska jag jubla, menar du? Ska jag slå klackarna i taket över att en liten knarkarbrud och er unge ska få allt det du inte gitte ge mig och Tudor! Va!

– Jag förstår att du tar det så nu, svarar Tryggve milt. Jag håller med om att jag gav för lite under vårt förhållande. Det är inget jag kan göra ogjort, Viveca. Det ligger på mitt konto. Men du kommer också att få glädje av min förändring. Det kommer att bli en hel del över för dig med.

– Ska du ha två fruar!

– Nej, verkligen inte. Men jag har två underbara pojkar. Med två underbara mammor. Och så har jag en fru och en exfru. Och när du lär känna Tara så kommer du så småningom att tycka om henne. Ni har mycket gemensamt. Och era barn är syskon.

– Jaså, det är så dina skisser ser ut, snäser Viveca. Då skulle du må va!

– Men Viveca, försöker Tryggve. Det kan komma nåt riktigt

bra ur det här. Jag vill ha dig i mitt liv. Som nära vän. Jag har älskat dig, tro mig. Men jag kunde inte... liksom omsätta min kärlek. Nu kan jag det...

– Och det ger du till henne! tjuter Viveca.

– Är du svartsjuk?

Viveca blir ställd.

– Jag kan inte kräva nåt av dig just nu, fortsätter Tryggve sansat. Men jag ber dig fundera, Viveca. Han lutar sig fram och bränner in sin blick i exfruns uppjagade blyxt och dunder. Om valet bara vore ditt – vill du leva med mig?

Han ger henne tid och Björg ser hur stormen lägger sig. Till slut sjunker Vivecas axlar och med viss förvåning svarar hon ett rakt och övertygande: Nej!

– Låt oss då ge det bästa vi har över åt varann. Kan vi inte vara vänner? Jag tycker verkligen om dig och jag hoppas du kan förlåta mig mitt svek. Snälla Viveca... Tryggve langar ut ett trevande leende över bordet och Viveca besvarar det osäkert. Tryggve går till Vivecas plats och viskar nåt i hennes öra som gör hennes ögon blanka. Hon ser lättad ut. Björg tänker att miraklens tid inte är förbi medan luftfuktigheten stiger i hennes kök.

– Vill inte Tara och den lille ha nåt att äta? frågar hon.

– Jag gör i ordning ett par tallrikar åt dom, erbjuder sig Viveca, torkar tårarna med bordsservetten och tar fram två fat som hon dekorerar med plock från Björigs vidlyftiga byffé.

Mitt på vardagsrumsgolvet stannar hon och vänder sig om.

– Men Tryggve, säger hon, det här måste ju betyda att er son kommer att skrivas in i förskolan här.

– Javisst, ler Tryggve. Bättre förskola än din går inte att finna.

Viveca drar en suck av lättnad.

– Då blir elevunderlaget komplett! utbrister hon. Då kan dom inte skylla på det längre.

– Vilka då? undrar Tryggve.

– Det har hänt mycket här medan du var borta, säger Viveca över axeln och går in till Tara.

Nu är det Sybil som tar ordet.

– Det är nog tur att du är hel, Tryggve. För hela bygden är to-talkvaddad. Och flickorna är tvångsomhändertagna. Dom har inte fått besked om dom kan stanna i Sverige ännu. Det är en sån soppa så du kan inte tro det, Tryggve.

Tryggve lägger en hand på sitt grå kortsnaggade hår så att pannan veckas.

Historien om Åsabygdens fall rullas upp. Det förgiftade brunsvattnet, de hotfulla jugoslaverna, inbrotten, Flyktिंगarnas turné, knarkarna som drevs bort från Ålbäck, hetsjakten på Sybil, tidningsskriverierna, Jalles svek, polisrazzian, yrkesdemonstrationerna, Vivecas undervisning som stoppats, Sören som blivit avstängd från jobbet...

Och sist får Tryggve reda på att Börje och Jalle är döda.

Han gnuggar sitt ansikte under den långa och splittrade berättelsen där alla fyller i varandras versioner och när han fått höra allt drar han en lång suck.

– Har allt det här hänt medan jag var borta! Vad gjorde ni för att stoppa vansinnet vid det där lynchupproret då?

– Vi visade vårt ogillande, svarar Björg.

– Det var allt ni kunde åstadkomma! förebrår Tryggve.

– Här kommer du och sätter dig på höga hästar! Du som bara drog! bryter Sybil in. Det är ju lätt för dig att dundra in här och leka domare! Du som själv lett pöbeln som en fåraherde! Vad skulle vi gjort menar du?

– Allt utom att vara passiva! bullrar Tryggve och reser sig med en tung suck. Han går bort till den svarta vedspisen där han ställer sig som vid ett altare och värmer händerna, därefter vänder han sig mot sin lilla församling och gnuggar handflatorna mot varann.

– Jag kommer att få enormt mycket att göra den närmaste tiden. Och jag kan få bukt med det mesta, men vad i helsike ska jag göra med en mordbrand?

– Det var ingen som blev mördad, säger Sybil.

– Nej, men brottet är väl rubricerat som mordbrand? Och det var lite tur också att ingen brann inne, skulle jag förmoda. Varför hade förresten knarkarna hittat ett tillhåll mitt här ute i bushen? Här finns väl inget knark?

– Tossalösa har flera växthus fulla, upplyser Björg för att höra efter vad Tryggve egentligen tycker om det.

– Ja ja, fårskt gräs till husbehov. Men det här var väl sprutnarkomaner. I morgon tänker jag tala med folk. Sen blir det bygdestämman. Fast utan pöbelhopstämningar.

Tryggve går fram till fönstret. Snön faller tätt utanför. Hans axlar tänjer den vinröda pullovern och de grå jeansen sitter ungdomligt på hans slanka höfter och lår. Han liknar Giovanni bakifrån, fast Tryggve är ännu längre. Björg ger den förlorade sonen en lång och ömsint kram. Han gräver i fickan och får upp Giovannis amulett.

– Här har du, säger han. Han lägger armen om Björgs rygg och pekar ut i snöyran. Ser du ljusen därborta, mamma? Nu ska vi besegra mörkret förstår du.

– Nu är vi en hel familj igen, ler Björg och känner sig ännu knäsvag och ovan att se Tryggve.

– En modern familj, förtydligar Tryggve.

– Med lite skit i hörnen.

– Ja, och det får man tåla.

– Men lova att aldrig försvinna så här igen, ber Björg. Tryggve tar om hennes tunna överarmar och ser på henne.

– Jag svär, mamma.

Lizzie börjar skälla och nu ser Björg vad det var för ljus de såg. Det var strålkastare från en hel karneval bilar som smyger upp

genom nysnön. De parkerar och snart kommer Toffe ut ur sin landrover och samlar alla som anlänt. De tänder varsin fackla och plötsligt runggar födelsedagsvisan från den upplysta gårdsplanen.

– Möt bygden nu, Tryggve! uppmanar Björg och klappar i händerna. Alla som undrat var du varit.

– Ja, jo. Det är väl dags att fejsa verkligheten. Tryggve slår upp dörren och kliver ut på trappan med en arm om Björg. Längst fram står Toffe med en enorm tårta full av tända ljus som fladdrar lätt i havet av facklor. Sången tystnar när folksamlingen upptäckt vem som står på trappan förutom Björg. Men så tar den sats och ljuder högt och taktfast medan snöflingorna singlar ner som konfetti.

Där står de allihop. Chuck, Arvid och Stina, Stor-Mårten och hans fru, Sören och hans fruar, Astrid från lanthandeln, fröken Inga-Maj, Moa, Anita och Klas-Åke (Klas-Åke sjunger dock inte), bageriets Britta och Rune, Grynet, Joel och nyblivna änkan Lena och alla barnen som hör till.

Bakom Björg sluter döttrarna upp. Därpå kommer de två svär-döttrarna och de fem barnbarnen. Tryggve lyfter upp Eddie och Tudor. Björg vänder sig om och ger Viveca och Tara en spontan kram, bägge på en gång. Sisela och Sybil står nära varann. Sybils tre små jäntor leker tafatt mellan de vuxna.

En modern familj.

Hurraropen måste höras ända till Bornholm, tänker Björg när det fyrfaldiga levet bryter ut.

Fast mest hurrar de nog för konungens återkomst, tänker hon sen. Och inser att hon slipper slänga all den överblivna maten.

Ett smutsigt jobb

HÄR HADE DET JU BÄDDATS FÖR VINTER. Inte så att jag ligger på latsidan bara för att årstiden blivit mörk och kall; det finns mycket att göra för ett markstycke ändå. Jag har mina underjordiska vattenströmmar att sköta, och det finns massor av rötter att se om, liksom alla de frön som borrar ner sig i min jord. För att inte tala om stimmet från miljarder mikroorganismer som påkallar min uppmärksamhet. Men bland tvåfotingarna inträffade nåt jag måste övervaka. Han kom ju tillbaka till slut. Hövdingen Tryggve.

Han kom med den första snön, som han med sedvanlig handlingskraft genast börjar röja bort. Han slår på värmen i den gamla smedjan i Lemhult, gör upp eld i kaminerna och skottar snö. Ska den långvariga depressionen brytas nu tro? Ska folk våga sig ut ur sina pörten och börja väsnas igen? Ska Sören räta på sig?

Tryggve sätter sig i bilen och åker raka vägen till Klas-Åke. Anita tutar glatt när de möts på krönet och nere på gården kommer Frej kravlande ur en hög med spillror från det inrasade lagårdstaket. Han hostar hest.

– Du skulle nog behöva gå till veterinären, säger Tryggve och klappar den tårögde hundstackaren som kisar gult mot snöljuset. En rad med gamla bilar står parkerade längs infarten.

– Guddau! Ja, välkommen hem, flinar Klas-Åke snett i dörröppningen. Kör du fortfarande i den där fransosburken?

– Kränger du fortfarande den där hundrafyrtiofemman? re-turnerar Tryggve.

– Jag har sålt han två gånger sen du drog, flabbar Klas-Åke. Får det vara en kaffeskvätt?

Tryggve kliver in i Klas-Åkes hall och känner stanken av mögel.

Ja, jag kan inte rå för att mina mikroorganismer trivs så bra i vissa boningshus. Hade Klas-Åkes barn låtit bli att kleta mjukost på väggarna skulle växtligheten inte frodas som den nu gör. Väggarna pryds av skålsvamp och uppe vid takbjälkarna växer stora tickor. Det har kommit till min kännedom att sporererna från dessa kan framkalla både snuva och allergier.

– Hoppla, säger Tryggve. Det var ingen liten tv det där. Han pekar in mot vardagsrummet.

– Nä, den är på femtifem tum widescreen och surround sound system. Jag bäcknade en gammal Mustang till en av popstjärnorna i Tossalösa i somras och fick en dollarcheck. Så jag tjackade den här tv-n och en begagnad BMW. Fast biljävelen har jag sålt för jag var tvungen å köpa bränne på sågen. Stor-Mårten gav mig bara sur ek.

– Så han har börjat fälla lövträd nu igen, muttrar Tryggve. Jo Klas-Åke, säger han sen med allvarlig min. Du är ju den klyftigaste häromkring, det är därför jag vill träffa dig först.

– Man är så klyftig som man måste, svarar Klas-Åke och doppar en bit vetelängd som han mosar med vänstra käken. Den högra är tandlös.

– Exakt. Vad vet du som inte andra vet?

– Varför frågar du inte Sören istället? glider Klas-Åke undan.

– För att Sören har saker på sitt samvete som jag inte tror han

vill vädra. Jag måste ha tillräckligt med fakta innan jag tar ett snack med honom.

– Ja, jag har inget skit under mitt täcke. Jag är laglydig.

– Vem är inte det då?

Klas-Åkes pupiller krymper i de blekgröna fälten.

– Folk här gör väl litta som dom själva vill, slingrar han sig.

– Visst, instämmer Tryggve. Men nu har det gått för långt. Hela bygdens framtid står på spel och ska den räddas måste jag ha din hjälp. Vad var det för junkies som bodde i Ålbäck?

– Det var bara nåra gamla pundare. Men dom hade ju nära till sin kran. Börje brände inte bara sprit. Han kokade tjack åsså.

– Va! Hur länge hade det pågått?

– Han började provköra sin nya formel nån gång i våras. Och det funkade. Sen gasade han på utav bara fan.

– Herrejävlar, stönar Tryggve. Vilka känner till det här?

– Alla som köpte pulver av han. Det var en helvetes trafik på vägarna här. Folk från stan. Börje hade kommit över ett hemligt specialrecept och så gjorde han det som alla jävla pundare drömmer om. Han ändrade ett par molekyler och fick fram en formel som gör att man kan laga tjack på tjufyra timmar. Och det var ett satans tryck i det där pulvret. Ändå var det inte narkotikaklassat, eftersom formeln var ny. Det var Börje jävligt stolt över, att han uppfunnit prima speed som var billigt och enkelt att koka ihopa. Stor-Mårten och Sören och Jalle och Arvid fick sitt brännvin spetsat med det den kvällen då Flyktingarna spelade på Lyckan. Dom blev påtända som brandfacklor, flinor Klas-Åke och kliar sig frenetiskt i pannan tills det börjar blöda. Fast det fattade dom inte själva. Dom trodde det var hobbydrickan. Men Jalle var så speedad så han tuggade fradga. Och Sören var i högform den kvällen. Han fick leka hjälte och räddade Nadja från å bli våldtagen av dom där två juggarna som rände här.

Tryggve rafsar i det järngrå kortkorta håret och det rycker och spritter i honom.

- Sybil sa nåt om det. Vart tog juggarna vägen sen?
- Ingen aning. Malmökrim har letat och knackat dörr här men ingen vet nåt om dom. Klas-Åke ler sitt slipade leende igen.
- Ut med det nu, Klas-Åke förihelvet. Jag är ingen snut.
- Sören gav mig nycklarna till deras torpedmersa och bad mig stöka undan den. Men jag kunde inte ha en het bilajävel stående här, så jag körde opp med den till Börje. Han dumpade bilen i mossen där det är sankt. Där är det ju mycket skit som sjunkit. Det är tretti meter djupt minst.
- Gjorde han det då?
- Ja, det sa han i alla fall, fnyser Klas-Åke.
- Tryggve slår handflatan i bordet så möss och råttor under golvet flyr med ett rassel.
- Hur ska jag reda upp det här!
- Fråga Sören! fräser Klas-Åke. Han har ju vatt kock här mens du låg och pippade din rödhåriga...
- Vakta din tunga! varnar Tryggve.
- Du, säger Klas-Åke och pekar på Tryggve. Är det nån här i bygden som vaktat sin tungjävel så är det undertecknad. Klas-Åke Nilsson var namnet. Och jag håller tätt som en jävla atomubåt!
- Bra, lugnar sig Tryggve och gnider tinningarna innan han reser sig och med beslutsamma steg går mot dörren. Du, förresten, hejdar han sig. Dog Börje och Jalle naturligt?
- Jalle kolade en naturlig alkisdöd. Han rattfyllade rätt ut framför mjölkabilen. Och Börje bara somnade, säger dom. Han gjorde sin sista affär när dom andra var på bygdestämman. Jag hade vatt och tipsat han om att Malmösnuten skulle titta in. Och när krimmarna kom hade han städat opp efter sig.
- Vad kostar ett gram amfetamin?
- Det beror på. Runt fyrahundra nåt.
- Det kan ha blivit mycket pengar på ganska kort tid.

– Grynet och Ragge fick en liten hacka vid bouppteckningen. Och gården. Och Börjes gamla jänkare som han hade i garaget.

– Inget mer?

– Nä, det var vad Grynet och Ragge fick ärva av Börje, svarar Klas-Åke otåligt. Men Grynet har så hon klarar sig. Det har hon alltid när Ragge slösar tid.

– Kan Börje ha blivit rånad?

– Inte vad jag vet, brummar Klas-Åke och harklar sig länge och ljudligt. Därpå klämmer han i med ett hostanfall som griper kring sig med vassa klor och får Tryggve att avlägsna sig.

Med ett grymtande sätter sig Tryggve i den silvergrå bilen och sli-
rar upp för Klas-Åkes oplogade backe. Han blåser förbi Trulshultskurvan där Jalle körde in i mjölkbilen och styr ut mot Kyl-
lingarum. Han stannar utanför Sörens gula tegelvilla och ringer på. Sörens fru öppnar, hejar med ett käckt leende och börjar genast dona i köket med kaffe. Sören sätter sig avvaktande på en av köksstolarna medan frugan bullar upp drivor av kakor och kaffebröd. Sen går hon ut och stänger dörren.

– Jaha, säger Tryggve barskt med ögon som boxhandskar redo att utdela första smällen. Varför är Åsabygdens älsklingspolis avstängd från sin tjänst då?

– Jag försökte bara skydda dina töser, Tryggve...

– Slingra dig inte, Sören!

– Ja, det var ju det här med uttryckningen till Ålbäck när jag sa att det var från polisen... Det var kanske inte helt rätt, för jag hade inte tillstånd inifrån Ashög å storma knarkarhusen. Men vi var ju många om det. Sen var det den här tosingen som ofredade din syster och snackade skit om hon i både tv och tidningar. Han var ju rent livsfarlig, så han fick jag slå ner när Sybil ringde och bad mig komma. Men tosingen polisanmälde mig för övergrepp och olaga hot, fast det var han som kommit och hotat Sybil.

Sörens ljusblå runda blick flackar åt sidorna, jagad av Tryggves flammande ögonpar.

– Ja, och så var det ju flyktingtöserna då, mumlar han. Jag hade ju vetat om dom hela tiden utan å rapportera och det var åsså tjänstefel ju...

– Hur mycket tjänstefel, frågar Tryggve med sardonisk röst, är det att göra ett minderårigt flyktingbarn på sm...

– Schhh! väser Sören. Kärringen tjuvlyssnar!

– Vi går ut.

De bägge människens kängor knastrar på den skottade trädgårdsgången och i köksfönstret proppfullt med porslinsfigurer och hängprydnader syns ett nyfiket krulligt huvud. I de närliggande och intill förväxling lika tegelvillorna rör det sig också bland spetsgardinerna.

När Sören och Tryggve är utom hörhåll för de nyfikna, tar Tryggve till orda igen.

– Tjänstefel var det ja, raljerar han. Hur mycket tjänstefel var det när du gjorde Tatjana på smällen? Hur mycket tjänstefel är mord? Hur mycket tjänstefel är det att se mellan fingrarna på det grövsta av alla narkotikabrott – tillverkning! Va? Och sen stampa ihop ett pöbeltåg mot några sketna pundare som slagit läger på bekvämt avstånd från Rosbergs knarkverkstad. Tacka tusan att ni fick en massa slödder på halsen.

Sören drar ner sin stickade luva över öronen och ser sig nervöst över axeln.

– Jaha, suckar han. Du vet redan. Men det här kunde jag ju inte berätta på bygdetinget.

– Du har verkligen satt dig själv på pottkanten, Sören. Trodde du på fullt allvar att du kunde täta alla sprickor själv? Och hur kunde du vara så grym mot min mor att du aldrig gav henne mitt brev?

– Det är inte som du tror...

– Jag är inte din fru, Sören, skrattar Tryggve rått. Men sen kny-

ter sig hans ansikte och han knuffar till Sören. Jag vill inte veta var du har gömt liken efter de två juggarna. Jag hoppas bara att du för en gångs skull tänkt längre än kuken pekat. För kommer det ut kan vi hälsa hem. Men hur ska vi förhindra att Rosbergs knarkcentral börjar lukta?

– Stor-Mårten, sluddrar Sören och kutar reflexmässigt med ryggen när en bil närmar sig. Passagerarna sträcker ut sina långfingrar genom bilrutorna och hojtar ”Fascister! Djurplågare!”. En tomburk landar framför Tryggves fötter och han sparkar ner den i diket.

– Så här är det varje lördag, suckar Sören. Ända sen det där tv-programmet. Raka Puckar.

– Tillfälliga opinioner. Sånt går över. Det är betydligt värre med brottsligheten – som du bara låtit fortgå! Tryggve knuffar på nytt till den redan stukade Sören.

– Det var Stor-Mårten som berättade för mig om Börjes knarkverkstad, försvarar sig Sören och får i detsamma en pust pudersnö i ansiktet som en ilsken vind yrt upp. Men då hade Börje redan berättat om Stor-Mårtens gift som han tippade i Dörröds-träsket. Där stod jag med två lika goda kålsupare som slog varann i huvet med sina lagbrott.

– Vad ända in i helvete! utbrister Tryggve med sån kraft att ett par kråkor kraxande lättar från en hög ask vid avtagsvägen in mot Stor-Mårtens gård. En snöruska lossnar från grenen där flygfäna satt och landar med ett smask i Tryggves nacke. När han rycker till ser han inte den tjocka grenen som höststormarna brutit av och han snavar över den och rakt ner i diket där en stor sten tronar. Tryggve snubblar framlänges och faller tungt. Sören hjälper honom på fötter med sin muskulösa högerarm och Tryggve borstar frustande av sig snön.

– Här gäller det baske mig att se var man sätter ner fötterna, surar han. Åsabygden har ju blivit ett veritabelt minfält!

Åja, skyll inte på mig, tänker jag. Jag är bara ett stycke natur, jag bara är. Det är ni människor som utgör minorna. Det är era egna impulser ni snubblar över.

Den vita kyrkan stirrar på de bägge männen som ett kranium ner-sänkt i snön. Här har inte hållits några gudstjänster på ett bra tag nu.

– Ja, då tågar vi hem till Stor-Mårten då, kommenderar Tryggve.

De följer granåkerns täta vägg och möts snart av Stor-Mårtens dräng som plogar vägen med en bullrig fyrhjulning.

– Är Mårten hemma? skriker Sören.

– Ja, han är i experimentstian! hojtar drängen.

Sören och Tryggve tågar in på gården och Tryggve vräker upp dörren till ett av grishusen. Stor-Mårten står och blänger på ett par svartfläckiga grisar vars utseende jag i egenskap av naturens representant helt vill avhända mig ansvaret för. Stor-Mårten ler ansträngt mot besökarna och går före ut genom gången.

– Nu har du väl ändå gått för långt, säger Tryggve när de kommit ut på backen. Stor-Mårten studsar.

– Ja, jag menar längden på grisryggarna. Dom skulle ju behöva stödhjul på mitten.

– Mja, svarar Stor-Mårten buttert. Det gäller att hitta rätt kombination.

– Du vet att miljögifter kan påverka arvsmassan va? säger Tryggve.

– Hurså? Stor-Mårten vässar sina små ögon så de nästan sticks och Sören ser också ut som om han blivit stungen när Mårten hastigt vänder sig mot honom.

– Ja, jag blev ju tvungen å berätta, urskuldar sig Sören.

– Hur länge har du dumpat gift i Dörrödsträsket? inleder Tryggve förhöret.

– Sen förra vintern. Men jag slutade i höstas. Herregud, det var bara litta spill...

– Lite spill? Det räckte för att förgifta dom övre grundvattennivåerna och förstöra vattnet i dom grävda brunnarna i närheten.

– Varifrån kom giftet? fortsätter Tryggve.

– Det var dunkar från mitt eget förråd. Gammalt mög. Jag trodde inte det skulle göra nån skada där i träsket.

– Du trodde väl ingen skulle märka det där i träsket. Men då är det väl inte mer än rätt att du betalar vad det kostar att djupgräva brunnarna.

– Nej men nu ska vi väl inte vara sånna, försöker Stor-Mårten spakt.

– Sånna? Man får väl städa upp efter sig. Sybil har pungat ut med nästan femtio lakan för att få sin brunn borrarad. Och det var flyktningflickorna som hjälpte henne skramla ihop dom pengarna genom att ge sig ut på turné. Och nu står hela deras framtid på spel. Ditt giftsölande har fått konsekvenser, Mårten. Och vi vet ännu inte vad cancerfallen i Jönköping beror på. Vad tror du händer om den här giftskandalen kommer ut i media nu när Åsabygden redan är en så het potatis?

Stor-Mårten ser vimmelkantig ut. Ögonprickarna liknar två skotthål.

– Jag ska se vad jag kan göra, lovar han. Jag ska nog finna ut nåt.

Jag följer Tryggve på hans rundtur i min snövita men ack så besudlade bygd och han drar i en tråd här och en där. För varje ställe han besöker kan jag riktigt höra hur invånarnas lättnad dunsar ner i hans knä. Nu ska Tryggve ta över och se till att de får upprättelse.

När han slutligen hälsar på hos Sybil och Joel i Knöllered betar sig Joel först underdånigt och hans ögon lyser av beundran, nästan som när popidolerna spelade på Lyckan i somras. Joel berättar, till en början ödmjukt, att han håller på att utarbeta en ny och billig metod att bryta ner de giftiga biprodukterna från Biokem i Ashög. Men eftersom Tryggve visar stort intresse blir han exalte-

rad och håller en liten föreläsning om kemiska processer och om hur man kan dressera vissa bakteriestammar att gripa in i och påskynda nedbrytningen av farliga ämnen. Plötsligt ber Tryggve att få se på protokollet från analysen av Sybils brunnsvatten innan den djupborrades. Sybil hämtar det och Tryggve frågar Joel om de spårade ämnena och deras sammansättning och om det är samma ämnen som förekommer i bekämpningsmedlet Roundup.

Nog känner jag till Roundup alltid. Roundup är vardagsmat för mig, en av mina heltidssysslor. Lättare att hålla reda på än DDT visserligen, men även det preparatet sätter sina spår.

Joel studerar papperen närsynt en stund.

– Nä, säger han sen. Roundup kan knappast uppträda på det här sättet. Det har faktiskt större likheter med... Joel rättar till sina glasögon. Vissa föreningar, fortsätter han, är såna som jag jobbar med just nu. Det är onekligen märkligt det där. Hur dessa gifter kan ha hamnat här.

– Jag har hela tiden trott det varit Stor-Mårten, mumlar Sybil. Hans nya åkermark ligger ju här bakom och han har sprutat som en vettvilling. Där var ju tistlar.

Tryggve tömmer den rosa kaffekoppen, tackar för sig och hastar ut till bilen.

Det blå decembermörkret jagas av strålkastarna när han kränger ut från den lilla slingriga Knöllerödsvägen och tar åt höger.

– Nu är han igång, ler Sybil och griper Joels hand.

– Han är så otroligt... självklar, säger Joel. Så konkret liksom. Jag trodde han var mer intellektuell, du vet böjlig och löskokt... Som jag. Sybil skrattar.

– Nej, Tryggve är väldigt handgriplig. Han får det han sträcker sig efter.

– Ja, och han är mycket längre än jag trodde också. Man får en jäkla respekt för din brorsa. Nu förstår jag varför han hade sånt inflytande. Joels röst är fylld av beundran. Skulle du vilja att jag var sån? frågar han Sybil.

– Nej, definitivt inte! Sybil kramar Joel. En Tryggve räcker och blir över.

Det har börjat snöa lätt. Snart girar Tryggve in på Stor-Mårtens gård och ringer ilsket på dörrklockan till det moderna boningshuset som liknar en större version av villorna i Kyllingarum. Stor-Mårten öppnar och utan ett ord sliter han sin gröna fodrade långjacka från en krok i hallen och går ut med Tryggve. De ställer sig i det stora maskingaraget bakom jättesilon. Ett par katter sprätter åt varsitt håll och ränner iväg ut i nysnön.

– Nu ger jag dig sista chansen att lägga korten på bordet, säger Tryggve. Annars går jag till pressen. Vad var det du lassade ner i Dörrödsträsket?

– Det är kommunpamparna som tillåtit dumpningen i Dörröd, försvarar sig Stor-Mårten med en gäll och ostämd sträng i den grova rösten. Giftet kommer från Biokem. Dom vill inte att fabriken ska packa ihop och etablera sig i öst där dom skiter i miljöavtal. Därför slipper Biokem rena sitt avfall. Det skulle kräva en dyr anläggning eller åsså skulle dom behöva hjälp med reningen och det blir dyrt det med. Och stänger fabriken får vi arbetslöshet. Då flyttar folk och det blir bara gamlingar kvar som kostar pengar och till sist dör kommunen. Biokem äger oss.

I Tryggves ögon tänder det till.

– Ja, men här har jag ju ett förhandlingsläge, ler han vagt. Jag förstår att du är rädd att det här ska komma ut. Men det finns dom som har ännu mer att förlora.

Stor-Mårten ser perplex ut.

– Men du kan väl inte rå på Biokem.

– Jag har tillgångar som överstiger ditt förstånd, Mårten. Det trodde jag du lärt dig vid det här laget, svarar Tryggve överlägset. Får jag bara fråga dig hur billig din moral var.

– Du vet fårrbannat väl att det inte är så lätt när min svägerska är gift med kommunstyrelsens ordförande. Jag fick inga mutor. Jag tog betalt för mitt arbete.

– Din livsfarliga brottslighet menar du väl. Nu sköter jag det här, avgör Tryggve. Du behöver bara knipa käft.

Stor-Mårten går in och rycker åt sig telefonluren så fort Tryggve avlägsnat sig.

Tryggve parkerar i kvällningen framför sin mammas gråvita hus. Från köket hörs Viveca och Tara prata engelska med varann. Tudor och Eddie sitter vid skrivbordet i läsrummet där Eddie får instruktioner i hur man sköter ett dataspel. Björg står i telefon under den breda trappan och vinkar till sig Tryggve.

– Han kom precis in nu, säger hon och räcker över luren. Det är kommunstyrelsens ordförande, viskar hon.

– Ja, hallå, säger Tryggve pondusmättat. Tack, tack. Ja, det är intressant att se hur mycket som hänt medan jag var borta... Jaha ja. Ja, det låter som en god idé... Måndag klockan sju, Stora hotellet... Ja, väl mött då!

Tryggve lägger på och sätter tummen i vädret.

– Nu har jag deras testiklar mellan tänderna! grinar han triumferande. När politikernas och småpamparnas karriärer sitter löst är dom i stånd till det mesta.

Jorden snurrar och det rör på sig i min bygd. Ljusen tänds, ryggar sträcks.

Jag spänner mina sinnen för att höra vad som avhandlas mellan kommunens makthavare och Tryggve inne i Ashög, men dessvärre räcker inte mina sensorer ända dit. Ett vagt mummel är

allt jag kan registrera. Men jag gissar att det som sker är resultatet av Tryggves uppstädning. För nu går det undan. ”Låt Flyktingarna stanna!” ropas det från löpsedlarna och Tryggve slår belåtet upp tidningarna på kvällarna framför brasan.

När tredje ljuset brinner i adventsstakarna hoppar Sören ur sin säng i ottan, gnolar sig igenom morgonduschen, rakar sig med pigga rörelser och plockar andäktigt fram sin polisuniform ur garderoben där den hängt sen oktober och slokat i kapp med hans humör. Zipp med gylfen – håll den i schack nu, Sören! Hölstret på – håll även det i schack, Sören! Och så mössan, bootsen och avdelning framåt marsch. Snart har han infunnit sig på polisstationen i Ashög och blivit tilldelad tjänstevapen och bilnycklar. Däcken på polisbilen rullar välbekant in över mina regioner. Sören är åter i tjänst. Med ett stort vitt grin.

När fjärde ljuset brinner kommer Sybils stora vita bil grinande norrifrån. Inuti sitter Nadja, Ljuba, Fatima, Tatjana och klimpen. Sybil tutar och blinkar med tre andra bilar i släptåg. Om jag inte misstar mig är det folk från tv och tidningar i bilsvansen. Genom hela bygden kryper paraden och på trapporna till boningshusen står folk och klappar händer. Många har satt upp välkomstskyltar och banderoller. Flyktingarna är hemma. Med lagen på sin sida.

På lilla julafton sprakar det i prästgårdens kakelugnar medan prästfrun och Ljuba nynnande klär granen.

Så då kan vintern rasa bäst den vill. Den klär sig som ett jättelikt snöodjur och stormar upp över backarna. Den knuffar och vrålar mot gaveln på korsvirkeslängan i Degeröd, väser åt Moa som sitter under dubbla lager filter med telefonen i handen och babyn sovande på armen.

– Ut, Andy! säger hon lugnt till den långhåriga mannen som stelnat mitt på golvet. Ut, annars kallar jag på Sören, förtydligar hon.

– Gör inget du ångrar nu, Moa, vädjar Andy med sprucken röst och försöker beveka henne med sin bläcksvarta läckande blick.

Men jag har lärt mig höra på en kvinnas röst när hennes ord är orubbliga, och det har nog Andy också, för han lommar ut genom dörren som blåsten genast slår igen hårt. Och nu är det som om snöodjuret bestämt sig för att sätta kraft bakom Moas ord. Han reser sig över taknocken och drar in ett djupt andetag som suger upp den snö Andy aldrig skottade. Därefter blåser han den över den vitklädde mannen med full styrka. Vass snö som rivs och bits och piskar Andy framåt. Han slänger sig i bilen som han just kommit med och flyr bort från mitt land.

Viveca, som är av stryktåligare virke, har gett sig ut att pulsa i snön och bankar på hos Moa. Hon bjuder Moa att komma och fira jul med henne och några till.

– Inte Joel, va? frågar Moa ängsligt. Jag orkar inte se på hur lycklig han är nu, förklarar hon.

– Du kan vara helt lugn, strålar Viveca med ett helt nytt skimmer i blicken. Det blir bara kvinnor. Kvinnor och barn.

Julefriden lägger sig medan snömonstret jagar vidare över kullar och nejder. Snön driver vilt där Stor-Mårten öppnat och plattat till mitt landskap, lägger sig i sjok över vägen, begraver hus och bilar, susar vidare med isande viskningar och omformar ytan som en yvig konstnär med lynniga infall och stora gester.

Och inomhus dukas julborden upp. Det är Stor-Mårtens experimentsvin som styckats till revbensspjäll och skinka som julgåva till alla bygdens köttätare. Vegetarianerna i Tossalösa har fått presentflaskor med hans kallpressade giftfria rapsolja från

försöksfältet där jag sluppit klåda. Julrosor och hyacinter har delats ut av Stina i Trulshult. Chuck har åkt runt med Kvarnens kanelkryddade hasselpasta. Och Grynet har fått hjälp av Sören med att dela ut tranbärsglöggen som Börje lämnat efter sig.

På julottan sjunger Tatjana, Fatima, Ljuba och Nadja gospel i kyrkan.

Det låter så vackert att jag sluter min blick och faller i halvslummer under det böljande snötäcket. Äntligen vågar jag vila.

Åtminstone ett litet tag.

En blomma i betong

FLYKTINGFLICKORNA ÄR TILLBAKA I ÅSABYGDEN, och det är det enda folk snackar om. Men Klas-Åke har annat att tänka på. Julgranen har vält igen och han har slängt ut ungarna. De är för vilda för att vara inomhus. Hela morgonen har de haft kuddkrig och deras sängar är fulla av muslortar. Till råga på skiten är tvättmaskinen paj.

– Fraj är borta! piper Jacqueline och tittar in.

– Han har väl tatt sig en liten sväng bara, säger Klas-Åke. Ut och lek nu med dig.

– Men Pjär kastar snöbollar, gnäller hon.

– PJÄÄÄR! vrålar Klas-Åke genom dörren. GE HUNDAN I Å KASTA SNÖBOLLAR PÅ DIN SYSTER!

– Smällare! tigger Pierre och studsar jämfota. Han är hysterisk nu när det är nyårsafton. Huvudvärken hugger i Klas-Åkes tinningar. Pågen är tokig i allt som smäller och Klas-Åke är less på att rycka till av skottljud hela tiden.

– Du har ju redan haft slut på två askar med tigerpuffar, skäller han. Sen hämtar han ändå en ask till. Håll er lugna nu! hötter han och drar igen dörren hårt. Den har slagit sig och blivit skev. Fan, där lossnade handtaget också. Arvid har lovat att renovera här till våren. Lagårdstaket också.

Men nu måste Klas-Åke laga det förbannade handtaget. Och så får han ta fram några kotletter ur frysen. Han fick en helvetes massa griskött av Stor-Mårten när han blev tvungen att nödslakta några av sina svin som var långa som godståg. Grisarnas ryggar höll på att knäckas. De hade dubbelt så mycket revbensspjäll som normala svin. Men köttet är saftigt och svälarna feta. Frej har ätit så mycket grisfett att han skiter ister.

Klas-Åke lystrar. När det är snö hör man inte billjuden så bra. Men Anitas Skodamotor känner han igen.

Hon har en brun knollrig pälsmössa på sig.

– Kom och titta på Pjär! ropar hon.

Pierre rider på ponnyn ute i djupsnön på ängen. Varje gång han bränner av en smällare stegrar sig hästen och går på två ben.

– Han är så påhittig din påg, skrattar hon och stampar av sig snön. Klas-Åke tar av henne mössan och halar in henne i köket.

– Är vi heta på gröten idag, skojar hon men då öppnar Klas-Åke munnen och tystar hennes pratsjuka. Hennes ögon blir glansiga och hon knäpper upp hans gylf. Han håller kvar greppet om hennes hår och backar in till soffan. Fan vad det bultar, han ska drämman på pälarna, han vill in i hennes mjuka varma villiga kött och han fläker av byxorna och klämmer om den guppande magen. Nu reser han hennes dallriga vita rumpa så den blonda busken tittar fram och där ovanför är det mörkrosa och fuktigt och glatt och Klas-Åke sticker in två fingrar och hon är het som julagröt. Dit in ska han!

Klas-Åke fräser på och det kittlar djävulskt skönt. Anita ylar och gnyr och ser riktigt porrig ut där hon kikar fram över axeln och han drunknar i hennes knullmin. Uuuuf! Fan vilken laddning!

– Å, vad härligt när du är så passionerad, Klas-Åke! Anita kramar honom hårt och länge.

– Jaja. Nu får vi ha kaffe.

– Fraj är åsså väldigt passionerad, pladdrar Anita när hon skvalar med kaffevattnet, men det är nog ingen glad över.

– Fraj? Han är ju bara en byracka.

– Ja, och du skulle sett sicket liv där blev i Fjällaröd nyss när jag var och lämnade posten. Nadja var ute och rastade Lizzie och Fraj flög ut som ett jehu från lindbersån och bara hoppade på stackars Lizzie. Han måste ha legat och lurpassat. Sen gick det inte å sära dom. Nadja blev alldeles tokig. Hon försökte dra undan Lizzie men hundarna satt fast i varann. Björg kom ut och hon var helt tosig hon åsså. Lizzie är ju fortfarande bara en valp...

– Ho ho ho! flabbar Klas-Åke. Där hjälpte det inte med en fin stamtavla.

– Du ska nog snacka med Björg och be om ursäkt.

– Vafan ska jag be om ursäkt för! Hon får väl sätta kyskhetsbälte på sin tik om den är för fin för ett fuck! Djur parar sig så fort dom får chansen, punkt slut.

– Ja, det märks i alla fall på dina råttor och möss. Fy, så det luktar härinne. Borde du inte försöka få ut den döda råttan som ruttar inne i väggen? Det stinker lik.

– Så luktar det varje vinter. Men man vänjer sig. Råttasen är säkert bra isoleringsmaterial. För vi fryser inte härinne.

– Nu har Fraj kommit hem igen! skriker Jacqueline in genom dörren. Han äter snö!

– Ja, han behöver väl kyla ner sig, flinar Klas-Åke. Han har ju satt på ett riktigt fullblod.

– Vad du är rå, Klas-Åke, hackar Anita. Sen flinar hon upp sig. Förresten så äter inte jag p-piller.

– Är det nåt å se så jävla nöjd ut för?

– Men Klas-Åke! Anita lägger huvudet på sned när hon dukat fram kopparna. Ska vi inte gifta oss och få barn? Det var ju så trivsamt när vi firade jul ihopa...

– Lägg av med det där pjollret nu.

Anita får blanka ögon, fast inga knullögon.

– Alla är så glada här i Åsabygden nu när Tryggve har kommit tillbaka och flyktingtöserna är hemma igen. Men du är precis liavrång och vrensk som du alltid vatt, klagar hon.

– Gå då och hurra för Tryggve som ni hängt opp hela ert liv på, som en skock dumma får. Jag reder mig själv!

– Snälla Klas-Åke, bönar Anita. Hon är ganska söt idag. Lite som en sån där bokmärkesängel. Man kan väl hjälpas åt, säger hon lent. Tänk ändå så bra allting ordnat opp sig här sen Tryggve kom. Sören har uniform igen och Sybil har fått opprättelse och prästen och hans fru och alla som hjälpt töserna är friade och det verkar som att mordbrandsutredningen åsså kommer å läggas ner. Dom som jagades väck från Ålbäck ska förhöras igen.

– Halleluja, fnyser Klas-Åke.

– Och vet du mer? flåsar Anita med kärringskvallret skvalpande i halsen. Per Svensson, den kända journalisten, ska skriva en bok om Åsabygden! Det är Siselas förlag som ska ge ut den.

– Jaha. Då får hon väl gå i konken sen. Vem vill läsa sånt mög?

– Det är väl spännande å läsa om oss som bor här och allt som hänt, tjatrar Anita.

– Folk vill läsa om hur kändisarna knullar, flinar Klas-Åke. Inte om nåra jävla bonnhuven ute i obyden.

Anita fortsätter bjäbba emot.

– Men kändisarnas liv kan vi ju läsa om hela tiden i tidningarna. Tycker inte du att vi som hör till småfolket är intressanta?

– Vad är det som är så intressant med ditt liv, lilla fröken märkvärdig? Att du kör runt med post på grusvägarna i din röda Skoda? Och fikar och snackar skit hela dagarna?

– Nu är du le igen! Märker du inte hur det händer saker med alla vi känner? Det är sånt som är spännande här i livet, Klas-Åke! Att människor ändras.

– Människor förändras inte. Dom försöker bara överleva. Går

det inte på ett sätt så väljer man ett annat.

– Nä, så är det inte alls! trilskas Anita. Gissa vilka som har blivit jättegöa väninnor. När jag var nere i Bulleberga med posten, då satt Viveca och hon Tara, Tryggves nya fru, i köket.

– Tryggve kanske gör sina fruar lesbiska.

– Nej, hör nu här. Sen kom Moa dit med sin lilla söta klimp.

– Ja, King Kong har ju redan fått nog, flabbar Klas-Åke. Det räckte med den första snöstormen.

– Du, han var en redig drönare den, säger Anita och sänker rösten. Nu ska hon komma med fullt sladder. Och inte bara lat, fortsätter hon dovt. Han hade barn med en annan dam åsså. Och det var henne och Moa han levde på. Han sa han höll kurser runt om i landet i sån där Ko Hong eller vad det heter.

– Kadong, rättar Klas-Åke henne. Kadong heter det. Dom står och ser ut som träd.

– Jaha, men i alla fall, när han då sa att han skulle ha en Kadongkurs i Jönköping tillexempel, så var det den andra flamman han åkte till och snyltade på. Han är en sån där Lasse-Maja. Och en dag svarade Moa på hans mobiltelefon och då var det det andra fruntimret som ringde och hon berättade allt. Men nu hjälps dom åt, kvinnorna här. Tara håller på och lär Viveca köra bil. Och Viveca lär Tara tala svenska. Det kunde man väl aldrig tro, att Viveca som var så ilsk på Tryggve skulle bli bästis med hans nya fru.

– Tryggve är fan en redig pedofil han åsså, precis som brossan din.

– Elaking! grufsar Anita med munnen full av vetebulle. Den där Tara har vatt med om så mycket så hon är väldigt klok för sin ålder. Tatjana brukar åsså komma och hälsa på hos Viveca. Dom snackar om å ordna kurser på slottet, Tatjana, Tara, Viveca och Moa. Det ska handla om kvinnokraft.

– Kvinnokraft! Är det kvinnokraft det? Sätta sig själva i skiten som dom har gjort! Knarkat och horat och skrämt väck karlar.

– Det är väl starkt av dom å ha tatt saj opp ur skiten! käftar Anita så Klas-Åke tänker att han får passa sig innan hon också får den där kvinnokraften på hjärnan. Det är ju så man blir stark, Klas-Åke! När man reser sig ur sitt eget elände. Som du har gjort!

– Ja, det var fan inte nån jävla kvinnokraft som hjalppte mig.

– Nä, men din mor kanske skulle behövt det, hugger Anita och Klas-Åke reser sig genast och pekar mot dörren.

– Du blandar inte ihopa min mor med dom där skriande skatorna!

– Det kanskje hade vatt bättre om hon hade skriat än å stoppa den där thinnertrasan i munnen!

Orden bara hoppar ur Anita och hon ser alldeles paff ut.

– Vafan spydde du ur dig nu, säger Klas-Åke och vrider hennes uppspärade nylle mot sig. Hon darrar värre än Frej när han hittat på nåt otyg och Klas-Åke blir mjuk i knäna så han får sätta sig. Anita börjar böla.

– Förlåt, Klas-Åke.

– Det beror på om du talar sanning. Vad var det du sa om thinner? SVARA!

Nu tjuter hon som en grisakulting.

– Din mor..., silar hon fram med rösten på tvären. Hon sniffade ju lösningsmedel...

Klas-Åke bonkar näven hårt i bordet så både smulorna och Anita hoppar.

– Vem fan har sagt det?

– Gamlingarna i Stänkar, gnyr hon.

– Vad har dom mera sagt?

– Dom berättade att din far blev helt galen när hon inte kunde låta bli å sniffa. Och hon blev så sjuk av det, och det var så sorgligt alltihopa för hon var ju en fin människa innan allt det satte igång. Minns du inget själv av det?

– Sluta leka teraputt! Man minns bara sånt man har nytta av.

Och nu vill jag aldrig mer snacka om det här, är det oppfattat! Klas-Åke håller Anita under hakan som darrar som på en gammal kärring.

– Ja, jag lovar, Klas-Åke, snyftar hon. Jag borde inte sagt nåt. Sen börjar hon storlipa.

– Vafan är det nu med dig då!

– Jag blev så rädd, Klas-Åke. Jag trodde du skulle slå mig, hulkar hon.

– TROR DU JAG SLÅR KÄRRINGAR!

– NÄÄE! gal Anita. Eller jag vet inte...

– Jag har aldrig nånsin pucklat på ett fruntimmer! hamrar Klas-Åke in i hennes virriga skalle. Hur mycket dom än har förtjänat det.

– Men Ditte då? piper hon.

Det var väl ett satans tjafs om Ditte!

– Du, säger Klas-Åke. Ditte brydde sig mer om krökat än om sina egna ungar. Det var därför hon drog. För här hemma utfärdade jag spritförbud till slut.

– Åh, Klas-Åke! Anita torkar sina tårar med hans skitiga köks-handduk. Jag älskar dig!

– Ja ja. Nu måste jag laga dörrhandtaget.

– Är det inte Arvid som kommer där? säger Anita med snyftig röst och glor ut genom köksfönstret. Dina hyacinter mår inte bra, sladdar hon sen över på fruntimmersvis.

– Ska nåra jävla hyacinter komma här å ställa krav!

Klas-Åke tar de två krukorna och trycker ner dem i slaskhinken.

– Men Klas-Åke! Jag kunde ju gjort dom fina åt dig.

– Hallå hallå!

Det är Arvid som klafsar på. Då kan han själv laga sitt ruttna dörrhandtag. Klas-Åke räcker det åt honom och Arvid går bort till sitt släp och gräver under presenningen. Så kommer han tillbaks

med rep, ståltråd och tejp. Det är så han lagar allt, Skrot-Arvid.

– Du är sen idag. Stina väntar på posten, säger han åt Anita medan han meckar med handtaget. Nu när den där svarte bison-oxen flyttat från Degeröd, babblar han på, så ska jag sätta in en skorstensinsats så tanten kan elda i kaminerna i vinter.

– Jag tar med mig din smutstvätt, Klas-Åke! ropar Anita inifrån badrummet. Men fy vad med musalortar!

– Dom käkar opp fläckarna på ungarnas kläder, förklarar Klas-Åke surt. Anita står i hallen med famnen full av tvätt och plötsligt kutar en hel flock möss upp mot hennes hals. Hon släpper tvätten och skriker så illt att det sticks i trumhinnorna. Ungarna kommer farande och Anita flaxar och studsar med halsen sträckt som en galen gås.

– Ha ha ha ha! garvar både Arvid och Klas-Åke.

– Men åh, stönar Jacqueline i dörren när mössen kilar ut mellan hennes ben. Nu rymde alla mina muslingar! Jag brukar mata dom varje kväll...

– Vad ni är dumma och lea! tjuter Anita och tågar ut till bilen. Jag tänker inte tvätta det där musaboet! Och det var minsann inget å skratta åt!

– Du får skaffa dig en trefärgad katt, säger Arvid. Dom är bra musjägare.

– Det går inte så länge jag har Fraj som klipper varenda katt han ser. Jag skulle behöva korsa en mus med en katt så mössen här fick kattanlag, för då skulle det bli sprutt på hunden.

– Men kolla nu jycken. Arvid pekar. Han har ju en mus i käften.

– Loss, Fraj! säger Jacqueline och kupar sina små händer runt det lilla krypet. Hon pussar musen på nosen.

– Hon är gla i djur den lilla grebban, myser Arvid. Hon skulle kunna starta en liten djurcirkus.

– Mina ungar ska fan inte bli nära förbannade cirkusclowner! biter Klas-Åke ifrån. Pjär ska bli polis så vi får nån ordning här

och Schacklajn ska bli doktor så hon kan bota mitt jämra eksem som jag aldrig blir av med.

– Jahaja. Ja bara dom håller fötterna på jorn. Jag måste ut å hämta litta thinner. Handtaget är ju helt igengrott och flottigt.

– Då får du tvätta det ute på backen! stegrar sig Klas-Åke. Jag kan inte med thinnerlukt.

– Nähäna, svarar Arvid och det spänner i Klas-Åkes mage. Nä, man kan ju bli litta snurrig av thinner. Men sen säger han inget mer och krampen i magen släpper. Då dyker Anitas bil upp på krönet och rullar ner på gården igen. Hon öppnar bildörren och frågar om Klas-Åke och ungarna vill komma hem till henne och Sara på nyårsmiddag.

– Jaja, det kan vi väl, lyder Klas-Åke.

Sen går hon in och tar smutstvätten. Klas-Åke tänker att om de ska gifta sig får hon fan skaffa en annan bil. Han kan inte ha en fruga som kör Skoda.

När Arvid lagat handtaget lägger sig Klas-Åke och vilar. Han drömmer att han tar ut Börje Rosbergs pengar och köper en liten fräck Alfa Romeo till Anita i bröllopspresent. Med skinnklädsel.

Anita är glad och god hela kvällen och hon hackar inte på Klas-Åke en enda gång. Hon har laddat med lax och räkor och Pommac. Och bröd hon själv har bakat. Och godispåsar till ungarna. Gott kaffe brygger hon också. De äter chokladglass hon har köpt i Stänkarp och de ser på tv och spelar Yatzi. Svårt att fatta varför Anitas gubbe stack. Men han var inte härifrån, han var från Jönköping och där är de inte kloka, där dillar alla bara om Jesus. Tiden rusar fram och plötsligt är klockan halvtolv. De klär på sig och går iväg till fyrverkeriplatsen.

Precis före tolvslaget när alla står bland lyktor och marschaller på Kyllingarumskullen och ska fyra av sina raketer, tar Anita fram en jättebomb ur sin ryggsäck. Hon räcker den stora pjäsen till honom.

– Jag vill att du ska skicka opp den sexigaste raketten, säger hon med våt blick. Det var den största dom hade i hela Ashög. Men vänta till sist.

Pierre blir rent psykisk när han ser bomben. Han ser ut som om han närsomhelst kommer att flyga till väders och börjar svirra som ett helt kafferep.

– Tyst med dig, påg! väser Klas-Åke. Vi måste vänta.

Anitas Sara och Jacqueline bygger en snölykta med Sybils töser och Tryggves unge, och Tatjanas lintott kubbar runt med Joels lintott. Den lillgamle Tudor står bredvid Tryggve som har en arm runt honom. Tryggve glider inte omkring överallt som han brukade göra förr. Han stannar där han är. Det gör inte Sören. Han ränner bort till Tatjana hela tiden. Sörens fruar tittar på varann och himlar med ögonen. Men Tatjana bryr sig inte om Sören. Hon står i sin vita pälsmössa och pladdrar med Tara och bredvid hänger Viveca och Moa. Joel och Sybil småpussas och Sisela klunkar ur en flaska skumpa med ett såsigt smil.

Alla brudarna är snygga ikväll, tänker Klas-Åke. Hade inte Tara haft det där räliga jacket på kinden skulle hon vara jävligt fin. Det är nåt speciellt med hennes ögon. Och fast Anita har berättat en hel del om vad Tara gått igenom, så har hon inte horblicken. Den som alltid funnits hos Tatjana, som ser allt skit man tänker. Sånt kanske kan gå över.

Längre bort står de andra flyktingflickorna i en klunga runt prästen och hans tant. Björg och greven står blickstillta som två avlånga schackpjäser med sina kopplade jyckar. Björg blänger först mot Klas-Åke, men sen ler hon snorkigt och greven lyfter på hatten.

Nu sätter Flyktingarna igång och sjunger en psalm och några från Tossalösa klämmer i med stämmor och handklapp. Klas-Åke känner hur det brusar längs ryggen och ner i benen. Men han fryser inte. Anita stickade en tjock tröja åt honom i julklapp. Med bilmönster.

– Gott nytt år, Klas-Åke! Anita håller om hans hals och ögonen glittrar som en sommardag vid Stänkarpsbadet.

– Ja, gott nytt då, säger Klas-Åke och hon öppnar sin mun på glänt så han ser tungan. Den glittrar också.

– Kyss mig, tigger hon.

Klas-Åke slukar hennes läppar och slickar i sig, suger och äter av hennes tunga tills de första riktiga smällarna hörs. Pierre klappar i händerna och himlen får en massa solar i granna färger.

– GOTT NYTT ÅR! smattrar det överallt.

Nu ska Sören bränna av sin största raket. Den lyser upp himlen som en vit fontän och Klas-Åke vet nog allt vad Sören tänker på.

Stor-Mårtens fyrverkeri varar så länge att man nästan tröttnar.

Tryggve har säkert specialbeställt sin bomb. Den ritar ett stort rött hjärta på himlavalvet och folk dansar och hurrar. Fan, Klas-Åke borde smällt sin efter Stor-Mårtens.

– Pappa, pappa! stojar Pierre. Jag, jag, jag! Jag smälla!

Ja, pågen kan väl lika gärna få fjutta av deras raket. Tryggve har ändå kammat hem full pott. Klas-Åke ger grabben en tändare och han håller på och fixar och donar och rättar till avfyrningsmojängen och så tänder han på.

Man tror knappt det är sant. Vilket jäkla skådespel! Först sprutar det gult, sen växer en massa grönt upp ur det gula med virvlar i toppen i olika färger och det skjuter nya skott, både små och stora. En enorm blombukett står och sprakar rätt över dem och folk bara gapar. När stjärnregnet faller bryter en sjuhelvetes applåd ut och alla jublar. Tryggve också. Längst bak i folkmassan stirrar ett par ögon på Klas-Åke. Det är hans farsa. Och nu kostar han på sig ett smil.

– Vår raket var egentligen menad för kungabesöket i Ashög som aldrig blev av, berättar Anita och kramar om Klas-Åke. Alla andra stora raketer var slut så dom var hyggliga och lät mig ta den. Låt tusen blommor blomma, heter den.

– Räknas ogräs åsså in bland dom där tusen blommorna? frågar Klas-Åke bara för att höra vad hon tänker svara, hon som har svar på allt.

– Lite ogräs får man väl tåla. Maskrosor är ju vackra. Och Baldersbrå.

– Möss och råttor då? retas Klas-Åke och kör in en hand i hennes kappa.

– Klas-Åke! Du får inte kittla mig så!

– Det är bara en liten mus, skojar Klas-Åke och kniper om hennes ena tutte. Bröstvårtan blir styv som en blomknopp.

– Vad jag blir lycklig när du är så här glad, Klas-Åke! jollrar hon. Det är som å se en blomma i betong.

– Ogräs växer överallt, säger Klas-Åke grötigt och känner hur det buktar i brallan.

– Ja, men det som växer härinne är inget ogräs minsann, svarar Anita lent och drar Klas-Åkes hand mot sin mjuka mage.

Självständiga kvinnor

BJÖRG KLAPPAR LIZZIE OM DEN RUNDADE BUKEN. Hon är dräktig efter överfallet av Klas-Åkes kringstrykande hund. Men det kan ju inte valparna i magen rå för, tänker Björg. Lika lite som Sybils tre flickor kan hjälpa att deras fäder var grobianer.

Björg spanner på sig skidorna och tittar ut över det solstänkta februarilandskapet. Snötäcket har en tjock skare och det är bara ibland som Lizzies tassar får den att brista när hon nosar runt i trädgården. Morgnarna är ljusa igen, hela livet är ljust och kan man tänka sig en bättre tillvaro än denna, frågar sig Björg. Tusentals blinkande snökristaller ger henne svaret. Hon ger sig av längs spåret hon själv stakat ut. Först en lång nerförsbacke som varar ända ner till Backavägen. Lizzie springer så fort att hon slår kul-lerbyttor för att hålla jämna steg med Björg.

– Halt! kommenderar Björg när de når vägen och Lizzie stannar tvärt. Brukshundar tycker om att lyda kommandon. Duktig flicka, berömmar Björg och gräver fram en bit hundgodis ur fickan.

När de passerat den sandade vägen är det bara ett par hundra meter till Bulleberga. Björg svänger in på Vivecas lilla tomt. Viveca slår upp dörren och ler brett och inbjudande. Inget av forna tiders järnridå syns i hennes ansikte. Hon målar nonfigurativt nu, i en minimalistisk stil med sprayfärg och material hon hittat både

ute och inne. Hon håller på att hitta en form, märker Björg. Tryggve har sett till att hon får vara med i påskens stora konst-runda på Österlen som drar fler besökare än konsthallarna.

”Otippat” var Siselas kommentar till Vivecas förvandling när Tryggve brakade ner i deras liv igen. Ja, det var sannerligen ovän-tat. Just det Viveca fruktat mest inträffade ju. Visserligen är det svårt att tycka illa om Tara, konstaterar Björg, fast just det faktum att Tara är så sympatisk, skulle ju lika gärna kunna uppfattas som ännu ett nederlag för Viveca.

– Snart kommer Tara och hämtar mig, säger hon. Vi ska öv-ningsköra. Jag räknar kallt med att ha körkort till våren. Klas-Åke har lovat mig att han ska fixa en riktigt bra begagnad bil.

Viveca har på sig svarta utsvängda jeans och en mjuk ljusgul mohairtröja med klockärmar. I håret har hon röda slingor.

– Du ser verkligen ärtig ut, säger Björg. Då kommer ni och äter middag vid sex då? påminner hon innan hon åker vidare.

Björg skjuter ifrån med stavarna och kastar sig utför backen ner mot Oveshovsbron. Hon tänker på sin stora och öppna familj. Nu har hon också kommit närmare sitt fosterbarn. Nadja älskar att höra Björg berätta om när hon var liten och ibland kan Nadja själv röra vid ett tidigt minne av en hel familj. En farmor som bakade och drog rövarhistorier. En födelsedag när hon fick en cykel. En bullrig morbror som lät henne rida på hans rygg och som kunde svälja sin egen tunga.

Björgs skidspår leder in i bokskogen och inom kort har hon nått Oveshovs domäner.

Toffe har redan dukat fram deras traditionella torsdagsfrukost och Björg möts av en kopp rykande hett kaffe. Och en puss på vardera kinden.

– Du luktar vind, säger Toffe med sitt världsomspännande grin. Min norska vildmarkstuva!

Lizzie och Zorro står mittemot varandra och deras svansar viftar febrilt medan ögonen leker.

– Jag måste säga att Zorro visar väldig storsinnet gentemot oäktingarna i Lizzies mage, kluckar Toffe.

– Lite skit i hörnen får man ta, replikerar Björg klämkäckt.

– Ja, och apropå det skulle jag vilja sammanföra Mattias med Tara. Toffe ser nog vad Björg tänker, för han skyndar sig att tillägga: Mattias har inte rört vare sig alkohol eller droger sen han kom på behandlingshem. Nu måste han lära sig leva utan droger i längden och hur man gör det borde ju Tara veta. Han har slarvat bort sin bostad i Malmö och jag tänker inte hjälpa honom att skaffa en ny förrän han skött sig i ett år. Tillsvidare får han bo i förvaltarebostaden här intill.

– Tja, dröjer Björg. Hon hyser inte större tilltro till Toffes son än till Klas-Åkes bilar. Jag tror inte Tara vill ta över nån personalroll om jag ska vara ärlig, avbryter Björg och hör hur njugg hon låter.

Toffe slokar. Björg förstår att hennes pessimistiska inställning till Mattias gjort honom ledsen.

– Nej, men förlåt mig Toffe, säger hon och stryker honom längs hakan med gropen i mitten. Det blev fel nu. Såklart att jag ska be Tara att ta med Mattias på tolvstegsmöten. Hon blir säkert bara glad av att kunna ställa upp.

Då släpper Toffe ner hakan igen och öppnar sitt stora leende. Därefter talar han enbart och oavbrutet om rekreationsanläggningen som ska öppnas på godset och allt vad den ska innehålla. Tossalösas konstnärsgrupp har just påbörjat ett kulturprojekt med Toffe.

– Där ska finnas nåt åt alla, filosoferar han. Multi kulti, som Chuck uttrycker det. Golf, ridning, bad, massage, skidåkning, vildmarksäventyr, dans, teater, film, konst, uppträdanden... Har jag glömt nåt?

– Det beror på vilka ordet alla innefattar, svarar Björg. Vill du locka så många som möjligt ska du nog satsa på vattenland och nöjesfält med spelhallar. Bordell kanske... Björg fnittrar.

– Men Björg lilla, förebrår Toffe. Så karsk du är idag då. Du kanske behöver en rundsmörjning.

Toffe leder in henne i sängkammaren och drar för gardinerna.

På hemvägen grubblar Björg över Toffes propå om att de ska flytta ihop. Tanken lät frestande till en början. Men nu. Hon har det bra som det är. Hon har sin familj. Och hon har börjat umgås med Jalles änka Lena som var lite utfrust ett tag fast hon var oskyldig till Jalles stora svek. De har kunnat tala öppet om sina liv och Björg har för första gången sen hon flyttade till Åsabygden fått en väninna. En väninna som fick betala alkoholisthustruns stora avgift till kärleken, med en man som krävde att hon var sjuksyster även privat och som gick med flaskan i handen till mindre nogräknade kvinnor så fort Lena ställde krav.

Det borde ju finnas en mittemellankärlek, tänker Björg. En där mannen varken blir som en gökunge eller flyger ur boet så fort han inte får ständig uppmärksamhet.

Björg inser att den enda chans hon har att få en mittemellankärlek är att inte flytta ihop med Toffe. Hon lutar sig mot stavnarna. En osynlig stråle strömmar genom henne och förbinder himmel och jord. Orden ringer i huvudet: Självständiga kvinnor är lyckliga kvinnor.

På ett plan var Björg lycklig med Helmut. Hon kände sig älskad, behövd och betydelsefull. Men där fanns en oro. En oro så hemtam att den lät sig strykas över ryggen. Oron att inte klara sig ens ekonomiskt utan Helmut. Undra på att hon grälade på honom om hans pekunjära lättsinne.

När hon glider förbi den kringbyggda skånegården i Degeröd där

Moa bor hör Björg ilska röster nerifrån gårdsplanen. Lizzie morrar och gläfsar och plötsligt störtar hon ner till gården. Björg måste följa efter.

Där står Moas långhårige föredetta pojkvän. Han kräver pengar av Moa. Borde det inte vara tvärtom egentligen? tänker Björg och kallar in Lizzie.

Moa hälsar vänligt, men karln bemödar sig inte om att ge Björg en nick. Han står lutad mot sin vita bil och propsar med gäll röst på att få de femtusen kronor som Moa är skyldig honom. Han ser ut som ett förvuxet barn i sin vita overall och det långa blanksvarta håret som pryds av en vit lurvig luva.

– Det är slutdiskuterat, säger Moa barskt.

– Du talar inte till mig på det viset!

– Den tonen fäster inte på mig längre, svarar Moa upphöjt. Jag har faktiskt ingen som helst respekt för dig, så det är lika bra att du försvinner härifrån innan du gör bort dig ännu mer.

Moas fylliga läppar formulerar orden tydligt och den isblå blicken röjer inga tvivel. Men den här mannen har uppenbarligen inte fattat vad klockan är slagen, för han fortsätter bjäbba om sitt barn och vilka rättigheter han har.

– Såvitt jag vet har du inte skrivit under nåt faderskapsintyg, svarar Moa torrt. Och så fort du gör det kommer det en avi från försäkringskassan. Så du kan ju börja vänja dig vid dina skyldigheter innan du kommer här och dillar om rättigheter. Och nu får du ursäkta, för som du ser har jag fått besök.

– Du ska få veta vem du stungit haver, morrar den vitklädde mannen och trampar mot boningslängan så snön knakar.

– Jag tycker du ska ringa polisen, viskar Björg. Det är nåt i hans blick som inte verkar riktigt friskt.

– Nej, och kan du tänka dig att det var just den sjuka blicken jag föll pladask för, stönar Moa.

Björg står kvar och väntar medan Moa går in efter den obe-

haglige karln. Snart vräks dörren upp igen och han stegar ut med Moas baby som gallskriker och sträcker sig mot sin mamma. Moa talar upprört i telefon.

Lizzie skäller vilt och springer runt barnarövaren. Babyn skriker ännu högre. Nu måste Sören komma! Men då rullar istället Joel in på gårdsplanen i en gammal Amazon och hoppar ut. Som på beställning.

– Joel! ropar Moa och ser oändligt tacksam ut. Stoppa Andy! Han försöker kidnappa Lola!

Joel kliver med långa steg mot Andy som har öppnat sin bil-dörr.

– Ge mig min dotter! befaller Joel med en pondus i rösten som inte passar ihop med hans vänliga ansikte och taniga kroppsbyggnad.

– Det är inte din dotter!

– Det är det visst. Hon föddes inom äktenskapet och alla papper är klara. Det är jag som är far till Lola! Visar du dig här igen kommer du att få skaka galler.

Andy tappar fattningen och stirrar hätskt på Moa.

– SÅ DET VAR MIG DU BLÅSTE! vrålar han. HÄR KOM JAG OCH TOG MITT ANSVAR SOM PAPPA OCH...

– Ansvar! Moa skrattar rätt. Du kom hit och parasiterade på mig, precis som du gjort med andra.

Andy räcker babyn till Joel med äcklad min och hon slutar genast skrika.

Joel går in med barnet.

Då stormar Sören in på gården i sin polisbil. Han flyger ut och störtar med överkroppen före mot Andy, som försöker ta betäckning i sin bil. Sören halar ut honom i håret och knuffar honom så han viker sig baklänges över kylaren.

– Vill du följa med till stationen! ryter Sören.

– Nej, nej! Andys svarta man ligger som en sjal över billacken.

Det var ett missförstånd! Det är uppklarat nu!

– Du förstår, här i Åsabygden håller vi inte på å trakasserar kvinnor! Jag kan sätta dit dig på kvinnofridsbrott. Det är stränga straff på sånt.

Det är som om Klas-Åke hade en radar som registrerar alla konflikter, tänker Björg när hon ser en senapsgul Opel svänga in och det välbekanta huvudet titta ut.

– Guddau!

De ärggröna ögonen står på vid gavel.

– Kvinnofridsbrott! hojtar Sören åt honom.

– Jaså, jag trodde det var en brud du höll på å hängla med! Med så långt och grant hår.

– Ja, man vet ju inte helt säkert, raljerar Sören. Det stinker parfym så man nästan blir yr.

Sören släpper inkräktaren och låter honom drypa av i sin lilla bil.

– Ja, det är väl straff nog å köra i den där surrande leksaksbilen, hänflinar Klas-Åke.

Snart får han anledning att ge uttryck för mer skadeglädje. Bilen kör fast i en snödriva halvvägs upp i backen.

Ingen gör en min av att vilja hjälpa Andy, och inte ens Björg blir blödig. Det är precis den sortens karlar som gjort livet surt för Sybil. På nåder får han låna en spade och själv gräva sig loss.

– Det är första och sista gången den late oduglingen tar ett handtag på den här gården, muttrar Moa. Sen bjuder hon in alla på kaffe.

– Nu har det äntligen blivit varmt härinne, säger hon. Arvid har lagat skorstenarna.

– Med tejp eller med ståltråd? flinar Klas-Åke.

– Jag vill nog helst inte veta det. Det fungerar i alla fall.

– Har du börjat dricka kaffe igen? frågar Joel.

Moa ger sin exman ett sött leende. Försiktigt återgäldar han det och sätter lille Linus i knät.

– Jag har slutat vara perfektionist, suckar hon. Livet blir så mycket enklare då. Men jag vill verkligen tacka dig Joel för att du ställde upp. Nu tror jag faktiskt att jag slipper Andy i fortsättningen. Moa halar upp tröjan och ger babyen en slurk bröstmjölk. Klas-Åkes och Sörens blickar poppar mot Moas mjölkstinna barm. Hon ger dem ett bländande smil.

– Vill ni smaka? Jag har så mycket mjölk att det räcker åt alla. Joel fnissar.

– Jag menar allvar med det jag sa, säger han. Att jag är far till barnet. Jag struntar i biologin. Lola behöver en pappa.

– Ja, det gör hon, svarar Moa. Och du är en bra pappa, Joel.

Då tar Björg mod till sig och frågar om också Moa har lust att komma på middag till henne i kväll. Det verkar ju inte finnas någon fientlighet kvar mellan Moa och Joel. Och på nåt sätt, tänker Björg vidare, så ingår även Moa i familjen eftersom hon är Björgs blivande svärsons exfru.

– Det gläder mig att du och Sybil verkar trivas så bra ihop, säger Moa med lätt darr på rösten. Sybil är en toppentjej.

– Tack, svarar Joel. Sybil kommer att bli jätteglad åt att träffa dig ikväll, det vet jag.

– Kom ihåg att det var jag som såg henne först! skämtar Moa.

– Och hon frågar ofta om dig. Tatjana har snackat en massa om ert kvinnokraftsprojekt och Sybil stöttar det helhjärtat.

– Men ta med Tatjana också vetja, säger Björg och kommer för sent på att Klas-Åke och Sören också sitter där. Hon följer en plötslig ingivelse och slår ut med ena armen.

– Ni är också välkomna! säger hon även om släktskapet är aningen långsökt. Sören är förmodligen far till Tatjanas pojke och Klas-Åkes förvildade hund är far till valparna i Lizzies mage, men det räknar Björg som tvivelaktiga meriter. Klockan sex, tillägger hon. Sören ser lycklig ut, Klas-Åke mer avvaktande, men båda tackar ja.

– Då får jag äntligen chansen att träffa Nadja på ett avslappnat sätt, säger Moa. Hon är lite svår att komma inpå livet.

Sören ser nervös ut och Moa berättar för honom att hon blivit anlitad av Migrationsverket att skriva en rapport om flyktingflickornas bakgrund och hur de integrerades så väl i Åsabygden.

– Moa är vittnespsykolog, förklarar Joel. Och en av de bästa minnesterapeuterna.

– Minnen ska man inte hålla på å klafsas runt i, avfärdar Klas-Åke. Minnen är som å gå i blöta hosor.

– Man kan hänga dom på tork, kontrar Moa. Migrationsverket vill i alla fall ha min rapport som ett diskussionsunderlag för åtgärder när det gäller föräldralösa flyktingbarn. Dom står helt handfallna. Det är rena misären på anläggningarna som tar emot barnen. Hallickar och knarklangare springer in och ut och många av barnen kommer ur askan i elden. Därför vill myndigheterna ta reda på vad som gjort Åsabygdsmodellen så framgångsrik.

Sören spänner sig så det gränsar till det komiska. Det är nätt och jämnt sömmarna håller i hans polisuniform.

– Här i Åsabygden bryr vi oss om varann, skroderar han. Vi håller ihopa i vått och torrt.

– Åsabygdsmodellen, fnyser Klas-Åke. Det kan jag tala om för dig vad den handlar om. Den handlar om å veta hur man tar hand om skit.

– Nu hänger jag inte med, säger Moa och tittar forskande på Klas-Åke medan babyn med ett smackande släpper bröstvårtan och sover vidare med fortsatta sugrörelser. Klas-Åke stirrar på det blottade bröstet men den styva och utdragna bröstvårtan stirrar så strängt tillbaka på honom att han flackar med blicken.

– Man ska veta var man ska stoppa skiten, svarar han kryptiskt.

När Björg spänt på sig skidorna igen för att åka hem hoppar Lizzie upp på Klas-Åke och slickar hans händer.

- Hon har blivit bra trind om buken, flinar han.
- Ja, svarar Björg lakoniskt. Här var det tydligen en som visste var han skulle... stoppa skiten som du säger.
- Och du har inte stoppat den, ser jag.
- Nej, lite skit i hörnen får man tåla, ler Björg.
- Och ibland finns det pärlor i skiten, spinner Klas-Åke i samförstånd.

Björg tror att hon vet vad han menar.

Moa står på trappan och vinkar. Det spända och neurotiska ansiktsuttrycket som tidigare kuperade hennes skönhet har slättnat. Självständiga kvinnor blir vackra, tänker Björg.

Överlevande från en katastrof

HALLÅ IGEN. ÅSABYGDEN HÄR.

Ja, som nån klok själ undslapp sig: Efter vinter kommer vår. Och det ser ljust ut nu.

På några månader lyckades Tryggve restaurera bygdens rykte och det var jag den första att lyfta på snöhatten för. Jag värmdde upp min mark så fort det gick och våren fick en flygande start. De första sipporna bjöd jag Stina Trulsåker som satte dem i sitt hår och fick Arvid att äntligen lysa upp inför anblicken av henne. Prydd med vårbloster gick hon rakt i hans famn. Och resten är som en lyckad patiens: Stor-Mårten ska utveckla länets djuravel. Sybil har funnit en samarbetspartner i Lena, som tack vare Björg återtagits i bygdegemenskapen igen. De håller på att sätta samman ett team för kvinnor som lider av förlossningsskräck och i det finns tydligen pengar att hämta från nån allmän kassa. Arvid Trulsåker låter sina gamla hus undergå pietetsfull reovering. Efter vad jag uppsnappat så ska han göra sig kvitt både grisuppfödningen och mjölkbondens vita piska. En strutsfarm blir istället Arvids nya satsning. Hmm... Jag har aldrig sett en struts.

Nåväl, Tryggve tog folk i örat både här och där. Bland annat fick jag till min glädje veta att han läxat upp den rödlätte programledaren som var här. Han hade enligt allvetaren Anita varit

Tryggves kund en gång när han rört till sin yrkesroll ordentligt och mottagit en alltför stor gåva från ett företag.

Tryggve sökte också upp vraken som blivit bortsjasade av det folkliga upploppet. De förnekade plötsligt allt de tidigare sagt i tidningarna och hävdade att det börjat brinna av marschallerna de hade inomhus och att byborna var på plats för att rädda dem.

Sybils advokat fick hennes förföljare att ta tillbaka alla sina anklagelser men Tryggve fick honom att dessutom göra det offentligt. Med sin bakgrund som medietämjare visste Tryggve var han skulle sätta in stöten.

”Heja Åsabygden!” dundrade det från lokalpressen.

Vivecas försöksskola står nu högt i kurs och studiebesöken från olika lärarutbildningar kröns av att en man och en kvinna från utbildningsdepartementet kommer för att välsigna initiativet till den nya pedagogiken.

Aulan är fullsatt, ty åsabygdsborna är inte bortskämda med besök från storstadens maktcentra.

Den blonda kvinnan i sina stickade snorfärgade kläder som hänger längs hennes överviktiga former får börja så fort rektorn hälsat dem välkomna.

– Tänket, inleder hon och famlar med händerna i luften. Tänket vi hade i initialfasen av processen mot att leda värdegrunden till framkanten av en integrationsmodell med holistisk signifikans var en genusbaserad strategianalys som emanerade i originalaspekten av den könsexivalenta värderingsgenereringen. Eller hur, Jan? frågar hon sin betydligt yngre kostymgrå kompanjon.

Åhörarna sneglar på varandra med förbryllade miner.

– Just precis, instämmer kollegan med ett par piruettliknande steg och sätter även han igång med att forma figurer i luften. När den socioekonomiska kontexten reduceras till nonkomparativa aktiviteter utifrån uteslutande demokratiserande optioner, fort-

sätter han, så inträder en systematisk eliminalisering av faktorer som problematiserar de variabler som... som...

Talaren slår stora hål i tomrummet medan han försöker hitta sina ivägflugna ord och den kvinnliga representanten gör också tydliga försök att fånga dem. Hon tar ett litet skutt framåt och öppnar munnen i det att högerhanden rör sig i några yviga cirkular.

Nu hörs kvävda fniss från Sybil och Moa. Sörens två fruar kisar med blicken och Arvid Trulsåker grymtar.

– Avstigmatiseringen av de elever som präglats av graverande understimulans, fortsätter den blonda, kommer att producera en spinoffeffekt...

Det vevas hejvilt i luften framme på scenen och spridda småskratt hörs från publiken. De två talarna griper desperat efter ord som tycks hänga i osynliga mobiler framför dem, och hur jag än anstränger det digra ordförråd jag samlat på mig i så många tusen år, så kan jag inte utvinna ens ett fragment av betydelse. Och den upplevelsen torde jag dela med auditoriet som nu börjar vrida sig som korkskruvar.

– Ja just det, tar den manlige skolexperten vid. Resursmobiliseringen ger synergetiska och självförstärkande effekter på kunskapsspiralen...

Sista yttrandet dränks i okontrollerad munterhet. Hela salen gungar av det äntligen lössläppta skrattet och de bägge skolteoretikerna låter med lättade miner sina viftande armar falla ner längs sidorna.

– Det känns oerhört stimulerande att få dela med oss av våra visioner i en så optimistisk och entusiastisk atmosfär! utropar den blonda kvinnan. Nu låter vi Viveca Slyngstad säga några ord innan vi lyckönskar detta spännande projekt.

Viveca tar en mikrofon. Hon har jeans och jumper och gymnastikskor. Håret är samlat i en lös hästsvans.

– Jag är oändligt tacksam över att få arbeta i den här skolan med så härliga ungar, inleder hon. Mitt mål är att alla barn ska känna att dom har nåt viktigt att bidra med. Alla behöver veta att dom är bra på nåt och därför måste deras intressen uppmuntras så tidigt som möjligt. Jag hoppas att eleverna ska bli trygga i sig själva och kunna avgöra skillnaden mellan rätt och fel. På så sätt skapar vi ett samhälle byggt på mod och medmänsklighet, inte på auktoritetsrädsla och känslokyla. Tack för mig.

Aulan fylls av smattrande applåder.

– En sån smittande glädje har vi aldrig stött på när vi varit ute och presenterat oss, säger den gråklädde strebern från utbildningsdepartementet i en tv-kamera utanför skolbyggnaden. Här har vi den nybyggeranda som borde inympas överallt i Sveriges avfolkningshotade glesbygd. Då hade trycket på storstan kunnat reduceras...

Reportern från Raka Puckar tappar koncentrationen. Han vänder sig mot hurraropen som rungar en bit därifrån och ser Ragge hissas av Sören, Klas-Åke, Stor-Mårten, Arvid och Tryggve.

– Vad gör dom? undrar han och griper tag i Viveca.

– Dom firar att Ragge muckat från kåken idag.

Tv-teamet avancerar snabbt ditåt och filmar tilldragelsen.

– Det här är ju helt otroligt, flinar reportern och kliar sig i huvudet. En snut som är med och hissar en nymuckad kåkfarare.

– Han har ju sonat sitt brott, säger Viveca och rycker på axlarna.

– Rena Mumindalen, grymtar reportern.

Nu hoppar Tryggve och Klas-Åke in i varsin bil och fräser fram längs grusvägen så småstenen sprätter. Jag ser att de är på väg hem till Klas-Åke. Kung Tryggve med sin underrättelsechef. Frej sträcker på sig när bilarna stannat och kommer framlufsande med svängande svans. Sen sätter han sig och raspar med baktassen under hakan så dammet yr. Våren har varit torr.

Klas-Åke kliar sig på ungefär samma vis innan han börjar ordna med kaffet. Går sen in i sitt dunkla sovrum där han öppnar ett låst skåp. Under en bild som måste föreställa Klas-Åke som barn intill sin bleksiktiga mor, drar han fram en svart mapp.

– Så fint du har fått här, säger Tryggve och nickar mot fönstret som är inramat av rutiga köksgardiner och prunkande pelargoner. En liten lampa full av krusiduller hänger i mitten och över det dukförsedda köksbordet där det tidigare bara vajade en naken glödlampa tronar en kurvig skeppsbelysning.

– Det är Anita som vatt här och pyntat, svarar Klas-Åke med urskuldande min. Fruntimmer har ju pippi på å dekorera.

– Jag skulle tro att dom gör det av kärlek. Tryggve blinkar mot Klas-Åke.

– Jaja. Men nu ska du få se här, förstår du. Klas-Åke öppnar mappen. Det här är från Börje Rosbergs dödsbo. Och det är till mig.

– Jaså minsann. Hur länge har du haft det?

– Sen bouppteckningen. Men jag har inte vetat redigt vad jag skulle göra med det. Där ligger ett hopklistrat kuvert som är till Ragge när han muckat. Och sen ett brev till mig. Och så en nyckel till ett bankfack i Lund.

Tryggves blick smalnar.

– Med pengar från knarktillverkning, va, fyller han i. Och jag frågade dig om dom pengarna när jag kom hem i vintras. Men du ljög.

– Du! biter Klas-Åke tillbaks. Det enda du frågade var vad Börje lämnat efter sig till Ragge. Och det var så mycket som jag sa. Grynet och Ragge fick gården, hans gamla Cadillac, flakbilen och en liten slant. Du frågade aldrig vad Börje testamenterade till mig. Och varför skulle jag berätta det för dig? Du kunde ju nårsomhelst få ett ryck och bara pipa iväg. Och vem vet – kanske skulle du skicka nåra juggar efter stålarna åssä.

– Sådär, nu ska vi inte vara såna, slätar Tryggve över. Vad låg i bankfacket?

– Ligger. För det kan jag tala om för dig att där ligger en helvetes massa deg. Och Börje har lagt en lapp där åsså, och där står det att pengarna ska gå till Åsabygdens bästa. Och vad fan är det?

Tryggve gnider sin grå snagg.

– Ja, kom inte och tro att jag vill smutsa ner mina labbar med knarkpengar. Jag är ren, gläfser Klas-Åke.

– Vi får väl sova på saken, mumlar Tryggve. Är det nån mer än du som känner till det här?

– Vafan tror du! Folk är beredda å mörda för mycket mindre. Men jag måste ge brevet från Börje till Ragge idag. Det är en hederesak. Rosberg i Dörröd litade på mig, förstår du. Vi var samma skrot och korn, även om han började handla med andra varor sen. Och jag vet inte vad som står i det där brevet. För jag tjuvläser aldrig andras post.

Tryggve håller brevet mot ljuset, vrider och vänder på det.

– Vi ligger lågt, säger han och glor tomt framför sig.

Ligga lågt är inte det lättaste på våren när arbetslusten spritter i varje hörn. I mitt rike växer det så jag får värk av all aktivitet. Rapsfälten gulnar, säden spirar, äppelträden blommar. Djurhornorna har ynglat av sig, så även Björgs tik. Hon födde sex svarta små rufstroll och det var inga problem att hitta mattar och hussar till dem. En valp sparade Björg. Den heter Fredag, precis som denna dag. En vacker majdag som släpper ut en ljum skymning. De är ute och går, mina tvåfotingar. Det gås över stock och sten och det sniffas på blomstren som hänger tungt från träden. Rånar-Ragge, Grynet och deras två telningar är fyrfotade för de rider. Ragge har babyn i bårsele på ryggen. Nästa bankrån förefaller mycket avlägset. Grodorna kväker högljutt vid Storådeltat och ser man på, ser man på. Nere på stranden vandrar Viveca med tv-

reportern från sist. Kanske får avsomnade Bygdenytt en ny redaktör?

Solen drar upp ridån för ännu en dag, en lördag. Jag har fullt upp och det har människoliven också. I somliga hus jäser degar, i andra jäser planer och projekt. Tara står i snickarbyxor på en stega och målar snickerierna vita. Hon nynnär på en stump som Flyktingarna brukar sjunga på söndagsgudstjänsterna. Nåt om kärlekens eviga väsen. Tryggve försöker sparka boll med sin yngste son, men Eddie är liksom Tudor ointresserad av bollspel. Istället sätter sig Tryggve i hammocken med sonen i knät och berättar en saga som påminner om vad som hänt här. Pojken begriper nog inte så mycket men han ler och vippar med de jämna svarta ögonfransarna. Tara klättrar ner för stegen och går fram till dem. Hon har fått vit färg i sitt illröda raka hår.

– Hur trivs du här? frågar Tryggve.

– Här är lugnt och nice, svarar hon på svenskengelska. Kanske lite väl lugnt och nice ibland. Men jag har ju hela livet på mig att get used to it.

– Vänta du bara. Vi ska nog sätta sprätt på Åsabygden.

Då börjar den lilla hundvalpen gläfsa. Motorvrål hörs bortifrån Knöllerskurvan och två tunga motorcyklar stannar utanför grinden. Förarna klädda i läder och jeans kliver av. De har blänkande svarta solglasögon. Lizzies valp bjäbbar hysteriskt.

Tryggve reser sig och går fram till grinden.

– Vi har läst ditt skryt i tidningarna, säger den ene av männen. Allt blaj om hur du har räddat tjejerna. Men du har inte pröjsat för dom än. Nu är det payback time. Annars kanske våra polare nere i Italien blir intresserade av dig. Världen är liten.

– Vad vill ni ha?

– Börje Rosberg, kände du honom?

– Ja, en del.

– Han lämnade nåt efter sig. Det vill vi ha. Bägge männen grinar och låter solglasögonen stirra stumt. Tryggve får en lapp av den ene.

– Ring det här numret när du har fixat det. Vi håller oss i närheten.

Tryggve går tillbaks till Tara och viskar nåt i hennes öra medan motorcyklarna brölar norrut. Sen sätter sig Tryggve i bilen och river av söderut. Han gasar på i Lemhultskurvan och hinner precis räta upp bilen innan han svänger in på Raggens uppfart.

Tryggve tar trädgårdsgången i två långa steg och bankar hårt på dörren till det lilla eternithuset med hjärtdekorerade fönsterluckor av trä. Späda hundskall hörs inifrån och en nyklippt och välrakad Ragge slänger upp dörren. Hans stora underbett breddar sig till ett flin när han stiger åt sidan. En annan av Lizzies valpar hoppar ivrigt upp på Tryggves långa ben. Men Tryggve har inte tid att gulla med den lilla runda svarta tiken som vittrat syskon-doft i hans jeans.

– Jag måste be dig om en tjänst, säger Tryggve och slår ner sina nävar på Raggens axlar. Han låter händerna ligga där medan han fixerar Raggens järngrå ogenomträngliga blick. Grynet syns genom köksfönstret ute i hästpaddocken där hon håller fast minstingen på en svart ponnyrygg. Storebror Jonte rider på ett russ som travar runt runt.

– Jaha? Vad behöver du mig till. Ska jag råna en bank?

– Nej, men jag måste få brevet du fick av din pappa! Det var ett recept, eller hur?

– Jaja. Men fassans recept, det är privat. Det kan jag inte ge bort.

– Du kommer ändå aldrig att kunna använda det! Men jag kan rädda hela bygden med det!

– Ånä. Det är personligen menat för mig. Det som står där skulle aldrig nån annan klara av.

– Jag måste ha det, Ragge! Tryggve låter så barsk att Ragge tar ett par steg bakåt.

– Men vafan ska du med det! Det är inte din bisniss, Tryggve!

– Jo! framhärdar Tryggve. Du kan inte ha det receptet liggande här! Hämta hit det nu, så ska du se att allting ordnar sig.

– Jag har suttit av min volta för den här gången, jag har inget å reda opp. Fassans recept stannar här!

– Får jag se det!

Ragge suckar irriterat och går upp för trappan. Tryggve tar av skorna och följer efter som en svartsjuk äkta man.

– Här är det, säger Ragge och plockar fram ett vikt handskrivet pappersark ur en byrålåda. Vad nu det angår dig, muttrar han.

Ragge läser högt:

– Recept för livet. Ett. Krama dina barn var dag. Två. Var aldrig le mot kvinnfolk. Tre. Låt inte spriten ta ditt förstånd. Fyra. Handla aldrig knark. Fem. Passa dig för juggemaffian. Sex. Köp aldrig fnask. Sju. Gola aldrig. Åtta. Tro inte på det som står i tidningarna. Nio. Ta hand om Brummelman. Tio. Skaffa en bil med V8-motor. Då drar du ifrån Sören nästa gång du rånar banken. Ha det gott min påg! Din pappa.

Tryggve rafsar sig otåligt i håret och låter bägge händerna ligga kvar på hjässan när Ragge läst klart.

– Är du nöjd nu? frågar Ragge surt.

– Var det inget mer du fick? pressar Tryggve honom med rullande blick.

– Men vafan är du ute och fikar efter, Tryggve! Ville du ha fatt i fassans brännvinsrecept? morrar Ragge.

– Nej, stönar Tryggve. Förlåt Ragge. Jag fick ett ryck. Jag är överarbetad. Det har varit mycket nu. Vi får ta en kaffekask nån dag.

– Ja, grymtar Ragge. Det har visst vatt jävligt rörigt häroppe mens jag satt inne.

– Minst sagt, nickar Tryggve och dryper av.

Så fort han satt sig i bilen rusar Tryggve motorn och vrålar längs Dalen. Girar och svänger ner till Klas-Åke.

– Guddau! Klas-Åke står med uppkavlade skjortärmar i den sena eftermiddagssolen och pular in en nylonstrumpa i ett stort rosthål på en gammal bil. Fan vad du ser oppstressad ut då!

– Nu hänger det på dig, Klas-Åke! flåsar Tryggve. Nu måste det sista hålet täppas igen, förstår du.

– Jaha, svarar Klas-Åke. Ja, då kanske vi ska ta det innan jag börjar täppa igen det här hålet med plastic padding. För det blir man litta yr i skallen av.

– Nu vet jag vad Ragges pengar måste gå till, säger Tryggve. En mc-liga är på krigsstigen och jag måste betala av dom en gång för alla. Annars får vi aldrig lugn och ro här i bygden.

– Nä, vi har väl inte plats för fler lik.

– Nä, och dom liken får aldrig på villkors vis grävas upp! mullrar Tryggve.

Först retas Klas-Åke och säger att han slängt pengarna i dammen bland allt annat som folk inte vill ha på sitt samvete, men Tryggve är inte mottaglig för skämt just nu. Hans adrenalinnivå är så hög att fågelsången tystnar.

– Men är det inte bättre å ge dom det där receptet då? föreslår Klas-Åke. Det är säkert värt en helvetes massa stålar.

– Det receptet bestod ju bara av en massa levnadsregler. Jag har precis varit hos Ragge och skämt ut mig när jag tvingade honom att visa det för mig.

– Ragge? Jag har formeln här, säger Klas-Åke. Rosbergs Reduction. Tjack på tjufyra timmar. Och det är ju inte narkotikaklassat än, fastän det är dunderpulver. Så den som tar över tillverkningen kan inte bli dömd förrän dom stämplat formeln som knark och sånt tar tid. Klas-Åke går in och kommer strax ut igen med ett par pappersark. Här har du receptet, rosslar han och harklar fram en tjock loska. Slit det med hälsan.

Tryggve segnar ner på en trasig pinnstol som står lägligt till på den gropiga gårdsplanen, men stolen brakar itu och Tryggve åker i backen. Det har Klas-Åkes barn väldigt roligt åt och nu har Tryggves humör stigit i graderna så han stämmer in i deras kvillrande fnitter. Han gör tillochmed om manövern för att leka lustig gubbe och barnen skrattar som en hel koloni. Klas-Åke hivar med ett vant sving iväg den trasiga stolen så den plumsar i gölen. Frej får fart och rusar efter. Klas-Åke skriker efter hunden men han hoppar ner i dammen och bärgar den kasserade pinnstolen.

– Duktig vovve, berömmar Jacqueline.

– Rör han inte när han vatt i det skitna vannet! ryter Klas-Åke.

– Ska du inte torrlägga den där pölen snart? frågar Tryggve och jag tänker att oj oj oj, det som finns däri tål ingen närmare granskning.

– Är du ding i bollen? Klas-Åke ruskar på huvudet och kliar sig ilsket på kinden så det bildas röda strimmor efter naglarna. En del saker mår bra av å få vara som dom är. Man ska inte gå till botten med allt.

– Nej, kanske det, instämmer Tryggve respektfullt. Fina valpar det blev efter Frej, förresten.

– Ja, ibland är det nog vettigt å blanda högt och lågt.

Tryggve kliver ner för Klas-Åkes trappa med de två pappersarken under armen. Han plockar fram sin mobiltelefon och gräver i fickan efter en lapp med numret han behöver. I samma ögonblick suger en lynning majvind tag i de två hophäftade papperen och de flyger fort iväg ut mot den öppna ängen, som om de vill rymma från den ondskas deras skrift ska användas till. Tryggve skyndar sig efter de flyende bladen som gör en tvärdykning mot gölen. Men i sista sekunden fångas de upp av en maskros just vid vattenbrynet.

Tryggve möter motorcykelmännen med solglasögon uppe vid

Dörröds-Börjes ödegård. Där överräcker han papperen och tar de bägge kraftiga männen i hand.

– Det är inte narkotikaklassat ännu, så...

– Vi vet det!

– Då är vi kvitt, säger Tryggve. Männen nickar.

– Vi tiger som lik, skämtar den ene innan de brummar iväg på den lilla oftrafikerade genvägen mot stan.

Efteråt ruskar Tryggve på sig som en våt hund. Ensliga rop hörs utifrån mossen och han får brått därifrån.

– Vad var det där för några? undrar Tara när Tryggve är tillbaka. Han lägger sina armar om henne och kysser hennes nacke.

– Äsch, det var bara några papper jag var tvungen att leta fram.

– Dirty job? frågar Tara och ger honom ett sötsurt leende.

Både jag och människodjuren är skapta så att vi kan härbärgera mycket av det vi ogillar. Vi kan kapsla in det. Vi kan också låta det ligga djupt begravt i underjorden, eller tränga bort det till dolda vrår. Ibland kallas detta för ett ”rymligt samvete”. Tryggve har redan gett ett par uppvisningar i den här sortens rymliga tolerans, och jag följer honom därför nyfiket och med viss bävan. Men mest sitter han hemma och ordnar med papper. Klas-Åke tittar in på sin dagliga kortvisit och blir varmt mottagen, Tara och Eddie tillbringar oftast eftermiddagarna hemma hos Viveca, vilket Tryggve inte tycks ha nåt emot.

En dag söker Moa upp honom i hans bostad i den gamla smedjan där han ruvar framför högar av papper.

– Jo, börjar Moa när de slagit sig ner vid det stora ovala köksbordet i det ljusa köket på gaveln och avhandlat det sköna vårvädret. Det handlar om Nadja, säger hon och harklar sig. Vi har fått en fin kontakt hon och jag, mycket tack vare Björg som varit så generös med att bjuda hem mig till familjemiddagar och söndagsfika. Björg är en alldeles enastående kvinna. Så erfaren och

klok. Och ödmjuk. Jag beundrar henne verkligen. Inte konstigt att hennes barn också blivit så fina och speciella...

Moa slår ner blicken och stryker över bordsytan fram och tillbaka, som om berömmet måste svepas bort så det inte ligger kvar och ruttnar.

– Men nu kom jag in på ett stickspår, återtar hon förläget.

Tryggve knixar roat med sina gråspräckliga bommar till ögonbryn.

– Under samtalen med Nadja har jag använt mig av symbolmetoder, fortsätter Moa. Det kom fram en tydlig hotbild flera gånger, och till slut började vi närma oss den. Minnet var inte från hennes barndom, utan det var från i somras på den där spelningen Flyktingarna hade på Lyckan. Nadja berättade om två jugoslaviska män som syntes här i trakten och att dom försökte våldta henne nere i skogspartiet när hon skulle kissa. Och dom båda männen blev skjutna. Kan det ha varit samma personer som polisen har varit här och frågat om?

– Ja, svarar Tryggve utan att blinka. Såg Nadja vem som sköt?

– Dom blev antagligen skjutna flera gånger. Sören hade dragit sin pistol och Klas-Åkes lillgrabb siktade tydligen också. Men då släppte männen henne och flydde in i skogen. Fast dom hann inte långt innan dom stupade. Och Nadja såg skymten av nån hon kallar skogsgubben.

– Inte Börje Rosberg väl?

– Jag vet inte.

– Skogsgubben, grubblar Tryggve. Det kan ju också vara Klas-Åkes pappa. Han är skogsskötare på godsets ägor. Och han brukar bära på ett jaktgevär.

– Borde vi inte meddela polisen? frågar Moa och Tryggve tittar bestört på henne.

– Nej för tusan!

– Varför inte det? undrar Moa.

– I normala fall är det klart att polisen ska kopplas in vid såna här vittnesmål, säger Tryggve och låter fingertopparna studsa mot varann. Men om polisen fick reda på det här vågar jag inte ens tänka på konsekvenserna. Den där jugoslavmaffian är inga kramdjur, Moa. Får dom nys om vad som hänt, då kan jag lova att mer blod kommer att spillas.

– Men vad gjorde dom här? Och varför gav dom sig på Nadja?

– Klas-Åke har berättat att dom kom hit för nån gammal skuld som min avlidne styvfar Helmut inte betalt, förklarar Tryggve. Helmut var alltid skuldsatt och han drog sig tydligt inte för att låna av ockrare. Men det här tror inte mamma att nån annan än hon vet. Fast sen kanske juggarna blev misstänksamma när dom såg Nadja. Jag har ju faktiskt stulit fyra barn från en stor serbisk människohandlarliga. Och alla flickorna var så att säga väldigt lukrativa när jag smugglade hit dom. Inte vet jag om ryktet gått. Den undre världen har ju sina informationskanaler. Dom där två männen kanske inte alls var ute efter att våldta Nadja. Det är möjligt att dom bara ville få henne att snacka. Eller också ville dom kidnappa henne.

– Så du menar att mordet på två män ska tystas ner? invänder Moa upprört. Det är ju ett fruktansvärt brott.

– Men gjort är gjort, lirkar Tryggve. Att anmäla brottet hjälper ingen människa.

– Dom två människors anhöriga skulle kanske känna lättnad om brottet klarades upp, säger Moa sammanbitet.

– Dom anhöriga är på sin höjd hämndlystna. Du ska inte tro att dom där torpederna först åkte runt och hotade, och säkert dödade folk med för den delen, för att sen återvända hem som älskvärda och omtänksamma äkta makar och fäder. Dom här brottsyndikaten är avskum, Moa. I Europa gör dom raider mot dom frivilliga hjälporganisationerna, och föreståndarna för kvinnohärbergena är ständigt mordhotade. Jag har sett för mycket för att

vara pisshumanist i den här frågan, klargör han magistralt. Vet du varför dom handlar med barn?

– För att tjäna pengar, mumlar Moa.

– Ja ja. Men dom säljer och missbrukar barn för att straffen är mycket lägre än för narkotikabrott. Massor av unga kvinnor och barn lever i total fredlöshet i vårt välmående Europa. Vi har slutat med trälår och förbjudit slaveri. På papperet. Men i praktiken går det att tjäna grova pengar på barn. Jag hoppas att du fick med det i din rapport.

– Ja, det har jag fått gott om exempel på, stönar Moa och lutar sig bakåt med rynkad panna. Men vi måste väl trots det upprätthålla vår rättsstandard. Annars sänker vi oss till samma nivå. Och till slut brakar rättssystemet ihop till gatustrider. Och då har vi ett Jugoslavien här också.

– Jag kan ge dig helt rätt i princip och i allmänhet, ångar Tryggve vidare. Men inte i det här speciella fallet. Du får se det som en force majeure. Ibland kräver det allmänna bästa att man tillfälligt bryter mot lagen. Helst bara en gång under en livstid. Jag menar, säger han lågt och lutar sig fram över bordet. Du ska inte tro att ens Nelson Mandela eller Dalai Lama saknar skelett i garderoben.

– Så du menar att mordet på två män var en sorts civil olydnad? frågar Moa med allvar i blicken och ironi på rösten.

– Om det underlättar för dig att se det så, så: Ja! Tryggve riktigt bränner fast sina brunglödande ögon i Moa.

– Hur tror du att den här hemligheten kan hållas hemlig då? undrar hon.

– Moa, säger Tryggve högtidligt och aviserar en liten lektion. Nu ska jag avslöja för dig vad makt egentligen innebär. Den är som teknik, förstår du. Teknik kan, liksom makt, användas i både ädla och rovgiriga syften. Vad makt går ut på är kunskap. Kunskap om även det som dom underordnade inte tjänar på att känna till. Folk behöver leva efter en ordning, och det är makten som avgör

denna ordning. Det kan vara en god ordning som gynnar medborgarna, eller en ond ordning som förtrycker dom. Men både den goda och den onda makten förutsätter att vissa fakta döljs för massan. Lite skit i hörnen får man tåla, det uttrycket har du säkert hört massor av gånger. Och det är vad det stora flertalet klarar också. Lite skit i hörnen. Men det finns värre skit, större skit, och *den* kan inte folk tåla. I samma stund som majoriteten vet allt som makthavarna vet, då rämnar auktoriteten och kaos utbryter.

– Så du är elitist då, summerar Moa förvånat.

– Du är en välutbildad och intellektuellt rörlig kvinna, Moa. Det är därför jag kan tala till dig på det här sättet. Detta hade jag aldrig kunnat säga till dom andra på bygden, inte ens till mor. Men jag tror på det goda ledarskapet. Och det utesluter inte demokrati om det är vad du tror. Men för att folket ska kunna ha inflytande måste man presentera och förpacka alternativen attraktivt så att dom känner sig trygga med vad dom röstar på.

– Hur kan en ledare veta exakt vad som är bra för undersåtarna då?

– Framtidshopp, fred och ekonomisk trygghet. Det är kittet i samhällskroppen. Det gör att folket litat på sitt överhuvud. Och jag har planer för den här bygden som kommer att gagna alla.

– Vadå för planer?

Tryggve ler sitt slipade jämna leende.

– Varför flyttade du hit ut, Moa?

– Den sköna naturen, antar jag. Och för att mina barn ska slippa växa upp i stan.

– Men hur ska du försörja dig?

– Jaa, dröjer Moa. Jag har ju redan fått ett uppdrag som jag kunnat sköta hemifrån. Och det var bra betalt dessutom.

– Inte för att kamma hem välgörenhetspoäng, spinner Tryggve belåtet, du är en mycket kompetent yrkeskvinna, men det kanske är lika bra att du får veta det här. Det var jag som såg till att just du

fick uppdraget från Migrationsverket. Jag stred verkligen för det.

Moa säckar ihop med mjölkig blick.

Hon sprattlar i Tryggves fälla nu. Vi är alla offer för Tryggve och hans planer. Nu när jag följt honom på nära håll inser jag att han är en synnerligen sammansatt figur. Fåfång också, vill jag lova. Sören hade bullrat av skratt om han vetat att Tryggve äter sallad till middag för att hålla figuren. Eller att han står framför spegeln och övar in olika sorters mimik en lång stund varje morgon.

Men det hindrar honom inte från att vara farlig. Fåfånga karlar har ofta bidragit till de fulaste plumparna i historien. Vem vet – Tryggve kanske tänker använda min kropp som förvaring åt atomavfall. Han kan ha vadsomhelst i kikaren, och jag lyssnar spänt när han öppnar munnen igen.

– Som jag sa, säger Tryggve. Jag har planer för den här bygden som kommer att gagna alla. Det enda som kan förstöra allt är det som Nadja berättade för dig. Tryggve stirrar stint in i Moas ljusblå ögon.

– Hur länge tror du att den händelsen kan hållas hemlig då? frågar hon lamt.

– För alltid! försäkrar Tryggve. Förutom Nadja och gärningsmännen själva finns det inga vittnen. Klas-Åkes lille Pierre kan ju inte tala. Skulle du gå till polisen med det som Nadja berättat för dig, då pulvriserar du dessutom hennes tillit.

– Det är sant. Jag fick svära på att inte berätta för nån.

– Då så, utbrister Tryggve och spricker upp i ett av sina mest charmfulla leenden. Välkommen i gänget. Alla har vi lik i lasten. På goda grunder.

Utanför Björgs ståtliga stenhus parkerar Viveca sin lilla hallonfärgade bil, som förut tillhörde lantbrevbäraren, bredvid de andra

fordonen. Hon tar Tudor i handen och ansluter sig till middags-sällskapet när hon klappat om Lizzie och hennes lufsige valp.

Ikväll ska tv-programmet som alla talat om sändas.

Runt Björgs matsalsbord pågår livliga samtal. Greve Christoffer trancherar hjortsteken och lägger upp på gästernas tallrikar.

– Nästa höst blir det vildsvin, skrockar han. Då har stammen vuxit till sig.

Hans son sitter också till bords men utan toppluva och ringar i öronen. Tara och han är djupt inbegripna i ett samtal på engelska. Sisela spänner öronen och lyssnar på dem. Christoffer håller inget i deras vinglas, och när han är på väg att fylla Siselas glas med vin håller hon för det.

– Tack, jag tror jag avstår.

Tara tittar upp och fångar Sisela med sina stora turkosblå ögon.

– Varför det? frågar hon.

– Det är så mycket representation i min bransch, svarar hon urskuldande. Jag har kört rätt hårt det senaste året och till slut drack jag varje dag. Sisela ser besvärad ut och rufsar om i sitt gulbrunrandiga hår samtidigt som hon glor med trånande hundblick på vinflaskorna på bordet. Björg lyssnar spänt.

– Men vilken konstig stämning här blev! utbrister Sisela och sträcker sig impulsivt efter en vinflaska.

Tryggve ställer sig upp vid bordsändan och utbringar en skål.

– Kära älsklingar och vänner! Jag är nog världens lyckligaste man med så fina människor runt mig. När vi sitter samlade här – Nadja, Fatima, Tatjana, Moa, Mattias, Joel, Viveca, Tara, Toffe, Sybil, Sisela... och mamma (Tryggve skålar för var och en) och alla våra härliga ungar, hej på er barn! Ja, när vi sitter så här, då tänker jag, att även om vägen hit var snårig, så var den värd sin möda. Så bra det blev ändå, inte sant? Ibland kommer pärlorna förpackade i skit, som Klas-Åke säger. Skål igen allesammans!

Efter middagen bänkar sig hela sällskapet framför teven i Björgs vardagsrum som utökats med en extra soffa så att alla ska få plats.

– Håll i er! Nu börjar det! säger Tryggve, som håller fjärrkontrollen i ett fast grepp. Så höjer han volymen och jag måste nedlåta mig till denna mänskliga avart: tv-tittande. Ty det ska ju handla om mig och mitt brokiga tokiga folk.

PROGRAMLEDAREN: Välkomna till Raka Puckar. Hela det här programmet kommer att handla om en liten plats i sydöstra Skåne som blivit ett namn på allas läppar. Inte bara för det natursköna landskapet och dom vida vackra stränderna. Och inte bara för det stora glesbygdssöd som nyligen tilldelades denna trakt. Nej, Åsabygden har blivit en ljuspunkt på kartan tack vare människorna som bor där. Eller ska vi kanske säga tack vare *mänskligheten* som bor där. Åsabygdens invånare har nämligen visat prov på både det civilkurage och den humanitära tolerans som landet i övrigt lider en sån brist på. Låt oss titta på vad som gjort Åsabygden till ett sånt genuint mönstersamhälle. (*Svepande bildsekvenser över mina vackra vyer samt inklipp med gubbar utanför lanthandeln, arbetande bönder, målade konstnärer, musicerande artister, nakenbadare, vaggande kor och gässlingar och glada barn. Kameran dröjer utanför kyrkan och hoppar sen in. Flyktningflickorna sjunger klämmig gospel.*)

SPEAKERRÖST: Det var nu sex år sen som den framgångsrika pr-konsulten och spin doctorn Tryggve Slyngstad fick nog av tomma ord. Han hade fram till dess varit en av Sveriges främsta medietränare och anlätades flitigt av näringsliv, offentliga myndigheter, politiker och media. Men efter en vistelse i Rom upptäckte han en annan verklighet. Den

grymma människohandeln. På välfärdssamhällets bakgårdar köps och säljs barn som boskap. Med skillnaden att dom får sämre behandling än djur. Dom minderåriga som kommer från fattiga och i regel krigsdrabbade områden utsätts för alla sorters övergrepp och dom blir ofta drogade. Pengarna dom drar in på tiggeri och prostitution går direkt till stora traffickingsyndikat som växer sig allt mäktigare. Dom flesta barn är förbrukade vrak redan i tjugooårsåldern. Nerknarkade och självmordsbenägna driver dom sen runt i städerna och erbjuder sina kroppar. Inte sällan blir dom misshandlade till döds.

Tryggve Slyngstad räddade fyra barn från en sån framtid. Flickorna, som då var i tioårsåldern, smugglades genom hans försorg hit till Sverige. Men då hamnade Tryggve i ett svårt dilemma.

TRYGGVE: (*Framför entrén till en låg gul tegelbyggnad.*) Sveriges flyktingpolitik har ju länge varit under all kritik och jag insåg när jag kom till Sverige med fyra trasiga människoliv, att det skulle innebära en stor risk att söka asyl. Jag beslöt mig för att ta saken i egna händer, även om det innebar att jag bröt mot lagen. I Åsabygden, där jag växte upp, visste jag att barnen skulle bli väl omhändertagna. Och där fanns också den sunda skepsis mot byråkratin som krävdes för att hålla flickornas existens hemlig. Men medan jag var på tjänsteresa förra året blev myndigheterna varskodda och flickorna omhändertogs omedelbart. Dom fick vistas här, på en av Migrationsverkets flyktingförläggningar, samtidigt som rena häxprocessen inleddes mot dom som upplåtit sina hem åt flickorna.

SPEAKERRÖST: Snart visade det sig att det råder misär på

dessa förläggningar avsedda för föräldralösa flyktingbarn. Moa Apel är vittnespsykolog och håller på att färdigställa en rapport om dom minderåriga flyktingarna.

MOA (*Inträngande närbild*): Dom omständigheter som dessa redan så hårt drabbade barn tvingas leva under när dom äntligen lyckats fly är som ett hån. Just det dom lämnat bakom sig går i repris. Prostitution, narkotika, självmordsförsök och bristande vuxenstöd. Man får vara glad att Åsabygdsborna lyckades gömma dom fyra flickorna under så lång tid att dom flesta av deras uppväxttrauman hunnit läka när allt det här hände. Tack vare den trygghet och omvårdnad dom fått rev inte tvångsomhändertagandet upp några sår.

SPEAKERRÖST: Det civila motståndet är fast rotat i Åsabygden. Solidariteten med dom fyra flyktingbarnen har varit så grundmurad att tillochmed en polisman från trakten begick tjänstefel för att skydda dom.

SÖREN (*I uniform framför polisbilen*): Dom här töserna blev ju allas älsklingar. Dom lärde sig snacka svenska på bara några månader och dom sjunger och spelar så man ryser i hela kroppen. (*Inklipp på gospel i kyrkan, med Tatjanas solosång.*) Klart jag blev tvungen å ljuga när mina chefer började fråga ut mig. I Åsabygden håller man ihopa.

SPEAKERRÖST: Inte bara när det gäller flyktingarna har Åsabygden visat mod. Missnöjet med flera nedlagda VB-avdelningar och dom allmänna nedskärningarna inom förlossningsvården har lett till ett mammauppror som nu börjat sprida sig över landet. I spetsen för protesten står åsabygdsbon Sybil Slyngstad.

SYBIL (*Framför den stora eken*): Som förlossningsvården ser ut nu är det säkrare att föda barnen hemma än på sjukhus där komplikationer är vardagsmat. Man stressar ut barnet med onödig teknik och kemi för att det ska gå fort.

KVINNA I FLÅTOR MED ETT BARN I KNÄT: Det var en helt unik upplevelse att föda barn med Sybils hjälp. Mitt första barn föddes på ett storsjukhus och jag kan inte jämföra mina två förlossningar på en enda punkt. Det är som natt och dag. Det Sybil gör är fantastiskt! Det är praktisk feminism. Min självkänsla blev mycket bättre när jag kände vad det innebar att verkligen lita på min kropp och kunna föda mitt barn utan okänsliga ingripanden från män i vita rockar.

SPEAKERRÖST: Ja, i Åsabygden spirar kvinnosolidariteten. (*Bild på Tatjana, Tara, Björg och Lena arm i arm, skratande.*) Och narkotikaproblem lyser med sin frånvaro. För en tid sen upptäcktes det att några narkotikalangare slagit sig ner här. Invånarna tog genast tjuren vid hornen och konfronterade dom.

STOR-MÅRTEN (*Framför fruns hästhage*): Nä, narkotika tolererar vi inte här. Vi vill ha det giftfritt i Åsabygden! Och då gäller det å stämma i bäcken.

SPEAKERRÖST: Den som trodde att åsabygdsborna är reaktionära har misstagit sig. Här har några av världens mest avancerade landvinningar inom biotekniken börjat tas i bruk. (*Bilder på Stor-Mårtens experimentstia, hans kontrollpanel, ett rapsfält, ansiktet på en kalv och en utsträckt näve med utsäde.*)

JOEL (*Med den utsträckta handen*): Vi har bara sett början av rapsens enorma användningsområde. Kosmetika- och hudvårdsindustrin är ett fält, biobränsle ett annat. Det här utsädet är bakteriebehandlat och helt giftfritt. Jag forskar i naturens självläkande processer och här i Åsabygden är jordbrukarna villiga att prova nya avancerade biologiska metoder.

SPEAKERRÖST: Men man försöker också bevara det gamla (*Ett halmtak som lagas på en av Arvids gårdar, Arvid vinkar från sin traktor.*) Brottligheten i Åsabygden är mycket låg. Men den som sonat sitt straff är välkommen tillbaka i gemenskapen (*Ragge hissas på skolgården*). Och för att säkra Åsabygdsandans framtid börjar man redan med barnen. Sveriges första skola som tillämpar Wills promotivationspedagogik finns just här.

VIVECA (*På skolaulans scen*): Mitt mål är att alla barn ska känna att dom har nåt viktigt att bidra med. Alla behöver veta att dom är bra på nåt och därför måste deras intressen uppmuntras så tidigt som möjligt. Jag hoppas att eleverna ska bli trygga i sig själva och kunna avgöra skillnaden mellan rätt och fel. På så sätt skapar vi ett samhälle byggt på mod och medmänsklighet, inte på auktoritetsrädsla och känslökyla. (*Vilda applåder.*)

SPEAKERRÖST: I ett samhälle där miljögifter, våld, kriminalitet, droger, segregation och främlingsfientlighet är vardagsmat kan Åsabygdsmodellen låta som en utopi. Men Åsabygden finns. Mitt i den mörka verkligheten strålar ett hopp. Låt oss ta lärdom av det. (*Avslutande bild på Christoffer med keps och gevär och Chuck med rödspräcklig fez och*

kaftan, gående längs Mölleknölen ute vid det guppiga havet, inbegripna i en till synes högintressant diskussion.)

PROGRAMLEDAREN: Jaha. Vem vet – kanske kan vi vänta oss en ny grön våg efter det här glädjande reportaget. Nu följer en debatt här i studion. Och jag vill börja med att fråga statsminister Carl Persson. Skulle åsabygdsmodellen kunna appliceras på...”

Det sista jag hör innan jag förflyttar mina sinnen är Tryggves stora bullrande gapskratt. Jag tycker nog att porträttet av mig var en aning förskönat. Kanske är det därför Tryggve skrattar så ögonen tåras. Eller också är han bara glad för min skull. Han kanske älskar mig på riktigt. Som alla de andra gör. Var och en på sitt sätt. Fast den som älskar mig mest är nog Klas-Åke. Han och jag sitter i samma båt, ständigt utsatta för allt det som folk inte vill ha. Vi har fått lära oss att leva med det.

Jag tar därför en titt i Dalen hos Klas-Åke. Där råder en fridfull stämning. Anitas blanka mörkblå bil är prydligt parkerad vid ladan. Hon blev speciellt glad över skinnklädseln när Klas-Åke gav henne den i födelsedagspresent. Inne i det röda brädfodrade boningshuset sitter hon med sin dotter och ser på slutet av tv-programmet om mig. Hennes ena hand vilar på den lätt buktande magen.

Klas-Åke är inte inne i onödan. Han står alldeles invid den fördömda dammen och kliar sig på bröstet. Så får han syn på nåt. Han böjer sig ner och stryker lätt över den ensamma solgula maskrosen som lyser mot honom precis vid vattenbrynet.

– Å fan, mumlar Klas-Åke. Här har aldrig nåt kunnat växa sen Stor-Mårten tippade sina tunnor här.

Klas-Åke sitter på huk och begrundar den solgula blomman. En pytteliten groda kravlar sig upp ur gölen och hoppar med små skutt rätt in i Klas-Åkes öppna hand.

– Jaså du har bestämt dig för å överleva din lilla rackare, säger han och ler kärvt. De blekgröna ögonen stillnar i skymningen. Regnet har upphört och dammens yta guppar mjukt. Då ser Klas-Åke att mängder av små grodor är i färd med att krypa upp ur vattnet, som överlevande från en katastrof. Två änder seglar ner och landar elegant i vattnet. Men så hörs ljudet av ett lätt ras snett bakom honom.

– PJÄÄÄR! SCHACKLAAAJN! ropar han. HAR JAG INTE SAGT ATT NI SKA GE FAN I BRÄNNET!

∞ EFTERORD ∞

ÅSABYGDEN LIVE

NORDENS STÖRSTA UPPLEVSECENTRUM

Spänning! Äventyr! Överraskningar! Unna dig ett levande minne för livet! Det unika Åsabygdspaketet erbjuder en extraordinär upplevelseweek-end. Bli rädd, glad, kär och galen – sväng med i Åsabygdens totalkalas. Efteråt får du en videofilm med dina bästa stunder.

För barnen finns ett specialgjort äventyrsprogram.

"Mina kompisar trodde jag ljög när jag berättade om Supermegatronixmonstret som jagade oss i skogen." *Julia 9 år.*

"Jag hade ingen aning om att det kunde vara sånt ös på vischan!" *Bengt 28, försäljare.*

"Min man och jag blev nykära – Åsabygden är rena kärlekskuren." *Gittan 41, läkarsekreterare.*

"Åsabygdspaketet visade att det är gott om krut kvar i mig." *Erik 71, pensionär.*

Besök hemsidan www.slyngstadevents.com och se smakprov på Åsabygdens späckade upplevelsepaket.

BOKNINGAR

www.slyngstadevents.com

e-mail: slyngstadevents@slyngstadevents.com

Tel: 0438-999 999

Fax: 0438-999 666

PRISLISTA

Kampanjpris: 498 Euro, fredag – söndag inkl resa, kost, logi och aktiviteter. Önskas film tillkommer 25 Euro.

Pensionärsrabatt 20%.

Parrabatt 12 %.

Barn halva priset.

Lågsäsongrabatt: 20% på ord pris.

Företag, se separat prislista.

OBS! RUSNING! BOKA NU!

Slyngstad Events AB

En upplevelseweekend i Åsabygden

BUSSEN ÄR FULLSATT och släpper ut en hord av förväntansfulla människor på Kyllingarums stora parkering. Barnen tas om hand av lektanter utklädda till kända dataspelshjältar. De övriga får kliva upp i täckta vagnar med förspända hästar. Rundresan tar sin början och hästekipagen travar mot en stor högteknologisk gård där turisterna bjuds att besöka kontrollrummet. På en stor skärm kan man studera både djur och växtlighet och ciceronen sätter igång ett datorprogram där djurens och grödornas tillstånd kan avläsas och översättas digitalt till tal. ”Mer vatten!” låter det från några vajande rapsplantor. ”Jag måste bajsar!” kommer det från en gris.

Det uppslupna sällskapet skjutsas vidare till den berömda skolan i Bröllerup och får beundra den stolta statyn av legenden Börje Rosberg i en tankfull pose. Karl Berentz, Skånes mest kända skulptör, har tillverkat statyn. Reseledaren berättar att Börje Rosberg vigde hela sitt liv åt att skrapa ihop pengar till en bättre skola för barnen. Själv levde han snålt och fattigt men vid sitt stilla insomnande lämnade han efter sig en förmögenhet som donerades till denna skola där barnen får utforska sig själva och omvärlden med spontanitet och humor. Läxor är förbjudna i Bröllerupskolan eftersom tvång kan ta död på nyfikenheten. Nyfikenhet är kunskapens bränsle, förklarar guiden och får instämmande nickar och mummel till svar.

Den klapprande färden går vidare och karavanen stannar vid nerfarten till Nilssonska Dalen där några änder fridfullt simmar i en liten pittoresk damm. Den hästburna guiden hinner berätta om renoveringen av veteranklassade svenska bilar som pågår därnere och att en av kunderna är den världsberömda Logo, innan en rufsig vargliknande hund kommer rusande uppför backen. Sällskapet rör sig vidare.

De blir förevisade sevärdheter med tillhörande anekdoter, exempelvis den häpnadsväckande berättelsen om konstnärskollektivet Luma Nova som inspirerat mängder av världsartister, däribland David Bowie och Yoko Ono som kommit på besök ett flertal gånger. Det ekologiska reningsverket ”antroposofiska trappan” vid Forsarum beskrivs med saklig enkelhet och besökarna kan också beundra de intressanta installationerna gjorda av skrot som pryder en del av landskapet. Backarnas natur väcker susningar, liksom den hemgjorda glassen i Stänkarp.

Vid anhalten på Oveshovs gods delas lappar ut där deltagarna får kryssa för vilket äventyrsalternativ de önskar innan det blir dags för rekreation och underhållning.

Det populäraste äventyrsvalet är ”Snapphanekrig”. Därefter kommer ”Bruksarbetarliv”, ”Vilse i Dödermossen”, ”Farliga forsen” och ”Vildsvinsjakt”.

De som väljer ”Bruksarbetarliv” får känna av hur det var att förr i tiden slita i sitt anletes svett med piskan vinande över rygarna. Alunbrukets aktiviteter är återskapade med skillnaden att inget äkta skiffer utvinns. Kvinnor och män i grälla trikåer och magväskor får byta om till stickiga grova arbetaruniformer och huka sig under den gormande inhyrda patronen i artonhundredrattalskläder som hela tiden kräver större ansträngning och kallar dem latmaskar, slöfockar och drönare. Äventyret är mycket uppskattat och efteråt får deltagarna ett snirkligt utformat diplom.

De strapatsrika och adrenalindrypande förmiddagsäventyren kröns av en gammeldags bondlunch med salt sill, fläsk, rotmos, äggkakaka och rårörda lingon. Därefter vila och en eftermiddag på den välutrustade spa-anläggningen med varma och kalla bad, bastu, massage, kroppsvård och avslappningsövningar. Barnen har ägnat sig åt välarrangerat rollspel och får nu roa sig i äventyrsbadet eller arkadhallen.

Kvällens första underhållning består av vaudevilleteater som barn framför i ett tält. Numret där en pojke skjuter ner frukt från sin systers hjässa med både pilbåge och pistol får publiken att hålla andan.

Under senare delen av kvällen erbjuds gästerna varierande underhållning; schlager, jazz eller pop. Dans och disko. Och för den som vill finns spelcasino med kvinnlig fågring.

Följande dag håller fyra färgstarka damer det uppskattade föredraget ”Finn ditt hjärta – förnya ditt liv”, därefter erbjuds fria aktiviteter som ridning, golf, vindsurfing, fiske, yoga, film, dragracing, bingo eller snitslad skogspromenad.

Inför kvällens måltid skickas alla ut i bygden för att skrapa ihop ingredienser ur naturens skafferi. Därefter tillagas maten gemensamt under överinseende av två gruppterapeuter som då och då ingriper i processen och som efteråt tecknar en skojig skiss över gruppdynamiken. Sen blir det ”roliga timmen” då frivilliga kliver upp på scenen och framför lustigheter och uppvisningar av skiftande kvalitet. Bland amatörerna befinner sig en känd ståuppkomiker som plötsligt intar scenen utan att påannonseras. Det numret blir alltid mycket bejublat.

Söndag förmiddag bjuder på kyrkbesök med gospelmusik framförd av de välkända Flyktingarna.

Därefter samling och marknad på ängen vid Kyllingarum till

folkmusiktonerna från Tossalösa Spelemän. För barnen finns karuseller och glass, för de vuxna öltält och vildsvinskorv.

Få vill lämna denna händelserika helg tomhänta. Därför blir det en strykande åtgång på det nyttiga och cancerhämmande köttet från Mårtens broccolisvin och morotsgäss, på Björgs ”fjällbröd” och Nadjas ”chokladflykt”, på pralinerna från bageriet, på Sybils tranbärssaft, på Arvids möra strutsfiléer, på boken ”Kärlek och kamp i Åsabygden”, på numrerade särtryck av Luma Novas konst, på cd-skivor med Chuck Louis och Flyktingarna, på tavlor i skira färger av Viveca Slyngstad, på pastor och müsli från Tossalösa Kvarn, på det specialkonstruerade Åsabygdsspelet, på medlemskap i Åsabygdens Vänner, på posters, t-shirts, blommor och lyckostenar från havet. Det inträffar också att nån dristar sig till att punga ut för en nylackerad Volvo Amazon, Duett, PV eller gammal Saab-bubbla av mannen i mustasch, vit skjorta och ljusgröna ögon.

En blond och muskulös polisman hjälper vänligt de hemvändande turisterna upp på bussen. De yngre damerna håller han extra hjälpsamt under stjärten. Så stannar han upp i sina rörelser då en åldrad man stapplar fram till bilförsäljaren.

– Det trodde man väl aldrig att Åsabygden skulle bli en hora, säger han.

”*Torkan fortsätter och enligt vår senaste långtidsprognos kan södra Sverige vänta sig en rekordhet sommar*”, låter det från radion inne i bussen. ”*Vattennivåerna har redan sjunkit avsevärt...*” Polismannen tittar genast bort mot bilförsäljaren och deras blickar kolliderar.

– Om gölen torkar ihopa faller i alla fall sminket av, grymtar bilförsäljaren lakoniskt.

Den gamle mannen börjar skratta högt och polismannen springer dit.

– Se för hundan till å skaffa väck din tosige fassa härifrån så inte turisterna blir skrämnda! väser han åt bilförsäljaren.

THE ROOFHANGERS

nätverk inom mode- och filmbranschen

www.roofhangers.se

THE ROOFHANGERS är ett nätverk inom mode- och filmbranschen som skapades med ambitionen att sammanföra den talang som finns i svenska artister och branschfolk.

Visionen är att branschen lätt ska kunna få tag i den de behöver genom att vända sig till vårt nätverk samtidigt som medlemmarna får ett naturligt möte med varandra. Därför innehåller nätverket The Roofhangers alla delar som behövs för att skapa bra filmproduktioner och dynamiska modeprojekt.

Samarbetet med Unni Drougge och *Kiss The Future* är precis ett sådant exempel där makeupartister, fotografer och modeller hjälps åt att marknadsföra en författares verk.

JESSICA WIKSTRÖM

fotograf

www.aurora-studios.se

VARJE BILD ÄR FÖR MIG en egen liten värld och jag fotograferar alltid med det i åtanke. Jag vill inte porträttera verkligheten, jag vill skapa en egen värld med hjälp av mode, känsla och ljus.

Med Stockholm som bas har jag under mina fyra år som fotograf hittills hunnit med bland annat modefotograferingar för amerikanska tidningar, produktfoto och modevisning och nu även detta projekt tillsammans med Unni. Inget projekt är för litet eller för galet för att förverkligas.

MARIE AHLKVIST

smink

www.izmea.com

MARIE AHLKVIST är professionellt diplomerad makeupartist och hårstylist. Hon frilansar och jobbar med alla sorters smink- och hårjobb. Allt ifrån film, TV, foto och modevisningar till bröllop och fest. Marie är utbildad på Makeup Studio i Stockholm och har sminkat för flera filminspelningar, olika modefotograferingar, musikvideor, skivomslag/albumomslag och mycket annat.

Marie älskar att göra galna frisyror och sminkningar, men även vanliga skönhetsminkningar. Därför blev hon mycket intresserad när hon blev tillfrågad att sminka bokomslagen till Unnis böcker och tyckte att det var oerhört roligt att jobba tillsammans med alla som var med i projektet.

ANNA TROBERG

kreativ partner

www.annatroberg.com

ANNA TROBERG har ett förflutet som bokförlagschef. Hon har också skrivit romanen *Chefer från helvetet* under pseudonymen Rosetta Sten och jobbar numera som författare, bloggare, översättare och webbdesigner. Anna är även andre vice ordförande i Piratpartiet.

Tillsammans med Unni, driver Anna också projektet *Kiss the future*, ett projekt som banar väg för framtidens kreatörer genom att utforska alla de nya möjligheter som den nya tekniken och svärmtänkandet erbjuder.